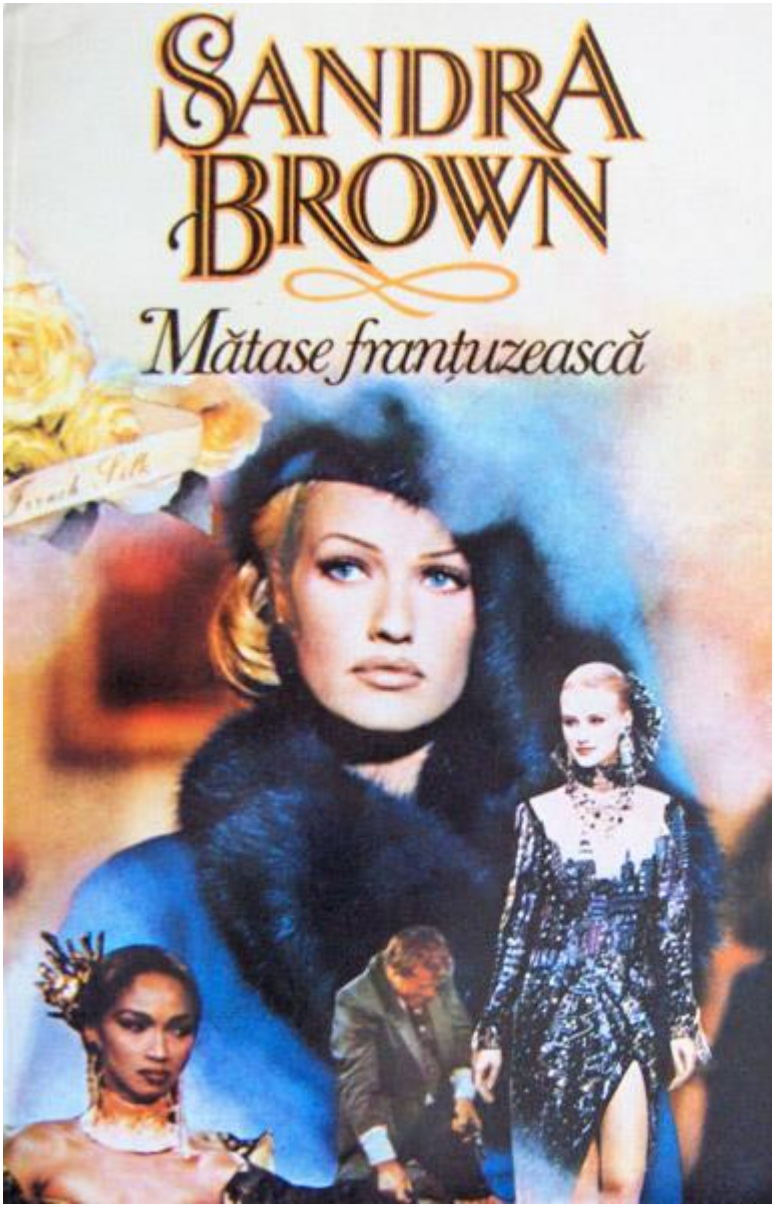
SANDRA
BROWN
Mătase franțuzească

Mătase franțuzească

By Sandra Brown

O gaiță albăstruie zbură poposind pe degetul de la picior al heruvimului gol din curte. Prea îngâmfată pentru a se bălăci în fântână cu plăcere asemeni modestei vrăbii, gaița ciuguli o înghițitură de apă şi îşi luă repede zborul. Părea sa nu aibă încredere în seninătatea dintre zidurile vechi din cărămidă acoperite de viță de vie în floare. Bondari harnici zumzăiau printre bobocii pastel. Apa mai picura încă pe ferigi din ploaia ce căzuse înainte de ivirea zorilor, iar pe frunzele ceruite ale filodendronilor şi pe tufele de camelii picăturile de apă sclipeau în lumina puternică a soarelui.

— Şi Rapunzel îşi lăsă în jos minunata–i cascadă de păr auriu, iar prințul se folosi de grelele cosițe pentru a urca zidul de piatră al turnului.

Claire Laurent, care ascultase cu foarte mare atenție, îşi privi mama cu scepticism, întrebând–o:

— Dar nu doare, mama?

— În poveşti, nu, draga mea.

— Aş fi vrut să am şi eu părul lung şi auriu, spuse fetița oftând

melancolic.

Mary Catherine îi spuse atunci, mângâindu–i uşor buclele roşietice răzvrătite:

— Frumusețea părului tău este foarte greu de exprimat în cuvinte.

Liniştea din curte fu brusc întreruptă când mătuşa Laurel dădu buzna val–vârtej pe uşa despărțitoare.

— Mary Catherine, au venit din nou! Şi, de data asta, au o hârtie în care scrie că o pot lua pe Claire.

Mary Catherine îşi privi absentă mătuşa.

— Cine a venit?

Claire ştia. Chiar dacă despre mama ei nu putea spune acelaşi lucru, ea îl ținea minte pe bărbatul acela în costum închis la culoare care mirosea a bomboane de mentă şi a ulei de păr. Mai venise de două ori la ele umplând salonaşul mătuşii Laurel cu mirosurile lui neplăcute. Era însoțit totdeauna de o femeie care purta o servietă mare din piele. Vorbeau cu mătuşa Laurel şi cu Mary Catherine despre ea de parcă ar fi fost surdă sau nici nu s–ar fi aflat acolo.

Claire nu înțelegea chiar toate cuvintele, dar pricepea subiectul acelor discuții.

Totdeauna o lăsau pe mătuşa Laurel supărată, însă mama ei suferea teribil. După ultima lor vizită, stătuse în pat trei zile plângând neîncetat. Aceea fusese una din cele mai grave crize şi pe mătuşa Laurel o supărase şi mai tare. Claire se furişă în dosul scaunului din fier forjat pe care stătea mama ei, încercând să se facă mică şi invizibilă.

O cuprinse teama şi inima începu să îi bată cu putere în pieptul mic.

— Oh, Doamne. Oh, Doamne, spuse mătuşa Laurel tremurându–i bărbia şi mototolind o batistă în mâinile durdulii. Habar n–am ce să fac. Mary Catherine, ce să fac? Spun că pot să o ia. Bărbatul apăru mai întâi. Ochii lui de vultur cercetară curtea

cu autoritate; se ținea la fel de mândru ca şi gaița cea albăstruie, în cele din urmă o fixă cu privirea pe frumoasa tânără care părea un portret viu pe fundalul pitoresc.

— Bună dimineața, domnişoară Laurent. Urmărindu–l din locul unde se ascunsese, Claire îl văzu zâmbind. Nu îi plăcu acel zâmbet. Era la fel de fals ca şi rânjetul forțat de pe măştile ce se poartă de Lăsata Secului. Chiar şi în aer liber îi simțea mirosurile grețoase de ulei de păr şi bomboane pentru reîmprospătarea respirației.

Cuvintele mătuşii Laurel o îngroziseră. Să o ia, unde? Nu se putea duce nicăieri fără mama. Dacă o luau, cine avea să mai aibă grijă de mama? Cine avea să o mai bată uşurel pe umăr şi să îi cânte încetişor când era tristă? Cine avea să se ducă după ea când se furişa afară din casă în timpul crizelor?

— Nu mai aveți de ales în ceea ce priveşte tutela fiicei dumneavoastră, îi spuse lui Mary Catherine femeia aceea ştearsă, îmbrăcată într–o rochie urâtă.

Vorbea cu asprime, iar servieta din piele îi atârna grea în mână.

— Acesta nu este un mediu bun pentru copilul dumneavoastră. Doar vreți să primească tot ce este mai bun, nu?

Mary Catherine îşi duse mână subțire la piept, pipăind şiragul de perle de pe gulerul din dantelă.

— Eu nu înțeleg nimic. Totul este atât de... confuz. Cei doi schimbară o privire, iar bărbatul spuse:

— Stați liniştită, domnişoară Laurent, fetița dumneavoastră va fi foarte bine îngrijită.

După care îi făcu femeii un semn brusc din cap şi ea veni după scaun apucând–o pe Claire de braț.

— Nu! Strigă aceasta smucindu–se din strânsoarea caldă şi umedă a femeii şi dându–se înapoi. Nu vreau să vin cu voi. Vreau să stau cu mămica mea!

— Haide, Claire, spuse femeia zâmbind slab. O să te ducem într–o casă unde or să fie mulți alți copii cu care să te joci. O să–ți

placă, îți promit.

Claire nu o credea. Avea nasul ascuțit şi ochi vicleni ca ai şobolanilor care mişunau printre lăzile de gunoi de pe străduțele din cartier. Nu era drăguță, blândă şi frumos mirositoare şi, chiar când încerca să vorbească blând, vocea ei nu avea tonul melodios al mamei.

— Nu merg, spuse Claire cu încăpățânarea unui copil de cinci ani. Nu merg nicăieri fără mama mea.

— Mă tem că va trebui.

Femeia se întinse iar după ea şi de astă dată reuşi să o țină, deşi fetița se zbătea să se elibereze.

— Nu! Nu!

Unghiile femeii se înfipseseră în brațul ei, străpungându–i pielea.

— Dă–mi drumul! Vreau să rămân cu mama şi cu mătuşa Laurel!

Tipa, se zbătea, dădea din mâini şi din picioare, îşi înfigea tocurile pantofiorilor negri în cărămidă şi făcea tot felul de lucruri care îi treceau prin cap, numai să scape din strânsoare, dar era inutil. Mătuşa Laurel îşi revenise şi îl ocăra pe bărbat pentru faptul că despărțea un copil de mama lui.

— Mary Catherine suferă de crize de melancolie, dar cine nu suferă de aşa ceva? Numai că ale ei sunt mult mai profunde. Dar e o mamă minunată. Claire. O adoră. Vă asigur că e total inofensivă.

Surdă la rugăminții fierbinți ale mătuşii Laurel, femeia o trăgea pe Claire în bucătărie. Copila se uită înapoi şi văzu că mama ei rămăsese tot pe scaun, scăldată de lumina blândă a soarelui.

— Mama! Strigă ea. Mama, nu–i lăsa să mă ia!

— Încetează odată cu țipetele astea! Îi spuse femeia şi o scutură atât de tare, încât Claire îşi muşcă limba, ceea de o făcu să urle şi mai tare de durere.

Trezită din amorțeală de țipetele fiicei ei, Mary Catherine îşi dădu seama deodată că micuța era în primejdie. Se ridică de pe

scaun cu atâta avânt încât îl răsturnă, spărgând şi două cărămizi. Alergă la uşa despărțitoare şi, tocmai când să ajungă, bărbatuf îi puse o mână pe umăr.

— Nu ne mai puteți opri de data asta, domnişoară Laurent. Avem dreptul să vă luăm fetița.

— Dar înainte o să vă omor, spuse Mary Catherine şi, înşâăcând o vază de pe măsuța de pe verandă, îl lovi în cap.

Cristalul greu, în contact cu carnea, făcu un zgomot oribil şi pe tâmpla lucrătorului de la asistența socială apăru o rană de câțiva centimetri. Mary Catherine lăsă apoi să îi cadă vaza, care se făcu fărâme. Apa udase toată partea din față a costumului închis la culoare al bărbatului, iar trandafirii căzură la întâmplare la picioarele lor. Urlă de furie şi de durere.

— Total inofensivă pe dracu', îi strigă el în față mătuşii Laurel care venise să o calmeze pe Mary Catherine.

Cu gura plină de sânge, Claire continua să se lupte cu femeia care o târa prin casă. Bărbatul venea şi el după ele ținându–şi batistă la tâmpla pentru a opri sângele care şiroia. Înjura fără pic de jenă.

Claire îşi ținu cât putu privirea ațintită asupra mamei ei. Chipul lui Mary Catherine era distorsionat datorită chinurilor de a scăpa din mâinile mătuşii Laurel. Brațele îi erau întinse rugător spre fiica ei.

— Claire! Claire! Fetița mea!

— Mama! Mama! Mama! …

Claire se ridică deodată în capul oaselor în patul ei mare. Răsufla greu şi nu putea să îşi revină. Gura îi era uscată şi gâtul o durea fiindcă țipase în somn. Cămaşa de noapte i se udase de transpirație.

Dădu la o parte pătura, îşi ridică genunchii la piept şi îşi rezemă fruntea de ei. Nu îşi înălță capul decât după ce dispărură toate urmele coşmarului şi demonii amintirii se retraseră înapoi în vizuinele din subconştientul ei.

Se dădu jos din pat şi se. Duse în camera mamei ei.'Mary Catherine dormea liniştită. Uşurată, Claire bău puțină apă de la chiuveta din baie şi se întoarse în dormitor, îşi puse o altă cămaşă de noapte curată şi îndreptă aşternutul înainte să'se urce iar în pat. Ştia foarte bine că avea să mai treacă ceva timp până va adormi din nou.

În ultima vreme începuse să aibă în mod frecvent coşmaruri care o sileau să retrăiască cele mai groaznice momente ale copilăriei ei chinuite. Sursa acelor vise nu îi era deloc necunoscută. O cunoştea. Era aceeaşi prezență malefică ce amenința acum liniştea şi siguranța pe care le păstrase cu atâta sârguință.

Crezuse că toate necazurile acelea fuseseră îngropate atât de adânc, încât nu aveau să mai fie nicicând scoase la lumină. Dar erau reînviate de un intrus răuvoitor, care reprezenta o amenințare pentru cei dragi ei. Făcea prăpăd în viața ei.

Dacă ea nu avea să ia măsuri drastice pentru a schimba cursul evenimentelor, el avea să–i distrugă viitorul pe care şi–l plănuise.

Capitolul unu

Reverendul Jackson Wilde fusese împuşcat în cap, în inimă şi în testicule. Imediat, Cassidy îşi dădu seama că acesta era un indiciu însemnat.

— Ce porcărie.

Remarca medicului examinator era foarte întemeiată, îşi spuse Cassidy. Bănui că arma crimei era un revolver mic, de calibrul 38, cu care se trăsese de la mică distanță. Gloanțe cu vârful găurit. Era clar că agresorul voise să îşi facă praf victima.

Țesuturi umane erau împrăştiate pe tăblia de la căpătâiul patului şi pe aşternuturi. Salteaua era îmbibată cu sângele care forma o baltă sub trupul, care, în afară de răul făcut de gloanțe,

nu fusese nici măcelărit, nici dezmembrat. Era înfiorător, dar Cassidy văzuse lucruri şi mai oribile.

Ceea ce făcea ca scena să pară deosebit de murdară era identitatea victimei. Cassidy auzise acea ştire uluitoare la radioul din maşină în timp ce se lupta cu traficul intens de dimineață. Imediat executase o întoarcere ilegală, deşi nu avea ce să caute la locul crimei fără autorizație. Polițiştii care înconjuraseră hotelul *Fairmont* îl recunoscură şi automat crezură că reprezenta oficial Procuratura din Orleans Parish. Nimeni nu îl întrebase ce căuta în apartamentul San Louis de la etajul al şaptelea, plin de anchetatori, care în dorința de a aduna cât mai multe mărturii, erau gata–gata să le distrugă.

Cassidy se apropie de medicul examinator.

— Ce părere ai, Elvie?

Doctorița Elvila Dupuis era o femeie solidă şi cu părul cărunt. Viața ei sexuală constituia permanent un subiect de bârfă, dar nimeni nu vorbea din proprie experiență. Pe Elvie o plăceau câțiva şi o disprețuiau cei mai mulți. Cu toate acestea, nimeni nu îi punea la îndoială competența profesională.

Lui Cassidy îi plăcea foarte mult să o aibă alături *dacă* era o martoră a acuzării. Putea fi sigur că răspunsurile ei erau directe şi clare. Când depunea jurământul pe *Biblie* părea sinceră. Avea totdeauna o influență puternică asupra juraților.

Drept răspuns la întrebarea lui, patologul între două vârste îşi aşează ochelarii mai bine pe fața pătrată.

— Prima mea bănuială este că rana de la cap l–a dat gata. Glonțul a distrus aproape întreaga materie canuşie. Rana din piept pare puțin prea la dreapta pentru a–i fi putut atinge inima, deşi, până nu–i deschid pieptul, nu pot să exclud posibilitatea de a fi fost, totuşi, o rană mortală, împuşcătura primită în testicule nu l–ar fi ucis, probabil, nu pe loc, spuse ea şi, ridicându–şi privirea spre procurorul adjunct, zâmbi cu subînțeles. Dar, cu siguranță, n–ar mai fi avut niciun fel de viață amoroasă.

Cassidy clipi în semn că era de aceeaşi părere.

— Mă întreb care o fi fost trasă prima.

— N–aş putea spune.

— Cred că aceea din cap.

— De ce?

— Pentru că aceea din piept, dacă nu l–ar fi ucis, l–ar fi imobilizat.

— Plămânii i s–ar fi umplut. Şi?

— Şi dacă cineva m–ar împuşca în testicule aş încerca în mod reflex să mă apăr.

— Să mori strângându–le?

— Cam aşa ceva. Ea clătină din cap.

— Brațele lui Wilde erau în lături. Nu există niciun semn că s–ar fi luptat sau că ar fi reacționat în vreun fel. Cred că se simțea cât se poate de liniştit în compania persoanei care l–a scos din circulație. S–ar putea să fi dormit chiar. Să nu fi văzut nimic.

— Se întâmplă foarte rar aşa ceva, murmură Cassidy. La ce oră crezi că s–a–ntâmplat?

Ea ridică mâna dreaptă a cadavrului şi i–o răsuci la încheietură pentru a–şi da seama cât de rigidă era.

— Pe la miezul nopții. Poate chiar mai înainte. Lăsând mâna să cadă înapoi pe cearceaf, întrebă:

— E al meu acum?

Cassidy mai aruncă o ultimă privire cadavrului, după care spuse:

— Chiar te rog.

— Voi avea grijă să primeşti o copie a raportului privind autopsia imediat ce îl voi termina. Nu suna şi nu mă bate la cap înainte, pentru că va dura mai mult.

Doctorița Dupuis bănuise că el avea să preia cazul. Deocamdată nu îşi lămurise poziția, dar era numai o chestiune de timp. Avea să aibă acel caz. Dându–se într–o parte pentru a lăsa medicii să îşi facă treaba, Cassidy cercetă cu privirea dormitorul de hotel.

Articolele de pe noptieră fuseseră deja acoperite cu o pulbere pentru amprente. O peliculă fină de culoare neagră se întindea peste tot. Diverse obiecte erau puse cu grijă în pungi de plastic şi etichetate. Jaful se excludea dintre motive, deoarece printre lucrurile de pe noptieră se afla şi un ceas de mână Rolex.

Un poliţist fotograf îşi făcea meseria, în timp ce un altul, cu mănuşi chirurgicale, căuta în patru labe fire de păr pe covor.

— Presa a fost primită?

— Nu, răspunse ofiţerul care era în genunchi.

— Ţineţi–i la distanţă cât mai mult posibil şi nu divulgaţi nicio informaţie vitală. Biroul nostru va pregăti o declaraţie, mai târziu, în cursul zilei de azi, când vom şti mai multe.

Ofiţerul încuviinţă din cap în semn că înţelesese instrucţiunile. Lăsând poliţiştii să lucreze, Cassidy porni prin salonaşul apartamentului. Draperiile opace fuseseră trase peste amândoi pereţii de geamuri, făcând ca încăperea să pară întunecată şi sumbră, în ciuda decoraţiunilor pastel şi albe. Ghemuită într–un colţ al canapelei din catifea de culoarea piersicii, era o tânără cu capul plecat şi cu faţa îngropată în mâini, care suspina fără să se poată stăpâni. Lângă ea se afla un tânăr care părea nervos, speriat chiar, încercând în zadar să o liniştească. Erau chestionaţi de către un detectiv de la departamentul de omucideri al poliţiei din New Orleans. Howard Glenn lucra în acel departament de mai mult de douăzeci de ani, deşi era un om pe care colegii nu prea îl plăceau. Aspectul lui nu atrăgea compania nimănui şi nu cerea prietenie. Era prost îmbrăcat şi neîngrijit, fuma continuu ţigări *Camel* fără filtru şi, în general, arătarea un personaj dintr–un film pesimist al anilor ’40. Însă era foarte respectat în lumea justiţiei pentru metodele lui perseverente de investigaţie. Când se apropie, Glenn îi aruncă o privire şi spuse:

— Hei, Cassidy, ai ajuns foarte repede. Te–a trimis Crowder?

Anthony Crowder era procurorul din Orleans Parish, şeful lui Cassidy. Ocoli întrebarea şi făcu un semn spre cei doi de pe

canapea.

— Cine sunt?

— Tu nu te uiți la televizor?

— Nu la programele religioase. Nu i–am văzut niciodată spectacolul.

— …

Întorcând capul, Glenn îi spuse atunci încet, ca să audă numai el:

— Păcat. Acum e neutralizat.

Cassidy aruncă o privire peste umăr în dormitor, unde Elvie Dupuis supraveghea mutarea cadavrului introdus în sacul de plastic de pe pat pe targa.

— Cu siguranță.

— Ei sunt soția evanghelistului, Ariei Wilde şi fiul lui, Joshua, îl informă Glenn.

Tânărul îşi ridică privirea spre Cassidy, care. Îi întinse mâna.

— Sunt procurorul adjunct Cassidy.

Joshua Wilde îi strânse mâna cu destulă fermitate, dar avea mâini moi, catifelate, bine îngrijite, în niciun caz ca ale unui muncitor. Ochii căprui erau expresivi, iar părul de un şaten cenuşiu era lung şi ondulat în creştet. Arăta bine, aproape drăguț. Dacă s–ar fi născut cu un secol sau două mai devreme, pe un alt continent, ar fi frecventat cu siguranță saloane elegante şi ar fi scris poezie romantică. Cassidy se îndoi că aruncase vreodată o minge de baseball, dormise sub cerul liber, sau jucase vreun joc băiețesc în viața lui. Vocea îi era la fel de sudică şi de cultivată ca un butoi de *Jack Daniels.*

— Găsiți–l pe monstrul care i–a făcut aşa ceva tatălui meu, domnule Cassidy.

— Asta am de gând să fac.

— Şi aduceți–l în fața justiției.

— Pe ei? Sunteți sigur că un bărbat v–a ucis tatăl, domnule Wilde? Joshua Wilde se fâstâci.

— Deloc. Voiam să spun doar… am folosit pronumele masculin într–un sens generic.

— Deci ar fi putut fi şi o femeie.

Până în momentul acela, văduva nu fusese atentă, continuând să plângă într–o batistă de hârtie. Deodată, Ariei Wilde. Îşi aruncă spre spate părul deschis la culoare şi drept şi îl fixă pe Cassidy cu o privire sălbatică şi fanatică. Fața ei nu avea mai multă culoare decât veioza albă de pe masă, dar avea nişte ochi albaştri, frumoşi, scoşi în evidență de gene foarte lungi şi de sclipirea lacrimilor.

— Aşa rezolvați cazurile, domnule… cum ați spus că vă cheamă? Cassidy.

— Rezolvați crimele prin jocuri de cuvinte?

— Uneori, da.

— Nu sunteți mai bun decât detectivul acesta, spuse ea, strâmbându–se disprețuitor în direcția lui Howard Glenn. În loc să se ducă după ucigaş, ne tot pune întrebări lui Josh şi mie.

Cassidy schimbă cu Glenn o privire plină de înțeles. Detectivul ridică din umeri dându–i voie tui Cassidy să intervină.

— Înainte să „ne ducem după ucigaş”, doamnă Wilde, explică el, trebuie să aflăm exact ce i s–a întâmplat soțului dumneavoastră. Ea strigă atunci arătând spre patul plin de sânge din camera alăturată:

— Nu este evident ce i s–a întâmplat?

— Nu totdeauna.

— Noi nu ştim ce i s–a întâmplat, jeli ea teatral înainte de a–şi duce batista la buzele lipsite de culoare. Credeți că dacă am fi ştiut că va fi ucis în seara asta, l–am mai fi lăsat singur în apartament?

— Amândoi ați plecat lăsându–l singur pe reverendul Wilde? Unde ați fost? Întrebă Cassidy aşezându–se pe marginea canapelei alăturate şi aruncându–le o privire foarte atentă femeii şi fiului ei vitreg. Amândoi păreau de aproximativ treizeci de ani.

— Eram în apartamentul meu. Repetam, răspunse Josh.

— Repetați?

— Doamna Wilde cântă la toate slujbele în turnee şi pentru programele televizate, iar domnul Wilde aici de față cântă la pian, îl lămuri Glenn.

Frumos din partea lui Jackson Wilde să facă din preoție o afacere de familie, îşi spuse Cassidy, care avea deja idei preconcepute în legătură cu predicatorii de la televiziune şi, deocamdată, nu descoperise nimic care să iasă din acel stereotip.

— Unde este apartamentul dumneavoastră, domnule Wilde? Întrebă el.

— Puțin mai încolo pe hol. Tata rezervase toate camerele de la acest etaj.

— De ce?

— Aşa se obişnuieşte. Pentru garantarea intimității. Adepții tatei sunt în stare de orice pentru a se afla cât mai aproape de el. Iubea oamenii, dar avea nevoie de odihnă şi singurătate între slujbe. El şi Ariei locuiau în acest apartament, iar eu l–am luat pe următorul mai mare pentru a avea loc şi un pian.

Cassidy îşi îndreptă atenția asupra proaspetei văduve.

— Acest apartament are două dormitoare. De ce nu dormeați cu soțul dumneavoastră? Doamna Wilde răspunse pufnind disprețuitor:

— M–a mai întrebat şi el acest lucru, zise ea a–runcând din nou o privire de subapreciere detectivului Glenn. M–am întors târziu aseară şi n–am vrut să–i tulbur odihna lui Jackson. Era epuizat, aşa că m–am culcat în celălalt dormitor.

— La ce oră v–ați întors?

— Nu m–am uitat la ceas.

Cassidy se întoarse spre Josh întrebător.

— V–ați uitat la ceas când a plecat din camera dumneavoastră?

— Mă tem că nu. Târziu, oricum.

— După miezul nopții?

— Mult mai târziu.

Deocamdată, Cassidy nu mai insistă.

— Ați vorbit cu soțul dumneavoastră când v–ați întors, doamnă Wilde?

— Nu.

— N–ați intrat să îl sărutați şi să îi spuneți noapte bună?

— Nu. Am folosit uşa care dă direct în dormitorul meu. Ar fi trebuit să trec pe la el, spuse ea pe un ton plângăreț. Dar am crezut că doarme liniştit. Cassidy se uită la Glenn şi cu o privire severă îl avertiză să nu facă vreo remarcă usturătoare, în schimb detectivul spuse:

— Din păcate, doamna Wilde nu a descoperit cadavrul soțului decât dimineață.

— Când nu a răspuns apelului de trezire, zise ea ştergându–şi nasul cu batista. Când mă gândesc că a fost acolo… mort în tot acest timp… în vreme ce eu dormeam alături!

Se prăbuşi pe fiul ei vitreg, care o cuprinse pe după umeri şi îi şopti încet în păr.

— Bănuiesc că ajunge deocamdată, spuse Cassidy ridicându–se. Glenn îl conduse până la uşă.

— E cam împuțită treaba, nu?

— Nu ştiu, spuse Cassidy. Totul este prea potrivit pentru a fi o minciună.

Glenn scoase un sunet cât se poate de neatrăgător în timp ce îşi luă o altă țigară *Camel* din pachetul mototolit din buzunarul cămăşii.

— Îți bați joc de mine, nu? Se vede foarte clar. Le ard călcâiele unul după celălalt şi l–au aranjat pe predicator ca să nu le mai stea în cale.

— Poate da, spuse Cassidy incert. Poate nu. Glenn îl fixă cu viclenie aprinzându–şi țigara.

— Un bărbat deştept ca tine n–o să se lase dus de nişte frumoşi ochi albaştri, nu, Cassidy? Şi toate lacrimile acelea? Dumnezeule, până să vii tu se rugau împreună cu glas tare, spuse el şi, după ce trase adânc din țigară, adăugă: Doar nu–i crezi?

— Sigur că–i cred, spuse Cassidy şi ieşind întoarse capul şi adăugă. Cam la fel cum cred că pot să urinez în toiul unui uragan. Coborî singur cu liftul, dar jos era un adevărat balamuc. Holul hotelului *Fairmont* era lung cât un bloc. În mod obişnuit, era un exemplu de rafinament şi lux, cu pereții de un negru mai, cu mobila îmbrăcată în catifea roşie şi ornamentată cu frunze aurii, un hotel extraordinar. Dar în dimineața aceea era înțesat de oameni frustrați şi furioşi. Polițiştii încercau să îi ignore pe reporterii care căutau să afle cât mai multe amănunte în legătură cu uluitoarea asasinare a lui Jackson Wilde. Oaspeții hotelului, care fuseseră adunați de poliție înainte şi chestionați în sala de bal, erau acum lăsați să plece în mod sistematic; cu toate acestea, ezitau să plece înainte să–şi fi vărsat mânia. Angajații hotelului erau şi ei chestionați în timp ce încercau să împace clienții nemulțumiți.

Cassidy îşi făcu loc prin mulțimea gălăgioasă. Auzi cum o femeie cu un accent caracteristic Vestului Mijlociu spunea că în hotel era un psihopat liber şi că erau toți condamnați să fie măcelăriți în paturile lor. Un individ striga cât îl ținea gura că „ei" aveau să audă totul, deşi nu era deloc clar cine erau „ei".

Discipolii reverendului Jackson Wilde, aflând de dispariția liderului lor, contribuiseră la crearea acelei agitații adunându–se în hol şi transformându–l temporar într–un altar. Plângeau din belşug şi cu zgomot, ținând reuniuni spontane de rugăciune, înălțând imnuri şi invocând mânia Celui Atotputernic asupra celui care îl ucisese pe teleevanghelist, îndreptându–se spre intrarea dinspre University Street, Cassidy încercă să evite presa, dar nu reuşi. Reporterii îl asaltară.

— Domnule Cassidy, ați văzut…

— Nimic.

— Domnule Cassidy, era…

— Fără comentarii.

— Domnule Cassidy…

— Mai târziu.

Îşi făcu drum printre ei, ferindu–se de camerele de luat vederi, ocolind microfoanele întinse şi refuzând cu prudenţă să declare ceva înainte ca procurorul Crowder să îl însărcineze cu preluarea cazului asasinării lui Wilde. Presupunând că acest lucru avea să se întâmple. Nu, nu putea să existe nicio îndoială. Crowder trebuia să o facă. Cassidy îşi dorea atât de mult acel caz, încât aproape că îi simţea gustul. Şi, în plus, avea mare nevoie de el.

Yasmine trecu ţanţoşă pe uşa automată a *Aeroportului Internaţional* din New Orleans. Un comisionar, micşorat din cauza înălţimii ei uluitoare şi uimit de picioarele care ieşeau de sub fusta mini din piele, mergea în spate cărându–i cele două valize.

La"auzul unui claxon, Yasmine sări în maşina lui Claire, un Lebaron parcat lângă bordură aşa cum se înţeleseseră. Valizele se îngrămădiră în portbagajul deschis de Claire printr–o apăsare a unui buton de pe bord, comisionarul îşi primi bacşişul şi când Yasmine urcă lângă Claire, se zări puţin din coapsele cafenii şi se simţi un iz de parfum de gardenii.

— Bună dimineaţa, spuse Claire. Cum ai călătorit?

— Îţi vine să crezi povestea asta despre Jackson Wilde?

Claire Laurent privi scurt peste umărul stâng şi ţâşni cu îndrăzneală în mijlocul traficului intens, îngreunat de autobuze şi taxi–uri care luau sau aduceau pasageri de la sau la aeroport.

— Ce–a mai făcut de data asta?

— N–ai auzit? Îngăimă Yasmine. Dumnezeule, Claire, dar ce–ai făcut azi dimineaţă?

— M–am uitat pe facturi şi… De ce?

— N–ai urmărit ştirile la televizor? N–ai ascultat la radio?

Yasmine observă că la casetofonul maşinii era pusă o casetă.

— Intenţionat am evitat să ascult ştiri toată săptămâna. N–am vrut ca mama să–l vadă cât este în oraş. Apropo, am primit o altă invitaţie pentru o dezbatere cu el, pe care am refuzat–o. Yasmine continua să îşi privească uimită cea mai bună prietenă şi

parteneră de afaceri.

— Deci, într–adevăr, nu ştii.

— Ce? Întrebă Claire râzând. A atacat din nou *Mătasea franțuzească?* Ce–a mai spus de data asta, că o să ardem într–un foc veşnic? Că ar trebui să joc mai curat sau ceva de genul acesta? Că am de gând să corup principiile morale ale Americii cu prezentările mele pornografice ale corpului omenesc?

Yasmine îşi scoase ochelarii de soare mari şi întunecați pe care îi purta atunci când nu voia să fie recunoscută şi o privi pe Claire cu ochii ei de tigru care, timp de un deceniu, înfrumusețaseră coperțile a nenumărate reviste de modă.

— Reverendul Jackson Wilde nu va mai spune nimic despre tine, Claire. Nici nu va mai ataca *Mătasea franțuzească* sau catalogul nostru. Nu va mai face absolut nimic, scumpo, spuse ea în jargonul negrilor pe care îl folosise în copilărie. A fost redus la tăcere pentru totdeauna. Individul este mort.

— Mort? Întrebă Claire frânând brusc.

— Mai mort decât de–a binelea, cum obişnuia să spună mama.

Claire o privi fix, albă ca varul şi neîncrezătoare şi repetă: — Mort?

— Se pare că a ținut o predică în plus şi a enervat pe cineva atât de mult, încât a fost scos din circulație.

Claire îşi umezi buzele cu nervozitate.

— Vrei să spui că a fost ucis?

Un şofer le claxona furios, iar un altul făcu spre ele un gest obscen, depăşindu–le. Claire făcu un efort pentru a–şi lua piciorul de pe pedala de frână mutându–l pe accelerație. Maşina porni hurducat.

— Dar ce ai? Credeam că o să aplauzi? Vrei să trec eu la volan?

— Nu, nu, mă simt bine.

— Nu prea se vede. De fapt, arăți ca dracu'.

— A fost o noapte îngrozitoare.

— Mary Catherine? Claire scutură din cap.

— Nişte coşmaruri care m–au ținut trează.

— În legătură cu ce?

— Nu contează. Yasmine, eşti sigură în legătură cu Jackson Wilde?

— Am auzit la aeroport în timp ce–mi aşteptam bagajele. Aveau un televizor în funcțiune în compartimentul destinat liniilor aeriene *Avis.* Lumea se strânsese grămadă în jurul lui. Am întrebat pe cineva ce se întâmpla, aşteptându–mă la ceva de genul exploziei navetei *Challenger.* Dar omul mi–a spus: „Tele–predicatorul ăla a fost împuşcat azi–noapte". Şi, din moment ce eu am o păpuşă vrăjitoare cu chipul unui anume telepredicator, am devenit evident foarte curioasă. M–am strecurat mai aproape de televizor şi am auzit cu urechile mele.

— La *Fairmont* a fost ucis? Yasmine o privi curioasă.

— De unde ştii?

— Am auzit că acolo stătea. De la Andre.

— Andre. Am uitat de el, dar avea altceva de făcut în djmineața asta, înainte ca Yasmine să mai spună ceva despre prietenul lor comun, Claire puse altă întrebare:

— Cine a descoperit cadavrul?

— Soția lui l–a găsit dimineața în pat găurit de trei gloanțe.

— Dumnezeule. La ce oră l–a descoperit?

— Oră? La naiba, habar n–am. N–au spus. Şi ce importanță mai are?

Yasmine îşi scoase atunci baticul roşu lăsându–şi liber părul lung şi bogat tipic african, pentru care era atât de renumită. Din poşeta foarte mare luă câteva brățări pe care şi le strecură pe încheieturile fine ale mâinilor. Apoi, îşi puse o pereche de cercei de forma unor discuri uriaşe. Numai cu aceste câteva schimbări cosmetice şi imaginea celui mai celebru model etnic de după Iman începu să apară.

— Au arestat pe cineva?

— Nu.

Yasmine îşi coloră buzele apoi cu un ruj ajutându–se de o mică perie cu un vârf foarte fin şi după ce îşi dădu şi cu fard de obraz, îşi privi în oglindă chipul perfect din toate unghiurile.

Nu mai era oră de vârf, dar ca întotdeauna traficul era intens pe autostradă. Claire înainta cu uşurința pe care i–o dădeau experiența şi obişnuința, doar toată viața ei trăise în New Orleans. Acum, de când Yasmine îşi împărțea timpul între New Orleans şi New York. Claire se ducea de obicei să o ia de la aeroport.

— Ucigaşul a lăsat vreun indiciu? Au găsit arma crimei?

Enervată, Yasmine închise oglinda la loc.

— A fost un buletin de ştiri, înțelegi? Cu foarte puține amănunte. Reporterii au fugit după un individ de la procuratură pentru a–i smulge o declarație, dar n–a spus niciun cuvânt. Ce–i cu atâtea întrebări?

— Nu–mi vine să cred că e mort, spuse Claire ezitând puțin înainte să rostească ultimul cuvânt, de parcă îi venea greu să o facă. A predicat la Superdom aseară.

— Au arătat câte ceva la ştiri. Parcă îl văd şi acum pe ecran, cu fața roşie, cu părul alb zbârlit, strigând ceva despre foc şi pucioasă, l–a rugat pe toți americanii să cadă în genunchi şi să se roage pentru mântuire, spuse Yasmine ale cărei sprâncene lucioase se împreunară. Cum putea Dumnezeu să mai audă şi rugăciunile altora dacă Wilde țipa atât de tare? Întrebă ea atunci şi, înălțând din umeri, adăugă: Mă bucur că s–a terminat, în sfârşit. Acum n–o să ne mai supere.

Claire îi aruncă o privire tăioasă.

— N–ar trebui să spui aşa ceva.

— De ce nu? Dacă asta simt. Sigur n–o să încep să plâng şi să mă prefac că îi jelesc moartea, spuse ea şi pufni batjocoritor. Ar trebui să i se dea ucigaşului o medalie pentru că a scăpat țara de o pacoste.

Reverendul Jackson Wilde se folosise de programul său televizat pentru a face o adevărată campanie împotriva pornografiei.

Considerase acea problemă ca fiind misiunea sa specială, promițând să desființeze obscenitățile din America. Predicile lui înfocate conduseseră mii de adepți la frenezie. Drept urmare, artişti, scriitori şi alte persoane din domeniul artei creatoare au fost atacați virulent şi personal, interzicându–i–se munca ce uneori le–a fost chiar denigrată.

Mulți vedeau în campania teleevanghelistului o amenințare mai mare decât interzicerea comercializării revistelor murdare. Considerau că punea în pericol drepturile garantate de Primul Amendament. Definițiile legale privind ceea ce era obscen şi –ce nu, erau neclare şi, din moment ce Curtea Supremă a Statelor Unite nu reuşise să stabilească nişte limite clare, oponenții lui Wilde s–au împotrivit folosirii concepției lui mărginite ca un standard după care să se cântărească lucrurile.

Se declarase război, în oraşe, mai mici sau mai mari, aveau loc conflicte în cinematografie, librării şi muzee. Cei care se opuneau reverendului Wilde s–au trezit considerați cu toții „păgâni necredincioşi". Pentru orice adevărat credincios ei erau ereticii, vrăjitoarele, păgânii şi persoanele anatemizate ale acestei ere.

Catalogul cu lenjerie *Mătase franțuzească* devenise pradă cenzurii lui Jackson Wilde şi, prin urmare, Claire, creatoarea lui, fusese pusă într–o lumină foarte nefavorabilă. Timp de luni întregi, el atacase catalogul, punându–l în rând cu o mulțime de reviste pornografice. Yasmine fusese de acord când Claire îi spusese că e mai bine să îl ignore pe Wilde şi acuzațiile lui ridicole decât să încerce să apere ceva ce niciuna din ele nu simțea că trebuie apărat.

Dar Wilde nu era uşor de ignorat. Când predicile lui nu au reuşit să aducă răspunsul pe care îl dorea – o dezbatere televizată – s–a folosit de amvon pentru a le ataca personal pe Yasmine şi pe Claire, calificându–le drept desfrânate, indecente şi stricate. Predicile împotriva lor deveniseră şi mai aprige când, cu o săptămână în urmă, venise la New Orleans, leagănul *Mătăsii*

franțuzeşti. Yasmine fusese la New York cu alte afaceri, iar Claire trebuise să suporte atacul insultelor răutăcioase ale lui Wilde.

De aceea era Yasmine atât de uimită de reacția lui Claire la aflarea veştii despre moartea lui. *Mătasea franțuzească era* opera lui Claire, creația ei. Discernământul ei în afaceri, bogata imaginație şi instinctul pentru ceea ce doreau femeile americane, făcuseră ca afacerea aceea cu comenzi prin poştă să se bucure de un imens succes. Pentru Yasmine însăşi a însemnat prelungirea unei cariere care se apropia de sfârşit. Fusese salvarea ei, deşi nici măcar Claire nu îşi dăduse seama în ce măsură.

Acum ticălosul acela, care amenințase să strice tot, era mort. După părerea ei acest lucru trebuia sărbătorit.

Claire, însă, vedea lucrurile altfel.

— Din moment ce Wilde ne declarase duşmanii lui şi luând în considerare faptul că a fost ucis, nu cred că ar trebui să fim auzite că ne bucurăm de moartea lui.

— Am fost eu acuzată de multe lucruri, Claire, dar niciodată de a fi o persoană cu două fețe. Eu spun deschis ceea ce simt. În timp ce tu ai crescut într–o casă delicată, eu am fost nevoită să lupt ca să supraviețuiesc în Harlem. Eu mă mişc ca gangsterii, în vreme ce tu abia tulburi aerul când treci. Eu am o gură mare cât Tunelul Lincoln. Vocea ta e mieroasă. Dar şi răbdarea ta are o limită, Claire Louise Laurent. Predicatorul ăsta te–a chinuit un an de zile, de prima dată când a scos catalogul din "amvonul lui aurit. A fost ca şi cum propriul copil ți–ar fi fost certat. În public pentru că nu a fost cuminte. Ai suportat criticile lui cu un calm şi o grație de care trebuie să te simți mândră, dar, sincer acum, în adâncul sufletului, nu te bucuri că ticălosul ăla e mort?

Claire privi o clipă în gol pe deasupra ornamentului de pe capotă.

— Da, zise ea apoi încet, în adâncul sufletului, mă bucur că ticălosul ăla e mort.

— Hmmm, cred că mai bine ți–ai urma propriul sfat şi te–ai

gândi să le spui altceva.

— Să le spun? Întrebă Claire ieşind din transă şi Yasmine îi făcu semn spre următorul bloc.

Câteva microbuze ale unor posturi de televiziune cu antene satelit erau parcate de–a lungul străzii Peters în faţa *Mătăsii franţuzeşti*. Reporteri şi operatori video se foiau în jurul lor.

— La naiba, mormăi Claire. N–am niciun chef să fiu amestecată în treaba asta.

— Eh, curaj, scumpo, spuse Yasmine. Erai una din preferatele ale lui Jackson Wilde. Vrei–nu–vrei, eşti amestecată în treaba asta până peste cap.

Capitolul doi

— N–ai reuşit să obţii nicio condamnare în ultimele trei cazuri.

Cassidy se aşteptase la acest argument. Dar, chiar şi aşa, critica îl durea, în loc să se arate agitat, el îşi luă un aer încrezător în sine.

— Ştiam amândoi că şansele noastre în cazurile acelea erau slabe, Tony. În fiecare din ele, avocaţii apărării nu au spus decât „Dovediţi". Eu am făcut tot ce–am putut cu puţinele dovezi pe care le aveam şi tu ştii foarte bine asta.

Procurorul Anthony Crowder îşi împreună mâinile dolofane şi păroase peste vestă şi se rezemă în fotoliul de piele.

— Această discuţie este prematură. Poliţia n–a făcut nici măcar o arestare şi cine ştie, s–ar putea să treacă luni de zile până o vor face.

Cassidy scutură din cap cu încăpăţânare.

— Aş vrea să lucrez cot la cot cu ei ca să fiu sigur că nu le scapă ceva important.

— Şi comisarul de poliţie să–mi vină mereu pe cap să–mi spună că–ţi bagi nasu! În treaba departamentului lui.

— Ce bine că ai amintit şi de comisar! Sunteți prieteni doar. Vorbeşte cu el poate îi dă cazul lui Howard Glenn.

— Jerpelitul ăla…

— A fost primul acolo şi e bun. Cel mai bun.

— Cassidy…

— Nu–ți face grijj că îmi voi depăşi limitele, îmi voi pune în practică întreaga putere diplomatică.

— Dar n–ai nicio putere diplomatică, îi aminti procurorul. De când ai venit la noi acum cinci ani, ai făcut ceva treabă, dar, în general, ai fost o pacoste.

Cassidy zâmbi încrezător, netulburat de acea severă observație, pentru că ştia ce părere avea procurorul despre el. Neoficial, el era succesorul probabil al lui Crowder. Anul următor, când actualul mandat avea să se încheie, el intenționa să se retragă şi se hotărâse în mod tacit că adjunctul său îi va lua locul. Oricât de mult! — Ar fi exasperat, Crowder trebuia să recunoască în Cassidy aceeaşi combinație de ambiție şi energie care îl caracterizase pe el însuşi odată.

— Am câştigat mai multe procese decât oricare alt avocat din departament, spuse Cassidy fără falsă modestie.

— Ştiu asta, izbucni Crowder. Nu trebuie să–mi reaminteşti. Dar mi–ai dat şi multă bătaie de cap.

— Nu poți face nimic dacă tot timpul ți–e teamă să nu faci valuri.

— În cazul tău, valuri de flux.

Cassidy se îndreptă şi îl privi pe Crowder insistent. Ochii lui cenuşii intimidaseră o mulțime de martori şovăitori, impresionaseră judecători cinici, influențaseră juraţi sceptici, iar, în viața particulară, făceau vorbele dulci de prisos.

— Dă–mi acest caz, Tony.

Înainte ca procurorul să îşi rostească decizia, secretara lui îşi băgă capul pe uşă şi spuse:

— Ariei Wilde ține o conferință de presă, care e transmisă în

direct de toate posturile de televiziune. M–am gândit că v–ar interesa.

După aceea se retrase închizând uşa în urma ei.

Crowder luă telecomanda de pe birou şi dădu drumul televizorului din partea cealaltă a încăperii.

Chipul frumos şi palid al văduvei apăru pe ecran. Arăta la fel de fragilă şi lipsită de apărare ca un înger refugiat, dar în glasul ei se simțea o convingere de oțel.

— Această tragedie nu va pune capăt campaniei dusă de soțul meu împotriva uneltirilor diavolului.

Aceste cuvinte atraseră un cor de „amin" de la adepții care se aflau printre polițiştii, reporterii şi fotografii care o înconjurau.

— Satana a ştiut că noi vom câştiga această luptă şi a trebuit să treacă la acțiuni disperate. Mai întâi, a folosit acest oraş corupt ca pe o unealtă împotriva j noastră. Autoritățile oraşului au refuzat să–i ofere soțului meu protecție douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, cum ceruse el.

— La dracu', spuse Crowder. De ce o trebui să învinuiască oraşul? Toată lumea urmăreşte această transmisie.

— Nimeni nu ştie acest lucru mai bine ca ea, zise Cassidy părăsindu–şi fotoliul şi apropiindu–se de televizor cu mâinile în buzunare. În timp ce lacrimi grăitoare îi alunecau pe, obrajii ca fildeşul, văduva continua să vorbească:

— Acest frumos oraş este bogat în păcate şi corupție. Faceți o plimbare pe Bourbon Street dacă vreți să vedeți cum a pus stăpânire Diavolul pe New Orleans. Jackson Wilde era o conştiință care şoptea la urechea acestui oraş că a devenit o hazna a moralei, un rezervor murdar de crimă şi imoralitate, în afară de cei câțiva aici de față care şi–au oferit sprijinul şi l–au jelit, celelalte oficialități locale nu îl puteau suferi pe Jackson pentru sinceritatea lui de o divină inspirație.

Aparatul de filmat se opri atunci asupra unui grup foarte sobru din care făceau parte un judecător, un congresman şi câteva

oficialități ale oraşului. Crowder scoase un sunet grosolan.

— Politicieni.

— Unii sunt de părere că Jackson Wilde şi alegătorii erau buni tovarăşi de pat.

— Mai degrabă aş face–o cu o capră, mormăi Crowder.

— Soțul meu a fost tratat cu o indiferenă învecinată cu ostilitatea, strigă Ariel Wilde. Această indiferență față de siguranța lui l–a costat viața! Când vuietul aprobator se stinse, ea continuă:

— Şi atunci, Diavolul s–a folosit de unul din demonii lui pentru a–şi reduce la tăcere cel mai aprig duşman, reverendul Jackson Wilde, cu un glonț în inimă! Dar noi nu vom fi reduşi la tăcere! Strigă ea înălțându–şi brațele subțiri şi agitându–şi pumnii. Scumpul meu Jackson este acum cu Domnul! Se bucură de o binemeritată odihnă şi linişte, lăudat fie Domnul.

— Lăudat fie Domnul! Rosti mulțimea ca un ecou.

— Dar misiunea mea nu s–a încheiat. Voi continua cruciada începută de Jackson. Până la urmă vom câştiga acest război împotriva mizeriei care ne mânjeşte inimile şi mințile! Această misiune nu se va încheia până când America nu va fi curățată de porcăriile care îi umplu cinematografele şi rafturile de cărți, până când muzeele pentru a căror întreținere plătiți impozite, nu vor scăpa de pornografia care trece drept artă. Vom face din această țară un model pentru celelalte din lume, o țară fără pată, o națiune ai cărei copii vor fi crescuți în puritate şi lumină.

Un strigăt de aprobare se înălță. Polițiştii se chinuiau să țină piept mulțimii agitate. Unghiul aparatului de filmat se lărgi pentru a cuprinde întreaga scenă haotică. Ariei Wilde, care părea epuizată şi gata să se prăbuşească, era condusă de braț de către fiul ei vitreg. Cei apropiați lui Wilde făcură un cerc protector în jurul ei.

Prim–planuri luate la întâmplare arătau chipuri brăzdate de lacrimi, ochi umezi strâns închişi într–o suferință acută, buze rostind încet rugăciuni. Discipolii îndoliați se luară de mâini apoi şi începură să cânte la unison cântecul lui Jackson Wilde,

„înainte, luptători creştini”.

Cu o mişcare precisă din mână, Tony Crowder închise televizorul.

— Ai naibii ipocriți. Dacă îi interesează atât de mult bunăstarea copiilor, de ce nu stau acasă să–i învețe deosebirea dintre bine şi rău, în loc să facă paradă pentru un sfânt mort?

Oftă exasperat şi făcu semn spre televizor.

— Eşti sigur că vrei să te amesteci în porcăria asta, Cassidy?

— Cât se poate de sigur.

— Între noi fie vorba, să ştii că o să fie al naibii de complicat, mai ales când poliția va începe să adune suspecți.

— Care în momentul de față nu sunt decât aproximativ şase sute – practic toată lumea care s–a aflat în interiorul şi în jurul hotelului *Fairmont* aseară.

— Eu aş reduce acest număr foarte repede – la văduvă şi la fiul ei vitreg.

— Sunt primii şi pe lista mea, spuse Cassidy zâmbind fermecător. Asta înseamnă că am cazul?

— Deocamdată.

— Haide, Tony!

— Deocamdată, repetă celălalt mai tare. Te bagi într–o chestie fierbinte care s–ar putea să se încingă şi mai mult. Nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla dacă o provoci pe Ariei Wilde. Este la fel de iubită şi adorată ca şi soțul ei. Ar putea fi şi o revoltă dacă s–ar întâmpla să fie arestată pentru uciderea lui.

— Sigur că vor fi scandaluri. Sunt pregătit, spuse Cassidy întorcându–se şi aşezându–se din nou pe fotoliu. Am mai trecut prin momente dificile, Tony, nu mă deranjează.

— Nu te deranjează, la naiba, îți place chiar la nebunie.

— Îmi place să câştig, spuse Cassidy privindu–şi țintă superiorul şi zâmbetul îi dispăru încet–încet până când buzele nu îi mai erau decât o linie subțire şi fermă. De fapt, acesta este şi motivul pentru care vreau cazul, Tony. Nu glumesc. Am nevoie să

câştig. Am mare nevoie de victorie.

Crowder încuviinţă apreciind candoarea protejatului său.

— Dar sunt cazuri mai puţin dificile pe care ţi le–aş putea da dacă nu vrei decât o victorie.

Cassidy scutură din cap.

— Am nevoie de o mare victorie şi aducerea ucigaşului lui Jackson Wilde în faţa justiţiei va fi una din cele mai mari lovituri juridice ale anului, dacă nu chiar ale deceniului.

— Deci, te interesează să apari în ziare şi la ştirile de la ora şase, zise Crowder privindu–l încruntat.

— Mă cunoşti mult prea bine ca să spui aşa ceva şi refuz să onorez această afirmaţie cu o negare. De azi dimineaţă mă ocup de Jackson Wilde. Nu–mi place nici ce era acest predicator şi nici ce păreri avea. De fapt, nu sunt de acord cu nimic din ce susţinea. Versiunea lui în legătură cu creştinismul nu se potrivea deloc cu ce am învăţat eu la şcoala de duminică.

— Ai fost şi tu la şcoala de duminică?

Cassidy ignoră şi această înţepătură continuându–şi ideea:

— Dar, orice ar fi fost Wilde, era o fiinţă omenească ce avea dreptul sa ajungă la bătrâneţe, iar cineva i–a luat acest drept. Gol şi lipsit de apărare, a fost ucis de cineva în care avea încredere.

— De unde ştii asta?

— Niciuna din uşi nu era forţată, încuietorile nu fuseseră deschise cu şperaclul, aşa că ori agresorul a avut cheie ori i–a dat drumul chiar Jackson. Se pare că acesta se afla în pat, ori dormind, ori vorbind cu persoana care l–a ucis. Era un fanatic religios, poate chiar cel mai periculos de la Rasputin încoace, dar nu trebuia să–i zboare creierii cineva cu sânge rece.

— Şi inima şi testiculele, adăugă Crowder. Ochii lui Cassidy se îngustară.

— Nu ţi se pare ciudat? Împuşcătura din cap şi cea din inimă erau de ajuns pentru a–l omorî. De ce a mai fost nevoie de una şi în testicule?

— Ucigaşul era furios rău de tot.

— Furios de–a binelea. Miroase a slăbiciune, nu? De exemplu, a răzbunare de femeie.

— Crezi că nevastă–sa l–a terminat? Crezi că şi el, ca alți câțiva de felul lui, avea vreo tinerică despre care să fi aflat Ariei?

— Nu ştiu. Am doar o puternică impresie că ucigaşul a fost o femeie.

— De ce, mă rog?

— E logic, spuse Cassidy. Dacă ai fi femeie şi ai vrea să te răzbuni pe un individ, nu acolo l–ai împuşca?

Claire abia mai răsufla când ajunse în apartamentul ei din clădirea unde îşi avea sediul *Mătasea franțuzească.* Le auzi pe Yasmine şi pe mama ei vorbind într–o altă încăpere, dar traversă prin hol neobservată şi se duse direct în dormitor, închizând uşa în urma ei.

Sosirea lor la *Mătasea franțuzească* stârnise agitație printre reporterii care puseseră sub supraveghere clădirea. Le înconjuraseră pe ea şi pe Yasmine imediat ce coborâseră din maşină. Claire era tentată să îşi plece capul şi să intre repede, dar ştia că dacă îi evita nu făcea decât să prelungească acea situație inevitabilă. Presa nu avea să plece până când nu dădea o declarație. Aveau să continue să îi împiedice lucrul, să îi deranjeze pe vecini şi să devină chiar o sursă de nelinişte pentru mama ei.

Nefiind niciodată sigură de ceea ce putea spune Yasmine, Claire o trimise înăuntru să aibă grijă ca Mary Catherine să nu ştie ce se întâmpla afară. Ocolind aparatele de filmat, Yasmine făcu întocmai.

Claire era asaltată de o mulțime de întrebări, dar abia prindea ceva dintr–una când i se striga alta. Era imposibil să răspundă la toate şi oricum, nici n–ar fi făcut–o. În cele din urmă, ridică mâinile pentru a face linişte şi spuse în microfoanele îndreptate spre ea:

— Cu toate că reverendul Jackson Wilde mă numise o

păcătoasă şi duşmanul lui, îmi pare extrem de rău pentru moartea sa. Condoleanțele mele familiei.

Se îndreptă spre intrare, dar fu împiedicată de zgomotoşii ziarişti.

— Domnişoară Laurent, este adevărat că, în ciuda repetatelor sale invitații, ați refuzat să participați la o dezbatere cu reverendul Wilde?

— Nu au fost invitații, ci provocări şi n–am vrut decât să fiu lăsată în pace să–mi văd de treabă.

— Cum considerați afirmațiile sale…

— Nu mai am nimic de declarat.

— Cine l–a ucis, domnişoară Laurent? Întrebarea o făcu pe Claire să se oprească brusc.

Îl privi stupefiată pe reporterul chel care i–o pusese cu brutalitate. Zâmbind, acesta îi susținu privirea fără să se clintească. Ceilalați făcură cu toții linişte în aşteptarea răspunsului.

În clipa aceea, Claire îşi dădu seama că lupta ei cu Jackson Wilde nu luase sfârşit. El murise, dar ea nu fusese eliberată, într–adevăr, puteau veni momente şi mai grele. De ce îi pusese reporterul întrebarea aceea atât de precisă în legătură cu crima? Să fi avut oare relații la poliție? Să fi auzit ceva zvonuri privind posibilii suspecți?

Deşi îşi păstra calmul, teama, ca nişte degete de gheață, îi urcă încet pe spinare, în ciuda căldurii sufocante şi umezelii, ea înghețase.

— Mă scuzați. Atât am avut de spus.

Îşi făcu drum cu greu printre reporteri şi nu se opri decât când se simți în siguranța apartamentului ei. În urma acelei întâmplări, era nervoasă şi agitată. Hainele îi erau umede şi le scoase în grabă. În baie, se aplecă deasupra chiuvetei şi se spălă pe față, pe gât, pe piept şi pe brațe cu apă rece.

Simțindu–se puțin mai înviorată, îşi puse un articol de lenjerie

din bumbac fără bretele, unul din cele mai agreate articole din catalogul de vară al *Mătăsii franțuzeşti* şi îşi strânse în coadă părul lung până la umeri. Ieşind din baie, privi calmă dulapul masiv din lemn de vişin. Aflat în partea cealaltă a încăperii.

Cu trei ani în urmă, când alesese acel depozit vechi pentru a fi sediul *Mătăsii franțuzeşti,* transformase ultimul etaj în propriul său apartament. Aceea era a doua adresă.la care locuise Claire. Înainte trăise în casa mătuşii Laurel de pe Royal Street din apropiere de Esplanade.

După moartea mătuşii Laurel, Claire şi Mary Catherine se mutaseră, dar Claire nu avusese încă puterea de a aranja casa pentru a o vinde. Nu putea arunca lucrurile mătuşii Laurel, fiindcă femeia aceea nostimă, pe nedrept considerată o fată bătrână, ținuse atât de mult la ele, poate tocmai pentru că nu avusese un soț şi copii. Casa din Royal Street rămăsese intactă.

Dulapul din lemn de vişin era singura piesă pe care Claire o adusese când se mutase. Totdeauna îl admirase. Liniile lui simple se potriveau foarte bine cu designul modern al apartamentului, în mod special îi ceruse arhitectului să proiecteze un perete în dormitorul ei destul de mare pentru a avea loc dulapul.

Claire se duse la el, îl deschise, îngenunche în fața sertarelor şi trase de cel de jos. Trebui să facă puțin efort pentru că era foarte greu, plin cu decupaje din ziare şi reviste purtând date din ultimii câțiva ani.

Claire îşi petrecuse ore întregi asupra acelor articole, digerând informațiile pe care le conținеau şi studiindu–şi reacțiile îi părea rău că trebuia să le distrugă. Strângerea lor fusese pentru ea o adevărată pasiune, care se transformase într–un obicei fascinant. Dar acum trebuia să scape de ele. Imediat. Ar fi fost o prostie din partea ei să păstreze o dovadă tipărită a tuturor mişcărilor făcute de reverendul Jackson Wilde.

Apartamentul hotelului era înțesat de lume. Unii numai curioşi, alții într–adevăr dornici să ofere ajutor. Toți păreau derutați de

pierderea subită a liderului şi se plimbau fără țintă prin apartament, ba adunându–se în grupuri mici, ba risipindu–se, clătinând din cap şi şoptind înlăcrimați ceea ce devenise parcă un refren:

— Nu–mi vine să cred.

După ce răspunse întrebărilor lui Cassidy, Ariei fusese mutată din apartamentul San Louis. Noua ei reşedință era mai mică şi mai puțin luxoasă, iar intimitatea îi era limitată. Fluxul continuu al oamenilor era înnebunitor, îi făcu semn lui Josh care veni imediat lângă ea şi, după un scurt schimb de cuvinte şoptite, el îşi ridică glasul pentru a solicita atenția tuturor.

— Ariei este epuizată. Vă rugăm să părăsiți apartamentul şi să o lăsați să se odihnească puțin. Dacă vreunul din noi va avea nevoie de ceva, vă vom anunța.

Adepții lui Wilde ieşiră părând oropsiți şi abandonați, îi aruncară priviri de înțelegere văduvei, care stătea ghemuită într–un colț al canapelei, cu picioarele strânse sub ea. Rochia neagră părea să o înghită încetul cu încetul, de parcă s–ar fi topit în ea.

Imediat după ce Josh închise uşa în urma lor, Ariei se ridică în capul oaselor şi îşi dădu picioarele jos de pe canapea.

— Slavă Domnului că au plecat, în sfârşit. Şi închide afurisitul ăla de televizor că n–am niciun chef să o văd.

Volumul fusese dat la minimum, dar imaginea unei femei care încerca să evite o grămadă de reporteri umplu ecranul.

— Cine e? Întrebă Josh.

— Individa aia cu *Mătasea franțuzească.* Acum un minut au umplut ecranul cu numele ei.

— Deci ea e Claire Laurent, spuse Josh dându–se puțin în spate pentru a o vedea mai bine, Chiar mă întrebam cum o arăta. N–are–nici coarne, nici coadă ascuțită cum i–a făcut tata pe toți să creadă. Şi nici nu arată ca o stricată. Ba, dimpotrivă, aş spune eu.

— Cui îi pasă de ce spui tu! Zise Ariei şi se duse să închidă televizorul cu mâna ei.

— Nu eşti curioasă ce are de spus domnişoara Laurent? Întrebă Josh.

— Absolut deloc. O să–şi primească şi ea porția, dar nu astăzi. Toate la vremea lor. Comandă–mi ceva de mâncare în cameră, te rog, că mor de foame, mai spuse ea şi dispăru în încăperea alăturată.

Joshua Wilde, fiul în vârstă de douăzeci şi opt de ani al lui Jackson Wilde din prima căsătorie, sună la room–service şi comandă un prânz uşor pentru mama lui vitregă. Se gândi că o văduvă" îndurerată nu ar fi trebuit să aibă o poftă prea mare de mâncare. Pentru sine comandă *muffuletta,* un sandviş tipic oraşului New Orleans care începuse să îi placă foarte mult. În aşteptarea dejunului, se duse la fereastră şi privi în jos. Cei de pe stradă îşi vedeau de treburile zilnice ca şi cum nimic neobişnuit nu s–ar fi întâmplat. Oare nu auziseră? Jackson Wilde era mort.

Josh încă nu realizase acest lucru, deşi văzuse cadavrul plin de sânge. Nu se aşteptase chiar ca pământul să nu se mai rotească, dar îşi imaginase că un lucru senzațional tot avea să se întâmple pentru a marca moartea tatălui său. Jackson nu avea să mai umple niciodată o încăpere cu energia lui nemaipomenită, care îi golea de forță pe toți ceilalți, vocea lui nu avea să se mai audă niciodată, nici înălțată spre rugăciune, nici încărcată de maliționizitate. Josh nu avea să mai fie niciodată obiectul privirilor reci ale tatălui său, care prea adesea trădau dezamăgire sau dezgust şi totdeauna critică.

Cu şapte ani în urmă, mama lui Josh, Martha, murise cu tot atât de puțină pompă cum şi trăise. Josh primise vestea că murise subit în urma unui atac de cord, pe când se afla la New York unde studia muzica la *Juiliard.* Nu a mai apucat să îşi ia rămas bun. Viața îi fusese atât de lipsită de însemnătate, încât moartea ei abia de cauzase o pauză în munca atât de bine coordonată a tatălui lui. În perioada aceea, Jackson îşi extinsese activitatea şi la televiziunea prin cablu, Era plin de energie şi neobosit. Imediat

după l înmormântare, s–a întors la birou pentru a mai lucra câteva ore ca să nu fie chiar toată ziua irosită.

Josh nu îşi iertase niciodată tatăl pentru acea deosebită– lipsă de sensibilitate. De aceea nu avea acum remuşcări pentru faptul că avea o poftă de mâncare ce îi făcea stomacul să se revolte, chiar dacă, numai cu câteva ceasuri în urmă, îi văzuse cadavrul însângerat.

Şi tot de aceea nu se simțea vinovat pentru faptul că trăia cu a doua soție a tatălui său. Îşi spuse în sinea lui că unele păcate erau justificate, deşi nu avea nicio bază biblică pentru a–şi susține teoria.

Ariei era numai cu doi ani mai în vârstă decât Josh, dar când ieşi din dormitor purtând un tricou foarte mare, cu părul lung strâns cu o bentiță, părea chiar cu câțiva ani mai tânără. Picioarele îi erau goale.

— Ai comandat şi ceva desert?

Jackson totdeauna o tachina în legătură cu faptul că îi plăceau prea mult dulciurile şi nu o lăsa să mânânce fără să o certe.

— Tort de ciocolată, îi spuse Josh.

— Mmmm.

— Ariei?

— Hmmm?

El o aşteptă să se întoarcă să îl privească şi apoi spuse:

— Cu numai câteva ore în urmă ai descoperit cadavrul soțului tău.

— Vrei să–mi strici pofta de mâncare?

— Cred că da. Nu eşti câtuşi de puțin tulburată? Imediat se îmbufna şi începu să se apere:

— Doar ştii cât de mult am plâns mai înainte. Josh râse fără poftă.

— Ai plâns la comandă chiar din seara aceea când ai venit la tata ca să–i ceri să rostească o rugăciune mai specială pentru frățiorul tău care primise o condamnare pe viață, l–ai sfâşiat inima

tatei şi ți–a îndeplinit dorința chiar la slujba următoare. Am văzut că ai mare succes cu lacrimile tale. Alții le pot considera sincere, dar eu ştiu mai bine. Le foloseşti ori de câte ori îți convine sau când ai nevoie de ceva. Niciodată când eşti tristă. Eşti prea egoistă pentru a fi tristă vreodată. Furioasă, frustrată şi geloasă, poate, dar niciodată tristă.

Ariei slăbise foarte mult de când se căsătorise cu tatăl lui Josh cu trei ani în urmă. Înainte fusese chiar dolofană. Sânii îi erau mai mici acum, dar aureolele erau tot late şi sfârcurile mari şi ieşite în relief. Josh se ura pentru faptul că le observase sub tricoul subțire din bumbac când ea îşi pusese mâinile în şold.

— Jackson Wilde a fost un ticălos ordinar, duşmănos şi egoist, spuse ea fără să clipească măcar o dată. Moartea lui n–o să–mi strice pofta de mâncare pentru că nu–mi pare rău că a murit. Numai să nu fie afectate predicile.

— Şi ai avut grijă de asta la conferința de presă.

— Exact, Josh. Am aranjat totul pentru continuarea activității. Cineva trebuie să se gândească la viitor, adăugă ea.

Ca şi cum ar fi avut o durere de cap îngrozitoare, Josh îşi apăsă ceafa cu degetele lui lungi şi subțiri de muzician şi închise ochii.

— Dumnezeule, cât de rece eşti. Tot timpul faci proiecte. Tot timpul faci planuri. Fără încetare.

— Pentru că totdeauna a trebuit să fiu aşa. Eu nu am fost bogată ca tine, Josh. Tu numeşti fermă casa bunicilor tăi din apropiere de Nashville, spuse ea ironic. Ai mei au avut chiar o fermă. Era murdară şi mirosea a bălegar. Eu nu ajutam la îngrijirea cailor când aveam chef doar, aşa cum făceai tu. Fie că voiam sau nu, trebuia să plivesc grădina de zarzavat, să curăț mazăre şi să dau de mâncare porcului ca să fie gras în noiembrie când îl tăiam. Nu aveam decât o pereche de pantofi odată. La şcoală, fetele râdeau de mine pentru că purtam vechituri, iar la doisprezece ani, a trebuit să ocolesc mâinile bețivanilor sâmbăta seara şi să le văd fețele spilcuite când cântam în corul bisericii

duminica dimineață. Ah, da, totdeauna mergeam la biserică duminica şi ascultam predici care proslăvau sărăcia. Dar nu credeam niciun cuvânt.

Îşi scutură părul lung, drept şi platinat.

— Am fost săracă, Josh. Şi săracul fuge. Asta te face rău, te face să fii disperat. Ajungi la un moment dat să faci orice numai să scapi de sărăcie. De aceea fratele meu se află în închisoare pe viață. După ce a fost condamnat, am înțeles că trebuia să fac ceva să sfârşesc mai rău ca el. Şi atunci m–am dus la tatăl tău. Aş fi făcut orice mi–ar fi cerut. De la el am învățat că banii sunt totul. Să fii bogat şi rău este mult. Mai bine decât să fii sărac şi rău. Când eşti sărac, ajungi la închisoare dacă faci ceva rău, în schimb, când eşti bogat, poți să faci ce–ți place şi nimeni nu te poate atinge. E adevărat, fac proiecte şi asta o să fac toată viața, pentru că nu mai vreau să fiu săracă.

Se opri puțin ca să mai răsufle, după care adăugă:

— Nu încerca să–mi spui că–ți pare rău că a murit, Josh. Şi tu! — Ai urât la fel de mult ca şi mine, dacă nu chiar mai mult.

El nu îi putea susține privirea.

— Bănuiesc că pot spune despre sentimentele mele că sunt contradictorii. Nu simt nicio remuşcare, dar nici uşurare cum m–aş fi aşteptat.

Venind lângă el, ea îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Vezi, Josh? Dacă suntem deştepți, acesta poate fi un început pentru noi. Oamenii ne iubesc. Putem continua ca înainte, numai că acum va fi mult mai bine, pentru că el nu ne va mai bate la cap.

— Crezi, într–adevăr, că publicul ne va accepta împreună, Ariei? Întrebă el şi zâmbi slab, văzând–o cât era de naivă, lăcomia ei amuzându–l.

Dar nu îi purta pică. Ea nu se bucurase de avantajele pe care le cunoscuse el şi pe care le considerase totdeauna că i se cuveneau. Chiar înainte ca Jackson Wilde să devină un nume celebru, avusese credincioşi foarte generoşi. Cutiile pentru danii erau

mereu pline, împreună cu moştenirea Marthei aveau un venit foarte mare. Lui Josh nu îi lipsise niciodată nimic.

Prima dată când o văzuse pe Ariei, era îmbrăcată cu o rochie ieftină şi ţipătoare şi avea prea multe bijuterii false. Felul ei de a vorbi şi accentul ei îi deranjaseră auzul, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, el îi admirase îndrăzneala de a–i aborda tatăl şi de a–i cere să se roage pentru fratele ei condamnat.

Acum era subţire, se exprima clar şi era extrem de îngrijită. Dar Josh ştia că, de fiecare dată când se uita în oglindă, Ariei mai vedea încă o tânără grăsuţă, murdară şi disperată care făcea un ultim efort pentru a–şi schimba cursul vieţii. Când îşi privea mâinile îngrijite, vedea pământ din 'grădină sub unghii.

— Cu timpul, publicul va accepta noua noastră relaţie, dacă îl includem pe Dumnezeu mai mult, spuse ea. Putem să spunem că am luptat împotriva iubirii noastre pentru că ni se părea că nu era bine, dar apoi, prin rugăciuni şi studiul Bibliei, Dumnezeu ne–a convins că asta era dorinţa Lui. Or să înghită tot. Tuturor le place un sfârşit fericit.

Îi sărută buzele uşor, dând drumul unui firişor de suflare în gura lui.

— Am nevoie de tine acum, Josh.

El închise ochii strâns, încercând să îndepărteze dorinţa pe care o simţea adunându–i–se în adâncul trupului.

— Ariei, n–ar trebui să fim împreună un timp. Vor crede…

Ea se apropie şi mai mult, frecându–şi şoldurile de ale lui.

— Cine ce o să 'creadă?

— Poliţia… acel domn Cassidy de la Procuratură. Vom fi suspectaţi…

— Nu vorbi prostii, Josh, doar ne avem unul pe celălalt ca alibi, ai uitat?

Nonşalanţa ei era exasperantă, dar atracţia pe care o simţea faţă. De ea se baza pe frustrare şi interdicţie, în loc să o scuture aşa cum ar fi vrut, el îşi strecură mâinile pe sub tricoul ei şi

apucând–o de mijloc, o trase cu brutalitate spre el şi buzele li se contopiră. Limba lui explora apăsat gura ei dornică şi umedă, în timp ce, cu podul palmei, îi mângâia oasele şoldurilor. Sexul îi era umflat şi înfierbântat. Era nerăbdător să îşi scoată hainele, dar când să desfacă fermoarul, se auzi o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie prânzul nostru, oftă Ariei.

Îl mai sărută o dată, îşi trecu mâna peste fermoarul lui umflat şi apoi se desprinse din îmbrăţişare.

— Spune chelnerului să aducă masa în dormitor. O să mâncăm mai întâi.

— Cassidy? — Eu.

Jongla cu receptorul în timp ce încerca să apese pe butonul pentru volum de pe telecomandă şi să ţină şi sandvişul *bologna* şi berea.

— Glenn sunt. Mi s–a încredinţat oficial cazul Wilde. Bun, îşi spuse Cassidy, deci Crowder i–a ascultat dorinţa. Detectivul Howard Glenn avea să fie persoana cheie sau principala legătură între el şi departamentul de poliţie. Imediat după ce Glenn îşi va alege oamenii pentru investigaţii, el avea să fie tot timpul informat.

Ştia că nu era uşor de lucrat cu Glenn. Era în toate privinţele un nepriceput şi un dezordonat, în afară de munca lui, iar Cassidy era gata să treacă peste toate defectele de caracter în schimbul competenţei lui.

— Ai aflat ceva? Îl întrebă el punând deoparte sandvişul fără gust.

— Am primit raportul de la laborator. Ne uităm pe el acum.

— Cum arată?

— Nicio altă amprentă în afară de ale lui, ale nevesti–si şi ale femeii care făcea curat. Sigur, mai sunt o grămadă de amprente parţiale care aparţin celor care au locuit în apartament înaintea lui.

Deşi Cassidy se aşteptase la aşa ceva, era o veste descurajatoare.

— Vreo urmă de armă?

— Nu. Oricine a intrat în apartamentul lui Wilde şi l–a omorât, a plecat cu tot cu armă.

Absența unei arme a crimei avea să reprezinte o adevărată provocare pentru rezolvarea cazului şi obținerea unei condamnări. Din fericire, lui Cassidy îi plăceau provocările, cu cât îi era mai greu, cu atât mai bine.

— Cât de curând poți monta nişte microfoane la telefon? Întrebă el.

— Mâine dimineață. Pentru cine altcineva în afară de soție şi fiu?

— Vorbim dimineață. Ține–mă la curent.

Închise, mai luă o înghițitură din sandviş, o gură din berea călduță şi apoi îşi îndreptă din nou atenția asupra televizorului. Mai devreme ceruse postului de televiziune care transmitea spectacolul lui Jackson Wilde *„Rugăciunea şi ceasul proslăvirii”* copiile tuturor benzilor existente. Conducerea postului i le trimisese imediat la birou, dar el le adusese acasă unde le putea urmări în linişte.

Programele erau alcătuite cu pricepere. Wilde făcea un spectacol uluitor, cu porumbei albi, cu orchestră, cu un cor format din cinci sute de voci, un şi pianul lui Joshua.

Schema nu varia niciodată. Programul începea cu o trâmbiță care anunța A Doua Venire. Corul pornea să cânte, porumbeii îşi fâlfâiau aripile albe, iar Wilde cobora o scară în spirală, de parcă tocmai venea dintr–o vizită făcută Atotputernicului, ceea ce şi lăsa să se înțeleagă în cuvintele de deschidere.

Ariei, care totdeauna apărea îmbrăcată într–un alb pur, având ca singure bijuterii o verighetă simplă şi o pereche discretă de cercei din perle – Wilde spusese totdeauna că singura lor avere era numai răsplata spirituală – era însoțită de trâmbițe. Apoi, telespectatorii aveau un prim–plan cu Joshua Wilde care cânta la pian introducerea primului cântec al lui Ariei.

Vocea ei, care nu era strălucită, era foarte bine pusă în valoare de orchestră, cor şi un sistem de sonorizare al cărui preț uluitor ar fi lăsat o urmă însemnată în datoria națională. Ariei arunca zâmbete fericite *spre* soțul ei, spre Josh, spre telespectatori şi spre cer. În mod invariabil, către sfârşitul cântecului, cel puțin o lacrimă îi aluneca din ochii albaştri ca cerul.

Cassidy era din fire un sceptic şi rareori se lua după aparențe. Dar, chiar şi dacă era generos acum, tot nu pricepea cum se putea ca unui om inteligent să îi placă spectacolul lui Wilde. Predicile lui nu erau decât denaturări ale Evangheliei. Predica mult mai vehement despre admonestare decât despre îndurare, mai mult despre pedepsire decât despre iubire, mai mult despre focurile iadului decât despre iertare. Vorbea mai mult despre Satana decât despre Cristos. Nu era greu de văzut de ce clericii multor secte creştine organizate îl priveau cu dispreț.

De asemenea, lui Cassidy îi era clar şi cum reuşise Wilde să îşi aducă la fanatism adepții înguşti la minte. Le spunea exact ceea ce ei voiau să audă: că ei erau cei care aveau dreptate şi. Oricine se opunea părerii lor greşea. Bineînțeles, Dumnezeu era totdeauna de partea lor.

După ce a urmărit casetele de câteva ori luându–şi notițe, Cassidy închise televizorul şi se duse în dormitor. Făcând repede un inventar al cămăşilor şi lenjeriei curate, văzu că mai puteau trece vreo două zile până să se ducă la curățătorie.

Când fusese căsătorit, Kris avea grijă de garderoba lui aşa cum avea şi de casă, făcea cumpărăturile şi gătea. Nu divorțase pentru că ea ar fi fost cumva neglijentă, iar conform majorității standardelor, el putea fi socotit chiar un soț bun. Îşi amintea totdeauna aniversările şi zilele de naştere. Avea un ăl şaselea simț care îi spunea când nu putea fi vorba de sex şi în nopțile acelea se abținea să facă dragoste.

Dizolvarea celor patru ani de căsnicie s–ar fi putut datora mai degrabă apatiei decât animozității. Mariajul lor cedase sub

presiunea exterioară, iar dragostea nu fusese destul de rezistentă. Kris nici nu voise să discute despre separare, dar, în urma unui incident fundamental, el s–a hotărât să se mute într–o altă locuință.

Aflând despre un post liber la Procuratura din Orleans Parish, Louisiana, a făcut o cerere pentru slujbă şi pentru divorț în aceeaşi zi. Ultima veste pe care o auzise despre Kris era că mai locuia încă în Louisville, se recăsătorise şi era însărcinată cu al doilea copil, îi ură numai fericire. Cu siguranță nu fusese vina ei că pentru el munca fusese mai importantă decât ea şi că atunci când cariera i–o luase anapoda, trebuise să reevalueze totul în viață, chiar şi căsnicia.

În unele privințe se mai simțea legat încă de greşelile făcute în trecut. Scăpase de problemele acelea de cinci ani şi tot nu se simțea complet eliberat. Niciodată nu avea să fie, probabil. Dar căsnicia lui nu fusese o verigă din acel lanț, ci o ruptură curată, lipsită de emoții. Nu se gândea la fosta lui soție decât atunci când avea mare nevoie de sex şi nu avea pe nimeni sau când rămânea fără cămăşi curate. Nu era drept față de Kris. Merita mult mai mult. Dar asta era.

Se dezbrăcă şi se băgă în pat, dar era mult prea preocupat pentru a adormi, îşi dădu seama, spre surprinderea lui, că era şi excitat pe jumătate, dar nu dorința de femeie cauzase acest lucru. Erau tulburări care căutau să se reverse. Era supraîncărcat, atât psihic, cât şi fizic.

Stând întins aşa, fără să doarmă, revizui cazul Wilde şi realiză că avea extrem de puține elemente palpabile. Tot ce ştia cu siguranță era faptul că avea să fie un caz extraordinar de dificil, care avea să îi înghită luni de zile din viață, dacă nu chiar ani.

Netulburat de această perspectivă, ardea de nerăbdre să înceapă. Supraveghease scrierea şi publicarea comunicatului de presă în care se relata crima. Acum era sigur că avea să conducă investigațiile şi să aibă cazul când se va ajunge la proces. Ceruse o

ocazie şi i se oferise. Nu o putea lăsa să îi scape. Trebuia să îi dovedească lui Crowder că nu greşise alegându–l pe el. Cassidy trebuia să îşi dovedească acest lucru şi sieşi.

Capitolul trei

Clădirea se afla pe North Peters Street, la un bloc distanță de locul unde se îmbina cu Decatur. Era ultimul dintr–un şir de depozite din cărămidă care rezistaseră progresului în acel vechi district industrial din Cartierul Francez. Majoritatea clădirilor, inclusiv fabrica de bere Jax din vecinătate, fuseseră golite şi transformate în birturi şi magazine moderne.

În urma acestor renovări s–a obținut un amestec j discordant de autentic New Orleans cu un mercantilism de prost gust. Vârstnicii, care doreau să i păstreze atmosfera mistică din *Vieux Carre,* considerau comercializarea o ruşine, o desacralizare a unicității districtului. Aceştia şi–au expus ideile cu şi mai mare dârzenie şi sfidare când a apărut *Mătase franțuzească.*

Vechile cărămizi au fost zugrăvite în alb, deşi latura clădirii dinspre strada perpendiculară purta amprenta crudă a timpului. Conform stilului arhitectural *creol,* la toate ferestrele erau jaluzele negre lucioase. Grilaje negre care simulau nişte balcoane, se adăugaseră la al doilea şi la al treilea etaj. Deasupra intrării, suspendată între două lanțuri negre, era o firmă discretă pe care numele firmei era scris cu litere cursive.

Cassidy descoperi în curând că şi uşa din față era falsă şi că adevărata intrare era o uşă grea din metal de pe partea laterală a clădirii, cea de pe Conți Street. Apăsă pe buton şi auzi o sonerie ca de şcoală. Peste câteva secunde uşa se deschise.

— Ce doriți?

Femeia din fața lui arăta ca un hamal. Pe antebraț avea tatuată o inimă roşie în mijlocul căreia era scris cu litere albastre Ralph. Deasupra buzei de sus transpirația i se prinsese de o vagă mustață. Se potrivea într–o fabrică de lenjerie aşa cum se potrivea un jucător de fotbal la un bal. Lui Cassidy îi fu milă de Ralph.

— Mă numesc Cassidy. Sunteți Claire Laurent? Ea scoase un sunet ca un corn de ceață.

— Asta ar vrea să fie o glumă?

— Nu. O caut pe Claire Laurent. Este aici? Ea îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Aşteptați o clipă.

Ținând uşa deschisă cu piciorul, luă un telefon prins în perete şi apăsă două butoane.

— E un tip aici care vrea s–o vadă pe domnişoara Laurent. Kennedy şi nu mai ştiu cum.

— Cassidy, o corectă el cu un zâmbet politicos. Fără să fie un Schwarzenegger, putea face față într–o încăierare obişnuită, dar nu şi–ar fi dorit să se pună cu Remorcherul Annie.

Ea Îl privi aşteptâtid instrucțiuni. Astupând receptorul, scuipă peste umărul lui. În cele din urmă, deveni atentă şi îi spuse:

— Domnişoara Laurent doreşte să afle în ce problemă.

— Sunt de la procuratură, spuse el scoțând din buzunarul de la piept un portvizit din piele pe care îl deschise pentru a–i arăta, legitimația.

Acest lucru îi mai atrase o privire şi o cântărire lentă şi neîncrezătoare.

— E de la procuratură, zise ea şi după o secundă închise telefonul. Pe aici.

Nu părea deloc încântată de hotărârea şefei de a–l primi. Tălpile ei de cauciuc răsunau pe podeaua de beton ca şi cum la fiecare pas ar fi sfărâmat un gândac.

Îl conduse pe lângă şiruri de cutii care erau etichetate şi

umplute pentru a fi transportate.

Nişte ventilatoare mari, montate pe pereți la nivelul tavanului, suflau cu putere şi cu zgomot, dar nu reuşeau decât să facă aerul cald şi umed să circule. Elicele lor împiedicau pătrunderea razelor de soare, creând astfel un efect de orgă de lumini şi o atmosferă ireală.

Cassidy simți o picătură de sudoare lunecându–l pe trup şi o iertă pe femeie pentru transpirația de deasupra buzei, îşi scoase haina de la costum şi o ținu azvârlită pe umăr. Apoi îşi lărgi şi nodul–de la cravată. Pe măsură ce înainta, observă că locul era extrem de curat şi foarte bine organizat. Lucrătoarele ocupate, care nu păreau afectate de căldură, pălăvrăgeau vesele între ele: Câteva îl priviră curioase, dar nimeni nu o făcea ca Remorcherul. Bănui că suspiciunea făcea parte din slujba ei, care era evident aceea de a–i ține departe pe nepoftiții aşa ca el.

Ajungând la liftul pentru marfă, ea deschise uşile duble şi grele şi spuse:

— La etajul doi.

— Mulțumesc.

Uşile se închiseră cu zgomot făcându–l prizonierul unui lift mai mare decât baia lui de acasă. În timp ce urca, îşi suflecă mânecile cămăşii până la coate.

Dădu într–un coridor care ținea cât toată lungimea clădirii. Din el mai derivau şi alte holuri cu birouri, de unde răzbătea zgomotul unei activități intense. Exact în față îl aştepta un set de uşi mari şi duble. Instinctiv ştiu că în spatele lor avea să o găsească pe domnişoara Laurent.

Într–adevăr, uşile se deschiseră lăsând să se vadă o încăpere cu covor şi aer condiționat, superb mobilată, unde o secretară zâmbitoare se afla în dosul unui birou din sticlă şi lac negru.

— Domnul Cassidy? Întrebă ea cu un glas foarte plăcut.

— Exact.

Nu se aşteptase să găsească un birou atât de dichisit deasupra

unui depozit obişnuit. N–ar fi trebuit să îşi scoată haina şi să îşi lărgească nodul de la cravată, dar nu mai avu timp să îndrepte ceva, căci secretara îl conduse la un alt set de uşi duble.

— Domnişoara Laurent vă aşteaptă. Intraţi.

Îi deschise uşa şi apoi se dădu într–o parte. El intră şi îşi primi o altă porţie de surprize. Se aşteptase la un birou strălucitor pe măsura celui de la intrare, dar dădu într–un spaţiu de lucru – spaţiu fiind cuvântul cel mai potrivit. Părea să se întindă pe acri întregi, încăperea era la fel de mare cât toată clădirea şi înaltă pe jumătate. Un perete numai cu geamuri îi oferea o panoramă a fluviului Mississippi. Erau câteva mese de desen, fiecare dotată cu tot felul de lucruri, trei manechine fără cap, şevalete, o maşină de cusut, valuri de ţesături… şi o femeie.

Stătea pe un scaun înalt, aplecată deasupra unei mese de desen, cu un creion în mână. Când uşa se închise în spatele lui Cassidy, îşi ridică privirea şi se uită la el printr–o pereche de ochelari pătraţi de baga.

— Domnul Cassidy?

— Domnişoara Laurent?

Îşi scoase ochelarii punându–i pe masă alături de creion şi veni spre el cu mâna dreaptă întinsă.

— Da, sunt Claire Laurent.

Nici chipul, nici silueta nu erau aşa cum îşi imaginase el. Pentru o clipă, strângându–i politicos mâna, simţi o uşoară ameţeală. Cum se aşteptase el să arate Claire Laurent? Ca Remorcherul? Ca papuşica aceea de secretară? Nu arăta ca niciuna din ele. Părea foarte greu de crezut că ea şi portăreasa aparţineau aceleiaşi specii, cu atât mai puţin aceluiaşi sex. Pentru că aşa cum era îmbrăcată Claire Laurent, într–o pereche de pantaloni largi de culoarea tutunului copt şi o bluză de mătase, cu siguranţă că nu avea nimic masculin în ea. Şi nu era nici nostimă şi drăguţă ca secretara.

Era înaltă. Subţire. Avea umerii laţi cum era moda. Sânii erau

acoperiți, dar foarte vizibili, înveliți în dantelă, bănui el, căci zări ceva între reverele moi ale bluzei de culoarea fildeşului. Ochii aveau nuanța whiskyului scump, iar dacă whisky–ul ar fi avut glas, ar fi semănat cu al ei, o combinație de satin şi fum.

— Ați vrut să îmi vorbiți?

El îi răspunse dându–i drumul la mână: –Da.

— Doriți să beți ceva?

Îi arătă o zonă a încăperii unde se afla un divan cu perne moi şi o măsuță joasă între două fotolii. Pe unul din fotolii era un coş plin cu ceea ce părea a fi ceva croşetat sau tricotat. Pe măsuță câteva carafe de cristal reflectau lumina soarelui de sfârşit de amiază aruncând curcubee pe pereții albi şi podelele din lemn.

— Nu, mulțumesc. Nimic.

— Să vă agăț haina undeva? Spuse ea şi se întinse să o ia.

El fu gata să i–o dea, dar apoi se răzgândi.

— Nu, mulțumesc. E foarte bine. Scuzați–mi ținuta, dar jos e foarte mare zăpuşeală.

Datorită faptului că nu era cum şi–o închipuise el, îi trebuiră câteva clipe pentru a–şi recăpăta controlul. Lui Cassidy îi plăcea să aibă totdeauna stăpânire de sine şi acum voia, într–un fel, să se răzbune pentru că ea i–o furase. Nervos fiind, făcuse acea afirmație cât se poate de inocent, dar intenționase să fie o aluzie răutăcioasă şi ea ar fi trebuit să fie o proastă să nu o înțeleagă. Numai că nu era. Nici pe departe. Ochii îi sclipiră, dar hotărî să o ignore.

— Da, uneori poate fi groaznic de cald. Luați loc, vă rog.

— Mulțumesc.

Se aşeză pe unul din fotolii punându–şi haina pe genunchi. Ea se aşeză pe divan cu fața la el. El observă că rujul i se ştersese de parcă şi–ar fi ținut buza plină de jos între dinți când se concentra foarte tare. Părul ei avea o nuanță de roşcat şi scânteia ca focul în lumina soarelui. Probabil că îşi trecuse degetele sau creionul prin el pentru că era puțin răvăşit.

Imediat află câteva lucruri despre ea. Mai întâi, Claire Laurent

era o femeie care lucra şi nu dădea semne de afectare tipic feminină şi vanitate. De asemenea, era o femeie care încerca să îşi ascundă nervozitatea în spatele ospitalității. Numai pulsul care se zbătea la baza gâtului fin o dădea de gol.

Apoi el îşi mută privirea asupra obiectului prins în jurul gâtului pe o bentiță de mătase neagră. Urmărindu–i privirea, ea spuse:

— Este un dar de la prietena mea, Yasmine.

— Ce este înăuntru?

Micuța fiolă conținea un lichid limpede şi deschis la culoare.

— Un elixir al dragostei?

Ochii lui cenuşii li întâlniră pe ai ei cu un clic aproape serios. Deodată Cassidy îşi dori să nu se fi culcat noaptea trecută pe jumătate excitat şi–vizita aceea să nu fi fost oficială.

Ea scoase capacul fiolei care avea în capăt o sondă minusculă. O duse la buze şi suflă prin ea. O mulțime de balonaşe cu irizații ieşiră plutind deasupra şi în jurul capului ei.

El începu să râdă, pe de o parte pentru că balonaşele îl surprinseseră, pe de altă parte pentru a mai elibera din energia interioară.

— Un nimic care să–mi distragă atenția când lucrul mă doboară, spuse ea. Yasmine îmi dăruieşte mereu nimicuri din acestea pentru că susține că mă iau prea în serios.

Zâmbind astupă fiola la loc.

— Aşa faceți?

Ea îi întâlni privirea.

— Ce anume?

— Vă luați prea în serios?

Îşi dădu seama, după reacția ei, că întrecuse măsura. Zâmbetul ei îngheță pe buze. Tot prietenoasă, dar cu o uşoară nerăbdare în glas, ea îl întrebă:

— De ce ați vrut să mă vedeți, domnule Cassidy? Este cumva în legătură cu acea ultimă verificare pe care am anunțat–o la procuratură?

— Verificare? Nu, mă tem că nu.

— Atunci nu ştiu.

— În legătură cu reverendul Jackson Wilde.

Rosti numele fără nicio altă introducere. Era ca o mănuşă de fier aruncată între ei. Ea nu o ridică şi continuă să îl privească întrebător. Se văzu silit să completeze:

— Bănuiesc că ați auzit despre asasinarea lui.

— Bineînțeles. Nu m–ați văzut la televizor?

Îl luă prin surprindere.

— Nu. Când?

— Chiar în ziua când a fost descoperit cadavrul reverendului Wilde. Adică alaltăieri, nu? Reporterii au dat năvală aici să–mi ia o declarație. Probabil că nu a fost chiar atât de dramatică, pentru că nu am apărut la jurnalul de seară.

— Ați fost mulțumită sau dezamăgită că n–ați apărut?

— Dumneavoastră ce credeți? Zâmbetul îi dispăruse. Cassidy încercă o altă cale.

— Ce ştiți despre crimă?

— Ce să ştiu? Repetă ea înălțând din umeri. Numai ce am citit în ziare şi ce am văzut la televizor. De ce?

— Îl cunoşteați pe reverendul Wilde?

— Vreți să spuneți dacă îl întâlnisem vreodată? Nu.

— Niciodată? — Nu.

— Dar el vă cunoştea.

Ea rămase tăcută, deşi nu mai părea la fel de calmă, rece şi sigură de sine cum fusese cu câteva clipe în urmă.

— Nu–i aşa, domnişoară Laurent? Îndeajuns de bine ca presa să caute să vă afle părerea imediat dupjî moartea lui.

Îşi umezi buzele cu o limbă drăgălaşă şi roz care, pe moment, îi distrase atenția.

— Reverendul Wilde mă cunoştea după nume, ca fiind proprietara *Mătăsii franțuzeşti.* Mă acuza din amvonul său că aş fi fost o adeptă a pornografiei. „Comerciantă de obscenități”, aşa îmi

spunea.

— Şi dumneavoastră ce părere aveaţi?

— Ce părere credeţi că aveam?

Cedând deodată agitaţiei pe care el o simţise în spatele calmului afişat, ea se ridică şi înconjură divanul, aşa încât acesta să se afle între ei.

— Pun pariu că nu v–a făcut niciun pic de plăcere.

— Aveţi absolută dreptate, domnule Cassidy, nu mi–a făcut. Termenul „obscenităţi" nu se potriveşte nici afacerii de care mă ocup, nici catalogului meu.

— Ştiaţi că vă aflaţi pe lista neagră a lui Wilde?

— Ce vreţi să spuneţi?

Cassidy scoase atunci o hârtie din buzunarul hainei pe care o mai ţinea încă pe genunchi. O desfăcu şi i–o întinse, dar ea nu făcu niciun gest pentru a o lua.

— Printre obiectele personale ale lui Wilde, am găsit şi această listă scrisă de mână care conţine diverse publicaţii ca *Playboy, Hustler,* toate revistele de acest gen şi catalogul *Mătase franţuzească.*

În dimineaţa aceea, când el şi Howard Glenn discutaseră despre dovezile concrete pe care le aveau, Glenn nu prea îşi arătase interesul pentru listă. Experimentatul detectiv îşi concentra investigaţiile asupra lui Ariei şi Joshua Wilde. După el, aceştia erau cei mai probabili suspecţi.

Se putea să aibă dreptate, dar Cassidy nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Propunerea lui de a arunca o privire la *Mătasea franţuzească* îi câştigă o ridicare din umeri din partea lui Glenn, care, evident, considera că îşi pierde timpul.

Cunoscând–o însă pe Claire Laurent, Cassidy nu era deloc de aceeaşi părere. Nu avea profilul psihologic al unui criminal, dar îl intriga teribil de mult şi avusese probleme cu răposatul predicator.

Ea îşi aruncă o clipă privirea pe hârtie, după care spuse furioasă:

— Nu ştiu nimic despre această listă. Catalogul meu nu are nimic în comun cu aceste reviste.

— Se pare că Wilde credea altfel.

— Se înşela.

— Domnişoară Laurent, firma dumneavoastră ar fi fost ținta defăimării şi hărțuirii până când v–ar fi obligat să renunțați. Potrivit datei de pe listă, Wilde a făcut un jurământ sfânt cu câteva săptămâni înainte să moară, pe care l–a semnat cu sângele lui chiar.

— Evident, era nebun.

— Avea mii de adepți credincioşi.

— Şi Adolf Hitler avea. Unii oameni sunt ca nişte oi cărora trebuie să le spui ce să creadă pentru că nu pot gândi singuri. Dacă li se spune destul de des ceea ce vor ei să audă, atunci urmează pe oricine şi cred orice li se bagă pe gât. Sunt îndoctrinați. Mi–e milă de ei, dar sunt liberi să aleagă. Eu nu vreau decât să fiu lăsată în pace să–mi văd de treabă. Acesta este singurul conflict pe care l–am avut cu Jackson Wilde. Credea că îşi poate impune convingerile asupra tuturor. Nu–i plăcea catalogul meu, foarte bine. Dar cine îi dădea dreptul să–l condamne?

— El ar spune că Dumnezeu.

— Dar noi n–avem decât cuvintele lui Wilde, nu? Era mai încordată decât o coardă de chitară gata să plesnească. Pieptul îi palpita, tulburând lichidul din sticluța de la gât. Cassidy mai învăță ceva în legătură cu Claire Laurent în acele momente de tensiune, în spatele rezervei sale de gheață bătea o inimă plină de pasjune.

Îşi dădu seama că stătea în picioare, deşi nu îşi amintea când se ridicase.

— Ați avut o adevărată problemă cu teleevanghelistul, nu–i aşa, domnişoară Laurent?

— El era cel cu problema, nu eu.

— Vă declarase duşmanul său şi promisese să nu se lase până

nu va câştiga.

— Era propria lui cruciadă la care eu nu participam.

— Sunteți sigură?

— Ce vreți să spuneți?

— Nu se declarase război între dumneavoastră?

— Nu. L–am ignorat.

— Unde ați fost în seara de opt septembrie? Ea îşi înălță imediat capul.

— Poftim?

— Cred că m–ați auzit foarte bine.

— Opt septembrie a fost seara când Wilde a fost ucis. Trebuie să înțeleg că mă credeți implicată?

— Aceasta ar fi ideea generală.

— Puteți să vă duceți la dracu'.

În timp ce acele puține cuvinte mai electrizau spațiul dintre ei, uşile duble se deschiseră în spatele lui Cassidy, care întoarse iute capul aşteptându–se aproape să vadă Remorcherul dând năvală pentru a–l scoate de acolo cu forța.

Însă, femeia care intră era prea delicată pentru a rupe chiar şi aripile unui fluture.

— Oh, Doamne! Exclamă ea văzându–l pe Cassidy şi ducându–şi mâna la piept, adăugă: n–am ştiut că avem un oaspete. Claire, draga mea, ar fi trebuit să–mi spui că avem vizitatori după–amiază. M–aş fi îmbrăcat cu ceva mai potrivit.

Revenindu–şi, Claire se duse spre ea şi o luă de braț.

— Arăți la fel de bine ca întotdeauna, mama. Vino să ți–l prezint pe oaspetele nostru.

Uitându–se la ele, Cassidy îşi dorea din tot sufletul să fi fost stăpân pe situație, dar îşi pierduse controlul când amazoana de jos îl poftise înăuntru şi nu şi–l mai recăpătase complet. Slaba autoritate pe care reuşise să o obțină dispăruse odată cu apariția femeii de la brațul lui Claire.

— Mama, dânsul este domnul Cassfdy. A venit aici… cu afaceri.

Domnule "Cassidy, ea este mama mea, Ma. Ry Catherine Laurent.

— Doamnă Laurent, spuse el şi ea îi întinse mâna cu delicatețe.

Avu un impuls nebunesc de a se apleca şi de a i–o săruta, căci ea parcă asta aştepta, însă îi strânse doar degetele uşor, după care le dădu drumul.

Părul moale şi castaniu îi încadra chipul neted şi tânăr. Privindu–l, îşi lăsă capul într–o parte şi spuse:

— Sunteți leit tatăl dumneavostră, domnule Cassidy. Îmi amintesc cum venea la dans în uniforma lui plină cu decorații. Doamne şi noi, fetele, ce mai roiam în jurul lui!

Îşi duse degetele la obraz de parcă ar fi încercat să stăvilească o roşeață.

— Ştia că arăta bine şi fără ruşine ne rupea inimile tuturor. A fost un mare crai până când a cunoscut–o pe mama dumitale în vara aceea, când ea a venit în vizită din Biloxi. Prima dată când a văzut–o purta o rochie din organdi de culoarea caisei şi avea o camelie albă prinsă în păr. L–a fermecat imediat. Se potriveau atât de bine! Când dansau stârneau nori de praf.

Uluit, Cassidy se uită la Claire cerându–i ajutor, dar ea zâmbea, de parcă tot ce spunea mama ei era perfect adevărat.

— Stai jos, mama. Vrei puțin vin?

Cassidy simți un iz de parfum de trandafiri când Mary Catherine Laurent se aşeză pe fotolul alăturat, trăgându–şi cu grijă fusta peste genunchi.

— Din moment ce e aproape ora cinci, cred că aş putea să gust puțin vin. Domnule Cassidy, îmi veți ține companie, nu? Nu–i frumos ca o doamnă să bea singură.

Vin de Xeres? Nu gustase niciodată aşa ceva şi nici nu îi păsa. L–ar fi prins foarte bine un *Chivas* tare. Dar zâmbetul lui Mary Catherine era prea mult pentru ca până şi un procuror cu experiență ca el să reziste. Doamne fereşte, să fie nevoit vreodată să o aducă în boxa martorilor. Un singur zâmbet al ei i–ar face pe jurați să creadă că luna este făcută din smântână de Philadelphia

dacă ea ar spune aşa ceva.

— Mi–ar face plăcere, se auzi el spunând şi îi aruncă un zâmbet lui Claire la care ea nu răspunse.

Expresia ei înghețată contrasta cu culoarea caldă *a* chipului şi mai îmbujorat datorită luminii pe care o dădea soarele sfârşitului de amiază.

— Mai povesteşte–mi despre academia de marină, domnule Cassidy, spuse Mary Catherine. Am fost atât de mândră pentru părinții dumitale când ai primit numirea.

Cu ajutorul unei burse pentru baschet, Cassidy reuşise să urmeze cursurile unui colegiu în micul său orăşel din Kentucky, după care a lucrat un an ca să strângă bani pentru universitate. Sigur nu candidase niciodată la o academie militară. Economiile strânse în timpul armatei pe care o făcuse după războiul din Vietnam, îl ajutaseră să îşi plătească şcoala de drept după liberare.

— A fost exact aşa cum am sperat, îi spuse el lui Mary Catherine luând paharul cu vin pe care ea i–l umpluse dintr–una din sclipitoarele carafe de cristal.

— Claire, nu vrei şi tu puțin? Întrebă Mary Catherine întinzându– i un pahar fiicei sale.

— Nu, mulțumesc, mama. Mai am încă de lucru. Mary Catherine clătină din cap cu tristețe şi îi spuse lui Cassidy:

— Tot timpul lucrează. Mult prea mult pentru o tânără, după părerea mea, dar este foarte talentată.

— Am văzut.

Observase deja desenele înrămate şi puse pe pereți.

— Am încercat să o învăț să tricoteze şi să croşeteze, spuse femeia arătând spre coşul care acum era la picioarele ei, dar lui Claire Louise nu–i place să facă altceva decât haine. A început cu păpuşi de hârtie. Când garderobele din cărți se terminau, desena, colora şi tăia altele singură.

Îi zâmbi cu drag fiicei ei.

— Cele pe care le făcea ea erau mult mai frumoase decât cele

din cărți. De la asta a trecut la cusut. Când ai cerut o maşină de cusut ca dar de Crăciun?

— Cred că aveam doisprezece ani, răspunse ea încordat şi Cassidy îşi dădu seama că nu îi făcea plăcere să se discute despre ea în fața lui.

— Doisprezece! Exclamă Mary Catherine. Şi din ziua când a primit–o şi–a petrecut fiecare clipă liberă cosând şi făcând haine după tipare cumpărate sau create de ea însăşi. Totdeauna s–a priceput atât de bine la asta.

Roşi şi îşi plecă privirea, ruşinoasă.

— Sigur, nu prea sunt de acord cu unele lucruri pe care le face acum. Sunt atât de sumare, dar bănuiesc că sunt eu cam demodată. Tinerele din ziua de azi nu mai sunt învățate cu modestia, cum a fost generația mea.

Sorbi puțin vin şi apoi îl privi cu interes.

— La spune–mi, domnule Cassidy, unchiul dumitale, Clive, a găsit petrol în Alaska? E o afacere neplăcută şi riscantă, petrolul!

Înainte ca el să poată răspunde ceva despre unchiul care nu exista, uşa se deschise din nou în spatele lor. De data aceasta pătrunse şi un val de aer, de parcă fusese deschisă brusc din partea cealaltă. Fu atât de uluit de apariția femeii care intră, încât sări în picioare aproape vărsând vinul.

— Slavă Domnului! Exclamă ea zărind–o pe Mary Catherine. M–am speriat că a şters–o iar.

Avea cel puțin un metru optzeci înălțime şi nişte membre lungi şi grațioase ca ale unei gazele. Trupul superb îi era înfăşurat într–un kimono alb de prosop care îi venea până la jumătatea pulpelor. Un prosop răsucit ca un turban în jurul capului. Chiar şi fără fard, fața ei era captivantă – ochi ca nişte agate, distanțați; un nas mic şi drept; buze pline; un maxilar pătrat şi o bărbie conturată; pometi înalți şi proeminenți, înainta în încăpere mergând cu o aroganță demnă de o regină africană.

— Lartă–mă, Claire. L–am dat drumul lui Harry să plece mai

devreme şi eu m–am gândit să fac repede un duş. Când am ieşit, Mary Catherine nu mai era. Toți ceilalți au plecat acasă. Dumnezeule, mi–am zise că de data asta chiar am băgat–o pe mânecă.

— Totul e în regulă, Yasmine.

— Cine e? Întrebă ea întorcându–se spre Cassidy cu o sinceră curiozitate.

Claire făcu banalele prezentări, iar el strânse o mână la fel de lungă cât a lui, însă mult mai subțire. Chiar şi de aproape, pielea ei era fără cusur, aparent fără pori, de culoarea cafelei cu multă frişca. Mai avea picături de apă, semn că nu stătuse nici să se usuce bine. Halatul era, fără îndoială, tot ce avea pe ea, dar nu dădu niciun semn de modestie când îi aruncă un zâmbet amețitor.

— Încântată de cunoştință, domnule Cassidy.

— Asemenea. Vă admiram munca.

— Mulțumesc, spuse ea şi se uită la Claire pentru lămuriri, după care îşi întoarse iar privirea spre Cassidy. Aş putea să ştiu şi eu cine sunteți şi de ce ați venit?

— Nu.

Urmă un scurt moment de linişte stânjenitoare, pe care Claire o întrerupse în cele din urmă:

— Yasmine, vrei să o duci pe mama înapoi sus? Poate să–şi ia şi vinul cu ea. Voi veni la cină imediat ce voi încheia afacerile cu domnul Cassidy.

Yasmine îşi privi cu nedumerire prietena, dar Claire rămase impasibilă.

— Hai să mergem, Mary Catherine, spuse ea apoi. Claire are afaceri de discutat.

Mary Catherine nu se împotrivi. Se ridică şi îi dădu mâna lui Cassidy. De astă dată el îşi spuse ce naiba şi i–o sărută. Ea zâmbi afectat şi îl rugă1 să transmită salutările ei familiei. După aceea, însoțită de miresmele combinate de trandafiri şi vin ieşi din încăpere la brațul lui Yasmine, care era stupefiată.

De cum se închise uşa în spatele lor, el se întoarse spre Claire.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie foarte greu. Tatăl meu a suferit de boala lui Alzheimer câțiva ani înainte să moară.

— Mama nu are boala lui Alzheimer, domnule Cassidy. Numai că uneori confundă prezentul cu trecutul. Câteodată confundă oamenii, îi ia drept persoane pe care le–a cunoscut înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să fie aşa cum este, răspunse ea tăios. Este ceea ce unii ar numi țicnită, scrântită, țăcănită, o adevărată povară. Sunt convinsă că ați auzit toți aceşti termeni. Eu–ştiu că i–am auzit. De nenumărate ori vedeți dumneavoastră, este aşa de când mă ştiu eu. Şi, deşi apreciez faptul că v–ați purtat frumos cu ea, nu am de gând să discut despre boala ei cu dumneavoastră. De fapt, n–am de gând să discut nimic cu dumneavoastră.

Se ridică dându–i de înțeles că, în ceea ce o privea, considera întrevederea încheiată.

— Nu l–am cunoscut pe Jackson Wilde, domnule Cassidy. Dacă asta ați dorit să aflați venind aici, acum ştiți. Vă conduc.

Când trecu pe lângă el, o apucă de braț.

— Nu pricepeți, nu? Sau dacă o faceți, sunteți prea deşteaptă ca să arătați.

— Dați–mi drumul.

Materialul din care era confecționată mâneca era atât de moale şi şifonabil, încât degetele lui păreau să îl topească până la piele. A Cu încheieturile degetelor atinse plinătatea sânului. Încet şi cu un şocant regret îi dădu drumul.

— Ce ar trebui să „pricep”, domnule Cassidy?

— Că n–am venit aici pentru a sta la taclale şi pentru vin.

— Nu?

— Nu. Am venit într–o vizită oficială pentru a vă pune întrebări în legătură cu asasinarea lui Jackson Wilde.

Ea trase adânc aer în piept şi se cutremură instinctiv.

— E ridicol.

— Nu şi dacă ne gândim cât ați fi pierdut dacă ar fi–apucat să–şi pună în aplicare planurile legate de firma dumneavoastră.

— Asta nu s–ar fi întâmplat niciodată.

— Poate că ați vrut să fiți absolut sigură că nu se va întâmpla.

Claire îşi trecu mâna prin păr liniştindu–se vizibil şi descreţindu–şi cutele de pe frunte provocate de consternare. Când îl privi din nou, chipul îi era la fel de neted ca al unei păpuşi de porţelan.

— Domnule Cassidy, v–am mai spus, nu l–am cunoscut niciodată pe reverendul Wilde. Niciodată n–am corespondat cu el direct. N–am vorbit nici măcar la telefon, deşi am fost contactată de oameni din personalul său pentru a mă provoca să particip la o dezbatere publică alături de el, ceea ce eu am refuzat în mod repetat. N–am avut absolut nimic de–a face cu el. Cu siguranță nu l–am ucis eu.

— V–a pus firma în primejdie.

— Întreținea iluziile unor fanatici, strigă ea pierzându–şi puțin calmul. Chiar credeți că ar fi putut răsturna imperiul *Playboy?*

— Dar firma dumneavoastră era mult mai mică.

— Absolut. Şi?

— Şi aveți sediul aici în New Orleans. Poate că atunci când a ajuns aici, v–ați gândit la ocazia de a–l face să tacă pentru totdeauna.

Satisfăcută, ea îşi încrucişa brațele.

— Ar fi fost ceva evident, nu? Poate că mă credeți în stare să comit o crimă, domnule Cassidy, dar, vă rog, nu–mi subestimați inteligența.

— Nu, spuse el încet privind țintă în ochii ei ca ambra. Puteți fi sigură că nu voi face asta.

Privirea lui o fixă câteva secunde prea mult, preschimbându–se din acuzatoare în ceva mai aproape de interes. Cassidy începu să se simtă foarte prost. Cu toate acestea, ea fu cea care îi puse capăt.

— Este clar că nu aveți nicio dovadă concretă care să mă lege de această crimă.

— De unde ştiți?

— Pentru că nu există niciuna. N–am fost acolo, spuse ea ridicându–şi bărbia. Ați venit aici pentru că vă agățați şi de un fir de pai, căutați cu disperare ceva fiindcă nici biroul dumneavoastră, nici poliția nu au arestat niciun suspect, iar crima s–a petrecut cu mai mult de şaptezeci şi două de ore în urmă. Văduva acuză autoritățile locale de trândăvie, incompetență şi indiferență. Presa vă atacă, iar adepții lui Wilde cer să se facă dreptate. Pe scurt, domnule Cassidy, aveți nevoie de un țap ispăşitor, spuse ea şi făcu o pauză pentru a răsufla. Vă înțeleg situația, dar înțelegerea mea nu merge până într–acolo încât să–mi las caracterul insultat şi intimitatea violată. Vă rog să plecați.

Cassidy era impresionat de precizia vorbelor ei. Era adevărat că şeful lui, Crowder, era din ce în ce mai nervos din cauza situației complicate creată de asasinarea lui Wilde. Articolele din presă despre–investigarea cazului erau din ce în ce mai ironice şi mai sarcastice.

Ariei Wilde şi cei din jurul răposatului evanghelist îi criticau din ce în ce mai tare pe toți, începând de la onorabilul primar şi până la cel din urmă polițist. Văduva vroia să ia trupul lui Wilde să îl îngroape în Tennessee, dar poliția ezita să i–l dea tot în speranța că, în ciuda autopsiei amănunțite efectuate de Elyie Dupuis, ar fi putut descoperi ceva indicii pe care nu le observaseră, întreaga situație, aşa cum prevăzuse Crowder, devenise foarte urâtă.

Claire Laurent avea dreptate în toate privințele. Trist era faptul că el nu avea nici cea mai mică dovadă care ar fi putut–o conecta pe ea sau pe oricine altcineva cu crima. Pe de altă parte, de când intrase în încăperea aceea, avusese impresia că ea ascundea ceva. Fusese neobişnuit de politicoasă, dar instinctul îi spunea că prezența lui era nedorită.

Când fusese avocat al apărării, acelaşi instinct îi spusese

totdeauna când clientul lui era vinovat în ciuda jurămintelor acestuia de nevinovăție. Un al şaselea simț îl făcea să ştie când un martor mințea cu neruşinare. Acelaşi instinct îi anunța victoria sau înfrângerea exact înainte să se citească verdictul. Rareori îl înşela instinctul. Se încredea şi se baza pe ei.

Ştia că era ceva mai mult în legătură cu Claire Laurent decât ce se vedea la suprafață. Ochii ei puteau să fi fost ferestrele sufletului, dar jaluzele erau trase. Numai din când în când se putea zări femeia care trăia în spatele lor. Era mai mult decât o pricepută femeie de afaceri şi o fiică devotată, mai mult decât nişte valuri de păr sexy, mai mult decât o gură care îl făcea să se bucure că unele legi puteau să nu se aplice. Mai avea ceva ce ținea ascuns cu grijă. De ce?

Cassidy se hotărî să continue până avea să descopere.

— Înainte să plec…

— Da, domnule Cassidy?

— Aş vrea să văd un exemplar din catalogul dumneavoastră.

Capitolul patru

Claire rămase surprinsă.

— De ce?

— Am încercat–să cumpăr unul de la câteva standuri, dar n–am găsit.

— Catalogul nu se vinde la standuri. Este trimis prin poştă numai abonaților.

— Ce conține de l–a deranjat atât de mult pe reverendul Wilde?

— Ar fi trebuit să–l întrebați pe el.

— Păi, din moment ce cu el nu se mai poate, discuta, spuse el sec, aş vrea să văd cu ochii mei.

Crezuse că odată ce presa avea să o lase în pace, grijile ei în legătură cu crima aveau să ia sfârşit. Nici măcar o clipă nu se gândise la o vizită a unui procuror adjunct, deşi se felicita pentru că până atunci se descurcase destul de bine. Dar acum voia cu disperare ca el să plece pentru a–şi putea aduna gândurile. În acelaşi timp, nu voia să pară nici ostilă sau, mai exact, ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns. În fond, nu îi ceruse decât catalogul. Atâta timp cât întrebările nu erau prea personale, nu vedea niciun pericol în a–i face pe plac.

— Bineînțeles, domnule Cassidy. Luați loc, spuse ea şi îi dădu ultimul număr trimestrial al catalogului *Mătase franțuzească.*

Pentru a evita să îl privească nervoasă, se uită pe fereastră. Cerul era scăldat în culorile strălucitoare ale amurgului, iar fluviul era acum ca arama topită.

— Oficial este ora cocktailului. Doriți să beți ceva?

— Trebuie neapărat să fie vin de Xeres? Întrebă el.

— Vin sau ceva mai tare?

— Whisky, dacă aveți.

— Cu gheață, cu apă sau cu sifon?

— Cu gheață.

Îi prepară băutura şi îşi puse şi pentru ea un pahar cu vin roşu. Când se întoarse la divan, îl văzu pe Cassidy răsfoind catalogul. La un moment dat, văzu că îl lasă deschis pe genunchi, clipi şi îşi dădu capul pe spate scoțând o exclamație de uimire:

— Uau!

Uitându–se la pagina de sus în jos, Claire văzu ce anume îl făcuse să exclame.

— Încercăm să stimulăm fantezia feminină.

Cu ochii ațintiți la paginile lucioase, el zâmbi.

— Eu cu siguranță nu sunt femeie, dar deja a început să îmi fie stimulată fantezia. Scuzați–mă că fac această observație, dar acest

model este practic gol.

— Este îmbrăcat. – Într–un…

— Neglije.

— Care nu lasă niciun pic de loc imaginației.

— Aceasta este afacerea noastră, domnule Cassidy. Vindem articole de lenjerie şi de budoar. Dorim ca toate clientele noastre să se simtă răsfățate, frumoase şi dorite când poartă articolele produse de noi.

— Hei, eu nu sunt Jackson Wilde. Nu trebuie să vă apărați produsele sau strategia de marketing în fața mea. De fapt, cum aş putea să mă abonez la catalog?

Când o privi zâmbind, ea simți ceva ciudat în interior. Nu i se întâmpla des să flirteze, deoarece majoritatea bărbaților pe care îi cunoştea erau strict parteneri de afaceri. Mai existau flirturi ocazionale în avion sau în lift, dar rareori depăşeau stadiul de contact vizual sau de salut. Nu încuraja nimic mai mult. Aşa că reacția ei la zâmbetul lui Cassidy era neaşteptată şi surprinzătoare. Sorbi din paharul cu vin încercând să o ignore.

— De fapt, de catalog se ocupă Yasmine, explică ea. Nu de abonamente, bineînțeles. Pentru acestea folosim un serviciu de tele–marketing. S–ar putea spune că Yasmine îl face. Începe cu un concept şi apoi îl schițează.

— Şi pozează.

Întoarse revista spre Claire. O pagină întreagă o prezenta pe Yasmine întinsă pe un pat răvăşit, făcând reclamă la pijamale de mătase. Bluza descheiată până la buric nu lăsa să se vadă nimic altceva decât puțin din rotunjimea sânilor. Destul de decent. Dar buzele umede şi uşor întredeschise şi privirea de tigroaică înfometată făceau ca fotografia să fie provocatoare.

— Vinde, spuse Claire.

El mai studie fotografia câteva clipe, după care spuse:

— Pot să–mi dau seama şi de ce.

— Este şi deşteaptă. A început să pozeze pentru a–şi putea plăti

cursurile la şcoala de artă, îi explică ea. A continuat să studieze chiar şi după ce s–a lansat în cariera de model. Când ne–am asociat…

— Cum şi când s–a întâmplat acest lucru?

— Acum şase ani. Eu aveam o firmă mică, unde confecţionam articole de lenjerie deosebite, îndeosebi pentru trusouri. Voiam să mă extind, aşa că mi–am luat desenele şi m–am dus la New York sperând să găsesec pe cineva care să mi le fabrice şi să mi le vândă. N–am avut succes, adăugă ea cu amărăciune amintindu–şi de toate acele „nu, mulţumesc" politicoase, dar categorice pe care le primise pe Seventh Avenue.

— Din întâmplare am întâlnit–o pe Yasmine într–unul din saloanele de prezentare, în timpul unei discuţii amicale, m–a întrebat ce mă adusese la New York. Bineînţeles că mi–am spus că a dat, norocul peste mine şi m–am simţit măgulită când m–a felicitat pentru modele. Ba chiar a comandat şi ea câteva pentru sine. Ne–am înţeles şi am luat de câteva ori masa de prânz împreună. E senzaţională, fără îndoială, dar mai este şi o femeie de afaceri inteligentă care ştie că viaţa unui model e scurtă. Şi a înţeles ce voiam să fac.

— Adică?

— Adică să proiectez şi să confecţionez o linie de lenjerie unică pe care să o vând la un preţ pe care şi–l poate permite femeia de rând. În fiecare anotimp scoatem noi modele care sperăm să aprindă imaginaţia clientelor. Oferim produse deosebite şi interesante, dar care pot fi cumpărate. Se pot cumpăra sutiene, chiloţi şi furouri de la *„Penney's". Mătase franţuzească* vinde însă articole fanteziste. Am făcut din lenjeria sexy ceva respectabil.

— Jackson Wilde nu o considera deloc respectabilă.

— Nici eu nu–l respectam pe el. Cassidy îi dădu de înţeles că pricepuse.

— Să revenim la Yasmine. Când aţi inclus–o în afacere?

— La o săptămână după prima noastră întâlnire.

— Atât de repede?

— Ştiam că o să fie bine. Căuta ceva nou unde să îşi poată pune în aplicare talentele artistice. Aveam nevoie de experienţa ei profesională, în schimbul unei părţi din afacere, mi–a făcut cunoştinţă cu diverse persoane care ne puteau susţine. După ce a apărut primul catalog, nici nu mai pridideam cu comenzile. După cel de–al treilea an, ne–am achitat toate datoriile şi afacerea continuă să prospere.

— O adevărată poveste a unei reuşite.

— Mulţumesc.

Cassidy mai dădu o pagină.

— Hmmm. Folosiţi şi bărbaţi.

— Aceasta este o idee recentă. Yasmine mi–a sugerat–o, mie mi–a plăcut şi am proiectat câteva articole intime şi pentru bărbaţi.

— Sunt gata să pun pariu că Jackson Wilde avea ceva de obiectat îndeosebi faţă de acest aspect.

Fotografia arăta o femeie aplecată deasupra unui tânăr frumos tolănit într–un fotoliu de piele. Ea se sprijinea în mâini de braţele fotoliului, iar capotul din satin îi cădea în lături desfăcut.

— Mai există vreo îndoială unde este mâna lui stângă?

— Credeţi că este erotic, domnule Cassidy?

— Bineînţeles, spuse el cu vocea îngroşată. Dumneavoastră nu?

Îşi ridică privirea spre ea şi Claire avu impresia că nişte dinţi ascuţiţi dar jucăuşi o muşcau de stomac. Se uită la fotografie.

— Pe mine mă stimulează într–un fel. Preţul capotului este de o sută douăzeci şi cinci de dolari. Asta e important aici. Articolele sunt confecţionate în Hong Kong. Ne costă o parte din, preţul de vânzare. Chiar dacă stăm să ne gândim cât costă fabricarea, ambalarea şi transportul, profitul nostru este tot uluitor. Când mă uit la fotografia aceasta sper ca fiecare femeie care o vede să simtă dorinţa de a face o comandă.

— În speranţa de a atrage vreun individ zbârcit şi cu ochi albaştri.

Claire începu să râdă.

— Domnule Cassidy, dar sunteți un permanent nemulțumit.

Râsul ei îl făcu să se încrunte şi mai mult.

— Chiar aşa? Mie nu–mi place să cred asta.

— Dar v–ar plăcea ca tânărul să nu apară în fotografie.

— Este într–adevăr la înălțime.

— Acum înțelegeți ce simte o femeie când iubitul ei se uită la cine ştie ce frumusețe, încercăm să ne facem abonatele să simtă că ar putea fi la fel de frumoase. Mesajul nostru este că orice femeie poate fi frumoasă şi atrăgătoare. *„Purtați asta ca să fiți adorată”.* Poate că singurul ei gând este să–şi facă bărbatul să nu se mai uite la *„Monday Night Football”.*

După ce îi ascultă explicația, el îşi îndreptă din nou atenția asupra catalogului. Claire îi urmări în linişte ochii cenuşii cum parcurgeau paginile. Din când în când el ducea paharul la gură. Avea buze subțiri şi masculine, cea de jos puțin mai plină şi o gropiță în obrazul stâng.

Dintr–un punct de vedere cât se poate de obiectiv, era un bărbat care arăta bine perciunii grizonați erau atrăgători, iar părul castaniu îi atingea partea de sus a urechilor într–un mod fermecător. Puțini bărbați erau mai înalți decât Yasmine, dar când Cassidy dăduse mâna cu aceasta, Claire observase că o depăşea cu câțiva centimetri. Era bine clădit, iar brațul pe care şi–l ținea sprijinit pe genunchi părea puternic şi se simțea forță în mâna străbătută intens de vene.

După ce se uită la fiecare pagină, închise catalogul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Credeți că Jackson Wilde avea dreptate? Credeți că e, într–adevăr, o porcărie?

— Neoficial, bineînțeles că nu. Este senzual, erotic, dar nu porno. Oficial, însă, trebuie să fiu imparțial.

Îi făcu plăcere să afle că nu era gata să arunce cu pietre în ea îşi puse paharul de vin pe masă şi se ridică.

— Luați–l cu dumneavoastră. Poate vă decideți să comandați ceva.

Se ridică şi el luând catalogul.

— Mă îndoiesc. Eu mă limitez la genul de chilot *Fruit ofthe Loom* din bumbac alb.

— Poate v–ar plăcea ceva de mătase pentru odihnă.

— Poate. Aveți armă?

Întrebarea o ului venind imediat după acea afirmație.

— Nu, domnule Cassidy, nu am.

— Nici nu aveți acces la una?

— Nu.

— Revin la întrebarea: unde vă aflați în seara când Jackson Wilde a fost ucis?

Se abținu să nu îi răspundă furios, ba o făcu chiar cu mult calm:

— Nu–mi amintesc să fi ieşit. Cred că am petrecut o seară liniştită acasă.

— Poate confirma cineva acest lucru?

— Este nevoie de confirmare? Credeți că mint?

Îi susținu privirea, deşi dură cam mult şi o făcu să se nelinişteascâ.

— Mulțumesc pentru tratație, spuse el în cele din urmă şi îşi azvârli haina din nou pe umăr ținând–o cu degetul arătător.

— Cu plăcere.

Peretele numai din geamuri îi atrase privirea. Soarele apusese. Din acea parte a clădirii, fluviul se putea vedea foarte bine. Luminile de pe mal şi de pe podea sclipeau în amurgul care varia de la purpuriu aprins la auriu strălucitor.

— O privelişte superbă.

— Mulțumesc.

Îşi asigurase acea privelişte cumpărând porțiunea dintre clădirea ei şi mal, transformând–o în loc de parcare. Aducea profit şi îi oferea siguranța că nu avea să îi strice peisajul cu vreun hotel

înalt sau cu vreun centru comercial. Valoarea terenului crescuse de mii de ori de când îl cumpărase ea, dar nu ar fi renunțat la el pentru nimic în lume.

— Vă conduc eu.

Ieşi înaintea lui, trecu de luxosul birou de primire şi urcară în lift. Odată ce începu coborârea, el o întrebă:

— La etajul al treilea ce este?

— Apartamentul meu.

— Nu sunt mulți cei care păstrează acest straniu obicei de a locui deasupra propriei firme.

— În Vieux Carre sunt.

— Vorbiți ca un adevărat cunoscător.

— M–am născut aici şi n–am locuit niciodată în altă parte. Şi la colegiu tot aici am fost, mergând în fiecare zi cu tramvaiul până la Tulane.

— Ați avut o copilărie fericită?

— Foarte.

— Fără evenimente majore sau crize?

— Fără.

— Nici chiar în legătură cu mama dumneavoastră? Claire ridică din umeri.

— Pentru că nu am cunoscut–o altfel, m–am adaptat bolii ei aşa cum ar face orice copil cu un părinte handicapat.

— Şi tatăl dumneavoastră?

— A murit când eram foarte mică. Mama nu s–a recăsătorit niciodată. Am locuit cu mătuşa ei, Laurel. După ce a murit ea, ne–am mutat aici.

— Hmmm. Mama locuieşte cu dumneavoastră?

— Exact.

— Nimeni altcineva?

— Yasmine, când se află în oraş.

— Harry cine este?

— Domnişoara Harriett York, menajera noastră şi infirmiera

mamei. Nu rămâne aici peste noapte decât când plec eu din oraş.

— Cât de des se întâmplă acest lucru?

— De două ori pe an mă duc în Europa şi în Orient pentru a cumpăra materiale. Mai sunt obligată să mai fac câteva drumuri şi la New York.

— Cât de des vine Yasmine la New Orleans?

— Depinde.

— De ce anume?

— De mai multe lucruri.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, când lucrăm la următorul catalog.

Nu era nevoie să–l informeze că drumurile lui Yasmine la New Orleans deveniseră în ultima vreme şi mai dese şi nici de ce. Ar fi fost o prostie să îi ofere singură informații. De mic copil, Claire învățase să nu se încreadă în autorități. Puteau întoarce o informație împotriva ta ori de câte ori îi venea bine birocrației. Şi chiar dacă avea mâini de bărbat şi gropiță în obraz, domnul Cassidy nu era altceva decât un birocrat.

— Mai vreți să ştiți şi altceva, domnule Cassidy?

— O mulțime. Ce face Yasmine acum la New Orleans?

Claire oftă resemnată.

— Ne consultăm pentru următorul catalog. A dezvoltat ideea şi a ales deja şi locul pentru fotografii. Hotărâm împreună ce articole să prezentăm şi ce modele să folosim.

— Şi restul timpului? Când nu se află în New Orleans.

— Stă la New York.

— Pozează?

— Până anul trecut a avut un contract exclusiv cu o firmă de cosmetice, dar s–a săturat şi acum pozează numai pentru catalogul *Mătase franțuzească,* între responsabilitățile ei de aici şi dirijarea investițiilor ei personale, este foarte ocupată.

Claire răsuflă uşurată când ajunseră la parter. Distanța aceea nu i se păruse niciodată atât de lungă şi liftul atât de mic şi

neîncăpător. Privirea lui pătrunzătoare o făcea să îşi dorească o manta în care să se înfăşoare.

El deschise uşile grele, iar ea murmură un „mulțumesc" grăbit, păşind în depozitul cavernos. Era tăcut, pustiu şi întunecat acum. Ventilatoarele de la ferestre nu se mai mişcau. Depozitul fusese ca o cameră de ardere, strângând toată după–amiaza căldura aceea îngrozitoare, încât acum aerul părea să fi căpătat caracteristici de țesătură. Nu numai că se. Lipea de piele, dar se şi infiltra în ea şi sufoca plămânii.

Numai luminile de siguranță erau aprinse şi formau cercuri de lumină pe podeaua netedă şi curată din beton. Claire nu se opri în acele insule circulare de lumină, căci îi aminteau de filmele cu închisori şi de reflectoarele sinistre care îi căutau pe nefericiții evadați.

Descuie uşa principală şi o ținu deschisă pentru nedoritul vizitator.

— La revedere, domnule Cassidy.

— Abia aşteptați să scăpați de mine, nu–i aşa, domnişoară Laurent?

Lui Claire îi venea să se ia ia palme pentru că fusese atât de transparentă. Căută, o explicație cât mai logică.

— Mama este în tratament şi trebuie să mănânce la anumite ore. N–aş vrea să–se amâne cina din cauza mea.

— Foarte bună.

— Ce anume?

— Scuza. Aş fi un ticălos dacă aş pune–o la îndoială, nu?

— Este purul adevăr.

Zâmbetul lui arăta că ştia că mințea, dar că voia să treacă peste acest lucru.

— Încă o întrebare şi plec. Promit.

— Ei bine?

— Ați avut vreodată probleme cu poliția? — Nu!

— Ați fost arestată vreodată?

— Ați spus numai o întrebare, domnule Cassidy. Sunt două.

— Refuzați să răspundeți?

Lua–l–ar naiba. Nu putea suporta să lase pe cineva cu autoritate să fie stăpân pe situație, dar un refuz nu ar fi făcut altceva decât să complice lucrurile.

— Nu am fost niciodată arestată, dar mă deranjează faptul că m–ați întrebat.

— Am înțeles, spuse el fără să regrete însă. Noapte bună, domnişoară Laurent. Ne vom revedea curând.

Era bucuroasă că stătea în umbră pentru că aşa nu îi putea vedea expresia alarmată.

— V–am spus deja tot ce ştiu.

Îi aruncă iar o privire pătruzătoare.

— Nu cred, spuse el atunci şi o salută ironic, ducând la frunte catalogul rulat ca un tub. Vă mulțumesc încă o dată pentru tratație. Aveți un whisky foarte bun.

Claire îi trânti uşa în nas şi o încuie repede rezemându–se apoi de metalul rece. Sufla de parcă ar fi alergat mile întregi, iar inima îi bătea atât de tare, încât o durea. Pielea îi era acoperită de o sudoare pe care o atribui zăpuşelii… deşi ştia ea mai bine.

Capitolul cinci

Îşi plimbă limba peste şi în jurul sfârcurilor tari. Aceste mângâieri îi smulgeau sunete cu origini păgâne.

— Mă omori, dragul meu, murmură ea. Dumnezeule, nu te opri. Nu te opri.

Îi prinse lobul urechii cu dinții ei puternici şi albi şi muşcă.

El gemu de durere, dar răspunsul neîmblânzit al trupului ei îl excita din ce în ce mai mult. Degetele lui îi lăsară urme vizibile pe fese când q trase cu putere spre şoldurile lui penetrând–o adânc. Îi acoperi cu gura un sâârc sugându–l cu poftă.

Ea țipă şi îi înfipse mâinile în păr, împingându–se în el sălbatic,

în culmea excitării. Câteva secunde mai târziu, termină şi el cu zvâcniri lungi, extaziate, gâfâind epuizat.

Pielea lui Yasmine era lucioasă de transpirație. Sclipea ca o statuie din bronz lustruită reflectând lumina veiozei de pe noptieră, numai că niciuna nu avea forme atât de perfecte ca ea.

Se ridică peste trupul moale şi extenuat al congresmanului Alister Petrie şi îi privi cu adorație chipul îmbujorat.

— N–a fost rău, scumpule, îi şopti ea sărutându–l cu afecțiune. Mi–ai descoperit punctul slab.

El chicoti cu ochii închişi.

— Dă–te la o parte de pe mine, nesătulo şi pune–mi ceva de băut.

Yasmine se dădu jos din pat cu grație şi se duse la măsuța pe care pusese mai devreme o sticlă cu marca lui preferată de whisky, un vas cu cuburi de gheață şi două pahare. Articole de îmbrăcăminte erau împrăştiate peste tot pe mobilă şi pe covor. Nu mai avea decât o pereche de cercei mari de aur care îi atingeau umerii netezi de câte ori mişca din cap.

Jocul lor de iubire începuse chiar din clipa când intraseră în apartamentul de hotel, în timpul unui sărut prelungit ea îi dusese mâna sub fustă apăsând–o între coapsele desfăcute.

— Ştii ce să faci, scumpule, înnebuneşte–mă!

— Vrei să spui aşa? Întrebă el şi cu degetele îi separă carnea umedă alunecând înăuntru. Ce noroc că clientele tale poartă articolele pe care le vinzi, îi şopti el mângâind–o. Ce s–ar întâmpla dacă toată lumea ar umbla fără lenjerie?

— S–ar simți mult mai bine.

Se dezbrăcară nerăbdători fără să afecteze cumva voluptatea sărutului sau excitarea manuală. Goi, se prăbuşiră pe pat într–un amestec de membre cafenii şi albe.

Acum, Yasmine îi prepara băutura privindu–l în oglindă. Totdeauna îl iubea mult mai mult imediat după ce făceau dragoste, când părul lui de culoarea nisipului era neobişnuit de răvăşit, iar

buzele erau moi şi relaxate. Aveau aproape aceeaşi înălțime, dar el avea mai multă forță fizică decât arăta trupul lui slab. Sudoarea de pe pieptul neted îi aminti cât de viguros făcea dragoste şi simți iar un fior între coapse.

El îşi propti pernele în spate şi se rezemă de ele. Venind lângă pat cu paharul, amestecă în el cu degetul arătător şi apoi i–l trecu peste buze.

— Cum e?

El îi supse degetul.

— Te gust pe tine, spuse el cu un glas răguşit. Şi pe mine. Delicios. Perfect.

Zâmbind de plăcere, Yasmine îi dădu paharul şi se ghemui lângă el. O sărută pe frunte.

— Tu faci totul perfect, Yasmine. Şi tu eşti perfectă.

— Nu glumeşti? Îl întrebă ea şi strângându–se mai aproape îşi lipi gura de sfârcul lui stârnindu–l cu limba.

— Nu glumesc, gemu el.

— Ți–aş putea fi chiar şi o soție perfectă.

Reacția lui fu bruscă şi negativă. Se încorda şi nu de dorință.

— Nu strica momentele pe care le petrecem împreună, Yasmine, spuse el încet. Sunt atât de rare şi atât de prețioase pentru mine. Nu le strica aducând vorba de ceva care ne întristează pe amândoi. Ea se rostogoli pe spate şi privi tavanul.

— Pe mine nu mă întristează gândul de a deveni doamna Alister Petrie.

— Nu asta am vrut să spun. Ştii foarte bine la ce m–am referit.

— Tot timpul mă gândesc la asta. Este ceea ce îmi doresc cel mai mult, spuse ea cu pasiune şi cu lacrimi în ochi, care sclipeau în lumina slabă.

— Şi eu la fel, draga mea.

Îşi puse paharul pe noptieră şi se întoarse pe o parte pentru a o privi.

— Eşti atât de frumoasă.

Mâna îi alunecă peste sânul ei. Sfârcurile erau doar puțin mai întunecate decât pielea şi răspundeau foarte repede. Se aplecă şi sărută unul, făcându–l să se ridice, trăgând de el uşor cu buzele.

— Oare sunt o nebună că te iubesc?

— Eu sunt nebunul.

— Ai de gând să o părăseşti vreodată?

— Curând, Yasmine, curând. Trebuie să ai încredere în mine şi să mă laşi să aleg momentul potrivit. Este o situație foarte complicată. Va fi nevoie de foarte multă delicatețe pentru a o rezolva fără să fie rănit cineva; mă refer la tine.

Se cunoscuseră cu un an în urmă la Washington, D.C., la o recepție oferită de ambasada unei țări africane. Yasmine fusese invitată, deoarece se ştia că era originară din acea țară. Povestea fusese scornită de un necunoscut, dar agentului ei îi plăcuse şi o întreținuse pentru motive de publicitate. Era cu siguranță mult mai interesantă şi mai intrigantă decât adevărul – că familia ei trăia în Harlem de patru generații.

Strălucind într–o rochie din lame auriu, fusese prezentată frumosului şi tânărului congresman de către un coleg al acestuia. Timp de câteva clipe, Alister nu fusese în stare să scoată niciun cuvânt, dar râsul şi uşoarele ei tachinări îl făcuseră să se simtă mai bine. Au ignorat pe toată lumea şi, în cele din urmă, au plecat cu o limuzină pregătită pentru ea încheind seara în patul unui motel de la periferie.

Abia dimineață îi spuse că avea o soție şi copii acasă în New Orleans. Pasiunea pe care Jasmine o arătase în pat nu îl pregătise şi pentru pasiunea cu care îşi dezlănțui furia. Se năpustise asupra lui, făcându–l în toate felurile şi amenințându–l cu farmece care aveau să îi distrugă bărbăția.

— Le f… şi le uiți, aşa–i, congresmanule? Ei bine, scumpule, acum n–ai de–a face cu încă o gâsculiță proastă. Eu sunt Yasmine. Nimeni nu se culcă cu mine ca apoi să–mi dea cu piciorul.

Când reuşi să o calmeze, îi explică trista situație în care se afla.

— Familia mea şi cea a soţiei mele întreţineau relaţii de prietenie. Belle şi cu mine am crescut împreună.

— Mare scofală.

— Te rog, Yasmine. Ascultă–mă până la capăt. Nu înţelegi cum este societatea noastră acolo.

— Ba înţeleg destul. Am citit şi eu romane istorice. Ştiu că bărbaţii albi bogaţi se căsătoresc cu femei albe bogate, dar îşi satisfac plăcerile în pat cu amante de culoare.

Rostindu–i numele gemând, el se trântise pe marginea patului şi îşi înfipsese toate degetele în păr cuprins de disperare.

— Îţi jur… Oh, Doamne, n–ai să mă crezi niciodată, spuse el privind–o implorator. N–am iubit–o niciodată pe Belle. Dar, când au murit ai mei, familia ei m–a luat sub protecţie şi am făcut tot ce se aştepta de la mine, ceea ce trebuia. Am fost un soţ bun şi am încercat s–o iubesc. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine, Yasmine, spuse el. Ar fi trebuit să–ţi spun că sunt însurat înainte să plecăm de la petrecere împreună, ba nu, chiar după ce te–am cunoscut ar fi trebuit să dispar, pentru că ştiam că, ei bine… mă ameţeai.

Era un om chinuit, care se zbătea între dorinţă şi onoare.

— Dar atracţia a fost mult prea puternică. Eram ca trăsnit. Pur şi simplu trebuia să fiu cu tine, mai spuse el şi plecându–şi capul privi ţintă covorul de sub picioare. Acum când ştii totul despre familia mea, ai tot dreptul să mă disprețuieşti.

Îşi ridică privirea torturată.

— Dar nu voi uita niciodată această noapte petrecută împreună. A fost experienţa cea mai încărcată de erotism şi cea mai satisfăcătoare sexual din viaţa mea. Lartă–mă, dar refuz să–mi cer scuze pentru ea, adăugă el şi înghiţi în sec, vizibil tulburat. Am treizeci şi patru de ani, dar până aseară n–am ştiut ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Inima lui Yasmine se topi. Lăsându–se în genunchi, îl îmbrăţişa. Plânseră şi râseră şi făcură dragoste din nou. Din dimineaţa aceea

se întâlniseră ori de câte ori le permitea programul, furând câteva ore încântătoare fie la Washington, fie la New York, fie la New Orleans. Yasmine nu se simțea vinovată pentru legătura ei cu un bărbat căsătorit. Pentru ea, adulterul nu era decât un simplu cuvânt. Ceea ce împărțea ea cu Alister era corect. Căsnicia lui nu era corectă. Acum şopti tânjind:

— Mi–e atât de dor de tine, dragul meu. Aş vrea să fiu cu tine tot timpul. Abia aştept să vină ziua când nu va mai trebui să ne ascundem.

— Şi eu am început să nu mai am răbdare, dar avansez.

— Cum?

— L–am sugerat lui Belle – cu foarte multă subtilitate, înțelegi – că poate nu şi–a găsit împlinirea. Că, probabil, ne–am căsătorit înainte de a avea şansa să se cunoască pe sine. Chestii din astea.

— Şi merge?

— Am observat o anumită răceală.

Ea îşi simți inima oprindu–i–se în loc şi un zâmbet de speranță îi licări pe chipul grav.

— Şi nici nu mai… ştii, nu prea mai dormim împreună. Au trecut luni de zile, spuse el şi o trase mai aproape şoptindu–i cu pasiune în păr: slavă Domnului. De fiecare dată când sunt cu ea mă gândesc numai la tine. Cum te simt, cum miroşi şi ce gust ai. Şi cât mă înnebuneşte dorința de tine.

Gurile li se întâlniră contopindu–se. Buzele lui Yasmine trecură apoi peste pieptul şi abdomenul lui şi îi cuprinseră penisul, după care se folosi de agilitatea limbii pentru a–l întări. Ridicându–se, îşi frecă sfârcurile de capătul sclipitor, țintuindu–l cu neruşinata ei sexualitate. Fața lui se făcu roşie şi strânse cu putere cearceaful. Când, în sfârşit, o penetra, erau amândoi înnebuniți de dorință. Ajunseră la orgasm într–o grabă febrilă.

Alister intră la duş în timp ce ea lenevea în patul răvăşit, îi plăcea să stea cât mai mult posibil în aşternutul care mai emana mirosul sudorii şi sexului lor, în cele din urmă, se sili să se ridice

şi începu să se îmbrace, înaintea sosirii lui îşi scosese bikini şi îi băgase în geanta mare de piele pe care o purta pe umăr. Acum când căută să îi scoată, mâna ei dădu de ceva familiar. Revolverul.

Alister ieşi din baie.

— Hei! Făcu el lăsând să cadă prosopul cu care se ştergea şi ridicând mâinile în semn de predare. N–am fost satisfăcător?

Râzând, Yasmine ţinti spre locul de îmbinare a pulpelor.

— Bang bang!

Râse şi el şi îşi adună lucrurile începând să se îmbrace.

— Ce naiba faci cu ăla?

— Nu ştiu, spuse ea şi el îi aruncă o privire nedumerită. Adică, am crezut că l–am pierdut.

— Aş vrea să fi fost aşa. N–ar trebui să porţi aşa ceva după tine.

— Acolo unde am crescut eu, o chestie din asta îţi asigura supravieţuirea, spuse ea răsucind revolverul în palmă. Am crezut că l–am pus în cine ştie ce bagaj în timpul 'vreuneia din călătoriile mele între New Orleans şi New York. Mi–am imaginat că o să–l găsesc mai devreme sau mai târziu, dar n–am ştiut că e în geanta asta când am plecat astă–seară, adăugă ea şi ridicând din umeri aruncă revolverul la loc în geantă. Mă bucur că domnul Cassidy n–a avut mandat de percheziţie.

— Cassidy? Procurorul adjunct? Yasmine îşi puse rochia.

— Ah, n–am apucat să–ţi spun mai devreme. A venit azi după–amiază să o vadă pe Claire.

— Pentru ce?

— N–ai să crezi. Pentru reverendul Jackson Wilde. Îndreptându–şi manşetele, Alister se privi în oglindă.

— Ce–i cu el?

— Voia să ştie ce–a făcut Claire în seara când a fost omorât Wilde.

Alister se întoarse.

— Colac peste" pupăză.

Yasmine râse încheindu–şi centura lată.

— Exact asta a fost şi reacţia lui Claire. Evanghelistul ăla nebun a fost o adevărată pacoste toată viaţa şi acum ne supără şi din mormânt.

— Dar ce legătură are? Alta decât cea evidentă.

— Wilde avea o „listă neagră", după cum a spus Cassidy. O listă cu revistele pe care voia să le desfiinţeze. Catalogul *Mătase franţuzească* era printre ele. Ştiai ceva despre asta?

— De unde să ştiu?

— Păi, tu şi Wilde eraţi atât de buni prieteni. – Îl tachina ea.

— Am participat la câteva recepţii prin care se saiuta venirea lui în oraş, fiindcă Belle considera că este bine pentru cariera mea politică. Dar, personal, eu cred că era un rahat.

— Amin. Mă întreb cine o fi avut plăcerea de a–i închide gura pentru vecie, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Poliţia trebuie să umble cu limba scoasă după probe. Oricare de pe lista aceea ar fi avut motiv s–o facă, dar, din moment ce *Mătasea franţuzească* îşi are sediul aici în New Orleans, Cassidy s–o fi gândit că poate... Ai înţeles tu. Oricum, continuă ea punându–şi brăţările, n–ar fi fost prea bine pentru mine să mă găsească purtând o armă asupra mea, nu? Mai ales dacă procuratura ar afla că în seara aceea am fost în New Orleans cu tine şi nu la New York cum crede toată lumea. Dacă ar fi nevoie, ai confirma–unde am fost?

— Nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva, Yasmine, îi spuse el prinzând–o de umeri. Ştiu de ce reputaţie se bucură Cassidy: e ambiţios, viclean şi merge direct la ţintă: Probabil că vrea să facă o legătură între *Mătasea franţuzească* şi asasinarea lui Wilde şi oricât de aiurea ni s–ar părea, poţi fi sigură că e foarte serios.

— Ei bine, eu nu–mi fac probleme. N–a găsit nimic contra lui Claire. Nu poate face un caz în jurul faptului că i–a găsit catalogul pe o listă stupidă.

— Sigur că nu.

— Atunci de ce să ne facem griji?

— Pentru că nu vreau să–ţi dea târcoale.

— Dar nu m–a întrebat nimic pe mine.

— Asta nu înseamnă că nu o s–o facă. Şi dacă o s–o facă. – N–o să mă poţi folosi ca alibi. Ascultă, Yasmine, spuse el agitat, până când nu voi rezolva situaţia căsniciei mele, când şi cum voi crede de cuviinţă, este absolut necesar ca nimeni să nu ştie de noi.

— Ştiu asta, spuse ea abătută.

— Nu trebuie să spui nimănui – dar absolut nimănui – că ne vedem.

Era bucuroasă că el începuse acea discuţie, pentru că voia să îi vorbească mai demult.

— Aş vrea să–i spun lui Claire despre noi, Alister. Nu–mi place că trebuie s–o mint şi să joc atâta teatru punând–o să vină să mă ia de la aeroport când eu sunt în oraş deja de douăsprezece ore. Nu pot să am încredere în ea? Nu va spune nimănui.

El scutură cu încăpăţânare din cap, chiar înainte ca ea să îşi termine rugămintea.

— Nu, Yasmine. Nu ai voie să spui nimănui. Promiţi?

Furioasă, ea îi îndepărtă mâinile de pe umeri. Ochii îi străluceau periculos.

— Ţi–e atât de teamă să nu afle Belle?

— Da, pentru că dacă ar afla care este adevăratul motiv pentru care vreau să divorţez, ar face orice să mă poată împiedica şi când îşi va da seama că sunt hotărât şi că acest lucru este inevitabil, va prelungi totul la infinit.

Oftă şi o îmbrăţişa.

— Înţelegi? De ce să–i oferim muniţie cu care să ne facă şi mai mult rău decât ne facem singuri? Mă gândesc la tine. Nu vreau să te târăsc într–un scandal oribil. Nimeni n–ar pricepe ce este între noi. Lumea şi–ar imagina ce este mai rău.

Ea îi spuse atunci luându–i faţa în mâini:

— Te iubesc, Alister, dar te–aş omorî dacă aş afla că m–ai minţit.

El îşi răsuci faţa în palma ei şi i–o sărută.

— Vreau să fiu cu tine mai mult decât orice pe lume. Vreau să fiu căsătorit cu tine, să avem copii, tot.

Se sărutară până când tandrețea se transformă în pasiune.

— Nu putem, Yasmine, spuse el îndepărtându–i mâna de pe fermoar. Am întârziat deja.

— N–ai întârziat chiar aşa de mult, dragul meu, şopti ea seducător desfăcându–i fermoarul.

Trebuia, totuşi, să plece. Nu avea rost să se supere, să plângă, să amenințe sau să îl ademenească. Atunci când venea clipa să plece, pleca. Era foarte simplu. Ei nu îi făcea plăcere, dar învățase să accepte, îşi luă rămas bun cât mai puțin dureros posibil:

— Când te mai văd?

— Săptămâna asta am câteva întâlniri cu comitetul de realegere, spuse el uitându–se prin cameră să nu fi uitat ceva. Luna noiembrie va veni fără să ne dăm seama. Pe urmă, la sfârşitul săptămânii va fi o reuniune de familie în *Baton Rouge.* Va fi îngrozitor, dar trebuie să merg.

— Vor veni şi Belle cu copiii?

— Bineînțeles, spuse el şi îi atinse uşor bărbia sărutând–o încă o dată. Ce zici de duminică seară? Aici. O să găsesc eu o scuză. Vor fi obosiți după week–end, aşa că s–ar putea să–mi fie uşor să dispar vreo oră.

— Duminică seară, spuse ea încercând să pară veselă, doar erau cinci zile până atunci.

— Dacă se iveşte vreo problemă, te sun.

Ea avea un telefon personal în dormitorul pe care îl ocupa în apartamentul lui Claire; nu răspundea nimeni dacă ea nu era acolo.

El era aproape afară când se întoarse.

— Ai nevoie de bani, Yasmine? Zâmbetul ei melancolic dispăru.

— Pentru serviciile prestate? Explodă ea. Cam cât crezi că ar valora o figură?

— Eu vreau să te ajut doar.

— N–ar fi trebuit să–ți spun niciodată că sunt în criză de bani.

Într–un moment de slăbiciune, cu câteva luni în urmă, îi spusese că ajunsese să cheltuie mai mult decât câştiga. Cu fiecare lună mai mult. Unii din creditorii ei trecuseră la amenințări.

— E ceva mai serios decât o obişnuită criză de bani, Yasmine, îi spuse Mister cu chibzuință. Sunt luni întregi de când durează situația asta.

Când îi expirase contractul cu firma de cosmetice, compania hotărâse să nu i–l mai reînnoiască lui Yasmine, în favoarea unei „noi imagini", o tânără blondă, plină de viață. Yasmine se prefăcuse neafectată de hotărârea lor, dar fusese o lovitură pentru ea. Ştiuse dintotdeauna că durata activității unui model era scurtă, dar când expirase şi acel ultim contract, realitatea amară a faptului că era o fostă, o deprimase teribil. Dar, cel puțin, nu depindea numai de contractul acela pentru a–şi câştiga existența.

Nici nu îşi dăduse seama cât de profitabil era. Nu îşi redusese cheltuielile pentru a compensa pierderea.

Pe lângă toate acestea, unele din investițiile ei nu dăduseră rezultatele scontate. Deşi părea incredibil, Yasmine rămăsese fără bani.

— Situația este doar temporară, Alister, spuse ea cu asprime. Contabilul meu şi cu mine încercăm să găsim o soluție. Şi deja lucrurile par să se schimbe, în orice caz, să ştii că n–aş primi bani de la tine. M–aş simți ca o prostituată. Nu te mai oferi din nou.

— Şi Claire? Ar fi foarte bucuroasă să te ajute.

— Nu–i nici problema ei, aşa cum nu e nici a ta, Este a mea şi o să găsesc eu o rezolvare.

Simți că el voia să mai spună ceva şi se bucură că nu o făcu. În schimb, se întoarse şi îi spuse bătând–o uşor peste şezut:

— Dură şi sexy. Nu–i de mirare că te iubesc atât de mult.

O sărută iute şi îi spuse:

— Pe duminică.

Yasmine şi Claire ajunseră în acelaşi timp la *Mătas*ea

franțuzească. Yasmine îşi plăti taxiul şi veni după Claire la uşă.

— Ce faci la ora asta?

Claire descuie şi închise sistemul de alarmă.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, dar ştiu deja răspunsul, nu?

După ce cuplă din nou alarma, traversară împreună depozitul până la lift.

— Nu fi sarcastică, spuse Yasmine. Unde ai fost?

— Să mă plimb. Şi n–am fost sarcastică.

— Ai fost singură să te plimbi la ora asta? Puteai să fii atacată.

— Cunosc fiecare piatră din Cartierul Francez. Nu mi–e frică.

— Păi, ar cam trebui să–ți fie, spuse Yasmine intrând. În lift. Când umbli pe străzi seara de una singură, o cauți cu lumânarea. Cel puțin ar trebui să porți cu tine o poliță de asigurare.

— Poliță de asigurare? Întrebă Claire şi privi geanta de umăr pe care i–o arăta Yasmine. O armă? Ți–ai cumpărat alta?

Discutaseră despre revolver când Yasmine îi spusese că nu îl mai avea.

— Nu a mai fost nevoie. Nu–l pierdusem.

— Aş vrea să–l fi pierdut.

Ajungând la etajul trei coborâră. Claire se duse repede să vadă dacă Mary Catherine se culcase. Nu lipsise mai mult de o jumătate de oră, dar se ştia că mama ei putea să dispară şi în mai puțin timp.

— Totul e în regulă? O întrebă Yasmine când Claire veni în bucătărie. Mă mir că ai lăsat–o singură.

— Simțeam nevoia să iau aer. Trebuia să mă gândesc. Am sperat să te întorci, dar…

Ridică din umeri.

Yasmine lăsă jos mărul pe care îl luase din fructieră.

— Bine, altă înțepătură, în loc să arunci mici săgeți otrăvite, ai putea să vorbeşti deschis şi să mă laşi în pace. Spune că nu eşti de acord cu relația mea.

— Nu sunt de acord cu relația ta.

Cele două femei schimbară o privire ostilă.

Yasmine îi puse capăt prima, trântindu–se pe un scaun de bar şi mormăind:

— La dracu'.

După care începu să cojească mărul cu unghiile ascuțite.

Claire se duse la frigider şi îşi puse un pahar cu suc de portocale pe care Harry îl făcuse de dimineață.

— Lartă–mă, Yasmine, nu trebuia să–ți spun asta. Cine sunt eu să–mi dau cu părerea în legătură cu viața ta personală?

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, asta eşti. Şi acest lucru îți dă dreptul să ai o părere.

— Pe care ar fi trebuit să o țin pentru mine.

— Prietenia noastră e bazată pe sinceritate.

— Da? Şi eu am crezut asta mereu, dar tu n–ai fost sinceră. Nu mi–ai spus niciodată cum îl cheamă.

— Dacă aş fi putut, ți–aş fi spus.

Claire studie chipul tensionat şi ochii roşii ai prietenei sale. Plânsese. Se aşeză apoi pe un scaun lângă Yasmine şi îi luă mărul din mâinile nervoase pe care i le cuprinse într–ale ei.

— Am fost brutală pentru că sunt îngrijorată. Şi sunt îngrijorată pentru că eşti tristă nouăzeci la sută din timp. De aceea nu sunt de acord cu relația ta. Eşti nefericită, Yasmine. Ideal este ca atunci când eşti îndrăgostit să fii fericit.

— Împrejurările nu sunt deloc ideale. De fapt, este cea mai complicată situație pe care ți–o poți imagina, spuse ea cu un zâmbet sumbru.

— E însurat.

— Exact.

Claire se temuse de acest lucru şi acum că o aflase nu se simțea deloc mai bine.

— Nici nu văd un motiv mai bun pentru a păstra secretul, îmi pare rău.

Era evident că suferința lui Yasmine era reală şi din suflet. Nu era vorba de o aventură amoroasă ca atâtea altele pe care le avusese înainte. Când se împrieteniseră, Yasmine ducea o viață socială foarte bogată. Cei cu care se întâlnea variau de la atleți profesionişti, oameni de afaceri importanți, staruri de cinema până la monarhi străini.

Dar, cu vreun an în urmă, aventurile ei încetaseră şi începu să plece pentru perioade nedeterminate către destinații necunoscute. Era evazivă şi ascunsă. Era când în culmea fericirii, când foarte tristă, iar schimbările de dispoziție erau bruşte, în afară de acel iubit tainic, nu se mai vedea cu nimeni, din câte ştia Claire. Fără îndoială, prietena ei era îndrăgostită şi legătura aceea o făcea îngrozitor de nefericită.

— Te întâlneşti cu el aici, în New Orleans? O întrebă ea cu blândețe.

— De fapt, aici locuieşte, spuse Yasmine. Claire fu surprinsă.

— L–ai cunoscut aici?

— Nu, de fapt ne–am cunoscut în… ăă, în Est. Anul trecut. A fost o coincidență ca amândoi să locuim în New Orleans.

— O coincidență convenabilă.

Claire se ura pentru ceea ce gândea – că individul recunoştea un lucru bun când îl vedea şi profită de legăturile pe care Yasmine le avea cu oraşul lui natal.

— Nu–i chiar atât de convenabil, spuse Yasmine abătută. Se teme îngrozitor de mult să nu afle soția lui despre noi înainte să obțină divorțul.

— Acesta e planul? Yasmine întoarse brusc capul.

— Da, răspunse Yasmine țâfnoasă. Acesta e planul. Doar nu crezi că aş fi de acord cu o relație de lungă durată, cu un bărbat însurat, dacă n–ar fi vorba de dragoste, nu? De cum va fi posibil, divorțează de ea şi se căsătoreşte cu mine.

— Yasmine…

— O va face, Claire. Mă iubeşte. Ştiu asta.

— Sunt convinsă că da, murmură Claire deloc convinsă.

Dacă o iubea atât de mult, de ce o făcea să sufere în asemenea hal? Se întrebă ea.

— Are copii?

— Doi. Un băiețel de zece ani şi o fetiță de şase. E nebun după copii. M–am gândit la ei, Claire, să nu crezi că nu m–am gândit. Mă întreb cum îi va afecta un divorț. Oh, Doamne.

Îşi puse coatele pe bar şi îşi îngropa fața în mâini.

— Când mă gândesc să destram o familie, mi se face rău. Dar nu–şi iubeşte soția. Niciodată nu a făcut–o. Relațiile sexuale dintre ei au fost totdeauna groaznice.

În tăcerea lui Claire se simți probabil îndoială, pentru că Yasmine îşi ridică imediat capul şi o privi.

— Aşa a fost, insistă ea. Mi–a spus–o şi el, dar eu ştiam dinainte. Prima dată când m–am înfuriat pe el, era atât de deprimat încât am crezut că o să plângă. Şi mi–a mai spus că soția lui mai degrabă ar muri decât să–l lase să–şi pună gura „acolo jos", că nici nu se poate gândi măcar la aşa ceva. Ea consideră că sexul este ceva vinovat, o atitudine pur misionară.

Yasmine nu se ferise niciodată să vorbească despre sex. Înainte să înceapă această relație, îi povestea frecvent tot felul de amănunte despre viața ei amoroasă.

Acum bătea în marmura rece cu unghia arătătorului.

— Eu sunt cel mai grozav lucru care i s–a întâmpiat vreodată, Claire. L–aş fi o soție bună.

— Atunci de ce nu o rupe frumos? De ce vă chinuiți amândoi?

— Nu poate, spuse ea clătinând melancolic din cap. Divorțul va avea un efect puternic asupra carierei sale. Este foarte cunoscut. Ține la părerea socrilor şi a tuturor prietenilor lor. Dumnezeule, va fi o nebunie. Trebuie să acționeze cu grijă şi să aştepte momentul potrivit. Până atunci trebuie să am răbdare şi să aştept ziua când vom fi împreună.

Claire era mai puțin optimistă şi simți că era de datoria ei ca

prietenă să facă pe avocatul diavolului.

— Yasmine, astfel de relații rareori se sfârşesc cu bine.

— „Astfel de relații”? De unde naiba ştii tu cum este?

Claire îşi dădea seama că se înfuria, aşa că îşi păstră ea calmul.

— Nu am spus decât că ar fi ceva într–adevăr deosebit. Bărbații care au o poziție bună în cadrul comunității, rareori îşi lasă soțiile şi copiii pentru amante. Yasmine, întrebă ea uşor, e alb?

— Şi dacă e, ce–i cu asta?

Din reacția lui Yasmine, înțelese că aşa era.

— Dar aici suntem în Sud. New Orleans. Prin tradiție, bărbații…

— El nu–i aşa, o întrerupse Yasmine vehement. Este persoana cu cele mai puține prejudecăți rasiale din câte am cunoscut.

Claire se sili să zâmbească.

— Sunt sigură că este, altfej nu l–ai putea iubi.

Ştia când să dea înapoi, în starea în care se afla Yasmine, era greu de discutat rațional. Era rănită şi, ca orice animal rănit, s–ar fi repezit la oricine ar fi încercat să o ajute.

— Lartă–mă că am adus acest subiect în discuție.

— Nu mă mai dădăci, Claire.

— Nici nu o fac.

— Pe naiba n–o faci! Strigă Yasmine sărind de pe scaun. Mă îndoiesc că ai crezut vreo vorbă din ce ți–am spus. Îți închipui probabil că se culcă cu mine de amorul artei.

Claire îşi împinse scaunul şi se ridică şi ea.

— Noapte bună. Mă duc să mă culc.

— Fugi de discuție.

— Exact, îi strigă ea. Refuz să mă cert cu tine pentru asta, pentru că e o situație fără ieşire. Dacă spun ceva negativ, tu sări în apărarea lui. Nu–mi pasă cine sau ce este iubitul tău. Nu mă îngrijorează decât nefericirea ta. Dacă vrei să trăieşti aşa, treaba ta. Atâta timp cât nu–ți afectează munca, pe mine nu mă deranjează.

— Zău? Dar gelozia ta?

— Gelozie?

— Nu o face pe inocență cu mine, Claire. Îmi dau seama. Eu sunt îndrăgostită nebuneşte de un tip care e gata să–şi schimbe toată viața pentru mine, în timp ce viața ta e la fel de sterilă ca a unei călugărițe.

Claire numără în gând până la zece. De câte ori Yasmine era supărată pe ea însăşi, căuta să îşi îndrepte furia asupra altora. Era un defect de caracter pe care Claire, în cursul prieteniei lor, învățase să–l accepte. Cu toate acestea, nu era mai puțin exasperant. A doua zi dimineață, Yasmine avea să arboreze zâmbete sentimentale şi să îşi ceară scuze, spunând despre sine că era o egoistă, implorând–o să o ierte, dar în seara aceea, Claire nu se simțea în stare să facă față acelei discuții obositoare.

— Crezi ce vrei. Eu sunt obosită. Noapte bună.

— Acest Cassidy nu are şi un nume mic?

— Nu ştiu.

Claire stinse luminile în drum spre dormitor. Yasmine nu înțelese aluzia. Se ținea după ea ca un cățel insistent.

— L–ai tratat tot timpul rece şi de sus?

— Am fost ospitalieră.

— Şi–a dat seama că a fost dus de nas? Claire se opri deodată şi se întoarse.

— Despre ce vorbeşti?

— Te pricepi al naibii de bine? Să te sustragi, Claire, dar, după impresia pe care mi–a făcut–o domnul Cassidy, mă–ndoiesc că înghite aiureli din astea de la o femeie.

— Sunt sigură că nu mă consideră o femeie din acelea. A venit aici în interes de serviciu.

— Dar a stat al naibii de mult.

— A pus o mulțime de întrebări.

— Şi ai avut răspunsuri?

Claire îi aruncă din nou prietenei ei o privire aspră.

— Numai câteva. Ar fi vrut să descopere o legătură între mine şi

asasinarea lui Jackson Wilde, dar nu există niciuna.

— Crezi că era sexy? Întrebă Yasmine.

— Bănuiesc că te referi la procurorul adjunct şi nu la evanghelist.

— Te eschivezi, Claire. Răspunde la întrebare.

— Nu m–am gândit la felul cum arată domnul Cassidy.

— Ei bine, eu da. Este sexy într–un mod cât se poate de profund şi de intens. Nu crezi?

— Nu–mi amintesc.

— Pun pariu că f... cu ochii deschişi şi cu dinţii' încleştaţi. Mă excită numai când mă gândesc.

Yasmine încerca să o provoace, dar refuzând să se lase păcălită, Claire intră în dormitor.

— Credeam că eşti îndrăgostită.

— Sunt. Dar nu sunt nici oarbă şi nici moartă. Prin uşa închisă Yasmine adăugă:

— Şi chiar dacă vrei ca domnul Cassidy şi alţi bărbaţi să creadă că în chiloţii tăi sunt ţurţuri, nici tu nu crezi, Claire Laurent.

Ascultând paşii lui Yasmine depărtându–se, Claire îşi surprinse imaginea în oglinda de pe uşa dulapului. Total neobişnuit pentru ea, părea agitată, derutată şi speriată.

Iar motivul era domnul Cassidy.

Andre Philippi îşi termină cina şi puse tacâmurile de argint frumos pe farfurie. Se şterse la gură cu un şervet din pânză scrobit, pe care apoi îl împături şi îl puse alături. Sună după un chelner de la room–service să vină să ia tava. Friptura de raţă fusese puţin cam uscată, iar sosul avusese puţin prea mult tarhon. Avea să îi facă observaţie bucătarului şef.

Ca administrator de noapte al hotelului *Fairmont,* din New Orleans, Andre Philippi avea pretenţia că toţi angajaţii să lucreze cât se poate de bine. Greşelile, pur şi simplu, nu erau tolerate. Insolenţa sau neglijenţa erau motive de concediere imediată. Andre

considera că patronii de hotel trebuiau tratați ca nişte oaspeți răsfățați.

Se duse apoi în camera de toaletă de lângă biroul lui şi se spălă pe mâini cu un săpun franțuzesc, făcu gargară cu apă de gură pentru a nu mirosi urât şi se chinui să îşi usuce mustața subțire şi buzele, îşi trecu mâinile peste părul dat cu ulei, pe care îl pieptăna spre spate pornind din locul de unde începea chelia. Mai mult pentru că acesta i se părea stilul cel mai bun, dar şi pentru a combate tendința naturală a părului său negru de a se ondula, îşi privi unghiile. A doua zi avea să i se facă manichiura. O dată pe săptămână avea zi de manichiură pe care o respectă cu sfințenie.

Atent totdeauna față de cheltuielile hotelului, stinse lumina şi se întoarse în birou, în mod normal, poziția nu i–ar fi permis să aibă un birou personal, dar Andre avea o vechime mai mare decât oricine altcineva, inclusiv decât directorii cei mai de sus.

Şi ştia să țină un secret.

De când lucra i se făcuseră numeroase înlesniri, deoarece superiorii îi solicitau adesea discreția. Păstrase tăcerea în legătură cu viciile lor care variau de la predilecția unuia pentru băieți până la narco–mania altuia. Biroul particular era un fel de dovadă a aprecierii pe care Andre şi–o câştigase cu discreția lui.

Alte semne de recunoştință din partea angajaților hotelului şi a oaspeților care îi ceruseră diverse servicii îi aduseseră accesul în câteva bănci din oraş, făcând din el un om bogat. Rareori cheltuia bani pe altceva decât pe îmbrăcăminte şi pe flori pentru mormântul lui *maman.* Buchete minunate de flori la fel de exotice ca ea erau trimise la cimitir de două ori pe săptămână. Aranjamentele acelea erau mult mai frumoase decât cele pe care i le trimitea tatăl lui pe vremea când Andre nu era decât un copil. Şi acest lucru era important pentru el.

Nu era înalt, dar ținuta lui rigidă îi conferea prestanță. Deşi nu era înclinat spre vanitate, era un om foarte meticulos. Se privi în oglinda de pe uşa băii. Pantalonii mai aveau încă dunga perfectă.

Garoafa roşie de la butonieră era încă proaspătă. Gulerul şi manşetele cămăşii scrobite erau atât de țepene, încât o minge de tenis ar fi fost aruncată înapoi dacă le–ar fi atins. Totdeauna se îmbrăca într–un costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată conservatoare. S–ar fi simțit mult mai bine în haină de dimineață şi ghetre, dar ar fi atras atenția oaspeților mai mult asupra lui decât asupra serviciilor excelente de care beneficiau. Ceea ce ar fi fost echivalent cu eşecul. Andre Philippi se considera servitorul oaspeților hotelului *Fairmont* şi îşi lua slujba în serios.

După ce bătu la uşă, un tânăr în uniformă de chelner intră întrebând:

— Sunteți gata?

— Am terminat, da.

Privi cu un ochi critic cum era îmbrăcat tânărul chelner şi modul cum punea capacele peste farfuriile goale aşezându–le apoi pe tavă.

— Atât pentru seara aceasta, domnule Philippi?

— Da, mulțumesc.

— Sunt convins.

Andre se încruntă auzind limbajul, dar în general, chelnerul se descurcase bine. Fără îndoială că avea să se întoarcă în bucătărie unde avea să râdă cu prietenii pe care îi avea printre angajații hotelului până când i se va mai da ceva de făcut. Andre nu avea mulți prieteni.

Urmase la cele mai bune şcoli particulare, printre care *Universitatea Loyola.* Dar, datorită faptului că nu putuse să spună niciodată cine era tatăl şi viceversa, fusese considerat totdeauna un proscris din punct de vedere social. Dar nu îi păsa. Singura lume care există pentru el era hotelul. Ceea ce se petrecea în afara zidurilor acestuia era de un interes şi o importanță neglijabile. Nu era ambițios. Nu urmărea o poziție importantă. Pentru el, ideal ar fi fost să moară făcând de serviciu la *Fairmont.* Micul lui apartament se afla la mică distanță de hotel, dar nu îi plăcea să îşi

petreacă timpul acolo. Dacă ar fi avut voie, n–ar fi plecat deloc de la *Fairmont.*

Andre nu avea decât un viciu căruia i se deda acum ca un gurmand care îşi savurează băutura de după cină. Deschizând primul sertar al biroului privi fotografia cu autograf înrămată. Ah, Yasmine. Atât de perfectă. Atât de frumoasă. *„Pentru un tip deosebit”,* scrisese ea înainte să îşi pună semnătura plină de înfloriturі.

Era mai mult decât un admirator înflăcărat. De ani de zile nutrea pentru ea o afecțiune care se apropia de obsesie. Nu era o atracție sexuală, pentru că ar fi fost ceva profan. Nu, o iubea cu înfocarea iubitorului de artă față de un tablou pe care nu îl poate avea. O admira, o adora şi tânjea pentru fericirea ei aşa cum tânjise *ca. Maman a* lui să fie fericită.

În cele din urmă închise sertarul, ştiind că în seara aceea avea să mai aibă multe ocazii să privească acel chip fermecător care nu îi ieşea aproape niciodată din minte. Acum trebuia să facă inspecția de fiecare oră la recepție. Lucrurile păreau să se desfăşoare normal. Zări un muc de țigară pe covor în fața lifturilor, dar la un pocnet din degete, un băiat de serviciu se şi repezi să îl ia. Smulse un trandafir care începuse să se ofilească dintr–un aranjament flora! Şi îi întrebă politicos pe oaspeții care se întorceau dacă găsiseră totul pe plac. Aceştia îl asigurară că, la fel ca întotdeauna, totul era perfect.

Traversând holul, se cutremură când îşi aminti de dimineața aceea oribilă de după asasinarea lui Jackson Wilde. Ce eveniment îngrozitor pentru hotel.

El personal nu regreta că teleevanghelistul murise. Avea grijă să fie servit el înainte să îi servească pe ceilalți. Zâmbetul lui ascundea o proastă dispoziție. Râdea prea zgomotos, vorbea prea aspru, strângea mâna prea tare. Andre le oferise atât lui, cât şi familiei lui toate serviciile, dar nu pusese suflet, pentru că nu îl putea suferi pe Jackson Wilde.

Andre era încă supărat. Asasinarea lui Wilde aruncase o pată asupra hotelului. Niciun hotel nu putea oferi garanția că asemenea lucruri nu se puteau întâmpla în vreuna din camere indiferent câte măsuri de precauție s–ar fi luat. Cu toate acestea, unii ziariști locali sugeraseră cu neruşinare că hotelul trebuia să fie considerat răspunzător.

Eh, avocații aveau să aibă griji. Acest aspect nu îl mai privea pe el. Dar îi venea rău când îşi amintea de ziua aceea haotică – holul acela senin înțesat de polițiști, reporteri şi oaspeți supărați pe bună dreptate pentru că fuseseră interogați ca nişte răufăcători. Era ca şi cum ar fi asistat la maltratarea unei femei distinse de către nişte vagabonzi.

Ceea ce trebuia să fie evident pentru autorități era faptul că cineva intrase din stradă, luase liftul până la etajul şapte şi fusese poftit în apartamentul lui Wilde. După ce l–a împuşcat, fără să atragă atenția nimănui, ucigaşul a plecat în aceiaşi mod. Oare, chiar era necesar ca toți oaspeții hotelului din seara aceea să fie tratați ca suspecți? Avea, oare, poliția dreptul să suspecteze pe toată lumea? Andre nu era de această părere. De aceea nu avea remuşcări că îi protejase pe cei care nu ar fi putut să aibă vreun conflict cu Jackson Wilde.

Bineînțeles că polițiştii îl chestionaseră şi pe el şi nu păruseră să îi pună la îndoială declarațiile. Cu domnul Cassidy, însă, era altceva. Fusese mai profund şi mai stăruitor decât acel' detectiv prost îmbrăcat care avea două prenume. Cassidy nu îl acuzase pe față că mințea, dar părea să ştie că Andre ascundea o informație.

— Ascultați–mă, domnule Philippi, îi spusese el venind mai aproape ca pentru a–i inspira mai multă încredere, nu–mi pasă ce afaceri cu droguri s–au încheiat în camere în seara aceea. Nimeni nu va fi învinuit de perversitate dacă a fost cu vreo prostituată care l–a legat de mobilă şi i–a făcut apoi poze. Nu mă priveşte cine cu nevasta cui s–a culcat. Ceea ce am eu nevoie, să ştiu este identitatea fiecărei persoane care a intrat în hotel în seara aceea.

Ştiu că sunteți foarte vigilent în zona holului. Vedeți o mulțime de oameni. Cineva pe care îl considerați neînsemnat s–ar putea să nu fie aşa. Orice informație cât de mică poate fi vitală.

— Înțeleg, domnule Cassidy, răspunsese Andre impasibil. Dar i–am înregistrat deja pe toți cei pe care i–am văzut atunci. Am instruit personalul să vă ofere tot sprijinul. Aveți acces la computerul nostru.

— Care, ştim amândoi, că reține numai ce i se spune să rețină. Informațiile pot fi şterse mult mai uşor decât sunt introduse, spusese Cassidy ridicând glasul şi demonstrând în acest fel că îşi pierduse răbdarea.

Dându–şi seama de acest lucru, abordă un alt ton, ca al unui părinte iubitor care e gata să dea o pedeapsă:

— De ce nu eşti sincer cu mine, Andre? Dacă ascunzi ceva, ai putea fi implicat şi nu mi–ar plăcea deloc să se întâmple aşa ceva, ție ți–ar plăcea?

Cassidy putea să schimbe tactica până se făcea albastru şi totuşi nu obținu nimic de la Andre, care era hotărât să nu divulge lucruri care ar fi putut compromite oameni pe care el îi respecta. Fapte care nu aveau nicio legătură cu asasinarea reverendului Jackson Wilde nu îl priveau pe domnul Cassidy.

Acesta nu era de fel din New Orleans şi avea părerea greşită că legea era absolută, inflexibilă şi se putea a: ca oricui. Fără îndoială îşi închipuia că toți erau obligați să vorbească. Evident nu aflase încă de codul onoarei care guverna Oraşul Semilunii. Cei care veneau n afară nu îl înțelegeau şi nu aderau la el, dar Andre Philippi o făcea cu siguranță.

Intrând în bucătărie, Claire îşi găsi mama stând la masă pentru micul dejun. Era complet îmbrăcată şi se şi machiase. Semne încurajatoare. Erau zile când Mary Catherine nu se dădea jos din pat, țintuită de deprimare.

— Hmmm, ce bine miroase cafeaua, mama, spuse Claire

prinzându–şi cerceii.

— Bună dimineața, draga mea. Ai dormit bine?

— Da, minți ea şi amestecând puțină frişca în cafea îi aruncă un zâmbet peste umăr.

Dar zâmbetul îi îngheță pe buze când văzu chipul care umplea ecranul televizorului portabil de pe etajeră. Era fixat pe programul care difuza ştirile dimineții.

— N–ar trebui să vorbească atât de tare, remarcă Mary Catherine. Este atât de urât. O doamnă ar trebui să aibă o voce liniştitoare.

Ariei Wilde era înconjurată de reporteri, toți dornici să transmită cele mai recente şi mai aprinse critici adresate autorităților oraşului, parohiei şi statului, care refuzaseră să îi dea trupul soțului ei pentru a–l transporta la Nashville.

Claire se aşează cu grijă în fața mamei ei urmărind–o mai mult pe ea decât televizorul.

— Ar trebui să i se dea voie doamnei Wilde să îşi îngroape soțul cât mai curând posibil, spuse Mary Catherine. – Dar este greu să nutreşti simpatie pentru nişte oameni atât de nesuferiți.

— De ce spui că sunt nesuferiți, mama? Mary Catherine o privi foarte surprinsă.

— Cum, Claire, ai uitat câte necazuri ți–a făcut acest predicator şi toate lucrurile oribile pe care le–a spus? Era o ființă detestabilă şi la fel se pare că este şi soția lui.

Este în una din zilele de luciditate, îşi spuse Claire. Acestea erau foarte rare, dar, în asemenea zile, Mary Catherine era foarte conştientă de tot ce se petrecea în jurul ei. Când ochii îi erau limpezi şi glasul convingător, nu există nicio îndoială. Uitându–se la ea acum, Claire se întrebă ce anume cauza acele crize de sănătate mintală şi mult prea frecventele rătăciri. Timp de ani de zile doctorii tot încercaseră să dea un diagnostic şi să o vindece, dar nu reuşiseră.

— Lucrurile pe care le–a spus despre tine erau atât de

groaznice, zise ea. De ce nu îşi vedea de treaba lui şi să te lase în pace?

Pe Claire o uimea vehemența mamei ei.

— Nu mai trebuie să–mi fac griji din cauza lui, mama.

Mary Catherine îi aruncă atunci un zâmbet încântător.

— Ah, da, ştiu. A murit din cauza a trei împuşcături, spuse ea şi apoi, schimbând brusc subiectul, împinse un platou cu cornuri spre Claire. La unul, draga mea. Sunt minunate.

— Beau numai cafeaua acum, spuse Claire absentă. Mama, doream să–ți vorbesc despre ceva foarte important.

— Îmi place foarte mult acest crainic, ție nu? Are un fel atât frumos de a vorbi.

— Mama?

Aşteptă până când Mary Catherine îşi îndreptă din nou atenția asupra ei.

— Îți aminteşti de domnul Cassidy pe care l–ai cunoscut ieri?

— Sigur, chiar şi acum câteva minute i–au arătat fotografia şi l–au citat. Când l–am cunoscut n–am ştiut că e atât de important. El va ancheta cazul asasinării lui Jackson Wilde din partea procuraturii.

— Exact. Şi pentru că reverendul Wilde a fost atât de ostil față de mine, domnul Cassidy a dorit să mă cunoască. S–ar putea să mai revină.

— Ah, ce bine. E atât de drăguț.

— Ei bine, nu… nu este totdeauna drăguț, în munca lui trebuie să le pună oamenilor o mulțime de întrebări, întrebări personale despre viețile lor, trecutul lor. El trebuie să le scormonească trecutul şi să încerce să dezgroape lucruri pe care ei ar dori să nu le afle nimeni, spuse ea şi făcu o pauză pentru a o lăsa să digere totul, dar Mary Catherine o privi întrebător. Dacă domnul Cassidy s–ar întoarce şi ar începe să te întrebe despre anii când am stat cu mătuşa Laurel, ce i–ai spune?

Mary Catherine era pusă în încurcătură.

— Bănuiesc că i–aş spune cât de frumos a fost. Răsuflând uşurată, Claire îi luă mâna şi i–o strânse cu căldură.

— A fost, nu? Am petrecut o perioadă minunată în casa mătuşii Laurel.

— Încă mi–e dor de ea, să ştii. Hai să mergem duminică după slujbă să–i ducem nişte flori la mormânt. Mary Catherine se ridică apoi şi se îndreptă spre birou. Claire, te rog să mă scuzi acum. Trebuie să fac o listă de cumpărături înainte să vină Harry. E atât de uitucă încât, dacă nu îi scriu totul pe hârtie, nu–şi aminteşte nimic.

Începu să adauge tot felul de lucruri pe lista de cumpărături, în timp ce Claire o urmărea încruntată. Cassidy avea să se întoarcă în mod inevitabil. Spera numai să nu o facă în ziua aceea. Era bucuroasă că Mary Catherine avea o zi bună, dar ar fi preferat ca el să îi vorbească într–o zi când ea nu îşi amintea cu atâta luciditate de Jackson Wilde şi de asasinarea acestuia.

Deşi robinetul de apă rece era deschis aproape la maximum, aceasta era tot călduță. Cassidy bănui că trebuia să fie mulțumit că măcar curgea cu presiune. Atingându–i ceafa, apa îi alungă o parte din tensiune. Dar nu toată. În cele din urmă se săpuni, se şamponă, se frecă şi ieşi de sub duş. Între timp se făcuse şi cafeaua. Urmări mirosul de cafea de New Orleans şi cicoare până în bucătăria lui cât o cutie de chibrituri şi îşi umplu o ceaşcă. Fierbinte şi amară, îi provocă două şocuri, de cofeină şi optimism. Poate ziua aceea avea să îi aducă ceva.

Se duse la uşa căsuței sale din Metairie şi îşi luă ziarul de dimineață. Femeia care locuia vizavi, peste drumul îngust de piatră, punea câteva scrisori în cutia poştală. Îi aruncă o privire zâmbind amuzată.

— Bună dimineața, domnule Cassidy.

— Bună dimineața, îi răspunse el strângând nodul prosopului înfăşurat în jurul mijlocului.

— Nu prea v–am mai văzut în ultima vreme. Ignorând faptul că i se adresase de două ori, el spuse:

— Am fost ocupat.

— Am citit asta, zise ea arătând spre ziarul pe care el îl ținea sub brațul gol de unde privirile ei alunecară mai departe la părul ud de pe abdomen. Ați avut ocazia să folosiți săpunul pe care vi l–am dat săptă–mâna trecută?

Lucra la *Maison Blanche,* care reprezenta o linie de articole cosmetice din toată lumea. Mereu îi lăsa la uşă eşantioane din articolele pentru bărbați, aşa încât mulțumită ei, avea mai multe cosmetice decât dansatoarele din barurile de pe Bourbon Street. El rămânea însă la D/a/şi la puțin after–shave, dar nu ar fi vrut să o rănească. Simțind o furnicătură în fiecare fir de păr pe care ea i–l studia, îi răspunse:

— Da, a fost minunat.

— Miroase frumos?

— Hmmm.

Ea îl privi şi ochii îi zăboviră. Parcă vorbeau. El recunoscu acea expresie dulce şi îi trecu prin cap să se invite la ea pentru cornuri şi puțină tihnă, dar goni acest gând chiar înainte să se formeze complet.

— Bine, mă duc să nu întârzii. La revedere, închise uşa cu câteva secunde înainte ca prosopul înnodat să îi alunece peste coapse şi apoi jos. Vecina lui, Penny, Patty, Peggy sau cam aşa ceva era drăguță şi'disponibilă, din câte ştia. Mai făcuse aluzii şi altă dată, dar el le ignorase dintr–un motiv sau altul, îndeosebi datorită lipsei de timp şi de interes.

Poate că în dimineața aceea trebuia să îi accepte subtila invitație. Poate că tocmai acest lucru avea să îi îmbunătățească imaginea.

— La dracu', murmură el.

Dacă ar fi fost atât de uşor, ar fi putut ieşi din încurcătură cu câteva zile în urmă. Femeile nu erau prea greu de găsit.

Dădu cu piciorul prosopului ud din calea lui şi se duse gol în bucătărie, îşi bău cafeaua în timp ce aştepta ca prăjitorul să îi arunce afară două felii de pâine. Deschizând ziarul *Times Pâcayune* observă că povestea legată de asasinarea lui Wilde ajunsese pe pagină a patra, în articol se scria negru pe alb că autoritățile erau în încurcătură. Se vorbea serios despre incompetență. Pentru cei care nu ştiau – şi, din moment ce presa publicase o mulțime de articole, era imposibil ca lucrurile să nu fie cunoscute de toată lumea – crimă era reconstituită conform comunicatului de presă la compunerea căruia Cassidy dăduse o mână de ajutor.

Reporterul îl cita că ar fi spus că forțele departamentului de poliție şi cele ale procuraturii aveau câteva indicii bune, ceea ce era adevărat şi că o arestare era iminentă, ceea ce era o minciună. Nu era nici măcar aproape de arestarea cuiva. Nu aveau absolut nimic.

Feliile de pâine prăjită țâşniră afară. Le unse cu un't, le presără puțin zahăr şi scorțişoară deasupra şi muşcă o înghițitură. Claire Laurent îi veni în minte. Gura ei avea probabil gustul untului cald combinat cu scorțişoară şi zahăr.

— La naiba.

Îşi încrucişa brațele pe dulap şi îşi aplecă bărbia în piept. Deşi făcuse duş numai cu câteva minute în urmă, începu să transpire; picăturile mici îi alunecau pe piept, pe spate şi pe abdomen. Excitarea i se strânse în jurul sexului ca o ceață, batjocorindu–l şi necăjindu–l şi, spre marea lui frustrare, cauzând chiar o erecție.

De când vizitase Măfasea *franțuzească* îl treceau sudorile noaptea. La fel ca malaria, simptomele care îl sleiau de puteri se repetau noapte de noapte, îl slăbeau, îl înnebuneau, îl excitau la culme. Voia să dea vina pe articolele produse de *Mătasea franțuzească.* Orice bărbat normal care se uita la câteva modele din acelea care purtau o lenjerie sumară se excită. Era o lege a naturii. Fiecare articol prezentat în catalogul *Mătase franțuzească*

era sexy. Fie sexy/dulce, sexy/fierbinte. Dar mereu sexy.

Paginile acelea lucioase erau absolut excitante, dar el văzuse fotografii cu femei goale de la doisprezece ani şi niciodată nu fusese atât de afectat. Deosebirea o constituia femeia care inspira catalogul. Claire Laurent era la fel de provocatoare că marfă pe care o vindea. Nu şi–o putea scoate din minte şi nu era neapărat în legătură cu investigația lui. Se întrebase de nenumărate ori dacă afurisitele acelea de balonaşe pe care le suflase ea nu or fi conținut, de fapt, vreo vrajă care să provoace dragostea.

— Cum a fost la fabrica aceea de lenjerie ieri după–amiază? Îl întrebase Crowder la obişnuita întâlnire de dimineață;"

— Te referi la *Mătasea franțuzească?*

— Are vreun amestec în acest caz?

— Este, de fapt, o firmă mare. Habar n–aveam că e atât de extinsă.

— Nu mă interesează firma. Ai vorbit cu femeia aceea Laurent?

— Da. Mult timp.

— Şi?

— Zice că nu l–a cunoscut niciodată pe Wilde. — Si?

— În esență, asta–i tot.

— Ai crezut–o?

Din motive pe care nu le înțelegea total, Cassidy răspunsese evaziv:

— Nu mi–a dat niciun motiv să nu o fac. Deoarece Crowder aştepta amănunte, el îi povesti şi despre Mary Catherine şi despre modelul Yasmine.

— O ştiu, spuse Crowder. Am văzut–o într–una din emisiunile lui Johnny Garson odată, îți opreşte inima în loc.

— Da, aşa e. Doamna Laurent, adică mama, este bolnavă mintal.

— Nu mai spune, în ce fel?

Crowder îi ceruse precizări, dar el nu avea niciuna. Se îndoia de faptul că şeful lui ar fi vrut să audă că sexul i se întărea ori de câte

ori se gândea la Claire Laurent. Nu era un semn bun la un procuror adjunct care încerca să rezolve o crimă, ba mai mult, un caz de care depindea propria lui carieră. Era acel gen de caz interesant, în jurul căruia se făcea multă publicitate, la care visa orice tânăr procuror. Şi era al lui. L se oferise ocazia de aur de a–i dovedi lui Crowder că era capabil să preia conducerea după ieşirea lui la pensie. Trebuia să convingă publicul alegător că el era omul potrivit pentru munca aceea grea. Şi trebuia să îşi dovedească lui însuşi, cum se chinuia să o facă de cinci ani, că era unul din băieții buni şi că locul lui nu era în spatele gratiilor.

Totul era şi mai greu de rezolvat dacă unul din suspecți îl făcea să transpire şi să se excite.

Claire Laurent nu putea comite o crimă cu sânge rece. Uită–te cum se poartă cu mama ei, îşi spuse el. Dar această logică nu era bună de nimic şi el ştia acest lucru. Cunoscuse ucigaşi care puteau să plângă la comandă, mai ales în prezența mamelor.

Aşa că sentimentele trebuiau excluse. Trebuia să privească totul dintr–un punct de vedere practic. Nu ar fi avut rost să–l ucidă pe Wilde. Ar fi riscat mult mai mult dacă l–ar fi ucis şi ar fi fost prinsă decât dacă el şi–ar fi dus la îndeplinire planurile de a–i distruge firma. Corect? Corect. N–ar fi făcut–o.

Dar, chiar şi aşa, ceva în legătură cu situația de! A *Mătasea franțuzească* nu era în regulă. Ce anume era ciudat? Îşi aminti în gând fiecare persoană pe care o întâlnise: Remorcherul Annie, secretară, Claire, Mary Catherine, Yasmine. Deodată îşi dădu seama.

— Niciun bărbat.

Niciun bărbat. Toate lucrătoarele din depozit erau femei. Harry, numele menajerei, era derivat de ia Har–riett. Să fi fost ceva semnificativ? Să fi fost *Mătasea franțuzească* un prim exemplu de discriminare între sexe? Relația dintre Claire şi Yasmine să fi fost alta decât de prietenie şi de afaceri?

Acest gând îi lăsă un gust amar în gură, mai puternic decât

cafeaua şi cicoarea. Aruncă zațul în chiuvetă.

Nu, nu se putea. Ar fi simțit. Comunicau în tăcere ca două confidente, nu ca iubite, în orice caz, Claire Laurent nu era o ucigaşă.

Pe de altă parte, îi făcea impresia că era o femeie care, dacă ar fi ucis deja un bărbat, nu ar mai fi avut nicio ezitare să îi zboare testiculele numai aşa, de plăcere.

Sună telefonul.

— Glenn sunt.

— Bună dimineața.

Detectivul scoase un sunet de parcă nu ar fi fost de acord.

— M–au sunat şi mi–au spus că femeia Wilde şi acest joc de cuvinte trebuie luat ca atare – cere să–i dăm cadavrul. Trebuie să i–l dăm, Cassidy.

— La dracu', făcu el şi îşi trecu degetele prin părul umed. Cred că n–avem de ales, dar mai lasă–mă să încerc o dată cu ea şi cu fiul ei vitreg.

— Bine, dar le–am luat declarațiile. Eu însumi i–am chestionat de nu ştiu câte ori. O să–nceapă să semene a hărțuire.

— Ştiu, dar aş vrea să mai încerc o dată. Sunt acolo în jumătate de oră.

Discuția cu Ariei şi Joshua Wilde începu prost, îl aşteptau deja la el în birou. Văduva era îmbrăcată în mătase neagră, care o făcea să pară fragilă, slăbită şi indiscutabil inocentă.

— Domnule Cassidy, plecăm spre Nashville peste aproximativ o oră. N–am vrea să pierdem avionul.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el şi după ce ocoli biroul se aşeză. A fost încurcată circulația. O să am grijă să ajungeți la timp la aeroport, chiar dacă pentru acest lucru va fi nevoie de o escortă a poliției.

Acest lucru păru să o liniştească şi se lăsă pe spate.

— Vă mulțumesc.

— Mi s–a spus că şi sicriul reverendului Wilde va fi transportat

cu acest avion.

Ea îşi şterse ochii uşor cu o batistă brodată.

— Jackson a fost ucis cu mai mult de o săptămână în urmă. Nu numai că nu ați arestat pe nimeni „dar nu m–ați lăsat nici să îl îngrop.

Cassidy o aplaudă în gând. Juca al naibii de bine. Fusta îi acoperea cu decență genunchii; părul blond şi drept îi era ținut de o bentiță din catifea neagră. Nu făcea nicio încercare să fie atrăgătoare şi, totuşi, emana un farmec inexplicabil. Fiul ei vitreg îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— A fost un chin îngrozitor pentru noi, domnule Cassidy. Mai ales pentru Arjel.

— Sunt convins.

— Vrem să ducem trupul tatei acasă, să îl îngropăm şi să ne odihnim. Totuşi, avem de gând să ne întoarcem la New Orleans când veți prinde vinovatul. Vreau să–l întreb personal de ce a făcut–o.

— Şi eu aş vrea să întreb acest lucru, spuse Cassidy deschizând un dosar pe care unul dintre funcționari i–l dăduse înainte să intre în birou. Pentru o mai mare claritate, aş vrea să mai recapitulăm împreună unele lucruri.

Răsfoi hârtiile pentru a face ca totul să pară cât se poate de serios.

— Dumneavoastră – toți trei, împreună cu cei apropiați – ați sosit la hotel, la ce oră?

— La zece şi cinci, răspunse Ariei pierzându–şi răbdarea. Domnule Cassidy, am mai spus aceste lucruri de sute de ori.

— Ştiu că este supărător, dar uneori când se repovestesc evenimentele, un martor îşi aminteşte ceva ce anterior uitase. Vă rog să mă mai suportați.

Ea scoase un oftat de îndelungată suferință.

— Am sosit la zece şi cinci. Ne era foame. Am luat masa în Sazerac, la parterul hotelului. Sunt sigură că personalul poate

confirma.

— Au şi făcut–o. A plecat cineva în timpul mesei?

— Nu cred. Josh, tu îți aminteşti să fi plecat cineva în timpul mesei?

— Nu. De ce este important acest lucru, domnule Cassidy?

Era încă neclar cum pătrunsese agresorul în apartamentul soților Wilde. Cassidy îşi închipuise că cineva din cercul lor ar fi avut acces la o cheie şi l–ar fi aşteptat pe Wilde să se întoarcă de la masă.

— M–am gândit doar că ar fi bine să verific.

— Nu îmi amintesc să fi plecat cineva înainte să terminăm de luat masa, spuse Ariei. Am luat liftu! Cu toții, coborând fiecare la etajul lui.

— Erați un grup vesel?

— Toți erau încă plini de Duh.

— De Duh?

— De Duhul Sfânt. Slujba din seara aceea fusese deosebit de binecuvântată.

— Înțeleg, spuse Cassidy şi răsfoi prin mai multe hârtii. Deci, doamnă Wilde, dumneavostră, soțul şi Josh ați coborât din lift la etajul şapte?

— Exact. Jackson rezerva totdeauna un etaj numai pentru noi, aşa încât familia să se bucure de o absolută intimitate.

— Hmmm.

— L–am sărutat pe Jackson de noapte bună când am ieşit din lift şi m–am dus în apartamentul lui Josh pentru a repeta cântecele pentru slujba din seara următoare.

— Totdeauna cântați cu stomacul plin, doamnă Wilde?

— Poftim?

Cassidy se rezemă de spătarul fotoliului trecându–şi un creion printre degete în timp ce îi privea atent pe cei doi.

— Am cunoscut câțiva cântăreți, dar nici unuia nu îi plăcea să cânte imediat după ce mânca. Un stomac plin blochează

diafragmă, nu?

— Ce legătură are acest lucru?

— Ați spus că v–ați dus în apartamentul lui Josh să repetați.

— Pot explica eu, spuse Josh grăbit. Când Ariei şi cu mine repetăm fără auditoriu, lucrăm numai la timp, ritm, chestii din astea. Nu cântă cu toată vocea decât în sală, unde tehnicienii de sunet pot regla nivelul microfoanelor.

— Aha, spuse Cassidy. De aceea probabil nu v–a auzit nimeni cântând în seara aceea.

— Nimeni nu se mai afla la etajul şapte, ați uitat? Îi reaminti Ariei cu dulceață în glas.

— Aşa este, dar şi camerele de deasupra şi cele de sub apartamentul lui Josh erau ocupate şi, cu toate acestea, oamenii nu au auzit nici voce, nici pian.

— Ce insinuați, domnule Cassidy?

— Că poate v–ați dus în apartamentul lui Josh să faceți un alt fel de muzică.

Văduva țâşni în picioare şi îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Cum îndrăzniți!

— Nimeni nu vă poate confirma versiunea, doamnă Wilde.

— Dar nici nu o poate contesta nimeni.

— Cred că asta ați şi intenționat.

— Credeți ce vreți.

— Cred că pentru a vă putea continua relația, unul din dumneavoastră sau amândoi v–ați dus şi l–ați împuşcat în somn. L–ați lăsat acolo toată noaptea şi a doua zi dimineață ați înscenat acest spectacol pentru presă şi public.

Ochii ei albaştri se îngustară amenințător.

— Sunteți unealta Diavolului.

— Tot ce se poate, spuse Cassidy blând. Totdeauna m–a găsit disponibil.

— Aveți de gând să ne arestați în baza acestor baliverne? Întrebă Arie! Trufaşă.

— Fără nicio dovadă? Ştiți la fel de bine ca şi mine, doamnă Wilde, că nu pot aduce nicio acuzație.

— Exact, spuse ea şi se întoarse ieşind valvârtej.

Josh rămase, dar era la fel de agitat.

— Nu era nevoie de această acuzație, domnule Cassidy. Decât să–mi supărați mama vitregă cu asemenea aluzii urâte, mai bine ați căuta adevăratul ucigaş.

— Haide, Josh, spuse Cassidy adresându–i–se intenționat cu familiaritate.

Dacă era să învingă pe cineva până la urmă, acesta avea să fie Josh.

— Ştiu că sunteți împreună. Nu–mi pasă. Numai dacă nu cumva ți–ai omorât tatăl pentru a putea fi împreună şi în continuare.

— Nu mai spuneți asta!

— Atunci vorbeşte, fir–ar să fie, izbucni el plesnind biroul cu palmele.

După o clipă de linişte încordată, Josh întrebă posac:

— Ce vreți să ştiți?

Cassidy se calmă ştiind intuitiv că Josh avea să bată în retragere dacă era tratat cu delicatețe.

— Uite cum stau lucrurile după părerea mea, Josh şi vezi ce concluzii poți să tragi. Ariei e tânără, frumoasă, talentată şi îndrăgostită de tânărul, frumosul şi talentatul ei fiu vitreg, care îi răspunde la dragoste. Numai că e o problemă. Ea e măritată. Faptul că soțul era nedorit reprezintă un motiv de care nu pot să nu țin cont. Şi ea era singura persoană în afară de tatăl, tău care avea cheia apartamentului.

— Şi menajerele? Personalul hotelului? Spărgătorii profesionişti n–au nevoie de chei. Intră mereu în camerele de hotel.

— Jackson a fost ucis de cineva cunoscut, cineva de care nu se ferea să–l vadă gol şi întins în pat.

— Nu a fost Ariei.

— Atunci tu? Tânărul se albi.

— Tata şi cu mine aveam diverse neînțelegeri, dar nu l–am ucis eu.

— Ştia despre relația dintre tine şi soția lui?

— Nu ştiu despre ce vorbiți.

Fotoliul rabatabil al lui Cassidy țâşni în față, practic catapultându–l peste birou.

— Nu te mai juca, Josh! Ştia?

Tânărul se agita sub privirea cenuşie şi apăsătoare a lui Cassidy. În cele din urmă, lăsă uşor umerii în jos şi spuse întorcând capul:

— Nu. Nu cred.

— Aha.

Mărturisise că întreținea o relație clandestină, îşi ascunse încântarea.

— Crezi că ați fost destul de deştepți ca să ascundeți acest lucru de tatăl tău, când eu am ghicit la treizeci de secunde după ce v–am cunoscut?

— Nu e vorba de deşteptăciune, spuse Josh râzând cu tristețe. Era atât de încrezut, încât nu şi–ar fi imaginat niciodată că Ariei m–ar fi putut prefera pe mine în locul lui.

Cassidy se uită în ochii lui şi îl crezu.

— Era un ticălos, nu?

— Da, era.

— Îl urai?

— Uneori.

— Destul de mult pentru a–l ucide?

— Uneori. Dar nu l–am ucis eu. Nu puteam. N–aş fi avut tăria.

Cassidy crezu şi acest lucru. Joshua Wilde fusese botezat după numele luptătorului evreu din *Vechiul Testament,* dar nu era un nume care i se potrivea. Fără îndoială că Jackson Wilde, cu glasul lui tunător şi temperamentul de înger răzbunător, fusese teribil de dezamăgit de un fiu atât de blând şi delicat. Un copil putea aduna

mult resentiment față de un părinte poruncitor şi extrem de critic. Părinți mai buni decât Jackson Wilde fuseseră omorâți de copiii prea stresați. Dar Cassidy nu îşi închipuia că Josh ar fi putut trage un glonț în cap cuiva.

— Dar ea? Întrebă Cassidy arătând spre uşa pe care Ariei ieşise atât de furioasă. Gândeşte–te bine înainte să răspunzi, Josh. Am putea descoperi o dovadă acuzatoare în orice clipă, ceva ce ne–a scăpat mai înainte. Dacă o aperi pe Ariei, îi eşti complice şi pedeapsa este aceeaşi. Ea l–a omorât?

— Nu.

— Ar fi putut s–o facă fără să ştii tu? Ați făcut dragoste în seara aceea, Josh?

El îşi plecă privirea, dar răspunse fără cea mai mică ezitare— Da.

— A părăsit apartamentul vreo clipă?

— Nu. Până când a plecat de tot, spre dimineață. Prea târziu pentru a fi comis crima, care, după părerea lui Elvie Dupuis, avusese loc între douăsprezece şi unu dimineața.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— O bănuieşti că l–ar fi putut ucide?

— Nu, spuse el clătinând din cap atât de hotărât încât câteva şuvițe de păr îi căzură peste sprâncene.

— Cum poți fi atât de convins?

Ridicându–şi capul, întâlni privirea pătrunzătoare a lui Cassidy.

— Tata era biletul lui Ariei pentru celebritate. Fără el, ea este un nimic.

Era un drum înfundat. Erau cât se poate de vinovați. Cassidy nu ştia însă dacă numai de adulter sau de un păcat mult mai grav. Dar chiar dacă ei l–ar fi ucis pe Wilde, nu avea nicio dovadă ca să îi rețină.

— Drum bun, spuse el sec.

Joshua Wilde fu luat prin surprindere.

— Adică pot să plec?

— Numai dacă nu vrei să semnezi vreo mărturisire.

— Nu am nimic de mărturisit şi nici Ariei nu are. Vă jur, domnule Cassidy.

— S–ar putea să mai juri – la tribunal, Dar, deocamdată, la revedere.

Cassidy se uită după el întrebându–se dacă nu cumva dădea drumul unui ucigaş. Cu toate că, îşi spuse el, singurul pericol pe care Ariei şi Josh îl reprezentau pentru public era faptul că îl jecmănea de bani în numele Domnului.

Nemulțumit şi parcă supărat pe toată lumea, înşfacă receptorul chiar după primul apel.

— Cassidy.

Era Crowder, care nu părea prea încântat de rezultatul întrevederii.

— Principalul este că au plecat, spuse Cassidy pe scurt.

Crowder făcu unele comentarii despre văduvă şi zarva pe care o lăsase în urma ei.

— Zboară la Nashville mirosind ca un trandafir şt arătând ca o afurisită de martiră şi ne lasă pe noi să strângem rahatul. Cassidy, mai eşti pe fir?

— Poftim? Ah, da, scuză–mă. Rahat. Aşa e.

— Ce s–a întâmplat?

Cassidy se holba la un dosar umflat pe care Howard Glenn tocmai –i–l trimisese pe birou cu un zâmbet triumfător.

— Te sun eu, spuse Cassidy şi închise în timp ce Crowder vorbea.

Se uită la Glenn, care stătea pe marginea biroului şi pe al cărui chip nebărbierit zăbovea un zâmbet încrezut.

— Hei, Cassidy, asta s–ar putea să fie dovada pe care o căutăm. Hai să mergem.

Capitolul şapte

— Este al dumneavostră, nu, domnişoară Laurent?

— Unde l–aţi găsit? Îl întrebă Claire pe omul acela respingător cu privirea fioroasă de gladiator.

— Unul din oamenii mei l–au găsit într–o ladă de gunoi la câteva blocuri distanţă. Nu v–aţi închipuit că o să verificăm şi lăzile de gunoi de pe lângă cei implicaţi în cazul Wilde?

— Nu sunt implicată, spuse Claire netulburată.

— Asta spune altceva, zise el vârându–i plicul incriminator la câţiva centimetri sub nas, dar ea îl dădu la o parte.

— Glenn, lasă–mă pe mine, spuse Cassidy brusc şi odiosul Glenn se dădu câţiva paşi înapoi privindu–l încruntat.

Cassidy se întoarse atunci spre Claire.

— Sincer să fiu, am crezut că sunteţi mai deşteaptă. De ce nu aţi aruncat şi plicul în apă odată cu arma crimei?

Crezuse că încăperile apartamentului ei, care fusese proiectat pentru a oferi un maximum de lumină şi spaţiu, aveau să o facă să se simtă mai puţin închisă. Dar, în clipa în care l–a lăsat pe Cassidy să, între, a avut impresia că zidurile au început să se strângă în jurul ei, mai ales că era însoţit de acel detectiv pe care îl privea cu un dezgust vizibil, îi făcea silă, nu atât din cauza aspectului său neîngrijit, cât datorită zâmbetului său răutăcios şi suspicios.

Văzând ce aduseseră cu ei, inima i se opri în loc şi palmele i se umeziră. Se simţea prinsă în capcană, îi era teamă, dar era hotărâtă să nu o arate.

— Spuneţi, domnişoară Laurent. Ce–i cu asta? O întrebă detectivul Glenn aruncând plicul pe barul din bucătărie.

O mulţime de tăieturi din ziare ieşiră din el risipindu–se pe suprafaţa lucioasă.

Claire nu mai suporta să fie încolţită de cineva cu putere.

Instinctul îi spunea să lupte, aşa cum făcuse la cinci ani, dar acum nu mai era un copil. Nu mai putea să dea cu picioarele, să zgârie şi să îşi arcuiască spatele. Ar fi fost inutil să mintă. O aveau la mână. Ştiau. Şi ea ştia. Nu mai putea. Decât să îndulcească totul.

— A fost al meu, recunoscu ea. Ținând cont de faptul că reverendul Wilde a fost ucis, m–am gândit că ar fi imprudent să mai păstrez dosarul.

— „Imprudent”? Pufni Glenn. Ăsta–i un cuvânt frumos pentru nebunia dracului?

Claire îl fulgeră furioasă cu privirea şi spatele i se încorda.

Cassidy trecu între ei doi.

— Scuzați–ne, îi spuse el şi îl împinse pe detectiv spre uşă.

După o discuție şoptită dar aprinsă, Glenn mai aruncă spre ea o privire urâtă şi ieşi trântind uşa cu zgomot.

— Mulțumesc, îi spuse ea lui Cassidy când acesta se întoarse. Nu cred că l–aş mai fi suportat nicio clipă. Era de–a dreptul respingător.

— N–am făcut–o pentru dumneavostră, ci pentru mine. Am o groază de întrebări să vă pun. Era evident că Glenn nu avea să ajungă nicăieri, aşa că l–am rugat să mă lase pe mine.

— Ce întrebări?

— Ce întrebări? Avem o dovadă care vă acuză, domnişoară Laurent.

— O colecție de tăieturi din ziare? Întrebă ea ironic. Nu prea, domnule Cassidy. Tocmai îmi pregăteam un sandviş pentru prânz. Doriți şi dumneavoastră unul?

Fără să îşi ia ochii de la ea, Cassidy îşi descheie haina de la costum şi îşi propti mâinile în şold. O privea ca şi curn ar fi încercat să o înțeleagă.

— Sunteți foarte liniştită, spuse el încordat. Dar şi mincinoasă.

— Nu m–ați întrebat niciodată dacă am vreun dosar despre Jackson Wilde.

— Mă mir că n–ați negat în legătură cu astea, spuse el arătând spre grămada de tăieturi din ziar de pe bar.

Claire ocoli barul pentru a se duce la frigider.

— Dacă aş fi negat aş fi părut, într–adevăr, vinovată, nu? Salată de creveți?

— Da.

— Pâine de grâu sau albă?

— Dumnezeule, murmură el trecându–şi degetele prin păr. Nu încetați cu ospitalitatea asta sudică?

— De ce aş face–o?

— Pentru că Glenn aşteaptă jos să vă aresteze şi dumneavostră vorbiți despre pâine de grâu sau albă.

— Nu voi fi arestată, domnule Cassidy şi ştim amândoi acest lucru.

Luând tot ce trebuia din frigider, rămase cu spatele la el pentru a pregăti sandvişurile. Spera să nu vadă cât îi tremurau mâinile.

Gândind la rece, aruncarea dosarului părea un gest disperat al cuiva cu mâinile pătate de sânge. Îl aruncase ca o proastă în ladă de gunoi. Nimic nu ar fi trebuit lăsat la voia întâmplării. De ce nu o făcuse cum spusese el mai devreme? Sigur că a doua zi după crimă lucrurile s–au precipitat şi ea nu mai gândea limpede. Făcuse o greşeală care părea că o va costa foarte mult.

De asemenea, îl subestimase pe Cassidy şi gravitatea primei sale vizite, întrebările lui o incomodaseră şi o făcuseră să fie prudentă, dar nu o făcuseră să intre în panică. Găsirea plicului schimbase totul. Acum era mai mult decât curios să afle părerea ei despre Wilde. De fapt, o suspecta de uciderea acestuia. Avea să o urmărească atent, căutând şi cea mai mică dovadă. Dar Claire se pricepea foarte bine să pună bețe în roate autorităților. Primul lucru pe care îl învățase era să nu se lase niciodată intimidată. Se întoarse spre el.

— Nu aveți destule dovezi pentru a mă aresta, domnule Cassidy. Am strâns câteva articole în legătură cu Jackson Wilde. Nu e o

armă fumegândă.

— Armă trebuie să fie în golf acum, spuse el luând o măslină de pe farfuria pe care ea i–o pusese în față. Purtată de curent.

— Foarte probabil.

Fiindcă barul era plin de hârtii, îi făcu semn să se aşeze la masa acoperită cu sticlă din sufragerie.

— Ceai sau o băutură răcoritoare?

— Ceai.

— Cu zahăr?

— Fără nimic.

Întorcându–se cu două pahare cu ceai de mentă cu gheață, se aşează în fața lui. El luă jumătate din sandviş şi muşcă serios din el.

— O parte din tăieturi sunt vechi de ani de zile.

— Interesul meu este vechi de câțiva ani.

— Vă interesează chiar atât de mult religia?

— Nu, domnule Cassidy, spuse ea zâmbind rezervat. Sunt catolică prin naştere, dar nu am aderat la nicio biserică organizată. Cu siguranță nu eram îndrăgostită de fermecătorii teleevanghelişti. Wilde mi–a atras atenția pentru că l–am considerat a fi unul din cei mai periculoşi oameni din America.

— Şi ați crezut că era o datorie civică să îl ucideți?

— Vreți să mă ascultați sau nu? Izbucni ea, iar el îi făcu semn să continue. Sunteți foarte grosolan, domnule Cassidy.

— Da, ştiu.

Privirile li se întâlniră pentru câteva secunde. Claire nu avea de gând să se lase intimidată, aşa că începu să vorbească:

— Spre deosebire de alți telepredicatori, Wilde amenința să jefuiască oamenii, nu de bani, ci de ceva mult mai valoros – drepturile garantate de Primul Amendament. Cam în perioada când a apărut primul catalog al *Mătăsii franțuzeşti,* el şi–a început cruciadă împotriva a tot ce consideră că era pornografic, încă de la început, mesajul lui m–a deranjat cumplit.

— Pentru că influența lui vă putea afecta afacerea?

— Nu, pentru că n–am vrut niciodată să fiu pusă în situația de a–mi –apăra munca. Mi–am închipuit că acest lucru era foarte posibil şi, după cum s–a văzut, am avut dreptate. Catalogul *Mătase franțuzească* nu avea nimic în comun cu toate revistele acelea pornografice, dar a fost inclus printre ele şi *acuzată la* fel de mult. Reverendul Wilde declara război libertății presei.

— Dar nu poate exista o libertate deplină, domnişoară Laurent. Răspunderea merge mână în mână cu libertatea.

— Sunt de acord, spuse ea şi lăsând jos sandvişul se aplecă puțin înainte. Gândul că o mulțime de bărbați, femei şi copii sunt exploatați pentru profit îmi face greață şi această crimă nu poate fi rezolvată prin excluderea eroticii de calitate din muzee şi librării. Cenzura îşi are locul în mintea, inima şi conştiința cuiva. D'acă nu eşti de acord cu filmele porno, cheltuieşte–ți cei şapte dolari pe altceva. Dacă nu–ți convine un spectacol de televiziune, schimbă canalul şi nu cumpăra produsele pe care le sponsorizează. Dar lasă–i pe cei care nu au aceeaşi părere cu tine să se uite la ce vor. Nu stă în puterea unui guvern sau a vreunui comitet de aşa–zişi experți, sau a unui predicator să hotărască ce au voie sau nu să vadă oamenii – adulții, vreau să spun. Când Hitler a venit la puterer unul din primele lucruri pe care le–a făcut a fost să ardă cărțile pe care el le considera nepotrivite.

— Şi toți cei care au ceva împotriva romanului *„De veghe în lanul de secară"* sunt neo–naziști?

— Vă rog, domnule Cassidy, nu fiți jignitor. Am vrut să spun numai că este caracteristic fascismului ca unii care nu sunt de acord cu ceva să îşi impună cu forța punctul de vedere asupra tuturor.

Claire îşi simți obrajii înflăcărați. O deranja atât de mult această problemă, încât uneori devenea la fel de dictatorială şi intransigentă ca şi Wilde.

— Nu am intrat în acest război de bunăvoie, domnule Cassidy.

Dacă aş fi avut de ales, n–aş fi participat niciodată la el, dar am fost implicată când Wilde a început să mă facă în toate felurile din amvonul lui. Am hotărât să–l ignor pe cât posibil şi am refuzat invitaţiile repetate la o dezbatere publică, dar, probabil că una tot ar fi fost inevitabilă.

— Şi vă înarmaţi păstrând acele tăieturi din ziare.

— Exact. Singurul lucru pe care îl dovedeşte acel dosar este faptul că mă documentam amănunţit cu privire la oponentul meu ca să ştiu la ce să mă aştept când avea să vină clipa.

— De ce nu mi–aţi arătat această colecţie şi nu mi–aţi explicat toate aceste lucruri când am fost aici prima dată?

— Le aruncasem deja.

— Aţi fi putut să–mi spuneţi doar.

— Da, aş fi putut, dar dumneavoastră sunteţi presat de primărie să găsiţi neapărat un suspect. Adepţii lui Wilde cer aducerea vinovatului în faţa justiţiei. N–am vrut să fiu un ţap ispăşitor, nici măcar temporar. Dacă m–aţi fi luat să mă interogaţi oficial, acest lucru mi–ar fi afectat şi munca şi familia.

— Aş putea să o mai fac încă.

— Ar fi o pierdere de timp. V–am spus tot ce ştiu. El o privi îndeaproape.

— Deci, sublinierea cu roşu a datei când– Wilde a venit în New Orleans este o pură coincidenţă.

Obrajii i se înfierbântară iar.

— Îmi amintesc că am subliniât–o, da, dar nu pot explica de ce. Ţineam în mână un stilou cu cerneală roşie în timp ce citeam articolul, spuse ea ridicând din umeri. Un gest reflex.

El termină de mâncat repede şi curăţă farfuria. Se şterse la gură cu un şervet pe care îl puse apoi alături.

Teoretic, totul pare cât se poate de logic. Aproape că este chiar prea iogic, domnişoară Laurent. De parcă aţi fi repetat ce să spuneţi în cazul în care plicul ne–ar fi căzut în mâini.

— Doriţi puţină cafea alături de impresiile dumneavoastră

greşite?

— Nu, mulțumesc, răspunse el cu jumătate de zâmbet.

Ea luă farfuriile şi le duse în bucătărie.

— Credeam că Harry face toate aceste lucruri, spuse el amical urmând–o până la barul care despărțea cele două încăperi.

— De obicei ea le face, dar după–amiaza aceasta a ieşit cu mama.

— Ce convenabil.

— Ce vreți să spuneți? Ce legătură au ieşirile mamei cu dumneavoastră?

— Aveam nevoie să–mi spună unde ați fost în seara când Jackson Wilde a fost ucis.

Claire trase iute aer în piept.

— N–o să vă las să–mi interogați mama, domnule Cassidy. Înțelegeți acest lucru şi scutiți şi timp şi efort. Mamă nu–şi aminteşte lucruri care s–au petrecut azi–dimineață, cu atât mai puțin ceva că s–a întâmplat acum câteva săptămâni. Dacă este forțată, s–ar putea să nu vă dea un răspuns credibil şi orice încercare de a afla ceva de la ea ar tulbura–o, ceea ce nu voi permite.

— Doar nu vă aşteptați că Glenn şi cu mine să acceptăm răspunsul dumneavoastră la o asemenea întrebare importantă drept un alibi concret.

— Nu aveți de ales, răspunse ea cutremurându–se când auzi numele detectivului. Va trebui să mă credeți pe cuvânî. Am fost acasă în seara aceea.

— N–ați ieşit absolut deloc?

Privirea lui pătrunzătoare o făcu să ezite. Nervoasă, îşi dădu în spate bretonul.

— Poate am ieşit, dar dacă am făcut–o, nu a durat mult, pentru că nu o pot lăsa pe mama prea mult singură, mai ales seara. Sincer, domnule Cassidy, nu–mi amintesc. Data nu–mi spune nimic.

El o privi îndelung şi apoi întrebă:

— Unde e Yasmine?

— A plecat la New York ieri.

Aşa cum se şi aşteptase, în dimineața care a urmat discuției lor, Yasmine fusese spăşită şi îşi ceruse iertare. Se îmbrățişaseră, se împăcaseră şi apoi se apucaseră de lucru la noul catalog. Yasmine fugise în dormitor să răspundă la telefon de câteva ori. De două ori înainte să se întoarcă la New York, îşi petrecuse nopțile afară, revenind dimineața deprimată şi tristă. Dar legătura cu acel bărbat însurat era treaba ei. Trebuia să se descurce singură.

Lui Claire îi ajungeau propriile probleme, toate cauzate de acel individ care o privea la fel de pătrunzător ca şi cel de la Asistența Socială cu mulți ani în urmă, de parcă ea ar fi fost un specimen deosebit pe care îl cercetau pentru a descoperi tulburări de personalitate sau comportament.

— Ce–i asta? Întrebă el arătând spre ceva înrămat pe perete.

— Rețeta mătuşii Laurel pentru *Mătase franțuzească.* Cassidy îşi înălță capul nedumerit.

— Nu reuşeam să găsesc un nume pentru firmă, explică ea şi zâmbi amintirii. Yasmine şi cu mine ne–am gândit luni întregi şi nu am găsit nimic potrivit. Apoi, într–o după–amiază răcoroasă, mi s–a făcut poftă de o prăjitură cu ciocolată şi am început să caut prin cutia cu rețete a mătuşii Laurel. *„Mătase franțuzească”,* continuă ea arătând spre numele scris cu litere cursive. Asta era. Am ştiut de cum l–am văzut. Mătuşa Laurel a fost atât de încântată când i–am spus că voi da numele firmei după rețeta ei. O făcea să aibă impresia că avusese şi ea o contribuție, spuse ea melancolică. A murit la câteva săptămâni după aceea.

Ducându–se mai aproape, Cassidy începu să citească:

— Se adaugă zahăr treptat în amestecul de unt, ciocolată topită şi vanilie şi se amestecă continuu la foc mic. Pare să fie delicioasă.

— Aşa şi este. Este consistentă, senzuală şi se simte la limbă aşa cum vreau să se simtă lenjeria mea pe piele. Numele în sine

implică slăbiciune.

Când nu mai vorbi, Claire îşi dădu seama cât de nemişcaţi, cât de apropiaţi şi cât de tăcuţi erau amândoi. El îi privea gura, apoi ochii şi, dacă auzul îi era la fel de pătrunzător că privirea, atunci i–ar fi putut auzi bătăile inimii.

El îşi drese glasul şi puse distanţă între ei de parcă şi el considerase incomodă acea tăcere prelungită.

— Interesant, dar să revenim la motivul'pentru care am venit aici. Singura nemulţumire pe care o aveaţi în privinţa lui Jackson Wilde era cea legată de Primul Amendament da?

— Exact.

— Nimic altceva?

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Cassidy? Aceasta este metoda dumneavostră, de a trage la întâmplare până nimeriţi ceva? Nu e un mod prea economic de a cheltui banii celor care plătesc impozite. V–aţi petrece timpul mult mai bine căutându–l pe adevăratul ucigaş, iar timpul meu ar fi…

— Dumneavoastră şi Yasmine sunteţi amante? Întrebarea fu la fel de neaşteptată că o stea căzătoare, iar efectul pe care îl avu asupra ei, fu la fel de puternic, îl privi uluită, cu gura uşor întredeschisă şi cu ochii mari.

— Ce v–a făcut să vă gândiţi la aşa ceva?

— Sunteţi?

Când o văzu că începe să râdă, el se întunecă şi mai mult la faţă.

— Wilde a mai declanşat şi o homofobie în întrega ţară. Grupuri de homosexuali aveau împotriva lui o mulţime de lucruri.

— Înţeleg. Şi v–aţi închipuit că îmi era duşman din două motive? Întrebă ea amuzată. Sincer, nu râd de dumneavoastră, domnule Cassidy, ci numai îmi imaginez cum ar reacţiona Yasmine la această întrebare. Nu citiţi ziarele? De–a lungul anilor a avut o grămadă de amanţi, toţi bărbaţi, şi şi–a făcut o adevărată reputaţie de femeie fatală.

— Asta ar putea fi pentru ochii lumii.

— Ar fi foarte dezamăgită dacă v–ar auzi. Bine, mă credeți pe mine capabilă de lesbianism, dar cum puteți să vă gândiți măcar că Yasmine ar putea fi heteros. Exuală?

— Pentru că acest decor este cam ieşit din comun, de aceea.

— Decor?

— Firma asta.

— Cum adică? Întrebă ea într–adevăr curioasă.

— Am venit aici de două ori şi n–am văzut niciun bărbat. Ştiu că mulți răufăcători ar fugi de amazoana de la. Intrare, dar toate angajatele sunt femei, de la cele care pun foițe în cutii la cele care conduc cărucioarele. Ce aveți împotriva bărbaților?

Sandra Brown

— Nimic.

— Sunteți căsătorită? — Nu.

— Ați fost vreodată? — Nu.

— Logodită? Ea ezită puțin. — Nu.

El ridică degetul arătător de parcă ar fi vrut să îi prindă minciuna pe el.

— Mai gândiți–vă.

Claire simțea că îşi pierde cumpătul.

— Ați făcut cercetări, domnule Cassidy?

— Mi–am făcut meseria. Vorbiți–mi despre relația dumneavoastră cu David Allen.

— Să vă ia naiba! Ați fost la el?

— Nu a fost nevoie, dar mă voi duce dacă nu vorbiți.

Claire clocotea de furie, dar el câştigă întrecerea de voință.

— A fost cu mult timp în urmă, spuse ea tăios, înainte să înființez *Mătasea franțuzească.* Voia să ne căsătorim.

— Şi ce s–a întâmplat?

Era gata să îi spună că nu îl privea, dar se răzgândi. Orice ostilitate din partea ei i–ar fi înrăutățit situația. Yasmine, care avea mai multă experiență în privința bărbaților, se îndoise că acest

Cassidy avea să înghită orice aiureli de la o femeie. Claire se gândi că poate avusese dreptate. Şi, pe urmă, nu era un teritoriu chiar atât de periculos. Puteau trece peste el fără probleme.

— David voia să o închid pe mama într–un sanatoriu, spuse ea încet, plecându–şi privirea. Nici n–am vrut să aud de aşa ceva. Mi–a dat un ultimatum, aşa că i–am înapoiat inelul de logodnă.

— Nu l–ați iubit la fel ca pe mama dumneavoastră?

— Evident că nu.

— Şi de atunci nu ați mai avut nicio relație serioasă?

— Nu ştiți?

— Nu încă. Pot să caut, însă, sau puteți să mă scutiți pe mine de efort şi pe dumneavoastră de jenă spunându–mi totul, pur şi simplu.

— Viața mea personală are vreo legătură cu investigația?

— Poate. Haideți să vedem unde ne duce, spuse el şi se aşează pe un scaun la bar cu brațele încrucişate.

Arătând foarte clar că subiectul nu îi făcea plăcere, ea spuse în cele din urmă:

— Am mai avut vreo două legături după despărțirea de David, dar nimic serios. Sunteți mulțumit?

— Deocamdată.

Se întoarse şi timp de câteva clipe se juca prin hârtiile de pe bar.

— Unde este tatăl dumneavoastră, domnişoară Laurent?

Claire se mişcă de pe un picior pe altul.

— V–am mai spus. A murit imediat după naşterea mea.

— Nu vi–l amintiți?

— Nu. Eram prea mică.

— De ce. A murit?

— Atac de cord, cred.

Privind–o fix, coborî de pe scaun şi veni încet spre ea până ajunse atât de aproape, încât a trebuit să îşi dea puțin capul pe spate pentru a–i privi ochii incisivi.

— Mă minți iar. Pe certificatul dumneavoastră de naştere, în dreptul spațiului pentru numele tatălui, este un mare semn de întrebare.

— Ticălosule, spuse ea şi fu gata să îi dea o palmă, dar el o prinse de încheietura mâinii la câțiva centimetri de obrazul lui.

Lacrimi de furie şi frustrare îi apărură în ochi.

— Nu ai nicio scuză să–mi scormoneşti viața personală.

— Un cadavru cu trei gloanțe în el este o scuză al naibii de bună.

Claire îşi trase mâinile din strânsoare şi îşi încrucişa brațele lipite de trup cuprinzându–şi coatele.

— Ei bine, domnule Cassidy, dacă eşti aşa de deştept, ce ai mai aflat în misiunea dumitale de cercetare?

— Familia Laurent, bunicii dumitale, erau crema societății din New Orleans, o familie veche cu o grămadă de bani. Lumina ochilor le era singurul lor copil, Ivjary Catherine. A urmat la cele mai bune şcoli din parohie şi a fost educată pentru a–şi ocupa locul în societate. Dar, după unul din dansurile acelea despre care mi–a pomenit şi mie, a fost sedusă de unul din domnii tineri şi bogați din public. A rămas însărcinată. Când le–a mărturisit acest lucru părinților, a refuzat să le spună numele respectivului partener. Din păcate, el nu a apărut pentru a–şi asuma responsabilitatea copilului. Părinții ei au făcut atunci ceea ce au crezut că era de cuviință – au dezmoştenit–o şi au alungat–o. Numat mătuşa Laurel, sora tatălui ei, a primit–o. Scandalul a luat amploare, a izbucnit afectând familia. După doi ani, părinții lui Mary Catherine au murit, de ruşine, spun unii, dar înainte să moară, tatăl ei a modificat testamentul lăsând toată averea bisericii.

— Care, de asemenea, a tratat–o pe mama ca pe o proscrisă, deşi ea cerea milă, îndurare şi iertare, adăugă Claire.

— Dar i–au permis fiicei nelegitime să urmeze cursurile de catehism.

— Nu, domnule Cassidy. Am învățat religie de la mătuşa Laurel. Era o fată bătrână uşor scrântită. Mulți considerau că viața ei nu avea sens, dar ea ne–a iubit pe mine şi pe mama necondiționat. Când mama avea crize, mătuşa Laurel mă liniştea dacă erau furtuni, mă îngrijea dacă eram bolnavă şi mă ajuta să trec prin greutățile copilăriei. A fost singura ființă din câte am cunoscut care a trăit creştineşte exact aşa cum a dorit Iisus. Nu se ruga. Ea dădea pilde.

— Dar povestea despre mama dumitale este corectă?

— Foarte. Vărul ei Charles a fost foarte precis.

— De unde ştii că el mi–a dat informațiile?

— El este singurul care a mai rămas din neamul Laurent.

— Păstrezi legătura cu el? Ea râse amar.

— Nu, slavă Domnului. E la fel de înțelept şi de înfumurat ca toți ceilalți din familie. Din câte mi–a povestit mătuşa Laurel, nu mă mir că au alungat–o pe mama când avea mai multă nevoie de ei.

— Dar nu era decât un copil.

— Şaptesprezece ani, spuse ea şi întorcând capul adăugă: dar, ce faci, domnule Cassidy, parcă ți–ar fi milă.

— Era la începutul anilor şaizeci, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mai precis, sfârşitul anilor cincizeci. Eisenhower mai era încă preşedinte. America nu îşi pierduse inocența. Tinerele domnişoare nu aveau zone erogene.

Cassidy clătină din cap nedumerit.

— Chiar şi aşa, familiile nu îşi aiungau fiicele dacă rămâneau însărcinate.

— Familia Laurent a făcut–o. Bunicii mei nu au mai vorbit cu mama niciodată. Pentru ei, nici ea, nici eu nu existam.

— Nu ți–a spus niciodată cine a fost tatăl dumitale?

— Nu.

— Şi el nu a luat niciodată legătura cu dumneavostră, nici măcar în secret?

— Nu. Sunt sigură că s–a temut de consecințe. Doar făcea şi ei parte din aceleaşi cercuri şi. Se pare că a profitat. A văzut ce a pățit mama şi nu a vrut ca acelaşi iucru să i se întâmple şi lui. Nici nu–i condamn.

— Prostik.

— Poftim?

— Ar însemna că nu eşti om dacă nu–l faci răspunzător.

Simțindu–se ca o insectă prinsă de un carton, Claire se dădu prudentă un pas înapoi.

— Ce vrei să spui, domnule Cassidy?

— Că oricine l–a ucis pe Wilde avea ceva împotriva bărbaților.

— Ai dedus şi asta. Cât de inteligent.

— Nu chiar atât de inteligent. A fost un caz de crimă cu sânge rece. Numai că o împuşcătură a fost în plus.

— Te referi la cea din partea inferioară.

— De unde ştii?

— S–a scris în toate ziarele că Wilde a fost împuşcat în testicule.

Îşi dădu părul înapoi şi îl înfruntă sfidător.

— Deci, datorită împrejurărilor în care m–am născut şi faptului că am numai femei angajate, ați tras repede concluzia că eu sunt cea care l–a împuşcat pe Jackson Wilde.

— Nu fi ironică.

— Atunci nu fi ridicol, spuse ea ridicând glasul. Am recunoscut deschis că nu eram de acord cu nimic din ce spunea acel individ. Şi ce–i cu asta? Mulți o făceau.

— E adevărat, dar numai existența câtorva era amenințată şi acest lucru a făcut să te situezi în capul listei de suspecți.

— Îți pierzi timpul anchetându–mă.

— Nu prea cred. Te–am prins cu prea multe minciuni.

— Ți–am explicat totul în legătură cu tăieturile din ziare.

— Nu vorbesc de asta.

— Te–am mințit în legătură cu tata numai pentru a–mi proteja mama. Eşti desigur de acord cu mine că a îndurat prea multă

umilință şi fără să ştie că am discutat cu dumneata despre trecutul ei.

— Nu vorbesc nici despre această minciună.

— Atunci despre ce? Nu pot să sufăr suspansul.

El îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Îi venea bine costumul de culoare închisă. Vesta îi îmbrăca perfect bustul şi pantalonii nu conțineau nicio fărâmă de material în plus. Ar fi fost o plăcere să se poată concentra asupra atractivității lui evidente aşa cum făceau majoritatea femeilor.

Dar Claire îl vedea cu ochii unui copil înspăimântat. Nu putea separa omul de birocrația pe care o reprezenta, învățase încă de la o vârstă fragedă să îi fie teamă şi silă de ea şi să i se împotrivească. Şi toată acea antipatie şi–o îndrepta acum asupra lui.

Cum îndrăznea să scormonească trecutul trist al mamei ei? Acesta îi cauzase lui Mary Catherine atâta amărăciune, încât pentru a supraviețui, fusese nevoită să se baricadeze într–o lume de vis. Iluziile ei erau roze, dar la fel de protectoare ca nişte porți de fier. Ele o apăraseră de supărări şi batjocură timp de trei decenii. Era nedrept ca necazurile ei să fie expuse din nou străinilor.

El ajunsese la uşă. Puse mâna dreaptă pe clanță. Glaire ştia că trebuia să îi testeze limitele răbdării, dar nu se putu abține şi îi spuse ironic:

— E o cacialma.

El se întoarse iute.

— Mi–ai spus că nu l–ai cunoscut niciodată pe Jackson Wilde.

Ridică apoi mâna liberă şi şi–o înfipse în părul ei dându–i capul pe spate, Apropiindu–şi fața foarte mult de a ei, îi spuse repede şi uşor, cu expresivitate şi insistență.

— N–ai petrecut „o seară liniştită acasă" atunci când a fost ucis. Am câteva casete video de la compania de televiziune angajată pentru a prezenta spectacolul lui Wilde din New Orleans. Pe una din ele era înregistrată ultima slujbă în întregime. Când Wilde a

făcut o invitație în încheiere, sute de oameni au năvălit spre el din toate colțurile Superdomului. Printre primii care au ajuns la el a fost o tânără care i–a apucat mâna şi i–a vorbit.

O privi intens, de parcă ar fi vrut să îşi întipărească fața ei în memorie, după care îi dădu drumul la păr şi deschise uşa, adăugând în timp ce ieşea:

— Dumneata erai, Claire.

Când auzi telefonul sunând, Andrp Philippi sări cu vinovăție şi trânti sertarul biroului. Soneria era parcă o conştiință care îi amintea că se uita la fotografia iubitei lui în timpul serviciului.

Răspunse şi, cu un ton înțepat şi neutru, se prezentă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— *Bonsoir,* Andre.

— *Bonsoir,* răspunse el pe un ton mai cald recunoscând persoana deşi vocea era mai slabă şi mai înăbuşită decât de obicei. Ce mai faci?

— Nu–mi revin după ce s–a petrecut săptămâna cealaltă.

Gura lui mică se strâmbă înțelegător.

— A fost o seară îngrozitoare.

— Te–am sunat să–ți mulțumesc încă o dată pentru discreție.

— Te asigur că nu e nevoie de mulțumiri. Nu m–am simțit în niciun fel obligat față de poliție. Mi–au hărțuit oaspeții ca pe nişte vite şi i–au interogat ca pe nişte criminali.

— Te–ai îngrijit de detalii?

— Nu–ți face griji. Nu reiese de nicăieri că ai fost aici în seara aceea.

— Te–a interogat cineva despre… despre asta?

— Poliția, răspunse Andre dezgustat. Şi am mai vorbit şi cu un individ pe nume Cassidy.

— Cassidy ți–a pus întrebări?

— De două ori. Dar nu–ți face griji. Am răspuns numai la cele precise şi n–am dat amănunte.

— A fost rostit şi numele meu?

— Nu! Şi, *naturellement,* nu l–aş fi menționat.

— Sigur că nu, Spuse interlocutorul. Numai că… ei bine, nimeni nu trebuie să ştie că am fost acolo.

— Înțeleg.

— Mă bazez pe discreția ta. Are o valoare imensă pentru mine.

— Acesta e cel mai plăcut compliment. *Mergi.*

— Trebuie să te mai rog ceva, Andre.

— O consider o cinste.

— În căzu! În care Cassidy, sau oricine altcineva, întreabă despre mine direct, mă anunți?

— *Certainement.* Imediat. Deşi, te asigur, temerile tale sunt neîntemeiate.

Aproape imperceptibil, cealaltă persoană spuse:

— Sper.

Capitolul opt

Ariei Wilde avea ascultători foarte atenți în membrii consiliului *Ministeriatului Jackson Wilde.* Îi obliga la acest lucru respectul față de recenta văduvie, stima pentru cel care fusese îngropat numai cu o zi în urmă şi propria lor teamă că o întreprindere foarte profitabilă s–ar fi putut prăbuşi odată cu dispariția liderului ei.

Ariei conducea reuniunea din capătul mesei lungi de conferințe din sala de consiliu de la ultimul etaj al complexului din Nashville. Îmbrăcată în negru, părea subțire şi palidă, aproape incapabilă să ridice la buzele albe ceaşca de porțelan cu un ceai fără culoare. Ochii îndurerați, care contribuiseră foarte mult la transformarea ei într–o sfântă protectoare a neajutoraților, păreau să se fi dus în fundul capului şi erau înconjurați de umbre violete de oboseală şi disperare.

Nimeni în afară de ea nu ştia că toate acele semne se luau cu apă şi săpun.

Puse ceaşca la loc pe farfurioară. Clinchetul porţelanului fu singurul sunet care se auzi în încăpere. Iluminarea indirectă, pereţii căptuşiţi cu lemn de culoare închisă şi covorul pluşat încurajau o atmosferă tăcută, asemănătoare celei din biroul de pompe funebre unde, timp de două zile, trupul lui Jackson Wilde zăcuse pe un catafalc de onoare într–un sicriu sigilat. Cei din jurul mesei de conferinţe aşteptau cu sufletul la gură ca văduva să vorbească, fiind alături de ea, dar, în acelaşi timp, încercând să îşi ascundă neliniştea personală...

— Domnilor, daţi–mi voie să încep prin a vă mulţumi, individual şi colectiv, pentru sprijinul pe care mi l–aţi acordat mie şi lui Josh în aceste zile întunecate şi tulburătoare de după moartea lui Jackson. Sunteţi un tribut viu plătit lui. Felul în care v–aţi adunat în jurul meu este... ei bine...

Copleşită de emoţie îşi şterse ochii, lăsând lacrimile să vorbească singure. Revenindu–şi, continuă:

— Când Jackson se afla la conducere, se aştepta să vă dedicaţi sută la sută lui şi Domnului, în absenţa lui aţi făcut acelaşi lucru. Ştiu că vorbesc pentru el când vă spun că sunt foarte mândră, îi aruncă fiecăruia câte un zâmbet, după care mai sorbi o dată din ceaşca de ceai înainte să treacă la subiect.

— Din nefericire, niciunul din noi nu s–a aşteptat la tragica dispariţie a lui Jackson. Ne–a surprins nepregătiţi. Cine ar fi putut bănui că un nebun va reduce la tăcere cel mai bun mesager al Domnului?

Câţiva murmurară „amin”.

— Diavolul se aşteaptă să ne predăm şi să ne retragem pentru a ne linge rănile. Se aşteaptă să fim zdrobiţi de povara amărăciunii noastre. Făcându–l pe Jackson să tacă şi–a închipuit că ne va face pe toţi să tăcem.

Aşa cum repetase înainte de întrunire, făcu o pauză strategică.

— Dar Diavolul ne–a subestimat. Noi nu ne vom lăsa intimidați şi reduşi la tăcere. *Ministeriatul Jackson Wilde* îşi va continua activitatea ca şi până acum.

O duzină de piepturi în veste se relaxară. Tensiunea eliberată era la fel de palpabilă că aburul unui ceainic, în fierbere. Sudoarea începu să se evapore de pe sprâncenele încruntate. Răsuflările uşurate se simțeau, chiar dacă nu se auzeau.

Ariei abia îşi mai putea reține zâmbetul satisfăcut. Acum îi avea la degetul mic. Aveau să se considere oamenii Domnului. Fără îndoială că unii din ei credeau cu adevărat în misiunea lor. Dar erau, totuşi; oameni şi ei, supuşi greşelii ca orice urmaş al lui Adam. Se temuseră pentru viitorul lor. Aşteptându–se cu siguranță la o dizolvare a ministeriatului, se rugaseră pentru o minune şi ea tocmai le–o oferise.

Bineînțeles, totdeauna trebuia să fie cel puțin un v sceptic.

— Cum, Ariei? Întrebă Toma necredinciosul. Vreau să spun, cum putem continua fără Jackson? Cine va predică?

— Eu.

Toți o priviră uluiți. Era evident că se îndoiau de abilitatea ei. Scutură uşor din cap făcând ca părul platinat să îi cadă pe umeri. Era un gest care trăda hotărâre şi mare încredere.

— Eu… adică, noi… ne gândeam să aducem un alt evanghelist.

— Ei bine, v–ați gândit greşit, spuse ea cu dulceață. De aceea am convocat această întrunire, ca să vă pot explica tuturor planurile mele şi să nu fiu nevoită să mă jepet.

Îşi împreună mâinile pe marginea mesei. Recenta fragilitate fusese înlocuită cu o teribilă vitalitate. Sclipirea de viață din ochii ei, atât de slabă cu câteva clipe în urmă, acum se transformase într–o flacără.

— Adepții noştri vor fi curioşi să afle ce cred eu despre moartea lui Jackson. A murit subit şi violent. E un subiect pentru cel puțin o duzină de predici. Şi cine ar fi cel mai nimerit să țină aceste predici decât chiar văduva lui?

Membrii consiliului îşi aruncară priviri unul altuia, stupefiaţi şi fără grai.

— Fratele Williams îi scria toate predicile lui Jackson. Acum mi le va scrie mie, spuse ea, făcând un semn unui domn din dreapta ei care se afla pe la jumătatea mesei.

Acesta tuşi jenat, dar nu spuse nimic.

— Treptat, vom muta accentul de pe moartea lui Jackson asupra altor subiecte. O să pornim de unde a rămas el în legătură cu pornografia, pentru că a devenit o chestiune de caracteristică nouă. Eu voi continua să cânt. Josh va continua cu pianul. Din când în când putem invita câte un predicator, dar motivul pentru care oamenii aceia veneau săptămână de săptămână era acela de a ne vedea pe Jackson şi pe mine, nu? El s–a dus. Dar eu nu. Şi dacă vă imaginaţi că el predica flăcările şi chinurile iadului, aşteptaţi să mă auziţi pe mine.

Îi deranja mqdul deschis în care vorbea, dar nu îndrăznea niciunul să o contrazică. Voia să se înţeleagă clar că de atunci încolo ea avea să se afle la conducere. Aşa cum cuvântul lui Jackson fusese lege, la fel voia să fie şi al ei.

— Frate Raye? Acesta sări imediat.

— Da, doamnă.

— Ai anulat călătoria la Cincinnati. De ce?

— Păi... ăăă... am crezut că... după ce Jackson...

— Să nu mai iei niciodată hotărâri fără să mă consulţi înainte. Reprogrameaz–o. Vom face totul cum am plănuit.

— Dar nu mai sunt decât două săptămâni, Ariei. Ai nevoie de timp ca să...

— Reprogrameaz–o, repetă ea pe un ton îngheţat. Fratele Raye aruncă iute o privire către toţi cei din jurul mesei căutând disperat ajutor, dar nimeni nu N oferi. Toţi îşi fereau privirile. Se uită implorator la Josh, dar acesta îşi privea mâinile, întorcându–le când pe o parte, când pe– alta, de parcă ar fi fost nişte adăugiri străine la braţele lui.

În cele din urmă, fratele Raye spuse:

— O voi reprograma imediat, Ariei. Dacă te simți în stare.

— Mă voi simți până vom ajunge acolo. Acum, totuşi, sunt epuizată.

Se ridică, iar ceilalți o urmară încet, cu mişcări nesigure ca ale boxerilor care au ascultat numărătoarea şi se chinuie să îşi recapete forțele.

— Josh poate vorbi în locul meu şi viceversa, le mai spuse ea îndreptându–se spre uşă. Cu toate acestea, aş prefera ca toate întrebările şi problemele să mi le spuneți direct şi personal. Cu cât îmi asum mai curând responsabilitățile lui Jackson, cu atât mai bine. Dacă vreunul din voi are ceva împotrivă…

Deschise uşa şi le făcu semn din cap că erau liberi să plece dacă nu le convenea să joace după regulile ei. Niciunul nu se mişcă însă. Abia suflau când ea îi privi pe fiecare în parte, în cele din urmă, luă tăcerea ca pe o acceptare.

Chipul palid îi fu luminat de un zâmbet angelic.

— Ah, mă bucur atât de mult că v–ați hotărât cu toții să rămâneți. Asta ar fi vrut şi ar fi aşteptat şi Jackson din partea voastră. Şi, se înțelege de la sine, asta este şi dorința Domnului.

Le mai aruncă un zâmbet, după care îi dădu mâna lui Josh. Supus, acesta veni lângă ea şi îi oferi brațul. Părăsiră. Împreună sala de consiliu.

— A fost un teatru nemiapomenit, spuse Josh ieşind din clădire.

— Teatru? Făcu Ariei cufundându–se în pluşul din interiorul limuzinei care îi aştepta lângă bordură.

— Mergem acasă, îi spuse Josh şoferului înainte să închidă geamul despărțitor.

Se lăsă pe spate şi privi pe fereastră, încercând să se calmeze înainte de a i se adresă mamei sale vitrege.

În cele din urmă, îşi întoarse capul spre ea.

— Ai fi putut să vorbeşti mai întâi cu mine.

— Pari furios, Josh. De ce?

— Nu juca teatru cu mine, Ariei. Şi nu mai bate din gene ca o cochetă afurisită la un dineu de după–amiază. Aerul ăsta inocent nu ține, când e vorba de mine. N–ai aflat asta până acum?

Ea îşi ţuguie buzele iritată.

— Bănuiesc că eşti furios pentru că n–am discutat planul întâi cu tine înainte să–l prezint consiliului.

— Ți–ai pierdut cu totul simțul realității, Ariei?

'Era cu adevărat uluit şi acest lucru se vedea foarte clar.

— Chiar crezi că tu şi cu mine putem continua această treabă?

— Ştiu că eu una pot...

— Ah, înțeleg. Şi cu bunătatea inimii tale mă ajuți şi pe mine.

— Nu–mi pune în gură cuvinte pe care nu le–am spus.

— De ce aş face–o? Izbucni Josh. Se pare că ai toate cuvintele care–ți trebuie. Dar măcar ştii ce înseamnă chiar toate?

Se înfurie, pentru că faptul că nu avea o educație era un punct dureros.

— Nu crezi că pot ține pe picioare această organizație?

— Nu. Deşi cred că te–ai convins singură că poți, spuse el aruncându–i o privire lungă. Nimic nu te poate opri, nu? Nici chiar moartea tatei.

Părând nepăsătoare, ea îşi răsuci capul într–o parte şi în alta, ca pentru a–şi dezmorți gâtul.

— Uite, Josh, Jackson a murit şi nimeni nu mai poate face nimic. L–am îngropat.

— Cu mai multă pompă decât la o încoronare.

— S–a bucurat de atenția presei, nu?

— De aceea am adus corul, orchestră şi afurisiții ăia de porumbei?

— Vicepreşedintele Statelor Unite a fost acolo! Strigă ea. Nu–ți dai seama cât valorează asta?

— Pentru el? Vreun milion de voturi.

— Şi pentru noi un minut şi jumătate la ştiri. Ne vede întreaga lume, Josh, spuse ea extrem de furioasă. Tu sau vreunul din

membrii consiliului erați atât de nebuni să credeți că o să dau cu piciorul la atâta publicitate pe gratis? Ați crezut că sunt chiar atât de proastă? În cazul ăsta, voi sunteți proştii. Am de gând să profit de pe urma morții lui Jackson cât pot mai mult. E ca un dar. Nu l–am cerut eu.

El îşi întoarse iar capul spre fereastră şi murmură:

— Oare?

— Ce–ai spus? El nu răspunse.

— Josh! Dar el privea încăpățânat în altă parte. J Atunci ea îl ciupi tare de braț.

— La dracu! Făcu el furios întorcându–se spre ea.

— Spune–mi ce–ai zis.

— Mă întrebam cu glas tare dacă nu cumva i–ai dorit moartea.

Ea îi aruncă o privire albastră şi rece.

— Ca să vezi. În ultima vreme ai devenit teribil de ipocrit.

— Bănuiesc că măcar unul din noi ar trebui să aibă conştiință.

— Şi mai eşti şi înfumurat. Crezi că m–aş fi descotorosit de Jackson că să te am pe tine? Întrebă ea ironică.

— Nu pe mine, dar poate propriul tău spectacol televizat.

Se aplecă puțin spre ea şi şopti:

— Ce zici de intervalul acela de timp când ai plecat de la mine în seara aia, Ariei?

O licărire alarmată îi apăru în ochi.

— Doar ne–am înțeles să nu pomenim niciodată de asta.

— Nu, tu ai insistat ca eu să nu pomenesc niciodată.

— Din cauza gândurilor pe care şi le–ar fi putut face cei de la poliție.

— Exact, spuse el încet.

— Nici nu merita să fie pomenit, zise ea uşor, îndepărtând de pe rochia neagră o scamă imaginară.

— La început şi eu m–am gândit la fel, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Poate că ar fi meritat. Ai spus că te duci în cameră să cauți nişte partituri.

— Şi?

— Şi, contrar celor ce am declarat poliției, noi n–am repetat şi nu aveam nevoie deci de nicio partitură.

— Aveam nevoie de ele mai târziu.

— Te–ai întors cu mâna goală.

— Nu le–am găsit.

— Ai lipsit vreun sfert de oră.

— Am căutat peste tot şi a trebuit s–o fac în linişte pentru că Jackson dormea.

— Sau era mort. Aveai destul timp să–l omori. Cred că pe Cassidy l–ar interesa foarte mult acest sfert de oră.

— Nu poți să–i spui fără să te implici şi tu. Încercând să explice mai departe, Josh continuă ca şi cum nici nu fusese întrerupt:

— Aveai cu siguranță un motiv. Pe lângă faptul că tata era un tiran, îți mai stătea şi în cale. El era în centrul atenției, nu tu. Nu–ți mai convenea bancheta din spate, voiai scaunul şoferului. Voiai întregul ministeriat. Pe lângă faptul că erai lacomă, te saturaseşi de cicălelile lui legate de vocea ta mediocră, de greutatea ta, de tot. Aşa că l–ai ucis şi m–ai folosit pe mine ca alibi.

— Ascultă la mine, prostănac ce eşti, zise ea revenind la limbajul pe care îl folosise înainte să îl cunoască pe Jackson Wilde. Câteodată îl uram atât de mult, încât îmi venea să–l omor. Foarte uşor. Dar a mai fost şi cel mai bun lucru care mi s–a întâmplat vreodată. Dacă n–ar fi fost el, şi acum m–aş fi chinuit să–mi câştig existența, lăsându–mă ciupită de fund de bădărani şi trăind din bacşişurile pe care mi le dădeau în schimbul unei priviri în decolteu. Aş fi fost doar sora unui condamnat pe viață şi nu una din cele mai cunoscute femei din America, primind felicitări şi flori de la preşedinte. Nu, nu l–am omorât eu. Dar să fiu a naibii dacă o să plâng sau dacă o să dau cu piciorul posibilităților care mi se oferă. O să lupt ca dracu' pentru a păstra ceea ce am.

Limuzină o luă pe drumul care ducea spre casă.

Jackson fusese destul de deştept ca să ştie că oamenilor de rând

nu le plăcea bogăția izbitoare, aşa că avea o casă adecvată unui profesionist înstărit, nu un palat. Josh o ura. Deşi era mare şi confortabilă, nu avea eleganța căminului pe care mama lui îl făcuse pentru ei. Aceasta era casa lui Jackson de la un capăt la celălalt. Amprenta lui se afla în fiecare încăpere. Josh ura fiecare clipă pe care o petrecuse sub acoperişul ei.

Deocamdată, însă, se ura pe sine, pentru că, deşi disprețuia atitudinea trufaşă a lui Ariei în legătură cu asasinarea tatălui lui, o admira în sinea lui. Şi–ar fi dorit să se poată simți la fel de nevinovat ca şi ea. Nu îi putea suferi curajul şi ambiția fermă, dar era gelos pe ele.

— Ştiu că aveai alte planuri pentru viața ta, Josh, zise ea. Care nu coincideau cu ale lui Jackson. Bineînțeles că s–a întâmplat aşa cum a vrut el şi tu încă mai eşti supărat.

— Habar n–ai ce spui, zise el. Toate astea s–au întâmplat cu mult timp în urmă, înainte să apari tu.

— Dar am. Auzit despre ele, de la tine şi de la Jackson. Ați avut câteva confruntări serioase cu privire la alegerea între a deveni un pianist de concert sau a rămâne aici.

— Nu trebuie să–mi aminteşti tu despre ce ne–am certat.

— Ştii ceva, Josh? Tatăl tău avea dreptate. Tu şi cu mine am scos trei albume cu muzică religioasă, care s–au cumpărat imediat. Albumul pentru Crăciun, pe care l–am înregistrat astă–primăvară o să se vândă ca pâinea caldă după toată această publicitate. Nu va mai trebui să cheltuim niciun cent pentru reclamă. Va ieşi singur din magazine. Afacerea aceasta te–a făcut bogat şi celebru, Josh. A fost mult mai profitabil decât dacă te–ai fi apucat să cânți muzica aia clasică. Mai gândeşte–te.

Şoferul veni şi–i dechise portiera.

— Aş vrea să rămâi la Ministeriat pentru binele tău. Dar dacă te hotărăşti să pleci, pe mine nu mă afectează.

Cu un picior pe pavaj, se întoarse şi adăugă:

— Pianişti frumoşi se găsesc cu zece cenți duzină, Josh. La fel şi

amanți.

Cassidy intră în holul hotelului *Fairmont* nervos, agitat şi ud. Fusese nevoit să parcheze maşina la un bloc distanță şi să alerge printr–o ploaie torențială, în drum spre bar îşi scoase trenciul, scuturându–l de apă şi îşi trecu degetele prin părul ud.

Se săturase de ploaie. De zile întregi, New Orleans era inundat. Vremea nu fusese deloc altfel nici cu o săptămână în urmă, când asistase la înmormântarea lui Jackson Wilde.

— Doar cafea, vă rog, îi spuse el chelneriței care venise să îi ia comanda.

— Normală sau *Nawlins?* Îl întrebă ea cu un puternic accent regional.

— *New Orleans.* Fără zahăr.

Îi venea să îşi facă injecții intravenoase cu cofeină; nu dormise prea mult nopțile trecute, aşa că nu mai conta. Se uită la ceas. Mai erau douăsprezece minute până când Andre Philippi avea să vină la lucru. Sursele lui Cassidy îi spuseseră că îți puteai potrivj ceasul după administratorul de noapte.

Aşteptându–l, sorbi din cafeaua fierbinte pe care i–o adusese chelnerița. Avea în sfârşit un indiciu. El, Glenn şi echipa de polițişti care fuseseră desemnați să investigheze acel caz se luaseră după o mulțime de ponturi, fără niciun rezultat. Acum, însă, avea ceva concret.

Spera din tot sufletul să fie aşa. Trebuia să găsească ceva. Crowder era din ce în ce mai nerăbdător. Nu voise să îl lase pe Cassidy să se ducă la Nashville.

— Dacă nu poți găsi ucigaşul pe propriul tău teren, ce te face să crezi că o să–l găseşti acolo?'Nu pot justifica toate cheltuielile. Lasă–i pe cei de la poliție să trimită un om.

— După cum a recunoscut şi el, Glenn nu se pricepe să discute cu oamenii, cu atât mai puțin cu cei în cauză şi ar ieşi în evidență foarte mult. E de părere că ar trebui să mă duc eu. Lasă–mă să plec, Tony. Poate găsesc ceva.

Crowder îi aruncă o privire care îl făcu să tacă.

— Găseşti pe dracu'. Mai bine te–ai duce la o ghicitoare.

— M–am gândit şi la asta, spuse Cassidy cu amărăciune.

Continuase să se țină de capul şefului său până când acesta obosi şi îl lăsă să plece la Nashville.

— Dar eu tot cred că alergi după cai verzi pe pereți.

— Poate, dar aici tot nu fac nimic.

— Nu uita că depinzi de un buget, îi strigase Crowder în timp ce el ieşea în grabă din birou.

Din nefericire, Crowder avusese dreptate. Călătoria fusese o adevărată pierdere de timp. Mii de oameni participaseră la funeraliile evanghelistului. Spectacolul atrăsese o mulțime de gură–cască, discipoli îndurerați şi jurnalişti din toată lumea, toți căutând să arunce o privire sicriului învăluit în drapelul Statelor Unite şi acoperit de flori.

Legitimația îl ajută pe Cassidy să ajungă lângă grupul asociaților şi oamenilor de încredere ai lui Wilde. Dacă ucigaşul se afla printre ei, acesta sau aceasta se prefăcea foarte bine, pentru că fiecare purta o mască de tristețe, de parcă i s–ar fi luat şi ultimul colac de salvare. Nimeni nu părea să jubileze sau să răsufle uşurat. Şi, dacă cineva din organizația lui Wilde îl ucisese, care era motivul? Ei nu aveau decât de câştigat, atâta timp cât el predica la televiziune şi îşi conducea cruciadele. Jackson Wilde era o adevărată industrie. Din cele mai neînsemnate lucruri el câştiga. Glenn descoperise în cercetările lui că Wilde răsplătea loialitatea foarte bine.

Dar, ca în oricare altă afacere şi în cadrul organizației sale existau din când în când conflicte. De personalitate. Gelozie. Discuții şi gălăgie. Chiar şi aşa, dacă vreunul din ei apăsa pe trăgaci, acest lucru ar ff însemnat să dea cu piciorul unei surse de venit. Nu era logic.

Poate fusese vreun contribuabil supărat pe Wilde. Cassidy ceruse să se verifice dosarele şi Glenn pusese doi oameni să se

ocupe de acest lucru, însă, de–a lungul anilor, numărul celor care contribuiseră se ridica la zeci de mii de persoane şi organizații.

Singurii suspecți veritabili de la înmormântare fuseseră Ariei şi Joshua. Cassidy le studiase fiecare mişcare. Josh părea extrem de calm. Privea țintă sicriul fără să clipească măcar. Era imposibil să–ți dai seama dacă întreaga afacere îl uimea, îl plictisea sau îl lăsa indiferent.

Văduva fusese pioasă şi patetică în egală măsură. Invocase binecuvântarea Domnului pentru toți cei cu care vorbise şi le cerea să se roage. Cassidy se gândi că parcă era un fluture cu o coloană vertebrală de oțel. Sub aspectul acela angelic, era rece, dură şi poate capabilă de crimă. Problema era că singura dovadă împotriva ei era neesențială. Nu putea dovedi relația pe care o avea cu fiul ei vitreg şi, după toate aparențele, îşi adorase şi acum îşi plângea soțul.

Poate cel mai important suspect nu se afla la înmormântare. După ultimă întrevedere cu Claire Laurent, el şi detectivul Glenn discutaseră despre ea foarte mult. Nu puteau trage decât concluzia că era o mincinoasă.

La început mihțise în legătură cu profunzimea interesului ei față de Jackson Wilde. Descoperirea plicului demonstrase acest lucru şi numai atât. Încercase să ascundă aspectele neplăcute dirr trecut, dar toate acestea nu dovedeau decât că o preocupă foarte mult starea sănătății mamei ei.

Videocaseta dovedise că mințise în legătură cu faptul că nu îl cunoscuse niciodată pe Wilde şi că fusese acasă în seara când acesta fusese ucis. Dar nu rezultă de nicăieri că fusese în apartamentul de ia *Fairmont* cu victima. Nu o lega de o armă. Atât Cassidy, cât şi Glenn, ştiau că un mare juriu nu ar fi inculpat pe cineva numai pe baza unei asemenea dovezi neconcludente.

Şi, în plus, Glenn mai avea îndoieli în privința ei.

— E o mucoasă provocatoare, dar mă–ndoiesc că e o ucigaşă. Eu tot mai cred că implicați sunt soția şi fiul. Despre ei ştim sigur

că au fost acolo. Despre ea nu ştim acest lucru.

Dar poate că tocmai dovada pe care i–o adusese detectivul în după–amiaza aceea era partea care lipsea pentru a–l face să îşi schimbe părerea despre proprietara *Mătăsii franţuzeşti*.

— Nemernicul ăla mic de ta hotel a minţit cu neruşinare, îi spusese el lui Cassidy.

— Aşa se pare. Să–l iau eu? Întrebă el arzând de nerăbdare să o facă.

— Te rog. Dacă ajung lângă el, s–ar putea să–l fac praf. Niciodată n–am avut încredere într–un tip cu floare la butonieră.

Cassidy plecase imediat spre *Fairmont* pentru a ajunge la timp.

Îl zări apropiindu–se de biroul de la recepţie. Aruncă două bancnote pe masă pentru a–şi plăti cafeaua, îşi luă trendul şi traversă holul cu paşi mari şi hotărâţi.

Andre nu părea încântat să îl vadă. Chipul i se strâmbă dezgustat.

— Ce mai este, domnule Cassidy? Sunt foarte ocupat.

— Apreciez acest lucru, dar şi eu sunt.

— Poate sunaţi mâine şi fixăm o întâlnire.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbim neapărat acum. Îmi cer scuze pentru deranj şi promit că n–o să dureze decât un minut. Aveţi un casetofon?

— Un casetofon? Făcu Andre privindu–l cu suspiciune. Am unul în birou. De ce?

— L–aş putea folosi?

Nu mai aşteptă un răspuns şi se îndreptă imediat spre biroul lui Andre, convins că omuleţul avea să îl urmeze şi el, ceea ce şi făcu chiar repede. Cassidy intră, se duse direct la aparat şi puse caseta.

— Nu e frumos, domnule Cassidy. Dacă voiaţi să vorbiţi cu mine…

Andre tăcu în clipa când auzi un telefon sunând pe casetă propria voce răspunzând şi apoi o conversaţie care începea cu *„Bonsoir, Andre”*.

Recunoscu vocea foarte bine. Se părea că îşi amintea şi conversaţia. Sub privirea lui Cassidy părea să se facă şi mai mic în costumul lui negru impecabil. Broboane de sudoare îi apărură pe fruntea lucioasă, buzele i se uscară şi se dădu în spate spre birou pentru a se sprijini de el.

— *Mon* Dieu, şopti el, în timp ce caseta continua să meargă.

Îşi scoase batista din buzunar şi îşi tampona fruntea.

— Vă rog, vă rog, domnule Cassidy, opriţi–l.

Nu îl închise, dar îl dădu mai încet. Se aşteptase la o reacţie din partea lui, dar nici chiar la aşa ceva. Evident, era ceva mai mult decât îşi închipuise. Fu tentat să îl apuce de revere şi să îl oblige să vorbească. Făcu însă un efort pentru a se stăpâni.

— De ce nu mi–ai spus despre asta, Aridre? Îţi ofer posibilitatea să–mi explici.

Andre îşi umezi buzele, trăgând nervos de monograma de pe batistă. Nu ar fi fost mai tulburat nici dacă ar fi fost condamnat la moarte în clipa aceea.

— Ea ştie că aveţi asta?

Inima lui Cassidy bătu cu putere. Era gata să afle cine era femeia de pe casetă. Philippi bănuia că el ştia deja. Nu te da de gol! Îşi spuse el atunci ridicând din umeri.

— E vocea ei, nu?

— Oh, Doamne, oh, Doamne, gemu Andre şi mai distrus. Biata, biata Claire.

Claire vorbea cu Yasmine la telefon de aproape o oră. Aceasta era foarte deprimată şi Claire bănuia că băuse ceva mai mult.

— E totdeauna pe fugă, se plânse ea.

Din egoism, Claire ar fi vrut ca Yasmine să nu îi fi spus nimic despre misteriosul ei iubit. Din seara aceea, când o făcuse, majoritatea conversaţiilor se învârteau în jurul lui şi relaţiei lor nefericite.

— Îşi împarte timpul între familia lui şi tine, Yasmine. Nu îl ai numai pentru tine. Asta e numai una din consecinţele faptului că

eşti încurcată cu un bărbat însurat. Trebuie să accepți sau să pui capăt.

— Accept, numai că... ei bine, la început, timpul pe care îl petreceam împreună era mult mai lejer.

— Şi acum e țac–pac–mersi–madam.

Claire se aştepta ca replica ei să o supere, dar ea izbucni într–un râs care îi aminti de felinele din junglă.

Sandra Brown

— Nu prea. În week–end–ul ăsta m–a obosit chiar foarte bine...

— Atunci nu înțeleg de ce te plângi.

Glasul lui Yasmine era puțin plângător. Claire nu îşi amintea să o fi văzut plângând pentru ceva, nici chiar când firma de cosmetice alesese un alt model în locul ei. Atunci începuseră şi problemele ei financiare. Yasmine habar nu avea că prietena ei ştia despre acestea. Claire se gândise să deschidă discuția şi să îi ofere ajutor sub forma unui împrumut, dar, cunoscându–i temperamentul şi orgoliul, nu o făcuse. Spera ca Yasmine să vină singură la ea când situația avea să devină disperată.

— Uneori mă întreb dacă ăsta–i adevăratul motiv pentru care mă vrea, spuse Yasmine încet. Ştii, pentru ce facem în pat.

Claire îşi dădu seama că trebuia să tacă.

— Dar ştiu că nu–i numai asta, se grăbi Yasmine să adauge. Relația noastră este mult mai. Mult decât fizică. Doar că împrejurările astea mă dau peste cap, atâta tot.

— Ce s–a întâmplat?

— A avut nişte afaceri la Washington săptămâna asta şi mi–a spus că se va folosi de ocazie pentru a trece două zile şi pe la New York, dar afacerile au durat mai mult decât se aşteptase şi a fost reținut. Am stat împreună numai o zi. Când se pregătea să plece azi după– amiază, îmi venea să mor, Claire şi atunci am făcut ceva ce n–ar fi trebuit să fac. L–am implorat să nu plece. El s–a înfuriat şi acum nici nu pot să–l sun să–mi cer scuze. Trebuie să aştept să mă sune el.

Aflându–se la masa de desen, Claire îşi propti fruntea în mână şi îşi masă tâmplele. Era şi îngrijorată şi iritată. Singurul lucru care rezultă din legătura aceea amoroasă era o inimă zdrobită. Yasmine trebuia să fie destul de deşteaptă să îşi dea seama de asta. Trebuia să pună punct acum şi să nu se mai facă de râs. Dar n–ar fi primit cu plăcere niciun sfat nedorit.

— Îmi pare rău, Yasmine, spuse Claire sincer. Ştiu că suferi şi asta mă doare. Aş vrea să te ştiu fericită. Aş fi vrut să pot face ceva.

— Dar faci. Mă asculți, spuse ea trăgându–şi nasul. Hai, gata cu chestiile astea. Am vorbit cu Leon şi am pus la punct programul pentru fotografiile de săptămâna viitoare. Eşti pregătită să notezi?

Claire luă un carnețel şi un creion.

— Gata. Ah, stai puțin, spuse ea nerăbdătoare, auzind celălalt telefon. Sună pe linia cealaltă. Stai numai o clipă.

Apăsă pe buton şi răspunse. Câteva secunde mai târziu reveni la Yasmine.

— Trebuie să plec. Mama.

Yasmine îşi dădu seama că nu mai trebuia să prelungească discuția.

— Mâine, spuse ea repede şi închise.

Claire ieşi val–vârtej din birou alergând pe scări, în apartament nu zăbovi decât un minut, după care coborî în viteză până la parter. Alergând prin depozitul întunecat, îşi îmbrăcă impermeabilul negru şi lucios şi îşi puse pe cap pălăria de ploaie.

Din moment ce încuietorile fuseseră deschise şi sistemul de alarmă decuplat, trase brusc de uşă şi se trezi față în față cu Cassidy.

Acesta stătea cu capul plecat pentru a se apăra de ploaia care deja îi lipise părul de cap. Gulerul trenciului era ridicat şi umerii îi erau aduşi în față. Tocmai se pregătea să sune. Când se *văzură,* rămaseră amândoi foarte surprinşi.

— Ce doreşti? Întrebă Claire.

— Trebuie să–ți vorbesc.

— Nu acum.

Cuplă alarma, închise uşa şi o încuie. Trecând pe lângă el, porni prin ploaie spre partea din spate a clădirii. O prinse de braț cu putere şi o opri.

— Dă–mi drumul, strigă ea, încercând să se elibereze. Trebuie să plec.

— Unde?

— Am o treabă.

— Acum? — Acum.

— Te conduc.

— Nu!

— Unde te duci?

— Te rog, scuteşte–mă acum. Dă–mi drumul.

— În niciun caz. Oricum, nu fără să–mi dai o explicație.

Un fulger îi lumină o secundă chipul hotărât. Nu avea să accepte un răspuns negativ şi pierdeau timpul.

— Bine, poți să mă conduci.

Fără să îi dea drumul brațului, el o întoarse înapoi. Maşina îi era parcată într–o zonă aglomerată lângă bordură. După ce o aşează pe scaunul însoțitorului, ocoli maşina şi se urcă la volan. În timp ce pornea motorul, apa îi picura de pe nas şi de pe bărbie.

— Încotro?

— Hotel *Ponchartrain.*

Capitolul nouă

— Este pe St. Charles Avenue, îi spuse ea.

— Ştiu foarte bine unde este, zise el. Dar, ce naiba te grăbeşti atât de mult să ajungi acolo?

— Te rog, domnule Cassidy, poți să mergi mai repede?

Fără niciun alt comentariu, se desprinse de bordură şi o apucă pe Conți Street. Cartierul Francez era liniştit în seara aceea. Cei câțiva trecători se încurcau în umbrele pe străzile înguste. Firmele de neon care făceau reclame la băuturi şi aperitive exotice, raci înăbuşiți, dansatoare fără sutien şi muzică de jazz erau înceţoşate de ploaia torențială.

Când opri la traversarea unei intersecții, Cassidy întoarse capul şi se uită la Claire. Ea îi simți privirea ca pe o palmă peste obraz şi avea senzația că îi mai simțea mâna înfiptă în păr. Nu se aşteptase câtuşi de puțin să o atingă, cu atât mai puțin în asemenea mod.

O uimise mai mult faptul că i se adresase pe numele mic, decât că ştia că fusese la ultimul spectacol al lui Jackson Wilde. Trecuse aproape o săptămână. Wilde fusese îngropat în Tennessee. Claire nu mai văzuse pe nimeni nici de la Poliție, nici de la Procuratură şi sperase ca acest Cassidy să îşi fi îndreptat cercetările în altă direcție. Dar, evident, sperase prea mult.

Acum, incapabilă să îl evite, întoarse şi ea capul întâlnindu–i privirea pătrunzătoare.

— Îți mulțumesc că m–ai condus.

— Nu–mi mulțumi. O să plăteşti drumul.

— Ah. Oare, mereu bărbații trebuie să ceară ceva de la femei? Nu fac niciodată un serviciu fără să aibă ceva de câştigat?

— Nu te simți flatată, domnişoară Laurent.

— Nici n–o fac. Nu se spune între bărbați că toate femeile sunt frumoase la două dimineața?

— Discriminare sexuală inversată. Ai o părere foarte proastă despre bărbați.

— Ai aflat asta chiar înainte de ultima noastră întrevedere. N–am epuizat subiectul?

— Ştii ceva, spuse el furios, nu vreau nimic de la dumneata în afară de nişte răspunsuri. Sincere şi clare.

— Asta n–ar fi prea grav. Ce vrei să ştii?

— De ce m–ai mințit? Nu, stai puțin. Trebuie să fiu mai explicit, nu? Aş vrea să ştiu de ce m–ai mințit că nu l–ai cunoscut niciodată pe Jackson Wilde. Nu numai că l–ai cunoscut, dar l–ai şi privit în ochi şi ai dat mâna cu el.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să–ți spun, recunoscu ea spăşită. Dar nu era important. Nu era! Accentuă ea după ce primi din partea lui o privire aspră. Am vrut să–mi întâlnesc adversarul, atâta tot.

— Tare mult mă îndoiesc. Dacă ar fi fost vorba numai de atât, n–ai fi mințit.

— Nu ți–am spus pentru că eram derutată. A fost o prostie şi o copilărie, dar mi–a plăcut să–l ştiu pe Wilde în dezavantaj. Eu îl cunoşteam pe el, dar el pe mine nu. Credea că–mi câştigase sufletul. Era o plăcere să–mi imaginez cum s–ar fi simțit dacă ar fi ştiut că saluta una din aşa–numitele lui comerciante de obscenități.

— Bine, accept asta.

— Bun.

— Numai dacă n–âr mai fi şi altceva.

— Altceva?

— Ai mai mințit şi în legătură cu faptul că nu ai fost la *Fairmont* în seara aceea.

Lui Claire îi stăteau pe limbă o mulțime de negații, dar îl privi şi nu mai scoase niciuna. Părea prea încrezător că o prinsese. Până când nu ştia despre ce era vorba, era mai bine să tacă. Altfel, s–ar fi putut înfunda şi mai mult.

Imediat ce se putu, el traversă intersecția luând–o la stânga spre Canal Street. Ținând volanul cu mâna stângă, se folosi de dreapta pentru a scoate ceva din buzunarul de la piept al trendului. Puse o casetă şi regla volanul.

Claire îşi simți inima urcându–i–se în gât când se auzi spunând *„Bonsoir, Andre”*. Privea drept în față prin parbrizul udat de ploaie, înaintând pe Canal Street, asculta înregistrarea unei recente

convorbiri telefonice pe care o avusese cu Andre Philippi.

Când caseta se termină, Cassidy o scoase şi o puse din nou în buzunar. Se concentra înconjurând Lee Circle, înainte să continue pe St. Charles Avenue.

— Nu ştiam că vorbeşti franceza.

— Fluent.

— Asta m–a derutat. Nu ți–am recunoscut vocea până când nu te–a identificat prietenul dumitale Andre.

— Andre n–ar trăda niciodată un prieten.

— A bănuit că eu ştiam deja.

— Cu alte cuvinte, l–ai păcălit. Cassidy recunoscu ridicând din umeri.

— De ce i–ai pus telefonul sub urmărire?

— Simțeam că ascunde ceva şi trebuia să aflu ce anume. Normal.

— Asta nu–i o scuză. Este o gravă violare a intimității. Andre ştie că l–ai atras în cursă?

— Nu l–am atras în cursă. S–a prins în propria lui minciună.

Claire oftă, ştiind cât de distrus trebuia să se simtă Andre.

— Bietul Andre.

— Exact asta a spus şi el despre dumneata. Biata Claire. Sunteți cu siguranță foarte apropiați, vă gândiți tot timpul unul la celălalt. Ce bine că o să puteți merge la îfichisoare împreună. Poate reuşim chiar să obținem două celule alăturate.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, căreia el îi răspunse cu o mişcare bruscă a capului.

— Hei, în sfârşit ți–am atras atenția, înțelegi acum? Crima de gradul doi se pedepseşte cu condamnare pe viață în Louisiana. Cum te simți ca principal suspect?

Amenințările nu o speriaseră niciodată pe Claire Louise Laurent. Nu o făceau nici să tremure, nici să cedeze, ci să fie şi mai hotărâtă să se mențină pe poziție.

— Dovedeşte că sunt vinovată de crimă, domnule Cassidy.

Dovedeşte.

El îi susținu privirea, periculos de mult timp. Claire îşi întoarse capul când maşina se apropie de hotel.

— Lasă–mă pe trotuar. Mă întorc imediat.

— Nici prin cap nu–mi trece. Intrăm împreună.

— Mă gândeam la dumneata. Eşti deja ud până la piele.

— N–o să mă topesc.

Stinse farurile şi coborî. După ce o ajută şi pe ea, alergară pe sub prelata care se întindea peste trotuar. Portarul o salută pe Claire.

— 'na seara, domnişoară Laurent.

— Bună, Gregory.

— O seară foarte udă. Dar nu vă faceți griji. A ajuns înainte ca ploaia să se–ntețească.

Claire i–o luă înainte lui Cassidy şi intră în renumitul hotel, ale cărui apartamente purtau numele celebrităților care le locuiseră. Holul îngust era elegant şi foarte european, mobilat cu antichități şi covoare orientale, amintind de farmecul şi ospitalitatea sudului.

Mary Catherine Laurent se afla lângă peretele de marmură, pe un scaun care avea drept brațe lebede din bronz. Pe rochia din voal imprimat se mai vedeau încă locuri ude. Borurile pălăriei roz de păi se lăsaseră în jos îmbibate de apă. Purtând o pereche de mănuşi albe ca zăpada, stătea cu mâinile împreunate în poală şi cu picioarele strânse, lipite de podea. Parcă era o fetişcană care se ducea la un bal şi fusese surprinsă de o ploaie torențială. O valiză se afla foarte aproape de ea.

De serviciu era o femeie cu părul strâns într–un coc simplu şi cu ochelari cu rame de baga. Ocoli biroul recepției din capătul holului şi zise:

— V–am sunat imediat cum a ajuns aici, domnişoară Laurent.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Claire îşi scoase pălăria de ploaie şi se ghemui în fața mamei ei.

— Bună, mama. Sunt eu, Claire.

— O să vină şi el curând.

Mary Catherine vorbea cu o voce slabă şi foarte îndepărtată. Ochii ei priveau într–un alt timp şi spaţiu, pe care nimeni altcineva nu le putea vedea.

— Mi–a spus să ne întâlnim aici, astăzi după–amiază. Claire îi luă pălăria de pai de pe cap şi îi dădu la o parte părul ud de pe obraji.

— Poate ai încurcat zilele, mama.

— Nu, nu cred. Sunt sigură că asta e ziua. A zis că vine să mă ia azi. Trebuia să fiu gata şi să–l aştept aici.

Evident tulburată şi dezorientată, îşi duse o mână la piept.

— Nu mă simt prea bine. Claire se uită la Cassidy.

— Vrei să aduci un pahar cu apă, te rog?

Total uluit, el rămăsese ţintuit locului, cu ochii la ele, în timp ce apa îi picura din trenci pe podea. Auzind rugămintea lui Claire, îi spuse recepţionerei de noapte să aducă un pahar cu apă.

— Mama, spuse Claire punându–i o mână pe genunchi. Nu cred că mai vine astăzi. Poate mâine. Hai acasă cu mine să–l aşteptăm acolo, da? Uite, domnul Cassidy ţi–a adus un pahar cu apă.

Îi strânse degetele în jurul paharului, iar ea îl duse la buze şi sorbi puţin. Apoi se uită la Cassidy şi zâmbi.

— Eşti foarte drăguţ, domnule Cassidy. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Îi observă trenciul ud.

— Plouă?

El aruncă o privire peste umăr spre intrare, unde portarul făcea eforturi admirabile de a se face neobservat. Mai ploua încă torenţial.

— Da, cred că da, spuse el apoi.

— Vă puteţi imagina aşa ceva? Era atât de cald când am venit. Poate ar fi bine să merg acasă acum, zise ea şi îi întinse mâna.

El o ajută să se ridice, uitându–se neajutorat spre Claire, pentru a primi şi alte instrucţiuni.

— Dacă vrei să pleci, pot să chem un taxi pentru mama şi pentru mine, îi spuse ea.

— Vă conduc.

Ea încuviinţă şi–îi înapoie paharul cu apă funcţionarei.

— Vă mulţumesc foarte mult şi apreciez înţelegerea dumneavoastră.

— Nu–i nicio problemă, domnişoară Laurent. Nu face niciodată nimic rău. Numai că e atât de trist.

— Da, aşa este.

Cuprinzând–o pe după umeri, Claire îşi conduse mama afară în timp ce portarul le ţinea uşa deschisă.

— Nu uitaţi valiza, domnişoară Laurent, îi reaminti el cu blândeţe.

— O iau eu, zise Cassidy.

Mary Catherine ignora total tunetele şi fulgerele, aşteptând sub prelată ca el să aşeze valiza în portbagaj. Ştiind că mama ei se afla pe un alt tărâm şi era practic neajutorată, Claire o aşează pe bancheta din spate.

Numai că Mary Catherine vorbi tot drumul.

— Eram sigură că trebuia să ne întâlnim astăzi, spuse ea. La hotelul *Ponchartrain.*

Claire îşi plecă uşor capul şi închise ochii, conştientă de prezenţa lui Cassidy şi de curiozitatea acestuia faţă de tot ceea ce se întâmpla. Ajungând la *Mătasea franţuzească,* el luă valiza, în vreme ce Claire o conduse pe Mary Catherine sus. În lift, privirile li se întâlniră întâmplător. Ea însă şi–o întoarse iute, refuzând să vadă în ochii lui cenuşii şi intenşi toate întrebările la care nu îi răspunsese.

Odată ajunşi în apartament, ea o îndreptă pe Mary Catherine spre dormitor.

— Mă întorc imediat, îi spuse ea peste umăr.

— Aştept.

O ajută pe Mary Catherine să se dezbrace şi puse cu grijă

hainele demodate în dulap. După ce avu grijă să îi dea medicamentul, o înveli şi îi spuse:

— Noapte bună, mama. Somn uşor.

— Probabil că am încurcat zilele. O să vină mâine după mine, şopti ea şi, zâmbind liniştită, închise ochii.

Claire se aplecă şi o sărută pe obrazul rece şi neted.

— Da, mama. Mâine.

Stinse veioza şi ieşi închizând uşa încet.

Era epuizată. O dureau umerii de oboseală. Drumul de la dormitorul mamei ei până în living–room i se păru foarte lung. Cassidy o aştepta probabil ca un pluton de execuție, înarmat şi gata să tragă. Nu avea de ales decât să îl înfrunte. Luându–şi inima în dinți, se duse la el.

Nu îl văzu imediat ce intră în încăpere. Gândindu–se că poate se răzgândise şi plecase, avu o secundă de uşurare şi câteva de dezamăgire.

Deşi negase şi față de Yasmine şi față de sine, îl găsea pe Cassidy atrăgător. Fizic, bineînțeles. Dar mai era ceva... dăruirea, tenacitatea, hotărârea lui? Aceleaşi calități care îi provocau repulsie o şi atrăgeau în acelaşi timp. Se temea de el şi, totuşi, el arătase o bunătate neobişnuită față de mama ei. Căutându–l cu privirea în întuneric, nu ştia cu certitudine decât că sentimentele ei față de Cassidy erau contradictorii.

Printre umbre îl zări lângă bufet, numai în cămaşă, întf–un mod ciudat de intim, trendul îi era agățat în cuier alături de impermeabilul şi pălăria ei. Când se întoarse, Claire văzu că avea părul încă ud şi ținea în mână două pahare cu *Remy Martin.* Veni spre ea în mijlocul camerei şi îi întinse unul.

— Îți mulțumesc, domnule Cassidy.

— E din băutura dumitale.

— Îți mulțumesc oricum.

Claire se bucura că nu aprinsese lumina. Pătrundea destulă prin peretele din geamuri. Din când în când, norii umflați erau

iluminați de câte un fulger care făcea ca întregul cer să semene cu negativul unei fotografii. Dar cea mai rea parte a furtunii trecuse, lăsând în urmă o ploaie abundentă şi neamenințătoare. Şuvoaiele argintii alunecau pe geam aruncând pe ea umbre mişcătoare în timp ce se îndrepta spre fereastră. Fluviul nu era decât o panglică lată şi întunecată, tivită cu lumini pe ambele maluri. O şalupă goală luneca înspre amonte.

Prima înghițitură de coniac îi arse esofagul, iar cea de–a doua împrăştie căldură în tot trupul, începâhd cu o uşoară înțepătură a buzelor şi terminând cu o furnicătură în degetele de la picioare.

— În asemenea momente îmi doresc să fi putut fuma, spuse ea.

— Poftim?

Ea îi auzi paşii apropiindu–se.

— Am spus că uneori îmi doresc să pot fuma. Acesta este unul din acele momente.

Întorcându–se, îl găsi mult mai aproape decât şi–ar fi închipuit. Ochii lui aveau aceeaşi culoare ca ploaia care plesnea geamurile şi o fixau cu o intensitate ce îi tăia răsuflarea.

— Fumatul nu–ți face bine.

— Da, ştiu. Cred că invidiez relaxarea imediată pe care o oferă unui fumător, spuse ea plimbându–şi degetele pe pahar. Ai văzut vreodată un fumător de trabuc sufiând fumul într–un pahar cu coniac înainte să bea? Îl întrebă ea şi el clătină din cap. E frumos să vezi cum se învârteşte fumul înăuntrul cristalului. Când băutura se înghite se inhalează şi fumul. E provocator şi senzual. Cred că dă un gust mai bun coniacului. Sau poate trabucului. Nu ştiu;

— Pe cine ai văzut făcând aşa?

— Pe nimeni, de fapt. Am văzut într–un film despre Richard Burton. Poate era un obicei numai al lui. Poate era o modă a secolului al nouăsprezecelea.

Privirea lui tulburătoare rămase ațintită asupra ei.

— Ce te–a făcut să te gândeşti la asta, Claire? Ea dădu din

umeri cu stângăcie.

— Seara asta ploioasă, coniacul.

— Sau încercai doar să mă distragi?

— Poți fi distras atât de uşor?

El ezită puțin cam mult înainte de a spune nu. Apoi dădu pe gât coniacul care îi mai rămăsese şi puse paharul gol pe bufet. Când reveni lângă ea la fereastră, era pregătit să discute probleme serioase.

— Ce s–a întâmplat în seara asta?

— Ai fost acolo doar. Ai văzut.

— Şi tot nu ştiu ce s–a întâmplat. A şters–o, nu?

— Da A şters–o.

— Ştii, n–am vrut să sune…

— Ştiu că n–ai vrut.

— Cât de des… Cât de des face aşa?

— Depinde. Uneori o face, prerrie"ditat. Alteori îi vine din senin. Câteodată este perfect lucidă. Altă dată, ca prima dată când ai cunoscut–o dumneata, pare derutată, senilă.

Vocea i se înăspri.

— Uneori e aşa cum ai văzut–o în seara asta, complet detaşată de această lume, trăind în cu totul alta.

— Ce anume îi provoacă aceste stări?

— Nu ştiu.

— Doctorii ce spun?

— Nici ei nu ştiu. Se întâmplă de când mă ştiu eu şi stările de inconştiență devin mai profunde pe măsură ce înaintează în vârstă. La început îmi amintesc că era numai o uşoară deprimare, în timpul „pauzelor", cum le spunea mătuşa Laurel, mama se retrăgea în camera ei, unde plângea zile întregi, refuzând să se dea jos din pat şi să mănânce. Mătuşa Laurel şi cu mine îi duceam de mâncare.

— Ar fi trebuit să fie tratată chiar de la început. Claire îl fulgeră cu privirea.

— A fost doar o observație, nu o critică, spuse el. Claire îl studie o clipă. Când se convinse că era,

Sincer, încetă să mai fie ostilă.

— Acum ştiu că ar fi trebuit să o vadă un medic imediat. O deprimare atât de profundă era ceva anormal. Dar eu nu eram decât un copil şi, cu toate intenţiile ei bune, mătuşa Laurel nu ştia cum să procedeze în cazul unei boli mintale. Nici nu îşi dădea seama că asta era. Mama era o tânără pe care o părăsise iubitul. Familia ei o alungase şi o dezmoş–tenise, aşa că mătuşa Laurei a luat boala ei drept o inimă zdrobită.

— O inimă zdrobită care nu avea să se mai vindece.

Claire încuviință.

— Într–o zi, mama a făcut ce–a făcut şi astăzi. S–a îmbrăcat şi s–a strecurat afară din casă cu o valiză. Eram foarte mică, dar îmi amintesc cât de îngrijorată a fost mătuşa Laurel până când un polițist a adus–o înapoi acasă. Ne cunoştea. O zărise pe mama pe Canal Street, târându–şi valiza. Când s–a dus lângă ea să îi ofere ajutorul şi–a dat seama cât de absentă era. Din fericire, a adus–o acasă în loc să o ducă la poliție, scutind–o de o asemenea ruşine.

— În timpul acestor pauze, îşi închipuie că fuge de acasă?

— Da. Cred că înainte să o părăsească, tata i–a propus să fugă împreună. Până la urmă trebuie să se fi făcut nevăzut. Mama îşi imaginează că vine să o ia din locul stabilit, în seara asta sunt sigură că a luat autobuzul până la tramvai şi apoi a mers pe jos pe bulevardul St. Charles până la *Ponchartrain.*

— Acela este mereu locul unde trebuie să se întâlnească?

— Nu. Locul de întâlnire este mereu altul. Nu e niciodată sigură unde sau când trebuie să îşi întâlnească iubitul, în loc să accepte ceea ce este evident, ea se învinuieşte că nu a înțeles cum trebuie.

Claire îşi luă privirea de la fereastră şi se întoarse spre Cassidy.

— În seara când Jackson Wilde a fost ucis, mama s–a furişat afară şi s–a dus la *Fairmont.* Andre m–a sunat şi mi–a spus că era în hol şi îşi aştepta logodnicul, aşa că m–am dus să o iau. De aceea

am fost acolo. După ce am aflat ce s–a întâmplat, l–am rugat pe Andre să nu spună nimănui de vizita mea. Din moment ce prezența mea nu a avut nicio legătură cu Wilde, a fost' de acord să îmi respecte dorința. Sunt convinsă că atât dumneata, cât şi colegii dumitale, ați fost încântați ascultând conversația noastră, dar ați interpretat–o greşit.

Cuprinzând paharul cu amândouă mâinile, sorbi tot conținutul. Cassidy i–l luă înapoi şi îl puse pe bufet.

— N–ar fi mai uşor pentru toată lumea dacă ai duce–o într–o clinică?

Claire se aşteptase la acea întrebare. De–a lungul anilor, se mai pusese de sute de ori. Iar răspunsul era mereu acelaşi.

— Fără îndoială că ar fi mai uşor. Dar ar fi şi mai bine?

— Văd că eşti foarte decisă în privința acestui subiect.

Agitată, ea începu să se plimbe prin fața ferestrelor.

— De când mă ştiu, tot s–au găsit indivizi ba din domeniul sănătății, ba de la asistența socială, ba de la instituțiile juridice care au încercat să mă convingă să o duc la un sanatoriu.

— Şi, mai înainte, au încercat să te ia de lângă ea. Claire se opri şi se răsuci brusc privindu–l.

— N–ai putut să–ți vezi de treabă, nu, domnule Cassidy?

— Nu, n–am putut. Asta mi–e meseria.

— O meserie oribilă.

— Uneori, recunoscu el. În loc să–mi fi povestit toate balivernele acelea despre copilăria dumitale, de ce nu mi–ai vorbit sincer despre încurcăturile cu autoritățile?

— Pentru că sunt prea groaznice ca să mi le mai amintesc. Mai am şi acum coşmaruri în legătură cu ele. Visez indivizi de la asistența socială care vin să mă ia din casa mătuşii Laurel, iar eu lovesc cu picioarele şi țip. Mama e derutată şi supărată. Eu nu vreau să plec.

— Potrivit documentelor, micuța Claire Louise Laurent le–a dat multă bătaie de cap, ceea ce mi–e foarte uşor să cred.

— Lucrurile mergeau bine, spuse ea. Apoi mama avea vreo rătăcire mai serioasă şi făcea câte ceva care îi ațâța.

— Şi mătuşa dumitale? Mi–ai descris–o ca pe o rudă foarte iubitoare.

— Aşa şi era, dar experții, zise ea accentuând cuvântul cu dispreț, nu erau de aceeaşi părere. Era ciudată şi deci nu corespundea criteriilor lor pe care trebuia să le îndeplinească cineva pentru a putea deveni un părinte adevărat. Veneau după mine. Mă luau. De trei ori am fost dusă la diverse familii adoptive, dar de fiecare dată am fugit, până când i–am obosit şi m–au lăsat să mă întorc acasă. Când aveam vreo doisprezece ani, mama a plecat şi a dispărut câteva zile. Până la urmă am descoperit–o într–un hotel nenorocit, dar deja era implicată şi poliția. Cei de la *Resurse Umane* au aflat şi au venit să mă ia. Nu creşteam într–un mediu sănătos, aşa spuneau. Aveam nevoie de îndrumare şi stabilitate. Am jurat că o să fug de oriunde mă vor duce şi că aveam să o fac tot timpul şi că, orice ar fi făcut ei, nu mă puteau despărți de mama mea. Bănuiesc că până la urmă m–au crezut, pentru că n–au mai venit niciodată.

Toate resentimentele ei adunate se răsfrânseră cu toată forța asupra lui Cassidy.

— Puțin îmi pasă ce spun documentele despre mine. Le–am dat btaie de cap, da, aşa e. Şi aş continua să dau bătaie de cap oricui ar încerca să ne despartă. Locul meu e lângă ea şi sunt foarte fericită că pot să am grijă de ea. Când a rămas însărcinată, ar fi putut face cel mai uşor lucru, care la vremea aceea era şi la modă printre bogătaşi. S–ar fi putut duce în Europa un an şi apoi să mă dea cuiva spre adopțiune. Potrivit celor spuse de mătuşa Laurel, acest lucru au sfătuit–o şi bunicii mei. Sau s–ar fi putut duce de partea cealaltă a fluviului, în Algiers, să avorteze. Ceea ce ar fi fost şi mai simplu. Nimeni n–ar fi ştiut, nici măcar părinții ei. Dar nu, ea a vrut să mă nască, indiferent dacă acest lucru însemna să îşi sacrifice moştenirea şi întregul mod de viață.

— Ai un simț al datoriei admirabil.

— Nu mă simt datoare față de ea. O iubesc.

— De aceea nu o încui în cameră aşa încât să nu mai poată fugi?

— Exact. Nu are nevoie de încuietori, ci de iubire, răbdare şi înțelegere. Şi, pe urmă, ar fi crud şi inuman. Refuz să o tratez ca pe un animal.

— Dar ar putea păți ceva hoinărind singură pe străzi, Claire.

Ea se trânti pe brațul canapelei îmbrăcată în alb.

— Crezi că nu ştiu asta? Cu excepția faptului că nu o încui, iau toate măsurile de prevedere împotriva hoinărelilor ei. Şi Yasmine face la fel. Şi Harry. Dar când vrea să o şteargă, are viclenia unei fetişcane. Uneori, cu toată grija noastră, trece pe lângă noi, ca în seara asta, când eu credeam că doarme liniştită.

Câteva clipe nu mai spuseră nimic. Un tunet se auzi bubuind departe, dar nu îi deranja. Claire îşi încrucişa brațele şi îl surprinse pe Cassidy privind–o cu acea afurisită fascinație proprie lui. Privirea aceea o făcea să nu se simtă bine din cele mai multe motive şi se întrebă dacă era la fel de conştient de întunericul tăcut ca şi ea.

— De ce am mereu senzația că parcă mă priveşti printr–o lupă? Întrebă ea nemulțumită.

— Pentru că inviți la o cercetare profundă.

— Dar nu sunt o ciudățenie, nu?

— Eşti o enigmă.

— Viața mea e o carte deschisă.

— Nu prea, Claire. A trebuit să obțin foarte greu fiecare informație de la tine. M–ai mințit tot timpul.

— Am fost la *Fairmont* în seara aceea să o iau pe mama, spuse ea plictisită. Nu avea niciun sens să–ți spun asta de la început.

— Ai mințit în legătură cu copilăria ta, despre care mă făcuseşi să cred că a fost nemaipomenită.

— Este cineva absolut sincer când vorbeşte despre copilărie?

— Şi m–ai mai mințit spunându–mi că n–ai fost niciodată arestată.

Ea îşi lăsă capul să îi cadă în față şi izbucni într–un râs amar.

— Nu ți–a scăpat absolut nimic, aşa e?

— În ziua când ne–am cunoscut, mi–ai spus să nu te subestimez, dar, te rog, nu mă subestima nici dumneata.

Îi ridică bărbia cu degetul.

— Povesteşte–mi despre asta, Claire.

— De ce? Sunt sigură că ştii deja totul. Am atacat un polițist.

— Acuzația s–a retras.

— Nu aveam decât paisprezece ani.

— Ce s–a întâmplat?

— Nu scrie în dosar?

— Aş vrea să aud versiunea dumitale. Ea trase adânc aer în piept.

— O colegă de şcoală stătea la mine.

— O ascundeai. Fugise de acasă.

— Da, spuse ea tăios. O ascundeam. Când polițiştii au venit să o ia, a devenit isterică. Unul din ei a încercat să–i pună cătuşele şi eu am făcut tot posibilul să–l împiedic.

— De ce o ascundeai? Nici când te–au amenințat cu închisoarea nu le–ai spus de ce colega dumitale se ascundea acolo.

— L–am dat cuvântul că nu voi spune nimănui, dar asta a fost cu mulți ani în urmă şi ea…

Făcu un gest care însemna că nu mai conta.

— Tatăl ei vitreg o molesta sexual. Era violată, uneori constrânsă la sodomie, lucruri care se întâmplau în fiecare noapte, timp în care mama ei se făcea că nu vede nimic.

Murmurând înjurături, Cassidy îşi trase încet mâinile peste față.

— Nu mai putea suporta şi nu avea încotro să se ducă. Se temea că dacă le spunea călugărițelor sau unui preot, nu aveau să o creadă. Se îngrozea să se mai ducă acasă. Când mi–a spus, m–am oferit să o ascund cât timp voia ea.

Claire privi în gol o clipă, amintindu–şi cât de mult o înfuriase inutilitatea acțiunilor ei.

— La două săptămâni după ce au dus–o înapoi acasă, a fugit din nou. Probabil că a plecat din oraş, pentru că nimeni n–a mai ştiut nimic de ea.

— Ai fi putut să scapi fără cazier şi să le spui polițiştilor despre ce era yorba.

— La ce bun? Întrebă ea pe un ton batjocoritor. Tatăl ei vitreg era milionar. Locuiau într–o casă superbă în Garden District. Chiar dacă ar fi crezut–o cineva, povestea ar fi fost muşamalizată şi tot ar fi trimis–o acasă. Şi, pe urmă, i–am promis că nu voi spune nimănui, zise ea clătinând din cap. Consecințele pe care le–am avut de suportat eu nici nu pot fi comparate cu ceea ce a suferit ea, domnule Cassidy.

— Povesteşte–mi despre Andre Philippi. Îl privi furioasă.

— Ce vrei să ştii?

— Ați studiat amândoi la *Academia Sacred Heart.*

— Din clasa a şaptea până într–a douăsprezecea. Sora Anne Elizabeth este maica stareță. Sau cel puțin era în perioada când Andre şi cu mine studiam acolo, spuse Claire înclinându–şi capul; părul îi atinse umărul. Este ceva rău în faptul că am fost colegi de clasă?

— Povesteşte–mi despre el, spuse Cassidy, ignorând întrebarea. Este un omuleț nostim.

Instantaneu atitudinea eise schimbă. Renunță la orice urmă de distracție şi flirt şi vocea îi deveni mai tăioasă.

— Bănuiesc că indivizii cu statură atletică, aşa că dumneata, cred despre Andre că este „nostim”.

— N–am vrut să o spun în sens peiorativ.

— Pe dracu’ n–ai vrut.

— E homosexual?

— E important?

— Nu ştiu încă. Este?

— Nu. De fapt, o iubeşte la nebunie pe Yasmine.

— Dar acum nu e încurcat cu nimeni, nici bărbat, nici femeie?

— Din câte ştiu eu, nu. Locuieşte singur.

— Ştiu.

— Bineînțeles.

— Am un dosar al lui, spuse el. Am câte un dosar al tuturor angajaților dela hotelul *Fairmont,* chiar şi al celor care nu erau de serviciu în seara aceea.

— Ai şi un dosar al meu?

— Chiar unul foarte consistent.

— Sunt măgulită. Cassidy se încruntă.

— Ce ştii despre părinții lui Andre? Ce origine are? Nu mi–am dat seama.

— Este o întrebare cu implicații rasiale?

— La naiba, spuse Cassidy. Nu, nu e. Vrei să nu mai fi aşa defensivă?

Claire îşi cântări opțiunile şi văzu un avantaj în a–i povesti lui Cassidy despre Andre. Dacă nu o făcea, ar fi căutat el singur şi cu cât scormonea mai mult, cu atât părea să devină mai precară situația ei.

— Mama lui Andre era progenitura unui alb şi unei mulatre. Ştii ce înseamnă?

El încuviință.

— Era o femeie extraordinar de frumoasă, într–un fel semăna cu Yasmine. Deşi era inteligentă, nu a absolvit niciun liceu. S–a pregătit, în schimb, la ce îi era necesar în profesia ei.

— Care era?

— Aceea de a ține companie bărbaților. A învățat totul de la mama ei. A început să aibă clienți încă de la cincisprezece ani.

— Era o prostituată?

Cuvântul o ofensă şi dădu de înțeles acest lucru.

— O prostituată stă la colțuri de stradă şi trage de bărbații care trec. E o diferență. Mama lui Andre întreținea relații pe mai multe

planuri cu diverşi domni, care' durau chiar ani de zile, iar aceştia o răsplăteau foarte bine.

— Aceşti „domni" erau albi?

— Majoritatea.

— Şi unul dintre ei a fost tatăl lui Andre.

— Exact. Era un renumit om de afaceri, care nu a putut recunoaşte copilul, dar a acceptat să–şi asume responsabilitatea lui.

— Ştii cine era?

— Andre ştie, dar nu mi–a spus niciodată.

— Şi, chiar dacă ai şti, nu mi–ai spune.

— Nu, nu ți–aş spune. Cassidy se gândi câteva clipe.

— Datorită faptului că tatăl său era bogat, Andre a putut urma la cele mai bune şcoli.

— Da, dar era un proscris. Ceilalți copii spuneau lucruri neplăcute despre *maman a* lui şi pe el îl făceau în toate felurile. Şi eu eram considerată cam la fel, pentru că nu aveam o viață normală de familie. Era firesc ca Andre şi cu mine să ne împrietenim. Mama lui îi era devotată şi invers. La fel cum mama ei făcuse cu ea, a făcut şi ea cu Andre învățându–l totul despre mâncăruri, despre băuturi, despre etichetă, cum să se îmbrace, cum să deosebească lucrurile de calitate de cele proaste, fie că era vorba de bijuterii, țesături sau mobilă veche, înainte ca tatăl lui Andre să îi aranjeze o casă, îl luă pe Andre cu ea când se întâlnea cu domnii aceia. O aştepta în holurile unor hoteluri de lux unde oamenii de culoare nu erau primiți până la începutul anilor şaizeci. Poate pentru că a avut acest privilegiu, s–a îndrăgostit de hoteluri. Pentru el erau mai frumoase şi mai sacre decât nişte catedrale, pentru că nu toată lumea avea acces în ele. El putea să meargă acolo unde alți copii nu aveau voie. A visat să ajungă să conducă unul, spuse ea şi, cu o voce distantă, adăugă: mă bucur tare mult că şi–a realizat visul.

— Ce s–a mai întâmplat cu mama lui? Întrebă Cassidy. Mai are

clientelă?

— Nu, domnule Cassidy. Şi–a luat viața tăindu–şi venele cu o lamă. Andre a găsit–o în cadă într–o după–amiază când s–a întors de la şcoală.

— Dumnezeule!

— Dacă nu eşti pregătit să suporți duhoarea, nu ar trebui să dezgropi trecutul.

El se încruntă furios.

— Crezi că–mi face plăcere?

— Dacă nu–ți face plăcere, atunci de ce te încă–pățânezi să scoți la lumină tot ce e mai urât în viața oamenilor?

— Este unul din aspectele cel mai puțin plăcute ale muncii mele, Claire. Dar este, totuşi, munca mea.

— Răspunde–mi, te rog, la o întrebare, spuse ea deodată..

— La care?

— Trebuie să–mi spui neapărat Claire?

Se priviră în tăcere câteva clipe, învăluiți de tensiune, în cele din urmă, el îi răspunse întorcându–se:

— Nu, nu trebuie.

— Atunci de ce o faci?

El se întoarse atunci din nou, încet. Ochii lui păreau să fi căpătat calități tactile atingând–o peste tot în acelaşi timp.

— Poți fi o mincinoasă, Claire, dar proastă nu eşti, spuse el răguşit. Ştii foarte bine de ce.

Ea îi susținu privirea până când presiunea din piept deveni insuportabilă. Nu trebuia decât să nu se mai uite la el, dar nu putea. Se simțea atrasă spre el, legată de el cu fire invizibile.

Stătuseră atât de nemişcați, încât atunci când el se mişcă, în sfârşit, ea tresări fără să vrea. Dar el îşi ridică doar mâna pentru a–şi masa ceafa de parcă l–ar fi durut muşchii.

— Să revenim la Andre. Te–a sunat în seara aceea ca să–ți spună că mama dumitale era la *Fairmont.*

Ea încuviință, îi era greu să vorbească. Inima îi mai bătea încă

năvalnic.

— Te–ai dus să o iei? — Da.

— Singură?

— Da. Cu maşina mea.

— La ce oră se întâmpla totul?

— Nu ştiu sigur.

— Claire…

— Nu ştiu! Strigă ea scuturând din cap cu nerăbdare. A fost după spectacol, pentru că, după cum ştii, am fost acolo mai devreme.

El încercă să îşi păstreze cumpătul, dar ea văzu că nu îi era tocmai uşor.

— Spune–mi o oră aproximativă.

— Miezul nopții, poate. Nu mai târziu.

— Cum a ieşit Mary Catherine fără să ştii?

— Ți–am spus că poate avea resurse ascunse. A coborât, a descuiat uşa şi a decuplat alarma înainte să deschidă uşa.

— Chiar şi în timpul „pauzelor" poate fi atât de lucidă?

Claire evită să îl privească.

— Uneori…

— Bine, deci te–ai dus la *Fairmont.*

— Am parcat ilegal vizavi. Ştiam că n–o să stau decât un minut şi aşa a fost. M–am dus repede în biroul lui Andre, am luat–o pe mama şi am plecat. Probabil că n–am stat mai mult de două minute.

— Te–a mai văzut cineva? Altcineva dintre angajații hotelului?

— Nu ştiu, bănuiesc că poți întreba.

— Să fii convinsă.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi privi prin geamurile ude de ploaie, în ciuda torturilor la care o supunea, Claire observă că avea un profil foarte masculin, o ținută de bărbat, începând de la părufud, până la vârfurile pantofilor.

— L–ai văzut pe Wilde în seara aceea la Superdom. Apoi, mai

târziu, te–ai aflat în hotelul unde a fost ucis. Şi ai făcut tot ce–ai putut să ții totul secret.

— De câte ori trebuie să–ți explic? Voiam să–mi apăr mama de bârfe şi speculații. Este chiar atât de greu să înțelegi?

— N–ai stat decât în hol? — Da.

— Nu te–ai dus la niciun alt etaj, în nicio altă parte a hotelului?

— Nu.

— Ai folosit liftul? — Nu.

Se întoarse şi îşi propti mâinile pe brațele canapelei în aşa fel încât îi atingea şoldurile. Aplecându–se spre ea, o întrebă:

— Atunci de ce naiba nu mi–ai spus toate astea mai înainte? Dacă totul era atât de nevinovat, de ce m–ai mințit?

— Pentru că încercai să mă implici. Numele meu era pe lista neagră a lui Wilde şi păreai să crezi că acest lucru era important. Ai găsit plicul acela cu tăieturi din ziare pe care dintr–o prostie încercasem să–l distrug. Erau deja două lucruri împotriva mea. Mă temeam că dacă vei afla că am fost chiar în apropiere de hotelul *Fairmont* ai fi făcut ceea ce faci, de fapt şi ai fi tras concluzii greşite.

— Sunt greşite, Claire? Te–ai dus la *Fairmont* numai ca să–ți iei mama?

— La fel ca în seara asta.

— Cât timp ai stat acolo, nu cumva l–ai rugat pe prietenul tău Andre Philippi să te strecoare în apartamentul lui Wilde?

— Şi Wilde ar fi stat aşa gol să discute cu mine, care eram o străină?

— De unde ştii că era gol?

— Dar a scris în toate ziarele timp de o lună de. Zile că a fost descoperit gol în pat. Şi, pe urmă, chiar dacă aş fi fost hotărâtă să–l omor pe Jackson Wilde, crezi că aş mai fi amestecat pe altcineva?

— La dracu', habar n–am! Strigă el.

După ce se mai calmă, lăsă să–i cadă capul între umeri. Era atât de aproape, încât îi putea mirosi apa din păr şi de pe piele. Chiar şi

în întuneric îi putea distinge firele de păr din creştetul capului. Dacă şi–ar fi mişcat capul cât de puțin, i–ar fi atins cu buzele tâmpja unde o venă pulsa puternic.

În cele din urmă, el îşi ridică privirea şi i se uită în ochi iscoditor.

— E atât de clar. Aveai motiv. Aveai ocazia. Ai avut chiar şi un om în interior care te–ar fi putut ajuta, Claire, trebuie să recunoşti că, din punctul meu de vedere, eşti vinovată că naiba.

— Şi de ce mai eşti supărat? Nu asta ai vrut? Credeam că o să te bucuri că prinzi, în sfârşit, un suspect. Ce s–a întâmplat?

Cu mişcări lente şi voite, îi puse mâinile pe umeri, ridicând–o şi ținând–o periculos de aproape.

— Ce s–a întâmplat? Cred că am găsit ucigaşul, spuse el şi, trecându–şi degetele prin părul ei, îi înconjură capul. Dar n–aş fi vrut să fii tu.

Deodată, îşi apăsă buzele ferm pe ale ei şi, înainte ca ea să îşi revină din şocul inițial, el îşi înclină capul adâncindu–şi sărutul. Un sunet involuntar îi scăpă lui Claire când limba lui îi separă buzele purtând cu ea gustul unui bărbat, o combinație delicioasă de coniac şi forță musculară. Furios şi excitat, el o sărută cu pricepere, fără să întâmpine nicio rezistență, deşi la început ea fusese prea uluită pentru a–l opri şi după câteva secunde era prea prinsă în farmecul sărutului pentru a mai încerca.

Ridicându–şi capul numai atât căi să poată schimba unghiul, el îşi lăsă mâinile în jos spre mijlocul ei, lipind–o de el. Era tare. Dorința se deschidea în ea ca petalele unui boboc primăvara. Se frecă de el.

— Ah, Doamne, murmură el, îngropându–şi fața în gâtul ei.

Cu îndemânare, îi descheie nasturii bluzei, îi desfăcu sutienul şi îşi strecură mâinile în locul cupelor. Palmele lui trecură mai întâi uşor pe deasupra, apoi începură să mângâie.

Sărutul lui deveni mai sălbatic şi mai înfometat. Claire se ținea strâns de cămaşa lui, căci, dacă i–ar fi dat drumul, s–ar fi prăbuşit

pe spate, nu atât din cauza faptului că o ținea foarte aplecată, ci fiindcă sărutul şi atingerile lui o dezechilibraseră.

Buzele lui trăgeau de ale ei, în timp ce cu limba căuta parcă răspunsurile atât de mult dorite. Trupurile erau gata să le ia foc, atât de înfierbântați erau amândoi. Sub mângâierile lui, sânii ei erau plini de viață şi ațâțați, cu sfârcurile ridicate în semn de răspuns.

Intensitatea îmbrățişării era înspăimântătoare. Răspunsul ei aprins o speria pe Claire. Îşi imagină cum îşi pierdea stăpânirea de sine, la fel de repede cum un lemn uscat era mistuit de flăcările lacome, în curând nu avea să mai aibă niciun pic de control şi acest lucru o îngrozea cel mai mult. Toată viața autoritățile încercaseră să îi spună ce era mai bine pentru ea. Era hotărâtă să reziste.

— Gata! Spuse ea atunci, întorcând capul şi îndepărtându–i mâinile. A fost o bună încercare, dar în felul ăsta n–o să–mi smulgi nicio mărturisire.

El îi dădu drumul imediat şi făcu un pas înapoi, îşi încleşta pumnii pe lângă trup. Suflă din greu, iar vocea îi era răguşită şi inegală.

— Ştii foarte bine că nu pentru asta te–am sărutat.

— Nu? I–o întoarse ea sfidător.

El îşi luă atunci trendul din cuier şi deschise uşa cu furie. Lumina de pe hol năvăli înăuntru conturându–i silueta.

Câteva clipe se priviră prin beznă, după care el ieşi trântind uşa, iar Claire se prăbuşi pe brațul canapelei. Acoperindu–şi fața cu mâinile, gemu cu o pocăință de care sora Anne Elizabeth ar fi fost mândră:

— Oh, Doamne, nu. Nu.

Cu voia ei şi de plăcere, sărutase bărbatul care putea şi, probabil, avea să o condamne la închisoare pentru tot restul vieții.

Deschise uşa purtând un tricou şi pantaloni colanți.

— Cassidy, spuse ea surprinsă. Te–ai încuiat pe afară?

Se uită peste drumul care le separa casele, căutând parcă o explicație la faptul că îi apăruse la uşă la ora aceea târzie.

— Nu, am văzut lumină încă aprinsă, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Intră.

Patty–Penny–Peggy se dădu la o parte şi el intră într–un living–room foarte asemănător cu al lui, dar mult mai frumos mobilat şi mult mai ordonat.

— Ce vreme urâtă, spuse ea arătând spre trenci.

— Ce–a fost mai rău a trecut, cred.

— La loc. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Ah, făcu ea zâmbind uşor încurcată. Ți–e foame? Ai mâncat?

— Nu–mi amintesc, spuse el sincer. Nu cred, dar nu mi–e foame.

— Bine, stai jos. O să pun puțină muzică. Ce–ți place?

— Nu sunt pretențios.

Îşi scoase trenciul şi îl aruncă pe brațul unui fotoliu, dar nu se aşeză.

Ea dădu drumul unui picup cu compact–discuri şi începu un cântec de–al lui Randy Travis.

— Îți place genul *country?*

— E în regulă.

Ea îl privi o clipă, după care, proptindu–şi mâinile în şolduri, îl întrebă:

— Ascultă, Cassidy, mă bucur că ai trecut pe aici, dar nu înțeleg nimic. Ce se întâmplă?

— Am venit să te regulez.

Ea clipi de două ori, evident luată prin surprindere, după care zâmbi larg.

— Păi de ce n–ai spus aşa de la început?

Şi, răsucindu–se pe călcâie, porni spre dormitor. Cassidy o urmă.

Capitolul zece

Ariei desfăcu o ciocolată *Snickers* şi o băgă în gură. Dinţii străpunseră stratul de ciocolată şi pe cel de alune cufundându–se apoi în crema caramel şi nuga. Savura excelenta combinaţie de gusturi în timp ce i se topea pe limbă. După ce se delecta la maximum cu ea, începu să sugă crema caramel de pe dinţi.

Măsuţa de cafea din faţa divanului era plină de ambalaje de dulciuri. Copil fiind, ai ei nu îşi puteau permite să cumpere aşa ceva, iar Ariei era norocoasă dacă mânca–ceva dulce o dată la câteva săptămâni. Dar în acei ultimi câţiva ani, recuperase tot şi nu se mai sătura.

Se întinse numai de plăcerea de a vedea, de a auzi şi de a simţi pijamaua de mătase pe picioare. Oglinda din faţă arăta o femeie liberă înconjurată de lucruri frumoase. Lui Ariei îi plăceau foarte mult aceste lucruri, într–adevăr, îi plăcea să se laude cu ele.

Casa în care trăise ea avusese bun doar faptul că avea toaleta înăuntru. Fusese extrem de urâtă, cu camerele mari mobilate spartan şi ieftin. Se cutremură de silă numai amintindu–şi. Nu îşi invitase niciodată prietenii acolo, pentru că îi era ruşine cu casa aceea veche şi urâtă. Se mai ruşina şi cu oamenii care locuiau în ea. Fratele ei fusese mai rău decât orice închipuire şi îi terorizase pe toţi. Părinţii ei păruseră totdeauna bătrâni, dar abia acum îşi dădea seama că grijile îi îmbătrâniseră înainte de vreme. Totuşi, acest lucru nu o făcea să nutrească sentimente mai bune faţă de ei. Se bucura că muriseră demult.

Ar fi vrut să îngroape amintirea sărăciei la fel de uşor şi de definitiv. Dar, ori de câte ori începea să simtă satisfacţie faţă de viaţa pe care o ducea acum, acele amintiri ieşeau la suprafaţă ca

să o tulbure, îi aminteau cine era înainte de a se arunca în brațele reverendului Jackson Wilde.

Zilele acelea de sărăcie au dispărut pentru totdeauna, îşi spuse ea rotindu–şi privirea prin living–room. În fiecare colț erau obiecte de artă, majoritatea fiind daruri de la adepții lui Jackson. El mereu îi spusese să mai dea din eie, dar Ariei refuzase să se despartă de ceva, indiferent cât de încărcată devenea casa. Ar fi păstrat totul, chiar dacă ar fi trebuit să instaleze nişte rafturi sau să strângă lucrurile în pod ori sub paturi. Pentru ea, toate acele lucruri erau echivalentul siguranței. Nu avea să mai trăiască niciodată fără ele. Reafirmându–şi această hotărâre, mai desfăcu un *Snickers,* savurându–l cu o plăcere enormă.

Intrând cu o ceaşcă de cafea şi cu ziarul de dimineață, Josh observă imediat învelitorile de ciocolată.

— Acesta ți–e micul dejun?

— Şi ce–i cu asta?

— Nu prea arată a fulgi de ovăz, nu?

Se cufundă într–un fotoliu, îşi aşeză ceaşca alături şi despături ziarul.

— O minune. Nu mai suntem pe prima pagină. Aproape că îi venea rău de la stomac când se uita la el. În ultima vreme, Josh devenise cam nesuferit, încă mai făceau dragoste în fiecare noapte. Era priceput, înflăcărat şi posedă senzualitatea unui artist. Degetele lui îi atingeau trupul, aşa cum atingeau clapele pianului, cu forță şi sensibilitate.

Dar conştiința faptului că îl înşelau pe Jackson adăuga plăcere relației lor. Acum, însă, când afacerea nu mai era secretă şi vinovată, devenise lipsită de haz. Chiar şi după orgasm, ea voia ceva mai mult.

Totuşi, nu îşi putea da seama ce o tulbura şi o nemulțumea. Cruciada din Cincinnati se bucurase de un succes excepțional. Două spectacole de televiziune fuseseră înregistrate şi erau gata să fie transmise pe post. În timpul înregistrărilor, sala fusese plină

până la refuz.

Ariel cântase din voce, Josh la pian. Câțiva adepți mărturisiseră înlăcrimați ce însemnase Jackson Wilde şi ministeriatul său pentru ei. Apoi, Ariel urcase pe podium pentru a–şi ține predica sfâşietoare. Zile întregi îi trebuiseră pentru a o învăța pe de rost. Fiecare inflexiune a vocii, fiecare gest fuseseră stabilite cu grijă şi repetate în fața oglinzii, dar nici timpul, nici efortul nu fuseseră risipite în van. Înainte de final, nu exista niciun ochi care să nu fi lăcrimat, iar cutiile pentru danii erau pline de bani.

Cei care, cu câteva săptămâni în urmă, se îndoiseră de faptul că ea ar fi putut continua totul fără Jackson, acum o copleşiseră cu felicitări. Le arătase că se înşelaseră. Era la fel de fermecătoare şi convingătoare că răposatul ei soț. Sute de oameni veniseră să o vadă, considerându–i fiecare cuvânt o nestemată. Avea lumea întreagă în buzunar.

Atunci, de ce se simțea uşor nemulțumită?

Nu era de ajuns. Avea sute de mii de adepți, dar de ce nu milioane? Spuse deodată:

— Eu nu cred.

Josh lăsă în jos un colț din ziar.

— Poftim?

— Nu cred că e atât de minunat faptul că nu mai suntem pe prima pagină, zise ea şi, dându–se jos de pe divan, începu să se plimbe încoace şi încolo.

Se foia, aranja perne cu ciucuri, rearanja vaze de cristal şi ciobănițe din porțelan.

— Ei bine, dacă te face să te simți mai bine, uite reclama noastră pe pagină a cincisprezecea.

Întoarse ziarul spre ea ca să i–o arate. Sus, tipărit cu caracterele specifice ministeriatului, era titlul spectacolului, iar sub el o fotografie a ei cu microfonul în dreptul gurii şi cu lacrimi şiroindu–i pe obraji. Data şi ora difuzării erau trecute dedesubt. Ariei privi reclamă cu un ochi critic.

— *„Rugăciunea lui Jackson Wilde şi ceasul proslăvirii”,* citi ea. Dar Jackson Wilde a murit. De ce n–am schimbat numele programului?

— Cum?

— De ce nu *„Rugăciunea lui Ariel Wilde şi ceasul proslăvirii”?*

— De ce nu *„Rugăciunea şi ceasul proslăvirii”?*

— Pentru că e prea simplu. Şi, pe urmă, oamenii au nevoie de o persoană cu care să se identifice.

— Tu, bănuiesc.

— Ei bine, de ce nu? Doar eu vorbesc cel mai mult acum.

Josh se uită la ea peste buza ceştii din care tocmai sorbea.

— Spune–i afurisitului ăstuia de spectacol cum vrei, Ariel, nu–mi pasă câtuşi de puțin.

— Se vede foarte clar.

El aruncă ziarul deoparte şi se ridică furios.

— Ce naiba vrei să spui?

— Că, dacă n–aş fi fost eu, întreaga afacere s–ar fi încheiat după moartea lui Jackson. Tu n–ai curaj să conduci nici măcar o grupă de cercetaşi, dar o organizație ca a noastră! E bine că m–ai avut pe mine, altfel ai fi cântat pe străzi.

— Mi–ar plăcea mai mult să fac asta. Cel puțin nu m–aş simți ca o pasăre împuțită care se înfruptă dintr–un cadavru.

O sprânceană creionată cu grijă se arcui.

— Dacă eşti atât de nefericit, ştii foarte bine unde e uşa.

Josh o privi, dar, aşa cum ea ştia ce o să facă, dădu înapoi. Se duse la pian şi după ce îşi trecu mâna peste clape începu să cânte o piesă clasică în care puse toată verva şi curajul care îi lipseau când era vorba de o situație dificilă.

După ce se linişti, în sfârşit, se uită la ea, continuând să cânte.

— Ştii ce e cu adevărat jalnic? Faptul că nu–ți dai seama că te faci de râs.

— Mă fac de râs? Repetă ea ofensată. Față de cine?

— Față de toți cei din organizație. Eşti orbită de importanța pe

care ți–o dai. Oamenii. Râd în spatele tău. De ce crezi că doi şi–au dat deja demisia?

— Pentru că nu le plăcea ca o femeie să le dea ordine. Le–am amenințat orgoliul bărbătesc. Dar cui îi pasă? Nici n–aveam nevoie de ei.

— Afacerea asta, pe care tu te lauzi că o ții pe picioare, se prăbuşeşte, Ariel. Numai că tu eşti prea orbită de îngâmfare, ca să–ți dai seama.

Îşi trecu degetele peste clape încheind piesa, după care începu alta.

— Probabil că tata stă undeva acolo sus şi râde zdravăn de noi.

— Te–ai prostit. Ea zâmbi cu înțeles.

— Încă ți–e teamă de el, nu, Ariel?

— Ție ți–e teamă.

— Eu, cel puțin, recunosc, spuse el. Tu nu.

— Mie nu mi–e teamă de nimic şi de nimeni.

— Te mai afli încă sub influența lui.

— Pe naiba.

— De ce mănânci atât de mult şi apoi verşi tot? Termină piesă cu un *fortissimo* care accentua întrebarea.

Solidă rezistență a lui Ariel se clătină.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii foarte bine. O faci de luni de zile. Imediat. După ce mănânci, te duci la baie. Te îndopi cu dulciuri şi apoi te forțezi să dai tot afară. Asta e o boală care se cheamă bulimie.

Ea îl întrebă atunci dându–şi ochii peste cap:

— Dar ce eşti tu, mă rog, cine ştie ce doctor? Aşa îmi țin sub control greutatea. Camerele de luat vederi adaugă totdeauna cel puțin şapte kilograme. N–am chef să arăt ca o balenă albă când cobor pe scara aia.

El se ridică şi îi cuprinse mijlocul subțire.

— Tu nu ții cont numai de calorii, Ariel. Te îndopi, după care te, forțezi să verşi.

Ea se desprinse.

— Ei şi, dacă ar fi aşa? Jackson mă cicălea tot timpul în privința greutății. Trebuia să fac ceva ca să mi–o mențin.

— Nu l–ai cunoscut chiar deloc? O întrebă Josh cu un zâmbet trist. Se pricepea de minune să exploateze slăbiciunile oamenilor. Aşa le controla şi gândurile. Tot timpul dădea de înțeles că marna era o proastă, aşa încât şi ea începuse să creadă, în ultimii ani de viață, se temea să–şi exprime orice părere, de teama de a nu fi ridiculizată. Ştii ce avea cu mine. Tot timpul mă făcea să cred că n–am talent. Muzical. Nu pierdea niciun prilej pentru a–mi reaminti că nu eram bun decât să cânt muzică religioasă şi că nu eram decât o mediocritate, în cazul tău, era problema greutății. Ştia că erai conştientă de tine şi se folosea de acest lucru pentru a te umili. Era viclean ca Satana, Ariel. Şi atât de subtil, încât nu–ți dădeai seama că fuseseşi manevrat decât atunci când realizai că respectul față de tine însuți era la pământ. Ar fi trebuit să–l ignori când te necăjea în legătură cu „grăsimea ta" şi cu faptul că îți plăceau foarte mult dulciurile. Totdeauna ai fost destul de slabă. Acum eşti numai piele şi os. Şi chiar tu ai spus acum câteva clipe că el a murit. Nu te mai poate necăji.

— Nu, dar o faci tu pentru el. Josh scutură din cap resemnat.

— Înțelegi greşit, Ariel, eu nu sunt critic. Mă îngrijorează numai sănătatea ta. Eu…

— Stai puțin, Josh, am o idee, spuse ea şi îi apăsă mâinile astfel încât clapele scoaseră un sunet disonant.

El îşi trase mâinile.

— Afurisite! Dacă mai…

— Încetează.

—Nu ți–am rănit prețioasele mâini. Ascultă, ce ai spus mai devreme în legătură cu faptul ea nu mai suntem pe prima pagină? Ei bine, ai dreptate. Trebuie să facem ceva.

El îşi dezmorți degetele.

— La ce te gândeşti? O întrebă mormăit.

— De când ne–am întors din Cincinnati ne–am îngropat aici, în Nashville, fără să mai atragem atenția nimănui. Ar fi timpul să ne punem în mişcare, să cauzăm nişte titluri senzaționale. Ar trebui să le atragem atenția polițiştilor din New Orleans că înlăcrimata văduvă şi fiul nu au uitat că Jackson Wilde a fost ucis cu sânge rece.

— Eşti sigură că ar fi chiar atât de bine să le aducem aminte?

Ea îi aruncă o privire de gheață.

— Jackson avea o mulțime de duşmani, spuse ea şi, făcând o turlă din degetele arătătoare, şi le duse la buze adăugând: unul chiar în New Orleans.

— Spune–mi ce înseamnă asta.

Cassidy era prost dispus şi lucrul alături de detectivul Howard Glenn nu era menit să îl binedispună. A doua zi după ce o însoțise pe Claire la *Ponchartrain* pentru ca aceasta să o ia pe Mary Catherine, Cassidy îi povestise totul lui Glenn, cu excepția sărutului.

— Deci nu a negat că pe casetă era vocea ei? Întrebase Glenn.

— Nu, pentru că avusese un motiv foarte întemeiat ca să se afle la *Fairmont* în seara aceea.

— Să–l omoare pe predicator.

— Sau să–şi ia mama, aşa cum susține. Glenn se uitase la el sceptic.

— Glenn, n–ar fi putut înscena ceea ce s–a întâmplat aseară. Instabilitatea mintală a lui Mary Catherine este cât se poate de reală, iar ei… domnişoara Laurent îşi apără mama, aşa cum o ursoaică îşi apără puii.

Îi spusese despre prietenia lui Claire cu Andre Philippi.

— Datează din copilărie, deci e logic că el a mințit pentru a nu o da în vileag şi asta–i tot.

Glenn căutase un loc unde să îşi stingă mucul de j țigară, iar Cassidy îi oferise o ceaşcă *Styrofoam* goală.

— Dumnezeule, spusese Glenn turtind țigara, cu cât scormonim

mai mult, cu atât devine mai interesant.

— Dar trebuie s–o facem cu delicatețe.

— Adică?

— Aş vrea să ajung la capăt. Poate e ceva, poate nu. Dar nu poți discuta cu o femeie cum e Claire Laurent duhnind a Camei şi spunând obscenități. Cred că ar fi mult mai bine dacă m–ai lăsa pe mine.

— Ah?

— Te găseşte de–a dreptul respingător.

Glenn se aşează mai comod în fotoliu şi îşi puse un picior peste celălalt.

— Dar pe tine cum te găseşte, Cassidy?

— Ce insinuezi? Izbucnise el trântind stiloul. Glenn ridicase brațele în semn de predare.

— Nimic, nimic. Numai că n–am putut să nu ot» 4erv că arată foarte bine şi nici tu nu eşti prost. Ținând cont de toate…

— Ținând cont de toate, îl întrerupsese Cassidy cu bruschețe, voi judeca asasinul lui Jackson Wilde oricine ar fi el.

— Atunci n–ar trebui să fii atât de sensibil, nu?

De atunci încolo nu mai discutaseră decât chestiuni de serviciu. Cassidy era foarte supărat pe sine pentru că înghițise momeala lui Glenn, dar nu ar fi făcut–o dacă insinuările detectivului nu l–ar fi deranjat atât de mult şi îşi dădea seama că acesta ştia. De atunci nu mai adusese vorba despre posibilitatea unui conflict de interese, dar Cassidy era convins că nu uitase acel schimb de cuvinte.

În dimineața aceea, Glenn îşi dădea cu presupusul, împrăştiase pe biroul lui Cassidy o mulțime de fişe de computer, care conțineau mii de nume, câteva înconjurate cu roşu. Cassidy alese unul la întâmplare.

— Cine e acest Darby Moss?

— Nu–i un nume pe care să–l uiți, nu? Întrebă Glenn retoric. Cu câțiva ani în urmă l–am acuzat de viol. Aranjase o târfă atât de

bine încât a băgat–o în spital. Moss s–a dus la un avocat din Dallas, oraşul lui natal, şi acuzațiile au fost retrase. M–a tras pe sfoară. Aşa că, în momentul în care numele lui apare pe lista contribuabililor la afacerea lui Wilde, îți dă de gândit. M–am dus la sfârşitul săptămânii la Dallas şi l–am găsit pe bătrânu' Darby. Are trei librării cu cărți pentru adulți.

Cassidy se încruntă.

— Nu mai spune!

— Da, porcării obişnuite. Are reviste porno de tot felul. Curios, hm? Când m–am întors m–am aşezat la computer şi am descoperit că toate celelalte nume erau semnale de alarmă, într–un fel sau altul, fiecare se ocupă chiar cu ceea ce acuza Wilde.

— Şi ce vrea să însemne asta? Că atunci când şi–au adus contribuția, Wilde i–a lăsat în pace?

— Cam aşa ceva. Dar asta nu–i tot.

Căută pe listă când degetul i se opri în dreptul altui nume înconjurat cu roşu.

— Aici.

— Gloria Jean Reynolds?

Glenn scoase atunci o bucățică de hârtie din buzunarul de la piept al cămăşii sale de un alb murdar şi i–o întinse. Cassidy citi numele, după care îşi ridică privirea întrebătoare spre Glenn, dar acesta dădu din umeri.

Sună telefonul şi Cassidy ridică receptorul la al doilea apel.

— Domnule Cassidy, sunt Claire Laurent.

Imediat simți un gol în stomac. Vocea ei moale şi ca o boare era ultima pe care s–ar fi aşteptat s–o audă. Nu îi ieşise nicio clipă din minte, dar nu în legătură cu acuzația de crimă.

Aventura cu vecina lui nu îl liniştise decât pentru puțin timp. Când plecase de la ea, tot nu ştia sigur cum o cheamă şi acest lucru îl făcea să se simtă la acelaşi nivel cu un maniac. O folosise în cel mai josnic mod. Singura lui alinare era faptul că ea obținuse de la el în sfârşit ceea ce dorise şi ceruse de nenumărate ori.

— Bună, îi spuse el lui Claire cu o prefăcută nepăsare.

— În cât timp poți ajunge aici?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Voia, oare, să mărturisească?

— La *Mătasea franțuzească?* Ce s–a întâmplat?

— O să vezi când o să vii. Grăbeşte–te, te rog. Închise înainte ca el să mai spună ceva. Îndepărtă receptorul puțin de ureche şi îl privi curios.

— Cine era? Întrebă Glenn, aprinzându–şi o altă țigară.

— Claire Laurent.

Ochii lui Glenn se îngustară privindu–l pe Cassidy printr–un nor de fum.

— Serios?

— Serios. Vorbim mai târziu.

Lăsându–l pe detectiv, Cassidy îşi puse repede haina de la costum şi fugi să prindă liftul înainte să se închidă uşile. Se mustră pentru atâta grabă, dar o

Mătase franțuzească justifică amintindu–şi tonul vocii ei. Deşi fusese la fel de slab şi de şoptit că de obicei, mai sesizase ceva. Iritare? Teamă? Agitație?

În câteva secunde se afla pe drum, îndreptându–se în viteză spre Cartierul Francez şi înjurând traficul aglomerat tot timpul. Aşa cum spusese şi Claire, văzu motivul telefonului chiar înainte de a ajunge la *Mătasea franțuzească.* O mulțime de oameni, pe puțin două sute, se aflau strânşi în fața clădirii. Nu trebui să citească decât câteva pancarte pentru a–şi da seama cine organizase acel marş de protest.

— Fir–ar să fie.

Parcă ilegal şi îşi croi drum printre curioşii trecători până când ajunse lângă un polițist.

— Cassidy, de la procuratură, spuse el arătându–şi legitimația. De ce nu opriți porcăria asta?

— Au aprobare.

— Care idiot le–a dat–o?

— Domnul judecător Harris.

În sinea lui, Cassidy oftă. Harris era ultraconservator şi un adevărat fan al lui Jackson Wilde. Cel puțin aşa dăduse impresia, pentru a aduna voturi.

Polițistul îl întrebă apoi arătând spre o pancartă pe care o ținea o femeie care aducea a bunică.

— Catalogul ăsta e chiar atât de sexy? Poate ar trebui să–i iau şi eu unul femeii mele. Să ne mai

Înviorăm şi noi viața sexuală. Pe Cassidy nu îl interesa.

— De când fac chestia asta?

— De vreo oră, dar atâta timp cât sunt liniştiți îi lăsăm în pace. Numai că aş vrea tare mult să cânte alt cântec.

Demonstranții cântaseră deja de trei ori *„înainte, luptător creştin"* de când apăruse Cassidy. Beneficiau foarte mult şi de atenția presei care era extrem de prezentă. Toate posturile de televiziune locale erau reprezentate de minicamere şi o mulțime de reporteri. Ba un fotoreporter cu un aparat de 35 mm se cățărase pe un felinar pentru a avea un unghi mai bun.

Iritat, Cassidy îşi făcu loc printre şirurile de adepți ai lui Wilde îndreptându–se spre uşă. Sună la sonerie.

— V–am mai spus doar să nu vă mai prind pe aici!

— Sunt Cassidy de la procuratură. Domnişoara Laurent m–a chemat.

Aceeaşi femeie pe care o cunoscuse prima dată îi deschise uşa şi acum, privindu–l cu indignare. Ochii nu îi erau decât nişte dungi pline de ostilitate pe fața mare şi închisă la culoare.

— E în regulă, se auzi glasul lui Claire din spatele amazoanei tatuate care se dădu la o parte.

— Mulțumesc, spuse el încordat intrând, iar femeia mormăi şi închise uşa în urma lui.

Claire arăta foarte bine, deşi nu calmă ca de obicei. Atitudinea rece şi rezervată dispăruse. Ochii de culoarea whislyului sclipeau de supărare, iar obrajii îi erau îmbujorați. Era evident tulburată,

dar părul şi hainele în dezordine o făceau să pară mai sexy, mai incitantă şi mai atrăgătoare ca oricând.

— Fă ceva, domnule Cassidy, îi spuse ea. Orice, numai să plece.

— Mă tem că nu pot face nimic. Au aprobare. Va trebui, deci, să–i ignoraţi.

— În timp ce ei îşi exercită drepturile încalcă dreptul meu la intimitate, spuse ea arătând spre uşă.

— Linişteşte–te. O simplă demonstraţie nu îţi va afecta treburile.

— Nu mă îngrijorează treburile, spuse ea furioasă. N–ai văzut camerele de luat vederi? Nouă ne fac reclamă pe gratis, dar sunt un dezastru pentru *Bienville House,* adăugă ea, referindu–se la hotelul cu ziduri roz de peste drum. Maşinile cu alimente nu pot să treacă, bucătarul şef e înnebunit, oaspeţii se pjâng, iar directorul cu care mă înţeleg foarte bine de ani de zile, m–a sunat de două ori, cerându–mi pe bună dreptate să pun capăt acestei nebunii. Şi, nu numai asta, dar mă tem şi pentru angajatele mele. Când primul schimb a vrut să plece. Mai devreme, au fost huiduite şi fluierate de parcă ar fi fost nişte prostituate. Atunci te–am sunat. Nu vreau ca oamenii mei să fie afectaţi de treaba asta.

— Îmi pare rău, Claire. Lui Ariel Wilde trebuie să–i mulţumeşti.

— Lui Ariel Wilde şi dumitale.

— Mie? Repetă el uluit. Cum poţi să dai vina pe mine?

— N–au mai fost niciodată marşuri de protest, domnule Cassidy.

— Să ştii că nici mie nu–mi place, spuse el aplecându–se puţin şi apropiindu–şi chipul de al ei. Ariel vrea ca departamentul poliţiei şi Procuratura să pară nişte măscărici. Aşa înţelege ea să amintească publicului că încă n–am rezolvat cazul asasinării soţului ei. Mai avea nevoie de ceva publicitate gratuită şi s–a gândit că aşa o va obţine.

— Să facă oricâtă publicitate vrea, nu–mi pasă, numai să mă lase–n pace. Eu nu vreau să fiu amestecată.

— E destul de complicat, pentru că eşti amestecată deja.

— Pentru că te–ai învârtit dumneata prea mult pe aici! Strigă ea.

— Ba nu, pentru că m–ai mințit încă de la început.

— Numai ca să–mi apăr prietenii, familia şi pe mine însămi de bănuielile dumitale!

— Eu nu–mi fac decât datoria.

— Oare?

Îl lăsă fără replică deoarece munca lui nu presupunea şi sărutarea suspecților pe care îi ancheta, ceea ce tocmai făcuse când o văzuse ultima dată. Păru să–şi fi amintit şi ea dintr–odată. Se dădu repede un pas înapoi şi i se puse un nod în gât.

— Lasă–mă–n pace, domnule Cassidy, şi ia–i cu dumneata, spuse ea indicând spre uşă, dar, chiar înainte să apuce să termine ce avea de spus, o cărămidă fu aruncată în geamul de deasupra lor, spărgându–l. Cassidy îşi ridică privirea şi o cuprinse în brațe refugiindu–se în spatele unei grămezi de cutii, ținând–o strâns la piept şi aplecându–şi capul peste al ei, protejând–o cât putea mai bine de ploaia de cioburi. Lucrătoarele o luară la fugă în toate părțile pentru a scăpa nevătămate de sticlă care se fărâmița şi mai mult când lua contact cu podeaua din beton.

Când totul se potoli, în sfârşit, Cassidy îşi slăbi strânsoarea.

— Eşti teafără? O întrebă el atunci, îndepărtându–i părul de pe chip şi căutând pe pielea delicată zgârieturi sau tăieturi.

— Da.

— Sigur?

— Da, sunt teafără. E cineva rănit? Femeile începură să iasă din adăposturi.

— N–a pățit nimeni nimic, domnişoară Laurent. Întorcându–se spre Cassidy, ea scoase un geamăt uşor.

Te–ai tăiat, spuse ea şi îi atinse obrazul, retrăgându–şi apoi degetele pline de sânge.

El scoase o batistă din buzunar cu caremai întâi îi curăță degetele şi apoi se şterse pe obraz, în jurul lor era numai sticlă fină ca pulberea şi sclipitoare ca diamantele. Aplecându–se, luă cărămida care cauzase totul. Cu un *Magic Marker,* cineva scrisese

— Bine, zise Claire uşor după ce citi. Ajunge.

Se îndreptă apoi spre uşă, sfărâmând sub paşi sticla spartă.

— Claire, nu!

Fără să îi bage în seamă strigătul, ea deschise uşa, păşi pe trotuar şi se duse la unul din poliţişti pe care îl trase de mânecă pentru a–i atrage atenţia.

— Am crezut că trebuia să aveţi grijă ca această demonstraţie să se menţină paşnică.

— Cărămida aceea a apărut din neant, îmi pare rău, doamnă.

— Vă pare rău, dar oamenii ar fi putut fi grav răniţi.

— Aprobarea nu include şi aruncarea de cărămizi, spuse Cassidy.

Poliţistul îl recunoscu.

— Hei, dumneata eşti Cassidy, nu?

— Exact. Şi îi reprezint pe procurorul Crowder. Începând din clipa asta aprobarea lor s–a încheiat. Împrăştie mulţimea. Cheamă ajutoare dacă e necesar, dar curăţă zona imediat.

— Eu ştiu… spuse poliţistul îndoielnic.

Demonstranţii se rugau cu mâinile împreunate. Cassidy era bucuros. Atâta timp cât stăteau cu capetele plecate şi cu ochii închişi, nu o puteau observa pe Claire.

— Judecătorul Harris…

— La dracul cu judecătorul Harris şi cu aprobarea lui, spuse Cassidy încet, dar dur. Dacă nu–i place, poate să se certe cu Procuratura mai târziu. Acum, însă, ia oamenii aceştia de aici, înainte să se mai întâmple ceva.

— Dacă cineva va fi rănit, doamna Wilde şi cu mine vom face un scandal monstruos, spuse Claire.

Luând o hotărâre, în cele din urmă, poliţistul se duse repede la cel care conducea o rugăciune răsunătoare şi lungă.

— Scuzaţi–mă, domnule, dar aţi încălcat condiţiile impuse de aprobare. Va trebui să vă împrăştiaţi.

Liderul, căruia îi plăcea evident să–şi audă propriul glas, nu se lăsă. În numele binecuvântat al lui Iisus, începu să protesteze cu încăpățânare şi toți ceilalți se puseră în mişcare.

Cassidy scoase o înjurătură.

— De asta mă temeam. Du–te înăuntru, Claire.

— E lupta mea. Mă descurc eu.

— Te descurci? Eşti nebună?

— Au fost induşi în eroare în privința mea. Poate că dacă o să le explic…

— Dar nu poți discuta cu o mulțime de oameni, spuse el ridicând glasul pentru a se putea face auzit printre strigăte.

În curând avea să fie confruntat cu o revoltă.

— Uitați–o! Strigă cineva din gloată.

— Ea e!

— Comerciantă de obscenități! Pornografă!

— Doamnelor şi domnilor, vă rog, spuse ea ridicând mâinile pentru a cere linişte, însă insultele deveniră şi mai grosolane.

Fotoreporterii aproape că se călcară în picioare în încercarea de a–i imortaliza chipul şi glasul pe casetele video.

— Du–te înăuntru! Îi zise Cassidy, încercând să o prindă de braț, dar ea opuse rezistență.

— Claire Laurent e o târfă!

— *Mătasea franțuzească* e o mizerie!

— Jos cu pornografia!

Cassidy trebui să se aplece pentru a. Auzi ce îi spunea ea.

— Nu vreau decât să le pot vorbi.

— La naiba, nu–i momentul potrivit pentru discursuri. Mulțimea se împingea în cordonul de polițişti care intraseră în acțiune. Glasurile se înălțau pline de furie şi ură. Chipurile erau contorsionate de răutate. Pancartele erau folosite ca arme. Nu mai era nevoie decât de o scânteie pentru ca întreaga scenă oribilă să atingă punctul culminant şi aceasta fu apariția neaşteptată a lui Mary Catherine Laurent.

Frumos îmbrăcată şi coafată, de parcă s–ar fi pregătit să ia parte la o petrecere în aer liber, ieşi pe uşă împingând un cărucior pe care se aflau şiruri de ceşti pline cu ceva ce părea să fi fost punci. O femeie înaltă şi slabă în uniformă albă o urma ducând o tavă cu prăjituri.

Claire urmări privirea uluită a lui Cassidy.

— Oh, mama, nu! Strigă ea încercând să o oprească, însă Mary Catherine înainta cu hotărâre spre mulțimea ostilă.

— Lartă–mă, Claire, spuse Harriett York când trecu pe lângă ea cu tava plină de prăjituri. A insistat să facă asta şi s–a supărat foarte tare când am încercat să o împiedic, aşa încât am crezut…

— Înțeleg, o întrerupse Claire iute şi ducându–se lângă Mary Catherine o prinse de cot spunându–i: mama, ar fi bine să te duci înăuntru acum. Asta nu e o petrecere.

Mary Catherine îşi privi fiica neîncrezătoare.

— Bineînțeles că nu este, Claire Louise. De ce vorbeşti prostii? Oamenii aceştia au venit aici din partea reverendului Jackson Wilde, nu?

— Da, mama, aşa este.

— Am ascultat destule din predicile lui pentru a şti că s–ar ruşina pentru faptul că adepții lui se poartă astfel. Cred că ar fi bine să li se amintească acest lucru. Reverendul Wilde a spus multe lucruri urâte despre tine din amvonul lui, dar a mai predicat şi despre faptul că trebuie să ne iubim duşmanul. Niciodată nu ar fi îndemnat la violență.

Se duse direct spre liderul grupului. Cei din jurul acestuia tăcură şi, treptat, încetară toate strigătele. Mary Catherine îi aruncă un zâmbet care ar fi dezarmat şi un ofițer na/ist.

— N–am cunoscut niciodată pe cineva care să fie crud şi nemilos în timp ce mănâncă prăjituri şi bea punci. Domnule?

Luă o ceaşcă de pe tavă şi i–o întinse. Refuzul acestui gest care venea din partea unei femei atât de sincere nu ar fi fost tocmai potrivit pentru un susținător al lui Wilde şi se părea că acesta îşi

dădea seama. Era conştient şi de minicamerele care înregistrau bizara întâmplare. Nemulțumit, luă ceaşca din mâna lui Mary Catherine.

— Mulțumesc.

— Cu multă plăcere. Harry, serveşte prăjiturile, te rog. Cine mai doreşte punci?

Cassidy privea clătinând din cap fără să–i vină să creadă. Una câte una, pancartele se lăsară jos şi mulțimea începu să se risipească.

— Ar putea să o folosească şi la Națiunile Unite. Claire îl ocoli şi se apropie de mama ei.

— Îți mulțumesc, mama. A fost un gest minunat, dar mai bine ai lăsa–o pe Harry să te ducă sus acum.

— Mă bucur că am fost de folos. Făceau atâta zgomot.

Claire o sărută pe obraz şi apoi îi făcu semn lui Harry să o ducă înăuntru. O lucrătoare luă căruciorul şi Claire le rugă pe celelalte să adune ceştile goale şi şervețelele şi să mătură cioburile de pe trotuar.

— Când terminați, vă întoarceți la lucru, le spuse ea apoi. Să încercăm să recuperăm timpul pierdut. Domnule Cassidy, încă mai sângerezi. Poate ar fi bine să vii sus să mă uit la tăietura asta.

În lift îl întrebă:

— Doare?

— Nu.

— Ai recunoaşte dacă ar durea?

— Cum, să–mi distrug – cum ai spus?

— Imaginea de „tip atletic”?

Ea zâmbi cu tristețe, iar el îi întoarse zâmbetul. Continuară să se privească până când ascensorul se opri la al treilea etaj. Intrând în apartament, o găsiră pe Mary Catherine jucând gin cu Harry.

— Au plecat? Întrebă ea ridicându–şi ochii de pe cărți.

— Da, mama.

— Totul a revenit la normal, spuse Cassidy. Vă mulțumesc

pentru ce ați făcut, dar aş fi vrut să nu vă expuneți aşa primejdiei. Poliția controla situația.

— Uneori este mult mai bine să–ți rezolvi problemele singur.

— Vino, domnule Cassidy, spuse Claire conducându–l spre dormitor. Sângele îți picură pe cămaşă.

— Gin, o auziră pe Mary Catherine în timp ce el o urmă pe Claire într–un dormitor spațios, decorat monocromatic, în nuanțe de alb şi fildeş.

Mobila era modernă cu excepția unui dulap masiv lipit de un perete. Jaluzelele erau lăsate pentru a pune stavilă în calea soarelui de după–amiază, care arunca umbre pe patul mare din mijloc. Nu se putu abține să nu se întrebe câți bărbați dormiseră, oare, acolo cu ea. Spusese că nu avusese decât câteva legături lipsite de importanță după ruperea logodnei, dar aceasta ar fi putut fi încă o minciună pe lângă atâtea altele.

— Aici, spuse ea peste umăr dându–i de înțeles că trebuia să o urmeze în baia alăturată.

Semăna cu ceva dintr–un film al anilor treizeci. Pereții erau îmbrăcați în oglinzi, iar cada, construită în podea, avea un metru adâncime şi de două ori mai mult în lungime.

Era o încăpere minunată şi era locuită şi folosită de o ființă reală – o femeie reală. Un furou de culoarea piersicii atârna de un cuier din porțelan montat pe spatele uşii. Pe măsuța de toaletă din marmură albă se afla o gamă largă de parfumuri. Un pămătuf alb nu fusese pus la loc în cutiuța de sticlă cu pudră de corp, iar capacul nu era închis. Un şirag de perle se vedea ieşind dintr–o cutie de bijuterii îmbrăcată în satin. Două perii, un ruj şi o pereche de cercei de aur, de asemenea, nu fuseseră puse la loc. Era acolo şi colierul cu balonaşe.

Totul o întruchipa pe Claire Laurent. Frumos. De clasă. Elegant. Senzual. Cassidy era încântat de atâta feminitate. Asemeni unui copil într–un magazin de jucării, ar fi vrut să atingă şi să examineze fiecare lucru.

— Cred că am ceva apă oxigenată pe aici. Deschise o parte din peretele cu oglinzi dând la iveală un dulap cu medicamente.

— Stai jos.

Avea de ales între scăunelul cu o pernă din catifea albă din fața mesei de toaletă, scaunul WEului şi bideu. Scăunelul nu părea destul de rezistent pentru a–l susține, bideul ieşea din discuție, aşa că se aşeză pe capacul WEului.

Claire veni cu un şervețel alb ca neaua, pe care îl umezise sub robinetul auriu.

— O să strici asta, îi spuse el ridicându–şi privirea spre ea. Petele de sânge nu prea mai ies.

Ea îi aruncă atunci o privire ciudată şi îi spuse:

— De lucruri te poți lipsi, domnule Cassidy, dar de oameni nu.

Tăietura era la marginea pometului. Tresări când îl atinse cu şervețelul ud şi rece.

— De ce nu renunți la „domnule”? Spune–mi Cassidy.

— Care ți–e numele mic?

— Robert.

— Un nume foarte respectabil.

Îi tampona rana cu şervețelul pe care apoi îl aruncă în chiuvetă şi luă un ghemotoc de vată dintr–un recipient de cristal pe care îl îmbibă cu apă oxigenată.

— S–ar putea să usture.

El strânse din dinți, dar nu fu chiar aşa de rău.

— E prea celtic.

— Şi „Cassidy” nu?

— Nu mi–a plăcut Bob sau Bobby. Din liceu am vrut să mi se spună Cassidy.

Ea aruncă şi vată şi luă un leucoplast dintr–o cutie metalică din dulap. El îi urmări mâinile când dezlipi fâşiile protectoare, dar se uită fix la ea când îi apăsă bandajul pe rană.

Suflarea ei îi atingea fața. Simți un iz de parfum venind dintre sâni, sâni pe care el–îi atinsese. Bluza i se desfăcea uşor când se

apleca şi trebui să facă un efort extraordinar ca să nu se uite.

— Aşa. Acum e bine, spuse ea, atingându–i obrazul cu degetele reci.

Se întoarse apoi să pună la loc toate obiectele pe care le –luase din dulap.

Era o nebunie. Era o prostie. Ar fi avut mult de pierdut dacă şi–ar fi pierdut controlul, dar, Dumnezeule…

Se întinse şi îi cuprinse mijlocul, întorcând–o din nou cu faţa la el.

— Claire?

Ea îşi duse mâinile la spate ca să nu i le pună pe umeri.

— Mai bine ţi–ai şterge cămaşa cu apă rece, altfel se pătează.

— Claire?

Involuntar, i se păru, privirea i se mută de la pata de pe cămaşă la ochii lui.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse ea cu acel glas şoptit şi puţin răguşit care îi însoţea visele în fiecare noapte.

— Nu mă înţelege greşit, Claire. Nu–mi stă în fire ca atunci când interoghez o suspectă să o sărut.

— Nu?

— Nu. Şi cred că ştii asta.

O învălui cu privirea, absorbindu–i chipul drăgălaş, gâtul neted, sânii care îl tulburau, mijlocul subţire şi proeminenţa uşoară a şoldurilor. Instinctiv, mâna îi alunecă şi se lipi desfăcută de abdomenul ei. Nu era o mângâiere intimă. Nu chiar. Erau probabil trei straturi de haine între piele şi palma lui. Dar ceea ce o făcea să pară intimă era liniştea acelei încăperi care era numai a ei.

Se simţea copleşit de acea greşeală.

Ea era principalul lui suspect. Meseria lui era să îi urmărească pe criminali şi să îi aducă în faţa justiţiei, întreaga lui carieră atârna de acest caz. Îl putea face fie candidat pentru postul de procuror districtual, fie să rămână. Pentru totdeauna în rândul adjuncţilor. Ori avea să câştige poziţie şi putere, ori avea să

rămână încă un procuror care încerca să prindă traficanți de droguri cu evaziuni fiscale. Ori era în stare să se reabiliteze, ori avea să fie pentru totdeauna condamnat pentru acea mare greşeală care îi păta sufletul.

Lată–l acum gata să comită încă o greşeală imensă. Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva. Nu maiputea da dovadă de neglijență încă o dată.

Îşi lăsă mâinile în jos. Claire se dădu în spate până la măsuța de toaletă.

— Nu cred că ar trebui să mă mai atingi vreodată aşa. Te–ar putea costa acest caz. Pentru că dacă voi fi acuzată, Cassidy, voi avea grijă ca toată lumea să afle despre conflictul tău de interese.

— Iar eu voi nega, spuse el fără –cea mai mică ezitare. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, Claire. Niciun martor.

— Cam la fel ca şi asasinarea lui Wilde. Eu nu pot dovedi că m–ai sărutat. Tu nu poți dovedi că l–am ucis pe Jackson Wilde. Aşa că, ce–ar fi să fim amândoi chit şi să lăsăm totul baltă înainte ca viața să mi se distrugă şi mai mult?

Se întoarse şi părăsi încăperea. El o urmă în dormitor şi ea aproape că ajunsese la uşă, când el îi puse o întrebare:

— De ce ai contribuit la afacerea lui Wilde?

Ea se opri brusc şi, întorcându–se cu fața la el, se făcu palidă şi îşi umezi nervoasă buzele.

— De unde ai aflat?

Văzând–o, optimismul lui se dizolvă.

— Am ghicit, spuse el încet.

Claire se aşeză pe marginea unei canapele. După o clipă îşi ridică privirea spre el.

Mătase franțuzească

— Foarte inteligent.

— Nu te mai obosi să minți. Am totul pe hârtie. Numele tău ar fi apărut mai devreme sau mai târziu împreună cu informațiile respective. Aşa că spune–mi adevărul, da? Cât i–ai dat şi de ce,

pentru numele lui Dumnezeu?

— Acum vreo şase luni, am trimis o contribuție de cincizeci de dolari.

— De ce?

— Îi urmărisem programul. Cine trimitea cel puțin cincizeci de dolari, primea trei cărți de rugăciuni. Li se făcuse reclamă că erau volume legate în coperți cartonate, scrise cu litere aurii, chestii din astea. Dacă ele nu aveau să fie aşa cum fuseseră prezentate, aveam de gând să–l acuz de fraudă sau orice altceva mai potrivit.

— Şi cum au fost cărțile?

— Exact aşa cum spusese în reclamă, spuse ea şi ridicându–se se duse în bibliotecă de unde scoase cele trei volume pe care i le dădu lui Cassidy spre examinare. Era prea deştept ca să nu trimită ceea ce promisese. Cel puțin ceva atât de palpabil cum sunt cărțile.

Desfăcu brațele şi adăugă:

— Asta–i tot. Jur. A fost o încercare pe care el a trecut–o cu succes. Uitasem complet de ea.

Cassidy nu sesiză nicio urmă de minciună, nici în expresie, nici în privirea ei directă. Tare ar fi vrut să o creadă. Dar mai era ceva ce trebuia clarificat.

— Gloria Jean Reynolds, spuse el, iar reacția lui Claire fu vizibilă şi iute, un amestec de uimire şi confuzie.

— Ce–i cu ea?

— A avut şi ea o contribuție. Mult mai mare decât tine. O mie de dolari.

— Cum?

Întrebarea îi ieşi de pe buze odată cu suflarea.

— Yasmine a contribuit cu o mie de dolari la afacerea lui Jackson Wilde? De ce?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu.

Capitolul unsprezece

Auzind o bătaie în uşa biroului său, congresmanul Alister Petrie lăsă jos stiloul şi se încruntă. Ceruse în mod deosebit să nu fie deranjat.

— Îmi pare rău, domnule congresman, îi spuse secretara repede, strecurându–şi capul prin deschizătura uşii. Cineva doreşte să vă vorbească. Ştiu că aţi cerut să nu vi se dea nicio legătură telefonică, dar m–am gândit că veţi face poate o excepţie.

De obicei era atât de tăcută şi rezervată, încât agitaţia ei îi atrase imediat atenţia. Chipul ridat era îmbujorat şi, în ochii lipsiţi de culoare, îi juca o lumină neobişnuită. Oricine îi făcea acea vizită neaşteptată într–o după–amiază de marţi, trebuia să fie al naibii de important.

Se ridică şi îşi aranja cravata.

— Am încredere în discreţia dumitale, domnişoară Baines. Dacă este cineva pe care trebuie să–l văd, pofteşte–l numaidecât înăuntru.

Ea se făcu imediat nevăzută şi Alister aproape că urină în pantaloni când o văzu pe Yasmine apărând în uşă. Ca un idiot, aruncă o privire vinovată spre fotografia lui Belle şi a copiilor pe care o ţinea la loc de cinste pe birou.

Din fericire, domnişoara Baines era prea ameţită în spatele lui Yasmine pentru a–i observa reacţia de vinovăţie. Bâigui ceva despre cât de surprinsă fusese când renumitul manechin, pe care ea îl prefera de ani de zile, intrase în birou şi ceruse o audienţă la domnul congresman Petrie.

Revenindu–şi oarecum de pe urma şocului iniţial, Alister arboră zâmbetul care îl ajutase să câştige primul său loc în Congres.

— Este, într–adevăr, o cinste, domnişoară…

— Doar Yasmine, domnule congresman Petrie. Este un rar privilegiu acela de a vă vedea.

Suna prietenos, dar Alister înțelese şi celălalt sens, mai ales că ea pusese accent pe cuvintele „rar” şi „vedea”. O strălucire vicleană îi apăru în ochii superbi atunci când el ocoli biroul pentru a veni lâtigă ea. Dacă mersul lui i se părea domnişoarei Baines puțin cam ciudat, spera să atribuie acest lucru faptului că întâlnea un star şi nu o amantă pusă evident pe rele.

Yasmine purta o rochie albă dintr–un material moale care i se lipea de trup. Decolteul în formă de V era acoperit de lanțuri de aur de diferite forme. Nelipsitele brățări îi atârnau pe ambele mâini. Sferele de aur de mărimea unor mingi de golf se balansau în urechi. O eşarfă cu un imprimeu care imita blana de leopard, mare cât o față de masă, îi acoperea un umăr ajungând până la tivul rochiei atât în față, cât şi în spate.

Arăta senzațional şi era conştientă de acest lucru. Rece şi maiestuoasă ca o preoteasă de templu, rămase pe loc aşteptând să se ducă el la ea şi să îi întindă mâna ca un penitent. Afurisită.

Ea i–d strânse. Când avea tocuri era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el. Nu putea suferi să se uite în sus, nici măcar puțin, pentru a–i întâlni privirea.

— Mi–ar plăcea să cred că este o vizită amicală.

Ea izbucni în râs aruncându–şi pe spate părul ca abanosul.

— Ți–am ascultat unul din discursuri săptămâna trecută. Mi–au plăcut cuvintele dumitale şi am hotărât să–mi aduc contribuția la această campanie. Avem nevoie de mai mulți oameni ca dumneata în Congres.

— Mulțumesc. Am rămas… fără cuvinte, îngăimă el aruncându–i un zâmbet dezarmant mai mult de dragul secretarei care rămăsese cu gura căscată.

— Se poate? Întrebă Yasmine şi, fără să aştepte vreo invitație, se duse la canapeaua din piele maron pe care Belle i–o dăruise! A ultima lui aniversare.

— Sigur, Yasmine, ia loc. Domnişoară Baines, ne scuzi puțin?

— Bineînțeles. Ce doriți să beți? Cafea? Ceai?

— Nimic, mulțumesc, răspunse Yasmine, zâmbindu–i fermecător. Dar poate însoțitorii mei doresc ceva, îşi dădu jos de pe umăr cureluşa subțire a poşetei din piele de şopârlă pe care o aşează apoi în poală.

— Însoțitori? Întrebă Alister încet. Dumnezeule, trebuia să fie un coşmar. Câți oameni mai ştiau că ea se afla acolo? Defilase cumva pe Pennsylvania Avenue?

— Gărzi de corp, după felul cum arată, şopti domnişoara Baines. Sunt sigură că datorită faptului că e cine e, trebuie să–i ia peste tot.

Yasmine zâmbi lăsând femeia să tragă ce concluzii voia. Zâmbind zăpăcită, secretara ieşi şi închise uşa.

Alister îşi ținea pumnii strânşi. Apropiindu–se de Yasmine ar fi vrut să o poată lovi cu putere peste chipul ei perfect.

— Ce dracu' crezi că faci?

Îşi păstră timbrul vocii scăzut, dar expresia lui feroce trăda toată furia de care era stăpânit.

Niciodată nu mai folosise un asemenea limbaj în fața ei decât în joacă în pat. Dar în mediul în care crescuse ea era folosit foarte mult şi nu o intimida. Sări brusc de pe canapea lăsându–şi poşeta să cadă pe jos. Eşarfa îi alunecă de pe umăr căzând şi ea pe podea.

— Ce s–a–ntâmplat, scumpule? Îl întrebă ea zâmbind ironic. Nu te bucuri că mă vezi?

— Aş vrea numai să ştiu dacă ți–ai pierdut mințile. Vrei să mă distrugi? Cine te–a văzut venind aici? Dumnezeule, presa o fi aflat?

Îşi trecu mâna peste față în timp ce una după alta oribilele posibilități i se succedau în minte ca nişte diapozitive infernale.

— Ce cauți aici?

— Îmi aduc contribuția la campanie.

Îşi descheie mânecile şi, înainte ca el să îşi dea seama ce avea de gând, îşi dezveli umerii. Rochia îi alunecă până la talie, oprindu–se în centură lată. Zâmbi în timp ce îşi scotea încet mâinile din mâneci.

Furia lui se transformă în dorință. Privirile i se îndreptară spre sânii ei drepți şi conici. Sfârcurile erau întunecate şi excitate, oferindu–i–se cu aroganță.

— Mi–a fost atât de dor de tine, iubitule, zise ea în şoaptă, trecându–şi rochia peste coapse.

Cu inima bătându–i puternic, cu plămânii pulsând, cu palmele asudate şi cu sângele concentrându–i–se în şale, Alister urmări cu privirea alunecarea lentă a tivului. Portjartierul îi ajunse până la jumătatea pulpei unde era prins cu jartiere. El gemu fără să vrea când văzu micul triunghi de dantelă care nu acoperea suficient onduleurile dense.

— Dumnezeule, murmură el şi sudoarea i se prelingea de pe frunte pe față. Dacă intră cineva…

— N–o să intre nimeni. Nici preşedintele n–ar putea să treacă de Hâns şi Franz. Le–am spus că nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să intre pe uşa asta.

În timp ce el stătea înmărmurit, ea îşi strecură degetele pe sub elasticul bikinilor şi îi trase peste picioare. După ce ieşi din ei, îi răsuci pe degetul arătător.

— Mai bine ai sta jos, scumpule. Pari puțin cam palid.

Îl împinse uşor şi el ateriza pe canapeaua din piele – cadoul de la soția sa. Dar nu se gândea la acest lucru. Nu se gândea la absolut nimic altceva decât la dorința năvalnică din penis. Se întinse după ea.

— Nu aşa repede, îi spuse ea stând în fața lui, cu pumnii proptiți în şolduri şi cu picioarele desfăcute. De ce n–ai venit să mă vezi, ticălosule?

— Yasmine, fii înțelegătoare, gemu el. Îți dai seama ce program încărcat am avut? Sunt în campanie electorală, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cu zâmbitoarea ta soție alături?

— Dar ce–aş putea să fac, s–o las acasă?

— Da! Spuse ea furioasă.

— Nu ar da de bănuit tuturor şi mai ales ei? La gândeşte–te, spuse el şi se întinse iar după ea, care de astă dată îl lăsă să îi înconjoare coapsele cu mâinile. Crezi că eu am îndurat uşor despărțirea asta? Doamne, eşti nebună că ai venit aici, dar nu poți să–ți dai seama cât de mult mă bucur.

— La început nu păreai atât de încântat, îi aminti ea. Am crezut că o să faci chiar un infarct.

— Eram şocat, uluit. Este periculos ca naiba, dar… Ah, Doamne, cum te miros.

Se aplecă şi îşi îngropa fața în despicătura pulpelor ei, adulmecând şi sărutând–o nebuneşte prin materialul subțire al rochiei.

— Păcat că nu poți strânge asta într–o sticlă, îi cuprinse capul în mâinile ei lungi şi subțiri.

— Scumpule, dacă ai şti cât am fost de nefericită. Nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm. Trăiam numai pentru un telefon.

— Nu puteam să risc, spuse el şi, ridicându–şi capul până la sâni, luă în gură unul din sfârcuri.

— Aşa, gemu ea. Tare, iubitule, suge tare.

El luă câte un sân în fiecare mână şi strânse cu putere, în timp ce sugea de îl dureau maxilarele. Ea i f Mătase franțuzească

Se aşeză în brațe şi se ocupă de hainele lui până când penisul care pulsa ajunse în mâinile ei mângâietoare.

El îşi strecură mâinile pe sub fusta ei apucând–o de şolduri şi o trase cu putere în jos penetrând–o. Desfăcându–i nasturii cămăşii cu monogramă ea îşi înfipse unghiile lungi în pieptul lui, iar el gemu de plăcere şi durere şi îi frecă sfârcurile ridicate cu părul foarte scurt de pe bărbie.

Ea îl călărea frenetic, strângându–l şi trăgându–l ca un pumn încleştat şi umed, ca o gură. Prin ceața pasiunii, el auzi vag telefonul sunând în anticameră şi pe secretara lui răspunzând înăbuşit:

— Biroul domnului congresman Petrie. Îmi pare rău, dar

domnul congresman este momentan ocupat.

Lui Alister aproape că îi venea să râdă în timp ce Yasmine îşi mişca şoldurile când în față, când în spate, împingându–i sânul în gură. Sunt „momentan ocupat" să–mi regulez amanta, îşi spuse el. Nu ar fi făcut să se zguduie întregul Capitoliu? Nu ar fi fost uluiți toți cei de acolo? Duşmanii lui nu ar fi jubilat?

Ea termină înaintea lui. Înconjurându–i capul strâns cu brațele, îi şopti erotic la ureche:

— Ah scumpule...ah iubitule...ah doamne...ah da...ah f... Timp în care un spasm după altul îl strângea mai adânc şi mai tare în ea.

Orgasmul lui nu a fost la fel de sonor, dar a fost la fel de năvalnic. Pentru un minut întreg după aceea, ea a rămas agățată de el, cu capul plecat pe umărul lui.

Când se ridică, bustul îi lucea de sudoare, pelicula fiind şi mai accentuată de lanțurile de aur care îi atârnau de gât. Ochii ei de tigru mai ardeau încă înăbuşit. Era atât de superbă că îl lăsa fără suflare ceea ce îi mai rămăsese din suflare.

— Te iubesc, ticălosule.

El chicoti strâmbându–se uşor când ieşi din ea şi realizând că îşi făcuseră de cap.

— Şi eu te iubesc.

Perfect conştient de faptul că între el şi distrugere nu se afla decât o uşă, se înrtrebă îngrijorat cât timp trecuse, oare de când se aflau acolo. Cu toate acestea, nu o putea goni fără să îi dea câteva asigurări.

— Când nu sun, nu fac altceva decât să te protejez. Trebuie să crezi asta, Yasmine. Sunt permanent înconjurat de oameni. Nu pot să fac nicio mişcare fără să fiu însoțit. Când sunt aici, lucrez zi şi noapte, iar în New Orleans e şi mai greu să ne vedem.

Luându–i fața în mâini i–o sărută încet.

— Înțeleg. Zău că da. Numai că mi–a fost atât de dor de tine. Putem petrece noaptea asta împreună?

El era nehotărât. Ar fi fost bine să îi facă pe plac, dar riscurile de a fi surprins în Washington erau imense.

— Zău, nu pot. Trebuie să plec la cinci astăzi după–amiază, fiindcă diseară la New Orleans este o recepție pentru strângerea de fonduri de la care nu pot lipsi.

— Ce avion iei? Merg şi eu şi ne putem întâlni după recepție.

La naiba! Situația devenea periculoasă.

— Nu pot, Yasmine. Ştii foarte bine că avem nevoie de mai multe zile pentru a ne aranja întâlnirile.

Ea părea furioasă, mâhnită şi suspicioasă. Iute, el o sărută din nou.

— Doamne, cât de mult aş vrea. Mai târziu, în cursul săptămânii, o să vin la New York. Lasă–mă câteva zile ca să aranjez totul.

— Promiți?

— Promit.

Ea îşi puse rochia la loc şi îşi drapa din nou eşarfa pe umăr. Cămaşa lui era teribil de şifonată; spera să nu se vadă sub haina de la costum. Şi pantalonii îi erau incomod de lipicioşi, dar nu avea ce să facă.

Yasmine scoase un cec din poşetă pe care i–l puse pe birou.

— Sper că această contribuție nu o să–mi provoace neplăceri.

— Neplăceri? Întrebă el, aranjându–şi cravata.

— Hmm. Una deja a început să mă supere, îți aminteşti că ți–am spus că i–am făcut o ofertă lui Jackson Wilde pe numele meu adevărat?

— Da. Şi? Ziceai că poate merită să încerci să–l mituieşti.

— Ei bine, n–a meritat. Am pierdut o mie de dolari pe care nu–mi permiteam să–i pierd. Scrisoarea mi–a fost returnată împreună cu un mesaj scris de mână: *„Frumoasă încercare”.* Nu ştiu dacă Wilde însuşi sau altcineva din oamenii lui l–a scris, dar se pare că nu era genul de individ care putea fi mituit.

— Sau nu i–ai oferit destul.

— Exact. Oricum, procurorul Cassidy a aflat şi m–a sunat la New York. Am recunoscut că am încercat să–l mituiesc pe Wilde ca să ne lase în pace, pe Claire şi pe mine. Mi–a cerut scrisoarea, dar eu am aruncat–o imediat după ce am citit–o. Şi asta nu–i tot. Fără să ştiu eu, Claire îi trimisese şi ea bani lui Wilde. Mi–a făcut capul mare pentru că nu i–am spus de contribuție, dar eu am întors–o amintindu–i că nici ea nu–mi spusese mie. Ne–am certat serios pentru asta.

— Şi care–i problema?

— Problema aste că acest Cassidy nu ne crede şi că vede altceva.

— Conform ziarelor, încearcă din răsputeri să scoată ceva din nimic. Nu–ți face griji din cauza asta.

— Nu–mi fac. O să se liniştească totul, spuse ea şi îi făcu cu ochiul. Şi, în plus, am un alibi al naibii de bun pentru seara când a fost ucis predicatorul, ții minte?

— Exact. Erai la New York.

— Ba nu, eram cu tine, spuse ea şi, râzând, deschise primul sertar al biroului lăsând bikinii să cadă înăuntru. Ceva care să–ți aducă aminte de mine, domnule congresman.

— Eu n–am nevoie de nimic pentru a–mi aduce aminte de tine.

Nu degeaba era el politician. Ştia foarte bine când să întrețină focul şi cât de mult. Prefăcându–se înflăcărat, o trase spre el. Se îmbrățişară şi se sărutară încă o dată. Încercă să îşi ascundă nerăbdarea în spatele sărutului său şi să ignore disperarea dintr–al ei.

În cele din urmă, ea se pregăti de plecare. Apoi, cu o mână pe clanță, se întoarse.

— Mister, dacă voi afla vreodată că m–ai mințit, o să fie de rău.

— Să te mint? Făcu el şi luându–i mâna, i–o trecu peste fermoarul pantalonilor şi spuse şoptit: în legătură cu anumite lucruri un bărbat nu poate să mintă.

Pentru prima dată, ea nu se bucură de şansa de a–l mângâia.

Când el îi dădu drumul mâinii, ea o lăsă să îi cadă lipsită de viață pe lângă trup.

— M–am gândit doar că ar fi bine să te previn, scumpule, spuse ea. Eu nu mă înfurii, mă răzbun.

În tonul ei era ceva ce îl deranja, înainte să deschidă uşa afişă iar un zâmbet larg de ochii secretarei, îi strânse mână lui Yasmine, îi mulțumi foarte mult pentru sprijinul financiar acordat, ținând cont de faptul că ea nici nu locuia în statul lui. Plecă însoțită de doi indivizi solizi încorsetați ca nişte cârnați în costumele lor negre şi ieftine.

— Vai, sunt uluită, spuse domnişoara Baines, ducându–şi o mână la pieptul osos. Vă vine să credeți aşa ceva?

— Nu.

— Şi e atât de drăguță. Te–ai aştepta ca o celebritate ca ea să fie cu nasul pe sus, dar ea e la fel ca toți ceilalți.

— Hmm. Bine, înapoi la lucru, domnişoară Baines. Nu mă dă la telefon decât dacă sună doamna Petrie.

— Ah, păi, a sunat în timp ce erați înăuntru cu Yasmine.

Panica şi amețeala puseră stăpânire pe el.

— O sun imediat.

— Nu e nevoie. A sunat doar ca să îi spun ora la care decolează avionul. A spus că vine să vă ia de la aeroport.

— Bun, spuse el şi dădu să intre în birou, dar se întoarse de parcă şi–ar fi amintit ceva.

— L–ai spus cumva că a venit Yasmine?

— Nu.

— O să–i spun eu diseară. Am auzit–o vorbind despre acest manechin. Mereu zice că şi–ar dori să fie şi ea la fel de slabă.

Chicotind, se trase de lobul urechii într–un mod care îl făcea să pară copilăros şi simpatic.

— Femeile totdeauna ar vrea să fie schiloade că manechinele, dar nu pot să–mi dau seama de ce. Este atât de urât. Ah, apropo, a lăsat un cec de cinci sute de dolari. Fiecare bănuț contează,

bineînțeles, dar nici nu ajunge ca să rezolvi ceva. Poate doar pentru publicitate.

Intră în birou şi închise uşa, sperând că îi lăsase domnişoarei Baines impresia care trebuia – că el considera vizita şi contribuția lui Yasmine un gest izolat din partea unei celebrități capricioase.

Aşezându–se din nou la birou, deschise sertarul şi scoase bikini! Strângând dantela în pumn. Lucrurile ajunseseră prea departe. La un moment dat, îşi pierduse controlul. Nu avea nevoie şi de problema asta.pe lângă tot ce avea pe cap. Trebuia să rezolve cât mai curând. Dar cum?

Yasmine îi făcuse deja mai multe necazuri decât toate celelalte amante la un loc. Până acum, această afacere meritase complicațiile. Chiar –dacă amenințările ei voalate nu îl speriau, cine putea să spună de ce era în stare o asemenea femeie? Trebuia să îi ia cam în serios avertismentele.

Dacă ar fi vrut, ea i–ar fi putut face viața un calvar. Avea relații în presă şi era destul de cunoscută pentru a–i distruge şansele de a fi reales, îi putea distruge familia. La naiba, îi plăceau lucrurile aşa cum erau şi nu vroia să se schimbe ceva.

— Drace, murmură el, trecându–şi degetele prin păr.

De data asta nu vedea nicio scăpare.

Singura soluție era să pună capăt relației. Renunța la ceva de calitate, dar altfel ar fi trebuit să renunțe la modul său de viață şi la carieră, în cazul în care ar fi fost prins, înghesuind articolul de lenjerie al lui Yasmine în buzunarul hainei pentru a scăpa de el mai târziu, se hotărî ca la următoarea întâlnire să îi spună că relația lor era încheiată.

Capitolul doisprezece

Claire potrivea un model pe un manechin în atelierul ei când

sună telefonul.

— Claire, dă pe CNN. Repede.

Era Yasmine. Nu mai vorbiseră de câteva zile, mai precis de când se certaseră în legătură cu generoasa ei contribuție la afacerea lui Jackson Wilde.

— Ce se întâmplă?

— O să afli destul de curând şi o să–ți vină rău. Mai repede, altfel pierzi, îi mai spuse ea şi închise.

Intrigată, Claire deschise televizorul portabil care îi ținea companie când lucra până târziu. Fiindcă fusese prevenită de Yasmine, nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Ariel Wilde.

Reporterul o întreba în legătură cu recenta manifestație din fața *Mătăsii franțuzeşti,* pe care ea recunoscu deschis că o instigase.

— Duşmanilor noştri le–ar plăcea să creadă că odată cu moartea lui Jackson am încetat lupta împotriva pornografiei, dar vă asigur eu că nu am făcut–o. Acest ministeriat, sub conducerea mea, intenționează să îşi dubleze eforturile de a desființa orice obscenitate.

Reporterul întrebă:

— De ce vă legați de catalogul *Mătase franțuzească?* Doar sunt alte publicații mult mai expresive.

Ariel zâmbi cu dulceață.

— Editorii acestor publicații mult mai expresive nu încearcă să se ascundă. Le urăsc produsele, dar le admir sinceritatea. Cel puțin, nu sunt ipocriți ca domnişoara Laurent, care nu are nici măcar curajul de a mă înfrunta.

— Catalogul ei este făcut cu mult gust, doamnă Wilde. Este senzual, dar eu nu prea l–aş numi obscen.

— Prezintă bărbați şi femei gata de împerechere. Ce vreți ceva mai obscen?

Evident încurcat, reporterul îşi drese glasul.

— Fotografiile sugerează doar…

— Deci sunteți de acord că sunt sugestive?

— N–am spus asta.

În timp ce el se uita peste însemnări pentru a–i pune o altă întrebare, Ariel spuse:

— Cred. Că este foarte semnificativ faptul că firma domnişoarei Laurent se află în New Orleans.

Reporterul se legă de acest lucru.

— Semnificativ în ce sens?

Ariel părea să reconsidere ceea ce spusese.

— Mai bine nu mai spun nimic. Avocatul meu m–a sfătuit să evit acest subiect. Totuşi, mă simt obligată să subliniez faptul că una din ţintele cele mai atacate de soţul meu se află chiar în oraşul în care el a fost ucis.

Claire era roşie de furie, în liniştea încăperii se auzea doar răsuflarea ei anevoioasă. Se trezi îndreptându–se spre televizor, deşi nu îşi amintea când se ridicase de pe scaun.

— Insinuaţi că domnişoara Laurent ar avea vreo legătură cu asasinarea soţului dumneavoastră?

— A fost anchetată de Procuratură, răspunse Ariel evaziv.

— Pe ce bază?

— Nu ştiu. Sunt sigură că o cercetează datorită originii ei.

Reporterul o privi uluit.

— Claire Laurent, spuse ea, este fiica nelegitimă a unei femei dezechilibrate mintal.

Îşi plecă ochii luând o mână tristă.

— Cu atâta îndrumare cât a avut copil fiind, este cumva de mirare că viaţa ei, chiar şi cea profesională, este dominată de pasiune? La gândiţi–vă. Este evident că are talent. De ce îşi risipeşte creativitatea confecţionând asemenea lenjerie şi făcându–i reclamă într–un mod atât de vulgar? Şi de ce şi–a ales ca parteneră de afaceri o femeie care, timp de ani de zile, a dus o viaţă extrem de imorală?

— Vă referiţi la modelul Yasmine?

— Da. Aceste trei femei – domnişoara Laurent, mama ei şi

Yasmine – au un profil moral atât de scăzut, încât sunt sigură că aceeaşi întrebare şi–au pus–o şi cei de la procuratură: Oare această revistă mizerabilă este singura lor crimă?

Claire închise televizorul. Dacă mai ascultă un cuvânt, exploda. Furia făcuse ca sângele să i se urce la cap. Lobii urechilor îi pulsau; nu mai vedea clar.

Ariel Wilde îşi vărsase veninul. Cum îndrăznea să spună astfel de lucruri pe un post național? Până atunci, Claire ignorase criticile aduse catalogului, dar acum invectivele deveniseră personale. Ariel le calomniase pe Mary Catherine şi pe Yasmine, iar pe ea, nici mai mult nici mai puțin, o acuzase de crimă. Cât mai avea de gând să stea cu mâinile în sân fără să facă nimic? Rezistența pasivă nu funcționa în cazul lui Jackson şi Ariel Wilde. Venise vremea să treacă la acțiune.

Umblă de colo–co! O, cântărindu–şi opțiunile. Deşi ura chiar şi ideea în sine, îşi dădu seama că trebuia să facă o declarație publică. Când se linişti destul pentru a putea vorbi, dădu un telefon.

— Biroul de presă.

— Sunt Claire Laurent.

Începuse prin a suna o filială a postului de televiziune. Numele i se pomenise în cadrul ştirilor atât de des, încât fu imediat recunoscută.

— Da, doamnă. Cu ce vă putem fi de folos?

— Cum aş putea să iau legătura cu CNN?

— Prin noi. Îi putem anunța dacă este nevoie.

— Dacă îi interesează răspunsul meu la ceea ce Ariel Wilde a spus despre mine, să trimită un reporter.

— Da, doamnă. Sunt sigur că va veni cineva foarte repede.

— Aştept.

Închise supărată pentru ceea ce tocmai făcuse. Considera intimitatea extrem de prețioasă şi avea o grijă feroce să şi–o păstreze, mai mult pentru Mary Catherine, dar şi pentru că simțea

intuitiv că celebritatea era şi murdară. După părerea ei, apariția în public scădea valoarea unei persoane. Nu îi înțelegea deloc pe cei care căutau publicitatea. Spre deosebire de Yasmine, căreia îi plăcea nespus să se afle în reflector, Claire era mulțumită să rămână anonimă undeva în spate. De aceea, unii oameni o asociau pe Yasmine cu *Mătasea franțuzească.*

Claire nu suportă să apară în public, îi era şi teamă, între acea clipă şi interviu trebuia să găsească vorbele potrivite cu care să nege afirmațiile lui Ariel Wilde, păstrându–şi, în acelaşi timp, secretele intacte.

Seara următoare stătea întinsă în pat urmărind o reluare a interviului pe care i–l acordase reporterului CNN, când auzi telefonul de pe noptieră sunând. La început, se gândi să îl lase să sune. Apoi, nervoasă, ridică receptorul, dar nu spuse nimic.

— Claire, tu eşti?

— Cassidy?

— De ce nu spuneai nimic?

— Pentru că de câte ori a sunat telefonul în seara asta, cineva îmi spunea să mă duc la dracu'.

Mătase franțuzească

— Oamenii lui Wilde?

— Fără îndoială. Majoritatea strigau o insultă şi închideau.

— Bănuiesc că Ariel e teribil de furioasă. Mai întâi, demonstrația s–a sfârşit prost. A obținut reclama pe care şi–o dorea, dar Mary Catherine i–a făcut adepții să pară nişte huligani. Iar ai pus–o cu botul pe labe. Ți–am văzut jocul mai devreme.

— N–a fost un joc.

— A fost doar o figură de stil, zise el. Te–ai descurcat bine.

— Tot ce, am spus a fost sincer. Dacă Ariel Wilde sau altcineva din organizația ei le mai defăimează pe mama şi pe Yasmine, le cer nişte despăgubiri care or să–i arunce într–un haos financiar absolut.

— Ai fost foarte convingătoare.

— Mulțumesc.

— Dar n–ai negat insinuările ei că ai fi cumva implicată în asasinarea soțului ei, spuse el şi făcu o pauză aşteptând un răspuns, dar Claire rămase încăpățânat de tăcută.

În cele din urmă, tot el spuse:

— Dacă vrei, pot să trag nişte sfori ca să ți se schimbe numărul de telefon.

— Nu, mulțumesc. Telefoanele sunt, într–adevăr, o pacoste, dar, peste puțin timp, noutatea va dispărea şi vor înceta.

— De ce nu cuplezi robotul?

— Din principiu. Dacă sunt aici, răspund la telefon. Refuz să–i las să–mi schimbe modul de viață.

El nu mai spuse nimic o clipă, după care o întrebă:

— Ai mai avut protestatari la uşă?

— Nu, zise ea zâmbind pentru prima oară în douăzeci şi patru de ore. Cred că mama i–a învățat minte.

— Fiindcă veni vorba de mama ta, Harry e acolo?

— Rămâne aici peste noapte. De ce?

— O să–ți spun când ajung acolo. Aşteaptă–mă jos.

— Cassidy, sunt deja în pat. Sunt obosită.

Dar vorbea în vânt. Trânti telefonul. Dacă voia să îi vorbească, trebuia să îşi fixeze o întrevedere pentru a doua zi. Ar fi trebuit să îl lase să stea jos şi să sune până nu mai putea.

Dar se dădu jos din pat şi se duse la baie. Încăperea părea la fel ca înainte, dar ştia că totdeauna îşi va aminti de el cum stătea acolo, răvăşit şi cu sângele curgându–i pe cămaşă. Arătase ca un scandalagiu, dar instinctul ei feminin răspunsese atunci la fel cum o făcea şi acum când îşi amintea cum mâinile lui puternice îi ținuseră mijlocul.

Îl amenințase că îl va da în vileag, subliniind cât de mult i–ar fi afectat cariera acea aventură amoroasă, dar nu îi spusese cât de mult ar fi afectat–o şi pe ea.

Îşi puse o pereche de blugi şi un pulover alb din bumbac,

nevrând să îl lase să creadă că se dichisea pentru el. Coborî cu liftul. El tocmai suna când ea deschise uşa.

— Cât de punctual eşti, spuse ea.

— E una din calitățile mele.

Nici el nu se aranjase prea mult. Niciodată nu îl văzuse altfel decât în costum, în seara aceea, însă, purta blugi, o cămaşă obişnuită, o geacă Levi's veche şi adidaşi.

— De ce ai vrut să mă vezi?

— Vino până afară.

— De ce?

— Gândesc mult mai limpede aici, spuse el şi, când ea îl privi întrebătoare, adăugă: E prea multă ambianță acolo înăuntru.

Zonă comercială de la câteva blocuri distanță era în plină activitate, dar pe o suprafață de două blocuri atât de o parte, cât şi de cealaltă a *Mătăsii franțuzeşti* era întuneric şi linişte. Când se întoarse după ce încuie uşa, îl găsi pe Cassidy plimbându–se exact pe unde fuseseră demonstranții.

— Pari tulburat, remarcă ea.

— Bineînțeles, spuse el şi se opri pentru a o privi. Chestia asta cu contribuțiile…

— Dar ți–am explicat.

— Da. La fel şi Yasmine. Dar nu pare deloc plauzibil.

— Asta–i treaba ta.

— Deocamdată, spuse el scurt. La ce or. A mi–ai spus că te–ai dus în seara aceea la *Fairmont* după mama ta?

Claire nu se aşteptase la acea schimbare bruscă a subiectului, întrebarea îi strânse gâtlejul ca o gheară.

— Ți–am… ți–am spus doar că nu ştiu sigur, dar cred că pe la miezul nopții.

— De ce ți–a trebuit atât de mult?

— Poftim?

— Andre Philippi a spus că te–a sunat la unsprezece. La ora aceea târzie nu puteai face mai mult de cinci minute de aici până

la *Fairmont.* Ştiu sigur, pentru că am parcurs acest traseu în seara asta. Ție ți–a trebuit o oră. Ce te–a făcut să întârzii?

— Cassidy, ți–am spus că am ajuns acolo pe la miezul nopții. Ar fi putut să fie unsprezece şi jumătate. Ți–am spus că nu ştiu sigur.

— Minți! Exclamă el, izbind cu pumnul în palmă, iar Claire se dădu un pas înapoi. N–ai plecat la *Fairmont* după Mary Catherine decât aproape de miezul nopții pentru că n–ai vorbit direct cu Andre până atunci. Când a sunat el la unsprezece, i–a răspuns robotul, nu? A trebuit să–l suni mai târziu.

Veni chiar în fața ei.

— Nu erai aici când a sunat el la unsprezece. Mi–ai spus în seara asta că răspunzi la telefon când eşti acasă, aşa e? Andre ți–a lăsat un mesaj, aşa încât să ştii unde era Mary Catherine când veneai acasă şi n–o găseai.

Iniima lui Claire bătea cu putere.

— Îți pot explica totul.

— Las–o baltă. M–am săturat de minciunile tale. Am dreptate, aşa–i? Spuse el şi, apucând–o de brațe, o trase aproape de el. Aşa–i?

Contactul cu forța trupului lui o tulbură, dar nu putea suferi să fie dominată şi se smulse din strânsoare.

— Da, ai dreptate, îi spuse ea. Obişnuiesc să mă uit în camera mamei când mă întorc acasă, în seara aceea, patul ei era gol şi valiza dispăruse, aşa că mi–am imaginat ce se întâmplase. Tocmai voiam să plec s–o caut, când am observat semnalul robotului. L–am sunat pe Andre imediat. "Mi–a spus că o zărise j pe mama prin holul hotelului şi o luase la el în birou unde o servise e. U puțin vin. Era amețită şi dezorientată când am ajuns eu, aşa cum e totdeauna după cele mai grave crize. Am adus–o acasă şi am culcat–o. Acesta e adevărul.

— Ah, Claire, te cred, spuse el. Vreau numai să ştiu unde naiba ai fost între spectacol şi miezul nopții. Ai făcut cumva două drumuri la *Fairmont?* O dată pentru a–l ucide pe Wilde, altă dată

pentru mama ta?

Ea nu spuse nimic.

— Ar putea trece o barjă prin acel interval de timp pentru care trebuie să găseşti o explicație, zise el, ridicând glasul.

— Am făcut o plimbare.

Se aşteptase la o minciună mult mai serioasă, astfel încât simplitatea acelei explicații îl luă prin surprindere.

— La plimbare?

— Exact. O plimbare mai lungă. Singură. Prin cartier.

— La ora aia? O întrebă el sceptic.

— O fac adesea, întreab–o pe Yasmine. Mă ceartă mereu din cauza asta.

— Yasmine ți–ar acoperi orice minciună.

— Nu–i o minciună. E adevărul.

— Şi de ce ți–ai ales tocmai seara aceea pentru a face o plimbare?

— Eram tulburată.

— Crima totdeauna tulbură.

Întorcându–se pe călcâie, ea porni înapoi spre *Mătasea franțuzească.*

— Nu trebuie să–ți suport toate astea.

— Pe naiba, spuse el şi o apucă de mânecă, trăgând–o înapoi. Mă înfurii la culme, domnişoară Laurent. Ar trebui să te duc chiar acum să–ți ia amprentele şi să te bag la răcoare. N–ai mai arăta aşa de sexy în hainele alea din postav verde, Claire. Şi nici lenjeria nu e din catalogul *Mătase franțuzească,* să ştii.

Un fior de teamă o străbătu. Cel mai mult îi era frică să nu fie dusă la închisoare. Nu claustrofobia o speria, ci pierderea libertății. Nu ar fi fost. În stare să suporte supravegherea continuă, imposibilitatea de a alege şi privarea de intimitate şi independență.

Chipul lui Cassidy era încordat de furie. O şuviță de păr negru îi căzuse pe ochii care îi străluceau pătrunzători. Pentru prima oară, lui Claire îi era frică de el. Şi–ar fi putut pierde răbdarea punându–

şi în aplicare ameninţarea. Trebuia să vorbească, şi încă repede, pentru că nu putea să îşi petreacă în închisoare nicio noapte, niciun minut chiar.

— Am venit acasă după spectacol şi…

— La cât?

Nervoasă, îşi trecu degetele prin păr.

— Îţi jur că nu ştiu exact ora. Puţin după zece, cred.

— Aşa mai merge. Spectacolul s–a terminat la nouă şi douăzeci. Până ai reuşit să ieşi din traficul de la Superdom, e posibil să fi ajuns în jurul orei zece.

— Harry stătuse cu mama. Când am ajuns, am trimis–o acasă, deşi, mai târziu, mi–aş fi dorit să nu o fi făcut. Nu aveam astâmpăr, nu puteam să adorm. Am încercat să lucrez, dar nu mă puteam gândi decât la Jackson Wilde.

— De ce?

— Îl mai văzusem la televizor, dar nici nu se compara cu imaginea lui în carne şi oase. Era un vorbitor foarte energic. Emana atâta putere şi ţinea sub control toate gândurile celor de faţă. Deşi nu eram de acord cu ceea ce predica, mă impresiona farmecul cu care o făcea. Cei din jurul meu erau ca vrăjiţi. Până în seara aceea nu fusesem perfect conştientă de forţa influenţei lui. Am început să mă tem că, până la urmă, va fi în stare să distrugă *Mătasea franţuzească.* Atunci când m–am dus lângă podium şi l–am privit în ochi, m–am simţit ca David privindu–l în ochi pe Goliat. Se uită la Cassidy rugător.

— Ar trebui să ştii ce înseamnă această afacere pentru mine ca să înţelegi perfect ce am simţit eu în seara aceea. Pur şi simplu, panică. Tot ce mă chinuisem să construiesc era ameninţat de o forţă copleşitoare. Nu–mi imaginam decât că tot ce ridicasem eu avea să fie distrus.

— Înţeleg, Claire, spuse el încet, mult mai bine decât îţi închipui.

Apoi o ţintui din nou cu privirea şi o întrebă:

— Te–ai simțit atât de amenințată, încât te–ai furişat în apartamentul lui şi l–ai împuşcat?

Ea îi răspunse întorcându–şi privirea:

— Ți–am spus că m–am dus să mă plimb.

— Mai bine găseşte altceva.

— Dar e adevărat! Aveam impresia că pereții se strângeau în jurul meu. Mă simțeam sufocată. Nu mai puteam gândi. Cuvintele lui Jackson Wilde îmi răsunau în urechi. Trebuia să ies, spuse ea şi deodată se întoarse cu fața spre el. Vino cu mine.

— Unde?

— Să refacem drumul pe care l–am făcut în seara aceea. O să–ți arăt exact pe unde am fost şi o să încerc să mențin acelaşi pas ca să vezi cum de nu am fost acasă când a sunat Andre. Încruntat, el se gândi o clipă.

— Bine. Încotro?

O ținu uşor de cot când coborî de pe trotuar şi traversară. Majoritatea clădirilor de pe partea aceea a străzii Conți erau goale şi întunecate. Uşile băgate înăuntru erau umbrite şi aveau un aspect sinistru, iar geamurile şi uşile erau acoperite cu plase de sârmă.

— Nu ți–e frică să mergi seară pe aici, Claire?

— Deloc, spuse ea, privindu–l. Ți–e frică?

— Normal, murmură el aruncând iute o privire peste umăr.

Ea râse şi îl făcu să ocolească o groapă din vechiul trotuar.

— Văd că ştii topografia locului destul de bine.

— Foarte bine. Am crescut jucându–mă pe trotuarele astea, spuse ea şi, arătând spre o fabrică de dulciuri cu tente roz, adăugă: fac nişte praline delicioase. Uneori ni le dădeau nouă, copiilor, pe cele sparte, pe care nu le puteau vinde. La următorul colț o luăm la dreapta.

Trecură în linişte pe lângă clădirea cenuşie din piatră care adăpostise cândva Tribunalul Suprem al statului Louisiana. O luară în dreapta pe Royal Street şi ea se opri puțin în fața unui

magazin de antichităţi.

— M–am oprit aici'ân seara aceea pentru a mă uita în vitrină, la o broşa cu marcasite şi smaralde…

— Marca şi mai cum?

— Uite–o. Al treilea rând de jos, a doua din stânga. O vezi?

— Hmm. Drăguţă.

— Şi eu am zis la fel. Am vrut să mai trec pe aici să o văd mai bine, dar n–am mai apucat.

Înainte să îşi continue drumul mai zăbovi puţin privind poşetele cu mărgele, serviciile de argint şi bijuteriile.

Vizavi, doi poliţişti ieşiseră din sediul poliţiei din districtul Vieux Carre. Salutară politicoşi şi unul din ei îi vorbi lui Claire într–o franceză cu accent Cajun. Tovarăşul lui spuse:

— Bună seara, domnişoară Laurent.

Primul îl privi insistent pe Cassidy, dar nu dădu semn că l–ar fi recunoscut.

Trecură pe lângă zidurile roz–portocalii şi jaluzelele verzi ale renumitului restaurant *Brennan's* şi Claire deveni conştientă de faptul că el o privea cu atenţie, începu şi ea să îl studieze.

— Nu eşti căsătorit, nu–i aşa, Cassidy?

— Se vede?

— Nu, dar majoritatea soţiilor nu ar fi de acord cu faptul că lucrezi până târziu.

Rămase impasibilă, dar în sinea ei se bucura că printre păcatele ei nu se număra şi acela de a fi sărutat un bărbat însurat.

— Am fost căsătorit, spuse el. Dar n–a mers.

— Regrete?

El ridică din umeri.

— Nu în legătură cu ea. Se pare că a fost cea mai bună soluţie pentru amândoi. Cred că s–ar putea spune că sunt căsătorit cu cariera mea. Ceva în genul tău.

Făcu o. Pauză dându–i ocazia să comenteze, dar ea îi puse o altă întrebare:

— Copii?

— Nu. Nu ne–am hotărât niciodată şi probabil că şi asta a fost bine, pentru că nu mi–aş fi chinuit copiii cu un divorţ.

Se opri puţin în faţa unui magazin şi privi în vitrina apărată de gratii.

— Un magazin de arme. Ce convenabil.

— Asta e tot ce–ţi trece prin minte, Cassidy?

— Dar dacă stau să mă gândesc mai bine, eşti prea deşteaptă pentru a cumpăra o armă atât de aproape de casă şi dintr–un cartier unde eşti atât de cunoscută.

Ea îl întrebă atunci, aruncându–i o privire vicleană:

— Ai verificat, nu? — Da.

După aceea ajunseră în dreptul unei prăvălii care vindea numai cercei.

— Yasmine este una din cele mai bune cliente ale lor, îi spuse Claire, în timp ce el privea uimit toată acea varietate.

În acea zonă comercială de elită, majoritatea magazinelor erau închise deja. Liniştea străzii părea să îi învăluie. Bourbon Street nu era decât la un bloc distanţă, dar aveai impresia că se afla la o sută de mile. Din când în când, câteva acorduri ale unei trompete de jazz răsunau în aerul înăbuşitor, pentru a pluti apoi mai departe ca nişte suflete rătăcite în căutarea unui adăpost. Grilajele din fier forjat care înconjurau balcoanele de deasupra capetelor dădeau şi mai mult impresia de izolare. Prin porţile filigranate se putea vedea în curţile interioare, unde fântânile şipoteau, felinarele de vânt licăreau şi zidurile de cărămidă zgâriate păstrau secrete.

Le ieşi în faţă o pisică ce scormonea după mâncare într–o pungă de gunoi de lângă bordură. Două perechi în treninguri râdeau şi vorbeau tare şi urât, bând ceva din pahare de carton cumpărate de la *Pat O'Brien's*. Un bătrân cu o barbă încâlcită şi purtând un palton gros, deloc potrivit vremii, urina cu nonşalanţă lângă un zid. O pereche de bătrânei eleganţi trecură pe lângă ei ţinându–se de braţ şi spunând „Bună seara". Un tânăr într–o pereche de blugi

negri, strâmți, cu un pulover pe gât şi foarte puternic fardat îi depăşi iute trimițându–i un sărut lui Cassidy din buzele rujate.

Ajunseră pe St. Peter Street în fața cafenelei *Royal.* Claire îi spuse, arătându–i balconul dublu:

— Cred că este cea mai frumoasă din cartier. Piața Jackson era închisă noaptea, dar magazinele şi birturile din jurul ei erau încă deschise.

— M–arn gândit să beau un *cappuccino* aici, îi spuse ea oprindu–se în fața unui bar micuț şi intim înghesuit sub istoricele apartamente Portalba Arms.

Două din mesele de afară erau ocupate de îndrăgostiți îngrămădiți unui într–altul şi indiferenți față de lumea din jur.

— Dar am simțit miros de cornuri proaspete şi…

Îl dirija spre Gafe *du Monde.* Aşteptară să traverseze la marginea trotuarului unde un saxofonist cânta pentru ca trecătorii să îi arunce bani în pălăria aşezată pe trotuar. Vizitiul unei trăsuri cu un singur cal şi un pictor stradal care se oprise din lucru discutau amical despre sezonul fotbalistic.

— Sunt de acord cu artistul, spuse Claire. „Sfinții" trebuie să–şi schimbe linia de apărare, dacă vor să câştige un loc mai bun anul ăsta.

— L–ai înțeles pe tipii ăştia? Întrebă Cassidy.

— Nu nu?

Calul somnoros, înhămat la trăsură, purta pe cap o pălărie mare, cu flori roz din plastic de jur–împrejur. Claire îl mângâie pe bot coborând de pe trotuar.

— Nici măcar un cuvânt Timp de un an întreg după ce am venit aici m–am simțit ca într–o altă țară. Mi–a trebuit foarte mult că urechile să mi se învețe cu accentul şi încă mai întâmpin greutăți uneori.

— Pe mine mă înțelegi foarte uşor.

— Pe tine, Claire, mi–e cel mai greu să te înțeleg. Ea îi arătă o masă pe terasă în aer liber de la *Cafe du Monde,* iar el îi ținu

scaunul să se aşeze. Un chelner cu un şorț lung şi alb se apropie cu brațele deschise în semn de bun venit.

— Domnişoară Laurent, *bonsoir.* Cât de mult mă bucur să vă văd!

— *Mergi,* spuse ea când el se aplecă puțin pentru a–i săruta mâna.

— Şi dânsul? Întrebă el uitându–se la Cassidy. Ea i–l prezentă pe Claude, chelnerul.

— O porție de *beignets,* te rog, Claude, şi două cafele cu lapte.

— Foarte bine, spuse el îndreptându–se repede spre bucătărie.

— Se pare că vii aici destul de des, observă Cassidy.

— De obicei e aproape plin de turişti, dar mamei îi place să vină şi o aduc cel puțin o dată pe săptămână.

Claude le aduse comanda. Mirosul înnebunitor al cornurilor şi aroma cafelei o făcu pe Claire să saliveze, începu să mănânce lingându–şi nestingherită zahărul de pe degete. Când se uită la Cassidy începu să râdă văzând că se murdărise de zahăr în jurul gurii şi îi întinse un şevețel de hârtie din suportul de pe masă.

Terminară cele trei *beignets* şi începură să îşi bea în tăcere amestecul fiebinte de cafea cu lapte. Claire era mulțumită să stea şi să savureze ce avea New Orleans–ul mai bun, dar Cassidy trecu prea repede la afaceri.

— În seara aceea, începu el, cât ai stat aici?

— Vreo jumătate de oră, cred.

— Atât de mult? Întrebă el, ridicând o sprinceană.

— Aici e *Vieux Carre,* Cassidy. Ca şi europenii care au locuit inițial aici, putem sta în fața unui fel de mâncare ore întregi. Ritmul este lent. După ce traversezi Canal Street, trebuie să laşi în urmă tendința americană de a te grăbi şi să te bucuri de viață. M–am abținut de a mai comanda o porție de *beignets,* dar am băut două ceşti de cafea cu lapte stând la fiecare cel puțin zece minute.

La rugămintea ei, Claude le înlocui ceştile goale cu altele pline. Urmărind aburul care se înălța din ceaşca ei, Claire spuse:

— Mă gândeam la multe lucruri în seara aceea. Jackson Wilde nu era singura mea problemă.

— Dar ce mai era?

— Mama. Mă întreb cine ar mai avea grijă de ea dacă mi s–ar întâmpla ceva. Dacă aş ajunge la închisoare, de exemplu.

Se uită la el sever, după care îşi plecă privirea asupra cafelei pe care o plimbă prin ceaşca groasă şi albă.

— Mă mai gândeam şi la noul catalog. Totdeauna vreau ca ultimul să fie mai bun decât cel precedent şi mă tem că nu mai am idei.

— Teama asta este ceva obişnuit la toți oamenii care creează.

— Bănuiesc. Şi apoi mă gândeam şi la Yasmine.

— De ce?

— Ceva personal.

Expresia ei îi dădea curaj să o facă să îi înşele încrederea prietenei sale, dar nu o făcu.

— A fost o adevărată plimbare, spuse el, rezemându–se de scaun şi întinzându–şi picioarele lungi.

Blugii vechi îi veneau foarte bine, strângându–i sexul j şi îmbrăcându–i coapsele. Claire încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

— Bănuiesc că dacă l–aş întreba, Claude ar jura pe mormântul mamei lui că ai stat cel puțin jumătate de oră.

— Crezi că mint, Cassidy?

— Nu, spuse el. Cred că m–ai purtat cu tine în seara asta ca să văd cât de cunoscută şi de respectată eşti în acest cartier şi ce m–ar aştepta dacă aş încerca să te condamn. Eşti prietenă până şi cu polițiştii din zonă. Un bun avocat ar putea aduce toți aceşti martori serioşi, care, chiar dacă nu ar putea să jure că te–ai plimbat în seara aceea prin Cartierul Francez, nu ar putea să jure nici că nu ai făcut–o.

— Dacă ai fi avocatul meu, asta ai face?

— Exact. Dacă acuzarea nu ar avea nicio dovadă concretă, te–aş

face să pari o adevărată sfântă şi aş zăpăci jurații cu fapte care altfel ar fi pertinente.

— Cunoşti toate trucurile, din câte îmi dau seama. Buzele lui se îngustară şi deveni foarte serios.

— Absolut toate trucurile.

Mai erau multe de aflat în legătură cu Cassidy. Ziarele vorbeau despre procurorul adjunct, nu despre omul din interior, îşi spuse Claire. Ar fi vrut să îl cunoască pe acel om din interior, să descopere ce anume îi aducea pe chip din când în când expresia aceea meditativă şi plină de regret, dar avea propriile ei probleme.

— Tot mai crezi că eu am comis crima, nu–i aşa? Oftând, Cassidy se uită în altă parte părând să se concentreze asupra statuii lui Andrew Jackson călare pe calul său, care se putea zări prin poarta închisă a pieței de peste drum. Apoi îşi propti brațele pe măsuța rotundă şi se aplecă peste ea.

— Uite ce cred că s–a întâmplat. Cred că ai plănuit această crimă de foarte mult timp, de când ai aflat că reverendul Wilde va veni la New Orleans. Ai cumpărat, împrumutat sau furat un revolver de calibru 38. Te–ai dus la spectacol şi l–ai privit în ochi pe cel pe care aveai de gând să–l omori. Am reuşit să–mi dau seama că ai fi avut curajul să o faci. Te–ai gândit că aşa trebuia ucis un bărbat, ceva asemănător cu modul în care străbunii tăi se întâlneau în afara oraşului cu multă pompă şi ceremonie pentru a se duela până când unul murea. Oricum, te–ai întors acasă şi i–ai dat liber lui Harry. Asta a fost ceva fără sens, dar te–ai gândit că, dacă avea să fie întrebată, avea să spună că ai fost acasă la ora zece. Apoi te–ai dus*a. Fairmont* şi, folosindu–l pe Andre drept complice, ai reuşit să ajungi în apartamentul lui Wilde.

— L–ai împuşcat probabil în somn. După care ai plecat şi te–ai întors acasă. Dar destinul ți–a jucat o festă. Mary Catherine dispăruse. Ai ajuns acasă, n–ai găsit–o şi, ca o ironie, a trebuit să refaci drumul până la *Fairmont* după ea. Pun pariu că nu ți–a fost prea uşor să te întorci la locul crimei atât de curând după

comiterea ei.

— Nu s–a întâmplat deloc aşa. Nu vezi cât de multe goluri are teoria ta?

— Aşa e, parcă ar fi o sită. De asta nici nu eşti încă la închisoare.

Claire avu nevoie de o clipă pentru a–şi reveni de pe urma unei asemenea remarci.

— Cum ajungeam în apartament? Întrebă ea apoi.

— Simplu. Andre ți–a dat cheia, în timp ce Wilde era la masă, tu ai pătruns înăuntru şi l–ai aşteptat probabil ascunsă în dulap. El a intrat, a făcut un duş şi s–a pregătit de culcare. Ai aşteptat să adoarmă şi l–ai ucis.

Claire clătină din pap.

— Ceva este foarte greşit în această versiune, Cassidy. Niciodată nu mi–aş fi amestecat prietenul într–o crimă.

— L–ai fi putut folosi fără să–şi dea seama.

— Furând o cheie de la recepție?

— Nu, familiarizându–te cu hotelul. Sunt câteva colțuri ciudate în holul de la etajul şapte. Poate te–ai ascuns după unul din ele. Când femeia a intrat să aranjeze patul lui Wilde, te–ai furişat în spatele ei, în timp ce uşa era deschisă.

— Foarte inventiv. El îi cercetă chipul.

— Da, Claire. O inventivitate caracteristică.

Ea sorbi din cafeaua rece, sperând să nu îi tremure mâna şi să îi trădeze nervozitatea.

— Cum puteam să ştiu că Wilde avea să vină singur? Sau aveam de gând să o ucid şi pe doamna Wilde, dacă era nevoie?

— Asta mi–a dat şi mie de gândit. Până când Josh şi Ariel Wilde mi–au spus că „repetau" în fiecare seară. Andre ți–ar fi putut spune acest lucru. Erai sigură că Jackson avea să se culce singur.

— Lui Wilde nu–i plăcea ce publicam eu în revista mea şi m–a criticat din amvon. Mie nu–mi plăcea ce predica el şi l–am ucis. Pe scurt, afirmi că aş fi mai puțin tolerantă şi mai radicală decât

Jackson Wilde. Mă situezi la acelaşi nivel cu nebunii care mă sună şi mă ameninţă cu moartea.

Cassidy reacţiona de parcă ar fi fost lovit în părţile moi.

— Ai primit telefoane de ameninţare cu moartea? Nu mi–ai spus.

Nici nu avusese intenţia şi îi venea să îşi muşte limba.

— Ameninţările cu moartea prin telefon nu trebuie luate în serios.

El părea să nu fie de acord. Privi în jur ca şi cum ar fi căutat vreun asasin ascuns în umbră.

— Eşti aici de cel puţin o jumătate de oră, spuse el, ridicându–se. Hai să mergem.

Îi ţinu scaunul, după care coborî pe trotuar, dar se opri dându–şi seama că ea nu era alături.

— Ce faci? O întrebă el peste umăr.

— M–am mai oprit într–un loc înainte să mă întorc acasă în seara aceea. Acolo, spuse ea, arătând spre fluviu.

El se întoarse lângă ea.

— Arată–mi drumul.

Traversară monumentul comemorativ militar care se unea cu partea pavată a digului numită Moonwalk. Sub ei, apele fluviului mângâiau încet stâncile zdrobite şi la ora aceea nu circulau nave. Luminile de pe malul opus străluceau în apa care mirosea, deloc neplăcut, a apă sărată, petrol şi noroi. Sufla o briză umedă şi lui Claire îi plăcea să o simtă prin păr şi pe piele. Era uşoară şi blândă, tot ce avea mai bun Sudul.

Moonwalk era locul preferat al turiştilor cu aparate de fotografiat, cerşetorilor, prostituatelor, beţivilor şi îndrăgostiţilor, în seara aceea, numai câţiva trecători se mai bucurau de privelişte. Trecând pe lângă o pereche care se ţineau de după gât pe o bancă, atitudinea lui Cassidy deveni irascibilă.

— De ce nu–mi uşurezi munca mărturisind?

— Chiar dacă nu am făcut–o eu?

— Te rog, nu. Deja e prea mult. Patru nebuni sunt deja bănuiţi

că l–ar fi omorât pe Wilde.

— Eşti cât se poate de plicticos.

— L–am verificat pe toți patru, dar niciunul din ei nu s–a aflat atunci pe lângă *Fairmont.*

Se înțeleseră tacit să se oprească şi să se uite la apă. După o clipă, se întoarse spre ea şi, fără nicio altă introducere, îi spuse:

— O funcționară de la tribunal m–a invitat alaltăieri seară la ea pentru spaghetti şi sex.

O privi cu atenție, aşteptând un răspuns.

— Sigur nu şi–a disimulat intențiile, spuse ea în cele din urmă.

— Ei, bine, n–a menționat şi partea cu sexul.

— Înțeleg. Şi te–ai dus? — Da.

— Ah. Cum a fost? —, Excelent. Cu sos.

La început fu surprinsă, dar apoi îşi dădu seama că voia să facă o glumă, încercă să râdă, dar descoperi că nu putea fi indiferentă față de faptul că el se culca cu o altă femeie.

— Spaghetele au fost senzaționale, spuse el. Sexul a fost aşa şi aşa.

— Cât de dezamăgit trebuie să fi fost, spuse ea, încordată.

El înălță din umeri.

— Cu câteva seri înainte de asta, m–am culcat cu vecina mea. A fost ceva mitocănesc şi nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

Claire nu mai putea răbda. — Încerci să mă impresionezi cu aventurile tale sexuale? Nu sunt popă ca să–ți ascult spovedania.

— Am crezut că ai vrea să ştii.

— Ei bine, nu vreau. De ce aş vrea?

El o trase atunci cu brutalitate şi îi luă capul în palme.

— Pentru că suntem într–o încurcătură, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Apoi o sărută.

Capitolul treisprezece

Un sărut al lui Claire era mult mai bun decât sexul cu o duzină de alte femei. Gura ei era atât de caldă, de dulce şi de plăcută, încât ar fi vrut să continue să o iubească o mie de ani, dar nu se putea, aşa că îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

Ea rămase puțin fără suflare, buzele îi erau umede şi desfăcute, dar, altfel, era netulburată. Se pricepea extraordinar de bine să îşi ascundă sentimentele. Fără îndoială că învățase acest lucru fiind nevoită să se maturizeze la o vârstă fragedă. Trebuise să rezolve probleme serioase şi să ia hotărâri când alte fete încă se mai jucau cu păpuşi şi dădeau ceaiuri pentru prieteni imaginari.

Dar, la naiba, sperase să obțină mai mult decât o privire neclintită, îi aruncase în față că se culcase cu două femei, după care o sărutase cu pasiune. De ce nu îi spusese nimic, nu îl pălmuise, nu voise să îi scoată ochii cu unghiile?

Cu funcționara se culcase din acelaşi motiv pentru care se dusese şi la vecină – pentru a se descărca sexual. Ambele încercări de a şi–o scoate pe Claire din gând dăduseră greş. Deşi funcționara fusese nerăbdătoare să i se dăruie, el nu îi găsise goliciunea la fel de sexy cum şi–o închipuia pe Claire, neacoperită de haine şi oferindu–i–se. El făcuse ceea ce trebuia, dar fusese numai ceva fizic. Gândul îi era în cu totul altă parte.

Acum, lipsa unui răspuns din partea ei îl înfurie. Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat calvar. Se gândi că venise timpul să mai destrame ceva din atmosfera aceea.

— Atunci te–ai descotorosit de armă? — Cum?

Datorită faptului că nu vorbiseră de câteva minute, întrebarea lui neaşteptată o luă prin surprindere.

— M–ai auzit foarte bine. Ai venit de pe *Fairmont* direct aici şi ai aruncat arma în apă?

— Nu am avut niciodată o armă.

— Acesta nu e un răspuns la ce te–am întrebat eu, Claire, spuse

el, ridicând glasul. Ai o mulțime de prieteni şi oricare din ei ți–ar fi putut procura una.

— Nimeni nu a făcut aşa ceva. Nici măcar n–aş şti să trag.

— Pentru a–i spulbera cuiva testiculele de la mică distanță nu–ți trebuie cine ştie ce pricepere.

Ea îşi înconjură mijlocul cu brațele cuprinzându–şi coatele.

— S–a făcut frig. Mergem?

El era exasperat la culme din cauza ei şi a situației respective. Totuşi, îşi scoase geaca şi i–o puse pe umeri. Mâinile îi alunecară sub păr pentru a i–l scoate din guler şi zăboviră puțin. După aceea îi ridică bărbia cu degetele.

— Dacă ai venit aici, Claire, ce–ai făcut?

— Am stat pe o bancă şi m–am uitat la fluviu.

— Ai stat pe o bancă şi te–ai uitat la fluviu.

— Ai auzit bine.

Cassidy ar fi dat orice avea sau spera că avea numai să ştie adevărul din spatele privirii ei de ambră. Dar nu îl ştia şi până când avea să îl afle, avea să se joace cu focul ori de câte ori se apropia de ea.

— Mai bine hai să mergem.

Se întoarseră în linişte la Măfasea *franțuzească.* Ajunşi la uşă, o întoarse spre el.

— Claire, te–aş ruga foarte mult să–ți găseşti un avocat.

— Cât mai ai până să mă arestezi?

— Puțin. Povestea ta e plină de coincidențe. Chiar dacă nu minți, ascunzi adevărul. Nu ştiu, poate încerci să acoperi pe cineva. Dar nu eşti sinceră cu mine. Ştiu că te bazezi foarte mult pe circumstanțe atenuante, dar nu există aşa ceva când e vorba de crimă. Atâta timp cât cazul rămâne nerezolvat, eu voi continua să cercetez şi, mai devreme sau mai târziu, o să descopăr şi acel element care lipseşte, spuse el după care făcu o pauză, lăsându–i timp ca să–l contrazică, dar, din păcate, nu o făcu şi el adăugă: angajează–ți un avocat.

Ea privi în gol o clipă, înainte de a se uita la el foarte hotărâtă.

— Nu, n–o să fac asta. Am un avocat care se ocupă de contractele firmei şi un contabil pentru impozite. Datorită extinderii au devenit necesari, dar nu mi–a plăcut să las nici măcar atâta în seama altora din ceva ce îmi aparţinea mie.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— N–o să–mi încredinţez viaţa în mâinile unui străin. Am încredere în instinctele mele mai mult decât în oricine altceva, când e vorba de ce e bine şi ce e rău pentru mine. Când eram mică, tot felul de asistenţi sociali şi judecători, aşa–zişi experţi, mi–au spus că cel mai bun lucru pentru mine era să stau departe de cei pe care îi iubeam. Ei bine, ori s–au înşelat amarnic, ori erau nişte mincinoşi lipsiţi de scrupule. Aşa că n–am încredere în sistem, Cassidy, spuse ea şi îi dădu geacă, îţi mulţumesc pentru sfatul oferit gratis, dar nu vreau un avocat.

— Fă cum vrei atunci, spuse el nerăbdător. Dar cred că e o mare greşeală.

— Cel puţin e greşeala mea.

— Să nu părăseşti oraşul.

— Poimâine plec în Mississippi. Parcă fu trăsnit din senin.

— Ce naiba cauţi acolo?

—Este locul unde facem fotografiile pentru catalogul de primăvară.

— Anulează sau amână.

— Exclus. A fost programat de săptămâni întregi. Oamenii au fost angajaţi şi Yasmine nu poate să schimbe toate aceste lucruri. Oricum, trebuie să terminăm până vine toamna, cât frunzele mai sunt încă verzi. Nu poţi face un catalog de primăvară într–un peisaj autumnal.

— Interesant, dar sistemul juridic nu ţine seama de perioadele când se pot face fotografii.

— Iar eu nu–mi fac programul după sistemul juridic. Nu prea ai de ales, Cassidy. Dacă nu mă arestezi, trebuie să mă laşi să plec.

Avea mâinile legate şi ea ştia acest lucru la fel de bine ca el. Fără nicio dovadă concretă nu o putea reține nici pe ea, aşa cum nu îi putea reține pe Ariel şi Josh Wilde.

Simțindu–i dilema, ea spuse zâmbind:

— Noapte bună, Cassidy.

— La naiba, îți place, nu?

Îi prinse brusc maxilarul şi degetele i se adânciră în obraji.

— Ascultă, spuse el, apropiindu–se foarte mult de fața ei, până acum am făcut tot posibilul să mă îndoiesc, dar de acum gata. Nimic, ai înțeles?

Se apropie şi mai mult şi glasul îi devteni un mormăit:

— Sigur, aş vrea să mă culc cu tine, dar să nu ți se urce la cap. Mai întâi şi mai presus de toate vreau să găsesc criminalul lui Jackson Wilde. Nu face greşeala să uiți acest lucru, Claire. Poate să ți se pară un joc, dar de acum încolo voi juca murdar.

Ea îşi eliberă capul din strânsoare şi pe el îl împinse puțin.

— Îți mulțumesc pentru *beignets* şi cafeaua cu lapte, domnule Cassidy. Ar fi trebuit să le plătesc eu.

După care intră şi îi închise uşa în nas. El înjură, auzind–o cum trăgea zăvoarele.

Ariel aruncă nervoasă revista deoparte. Era târziu şi avea nervi. Omul din New Orleans îi promisese să o sune în seara aceea, indiferent la ce oră, iar acum era trecut de miezul nopții.

Jos, Josh cânta la pian de câteva ceasuri. Acea oribilă muzică clasică. Nu găsea nicio melodie în niciuna din piese, i se părea că toate seamănă între ele. Şi nu aveau nici text, aşa că la ce serveau? Nu îşi putea închipui cum putea fi cineva absorbit de ea. Iar Josh, când cânta muzică clasică, uita de toate – de mâncare, de somn şi chiar de sex.

Nu că ar fi simțit nevoia, căci acum era preocupată de probleme mult mai importante. Demonstrația fusese un fiasco. Voise ca oamenii ei să pară nişte cruciați aflați într–o misiune de inspirație divină, dar nebuna aceea bătrână de la *Mătasea franțuzească* îi

făcuse să pară cruzi şi proşti. Se scrisese mult în presă, însă articolele erau pline de ironie, iar Ariel Wilde nu avea să lase să se râdă de ea.

Pentru a–şi reface credibilitatea, aranjase interviul de la CNN, care, după părerea ei, ieşise extraordinar de bine. Fără să calomnieze de–a dreptul, dăduse de înțeles că a. Cea Claire Laurent era o laşă care refuza să o înfrunte, că era o principală suspectă în cazul asasinatului şi că, atât ea cât şi toată lumea care avea de–a face cu *Mătasea franțuzească,* erau nişte persoane imorale. Din fericire, un adept devotat care locuia la New Orleans ştia despre Claire Laurent că era nelegitimă. Ariel avea de gând să continue să bată toba pe tema că imoralitatea atrage imoralitate.

Dar Claire Laurent apăruse pe canalul CNN în ziua aceea, părând la fel de maiestuoasă ca prințesa Grace în culmea gloriei, vorbind cu glasul acela mieros al ei care părea să fi vrăjit reporterul – şi probabil pe majoritatea celor care o văzuseră. Fusese clară şi concisă, fără să fie aspră. Spusese despre Ariel că întreținea iluzii, dar nu lăsase nicio îndoială asupra faptului că avea să ia măsuri legale dacă persecuțiile aveau să continue.

Deci, de două ori făcuse ca *Ministeriatul Jackson Wilde* să pară o gloată de nebuni fanatici. Ariel, pur şi simplu, nu suporta acest lucru. Oricine era atât de rece şi de controlat cum era Claire Laurent, trebuia să aibă secrete. Altfel de ce să îşi construiască un scut de gentilețe atât de impenetrabil?

Aşa că Ariel angajase pe cineva care să o țină sub observație şi să îi dea rapoarte zilnice. Când sună telefonul de pe noptieră răspunse imediat. Era exact ceea ce aştepta.

— Am dat lovitura de prima dată, spuse cel de la capătul firului, râzând pe înfundate, în ciuda tuturor negațiilor ei de la televiziune, este încă un principal suspect. Cassidy s–a dus la ea în seara asta.

Ariel se ridică în capul oaselor, sprijinindu–se de perne.

— Adevărat? Şi cât timp a chestionat–o?

— Au făcut o plimbare lungă prin Cartierul Francez. Cu cât

auzea mai mult despre recenta întâlnire a lui Claire Laurent şi acel procuror tânăr, frumos şi sexy, cu atât mai repede îi funcționau rotițele creierului. Era atât de preocupată cu analizarea informației, că aproape nici nu băgă de seamă partea cea mai valoroasă.

— Scuză–mă, zise întrerupându–l. Ce–ai spus? Ce–au făcut?

— Exact, doamnă Wilde. M–ați auzit foarte bine. S–au sărutat.

Curioasă, Ariel ascultă întreaga povestire fără să îl mai întrerupă.

— Mulțumesc, spuse ea la urmă. Ține–mă la curent cu evenimentele. Vreau să ştiu absolut tot şi, nu uita, eşti ochii şi urechile mele.

De parcă îți aminti ceva, adăugă apoi:

— Domnul să te binecuvânteze, mă voi ruga pentru dumneata.

Josh intră exact când ea închidea.

— Cine a sunat la ora asta? Întrebă el, scoțându–şi tricoul şi începând să se dezbrace.

— Tipul din New Orleans care a organizat demonstrația de la *Mătasea franțuzească.*

— Ce dezastru, murmură el stând întâi într–un picior şi apoi în celălalt, pentru a–şi scoate pantalonii.

Lui Ariel nu îi plăcu acel cuvânt şi consideră că îi fusese adresată personal critica.

— De unde să ştim că țicnită de mamă a lui Claire Laurent o să înfrunte o mulțime ostilă?

Josh chjcoti, băgându–se în pat lângă ea.

— Voiai scandal şi, în schimb, ai primit punci şi prăjituri.

— Nu–i deloc amuzant, să ştii, spuse ea şi îi dădu la o parte brațul pe care şi–l pusese peste mijlocul ei.

Azvârlind pătura, se dădu jos din pat şi îşi aprinse o țigară, un obicei pe care îl recăpătase de când nu mai era Jackson să îi interzică. Desfăcu apoi un pachet de *Ding Dong* şi băgă unul în gură.

— Mâine vreau să pornim cu spectacolul, îi spuse ea lui Josh cu gura plină. Mergem în câteva oraşe şi nu ținem decât câte un spectacol în fiecare, continuă ea, în timp ce creierul îi funcționa cu viteză. Le facem deosebite. O să le numim întruniri speciale de rugăciune pentru prinderea şi condamnarea ucigaşului lui Jackson.

Gemând, Josh îşi sprijini brațul pe frunte închizând ochii.

— Ariel, dar astfel de lucruri se pregătesc cu mult timp înainte. Trebuie să închiriez! O sală…

— Nu–mi pasă dacă ținem spectacolul pe un teren de fotbal, strigă ea. Vreau să vină o mulțime de oameni şi presa şi mai vreau ca tu, zise ea întorcându–se şi țintuindu–l cu degetul, să pari distrus de durere.

— Va trebui să–mi împrumuți fardurile tale.

— Du–te dracului.

Se băgă din nou în pat, dar nu înainte de a înghiți două purgative pentru a neutraliza caloriile dulciurilor.

— Nu acum, mormăi, când Josh se întoarse spre ea acoperindu–i pieptul cu mâna. Am prea multe probleme pe cap.

— Cu atât mai bine, zise el. Şi aşa, eşti atât de slabă că oasele îți zăngăne când facem dragoste.

— Hai, nu mă mai f…

— Ba eu chiar asta aveam de gând, dar… râzând, îşi înfundă capul în pernă.

Ariel era prea agitată ca să poată dormi. Consumă cofeină şi zahăr în cantități atât de mari, încât rareori dormea mai mult de trei–patru ore pe noapte. O parte din cearcăne nu erau făcute artificial.

Recapitula în gând tot ce ştia despre Claire Laurent. O damă de clasă, mormăi în sinea ei. Înaltă. Subțire din fire. Bine îmbrăcată. Trăsături clasice. Era exact genul de femeie care ar fi vrut să fie şi Ariel, dar în adâncul sufletului ei ştia că putea să încerce până la sfârşitul vieții că tot nu avea să dobândească acea eleganță rece,

cu care ori te năşteai, ori nu.

Claire Laurent se plimba în voie prin Cartierul Francez cu procurorul adjunct Cassidy, care nu se uitase la Ariel decât cu suspiciune şi batjocură prost mascată. Care părea să ştie că indiferent cât de des sau cât de tare se spăla, ea nu se simţea niciodată curată complet. O sărutase pe Claire Laurent! Ruşine, ruşine. Multitudinea posibilităţilor de folosire a acelei informaţii o îmbăta şi aproape că îi compensa invidia.

Afurisita îi sucise capul. Pur şi simplu. Credea, cumva, că o persoană atât de aiurită cum era Claire Laurent era incapabilă de crimă? La mai gândeşte–te, domnule Cassidy.

Oricum ar fi luat–o, fusese neglijent în serviciu. A doua zi dimineaţă, chiar înainte de a convoca o conferinţă de presă pentru a anunţa programul spectacolului *„Rugăciunea lui Ariel Wilde şi ceasul proslăvirii",* avea să dea un telefon extrem de important.

Cassidy fusese avertizat că şeful era nervos, aşa că neaşteptata convocare a lui Tony Crowder nu îl surprinse.

— Te aşteaptă, Cassidy, îi spuse secretara cu simpatie. Intră.

Cassidy îşi luă un aer nepăsător.

— Bună dimineaţa, Tony. Ai vrut să mă vezi?

Din dosul biroului său, Crowder îi aruncă o privire. Cassidy se aşeză sprijinindu–şi un picior pe celălalt.

— De fapt, mă bucur că m–ai chemat, pentru că aş vrea să discutăm ceva.

— Îţi iau cazul Jackson Wilde.

— Cum? Făcu el, lovind atât de tare podeaua cu piciorul, încât făcu să se zgâlţâie ceaşca lui Crowder pe farfurioară.

— M–ai auzit foarte bine. Gata. I–! Dau lui Nance.

— Dar nu se poate.

— Am făcut–o sau, mă rog, o voi face odată cu încheierea acestei întrevederi. Adică acum.

— La dracu', spuse Cassidy, ridicându–se. De ce faci asta?

— O să–ţi spun eu de ce, tună Crowder. Toţi îmi fac viaţa un

calvar. Primarul. Judecătorii. Mai ales dobitocul ăla de Harris. Congresmenii. Chiar şi trăsnitul ăla de guvernator 'şi–a făcut simțită prezența. M–am săturat ca dracu' de chestia asta cu Jackson Wilde,

— Vreau să se sfârşească odată şi, până acum, n–ai reuşit să faci nimic.

— Încerc.

— Cu Claire Laurent?

Cassidy studie cu prudență sclipirea din ochii superiorului său. Neliniştea luă locul furiei.

— Printre alții.

— Mai exact ce anume „încerci" cu Claire Laurent?

— Am impresia că este o întrebare insinuantă. Crowder continuă să îl privească în timp ce îşi luă ceaşca şi sorbi din ea.

— Am primit un telefon azi–dimineață de la Ariel Wilde.

— Bine, am înțeles, spuse Cassidy, răsuflând mai uşor. Ți–a adus aminte că nu l–am arestat încă pe ucigaşul soțului ei şi tu ai simțit nevoia să–ți verşi năduful. Asta e?

— În parte. Dar nu e tot.

— Atunci?

— Ai luat–o pe Claire Laurent aseară la o plimbare romantică sub clar de lună prin Cartierul Francez?

Deşi lui Cassidy i se înmuiaseră picioarele, rămase impasibil.

— M–am dus la *Mătasea franțuzească* pentru a o confrunta pe domnişoara Laurent cu o informație pe care o obținusem din alte surse, spuse el şi îi explică totul în legătură cu telefoanele şi nepotrivirile de timp. Susținea că şi–a umplut timpul făcând o plimbare pentru a se linişti după ce îl văzuse pe Wilde la spectacol şi a sugerat să refacem drumul.

— Asta includea şi un popas la *Cafe du Monde?*

— Da.

— Şi o plimbare pe Moonwalk?

— Da.

— Unde, probabil, a scăpat de armă.

— I–am spus şi eu asta, zise Cassidy, defensiv.

— Şi ea ce–a zis?

— Susținea că n–a avut niciodată o armă şi că nici n–ar şti să tragă.

— Nu–ți trebuie prea multă pricepere ca să zbori testiculele unuia de aproape.

— I–am spus şi asta, zise Cassidy râzând.

— Crezi că–i amuzant?

— Nu, dar mă gândeam cât de mult semănăm noi doi.

— Zău? Eu niciodată nu am avut o aventură amoroasă cu un suspect.

Cassidy îi susținu privirea.

— Nici eu, spuse el fără să îşi plece ochii.

— Nu asta a fost şi părerea spionului lui Ariel.

— Spion? Ce naiba tot spui?

— Scumpa noastră doamnă Wilde şi–a pus unul din credincioşi să o țină sub observație, pe Claire Laurent şi să îi spună tot ce este acuzator sau suspect. Deocamdată, singurul lucru suspect este că a avut o întâlnire…

— Nu a fost o întâlnire!

— … cu bărbatul care s–ar putea foarte bine să o acuze în tribunal. Numai că eu elimin această eventualitate luându–ți cazul.

— Nu mi–l poți lua, strigă Cassidy. Ți–am spus ce a fost cu plimbarea.

— Nu mă duce cu vorba. Omul lui Ariel Wilde a fost foarte amănunțit, l–a spus fiecare mişcare pe care ați făcut–o, iar ea mi–a spus totul mie. I–ai dat lui Claire Laurent geaca ta. Ai îmbrățişat–o. Ai sărutat–o. Nu? Cassidy încuviință încordat din cap.

— Conform povestirii aceluiaşi spion, nu a fost niciun sărut politicos.

— Nu, spuse Cassidy îmbufnat. N–a fost.

— Isuse! Exclamă Crowder ridicându–se şi izbind cu pumnul în

birou. Ce naiba aveai în cap?

Cassidy privi în jos.

— Drace spuse el şi, după câtva timp îşi ridică din nou capul, îmi dau seama cum i s–a părut cuiva care privea de departe. Dar o chestionam, Tony.

— Şi făceaţi şi schimb de salivă! Urlă el.

Pe un ton mai scăzut şi mai moderat, Cassidy spuse:

— Voiam să–i distrug apărarea şi să descopăr elementul care lipseşte din povestea ei.

— Deci eşti convins că lipseşte un element?

— Aproape convins. Nu ştiu dacă minte ca să se apere pe sine sau pe altcineva, dar nu spune tot adevărul. Din păcate, nu o pot aresta numai pe baza unei impresii.

— Din păcate? Făcu procurorul şi îl studie cu o privire vicleană căreia nu îi scăpa absolut nimic. Vrei să spui că nu găseşti că femeia asta e atrăgătoare?

— Nu, spuse Cassidy privindu–l drept în ochi. Mie mi se pare extrem de atrăgătoare.

Crowder se lăsă atunci pe spate în fotoliu şi îşi trecu o mână peste părul care începuse să i se răărească.

— Ar fi trebuit să mă fac dentist, aşa cum a vrut mama, zise el şi adăugă mormăind: cel puţin nu m–ai minţit. Şi ar fi trebuit să ştiu că n–o s–o faci. Au circulat zvonuri.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu atracţia ta faţă de domnişoara Laurent. Glenn s–a plâns comisarului, care apoi a venit la mine.

— Dumnezeule! Exclamă Cassidy furios. Gleen nu avea niciun drept să…

— Pe naiba, avea orice drept, doar e cazul lui, ai uitat? Şi nu vrea să i–l distrugă un procuror care judecă cu inima, nu cu mintea, spuse el şi clătină din cap. Nu vreau să–ţi fac asta, băiete, dar nu– mi dai de ales. Trebuie să–ţi iau cazul.

— N–o face, Tony, spuse Cassidy, aplecându–se peste birou. Am

nevoie de el. Voi aduce vinovatul în fața justiției şi îl voi condamna, întreaga mea carieră depinde de asta. Nu voi rata această ocazie. Nici în ruptul capului.

— Nici pentru o femeie față de care te simți atras?

— Mai ales. Crowder îl privi o clipă.

— Pari foarte decis.

— Sunt.

Cassidy se întrebă apoi dacă să deschidă o discuție care totdeauna fusese tabu. Totuşi, seara trecută îi spusese lui Claire că de atunci încolo va juca pentru a învinge. Şi Crowder trebuia convins de acest lucru.

— Nu se poate să nu te fi întrebat, Tony, de ce am renunțat să mai pledez ca avocat al apărării de când am venit aici.

— Mi s–a părut ciudat să renunți la ceva atât de profitabil în schimbul unui salariu pe care ți–l dă parohia, dar, după ce am studiat câte victorii şi câte înfrângeri ai avut, m–am considerat un norocos că te am de partea mea şi nu m–am mai interesat. De ce aduci acum acest subiect?

Cassidy începu să se plimbe de colo–colo prin birou.

— Aşa cum ai spus şi tu, câştigam mulți bani. Am înregistrat un număr impresionant de victorii atât la audieri, cât şi la procese. Clienții mei erau puşi în libertate, iar eu eram al naibii de încrezut şi de sigur pe mine.

— Cunosc genul.

Cassidy încuviință abătut la acest comentariu.

— Un anumit client m–a rugat să–l apăr. Era un ticălos cu o listă de antecedente cât brațul meu de lungă. Fusese condamnat pentru violență, dar nu ispăşise decât câțiva ani şi a fost eliberat condiționat. La câteva săptămâni după eliberare, m–a sunat şi mi–a spus că i–am fost recomandat, că a auzit că nu mă temeam de nimic şi că era sigur că îi puteam obține eliberarea.

Se opri, închise ochii o clipă şi apoi adăugă:

— Prostia a fost, Tony, că şi eu eram convins, i–am preluat

cazul. De data asta fusese acuzat de agresiune sexuală, deşi femeia reuşise să fugă înainte să o violeze.

Încetă să se mai plimbe şi se uită pe fereastră.

— Victima avea până în douăzeci şi cinci de ani, era drăguță şi arăta bine, începu el încet. Clientul meu o acostase când plecase de la birou pe înserat. A fost prins practic cu pantalonii în vine la un bloc distanță de locul scenei. Procurorul nici n–a vrut să audă de audiere, pentru că îl voia pe individ neapărat în spatele gratiilor. Aşa s–a ajuns la proces. Nu mă puteam baza decât pe spectacol şi deja mă pricepeam foarte bine, zise el strângând din pumni. Am făcut pe dracu' în patru şi, până am terminat de interogat contradictoriu fata, jurații erau convinşi că nu era decât o stricată care purta fuste mini pentru a–şi atrage colegii de sex opus. De fapt, îmi amintesc cât de norocos mă consideram că avea un piept mare, pentru că dădea consistență cazului meu. M–am asigurat că toată atenția juraților avea să fie atrasă spre sânii ei. Dumnezeule!

Se frecă la ochi încercând să–şi şteargă din memorie acea imagine tulburătoare a tinerei în lacrimi, pe care el o expusese şi o atacase în boxa martorilor.

— Am crucificat–o, i–am distrus reputația, am zugrăvit–o ca pe o târfă care îşi mai bătuse joc de încă un bărbat şi care, în final, obținuse mai mult decât îşi imaginase.

Îşi lăsă mâna în jos de pe ochi şi privi în gol dincolo de jaluzelele de la fereastră.

— A fost o apărare strălucită. Am alimentat presa cu tot felul de detalii sordide şi le–am stârnit interesul. Dacă jurații –aveau să dea un verdict de vinovăție, aş fi putut să–mi schimb tactica spunând că clientul meu fusese judecat în presă. Dar rui l–au găsit vinovat, spuse el cu un glas care trăda o nedumerire pe care o mai simțea încă ori de câte ori îşi amintea. Jurații s–au lăsat prostiți de teatrul pe care îl jucasem şi l–au achitat pe ticălos.

— Nu ți–ai făcut decât datoria, remarcă Tony.

— Asta nu–i o scuză.

— Jumătate din juriştii de aici te–ar bate pe umăr şi ți–ar invidia succesul.

— Succesul? Manipulând grosolan jurații şi abuzând de rolul meu de avocat al apărării?

— Eh, ai întrecut măsura, spuse Tony. Dar asta a fost acum câți ani, cinci sau mai bine, nu? Hai, Cassidy, uită şi iartă–te pentru această singură greşeală.

— Poate aş putea *s–o* fac dacă asta ar fi fost tot.

— La naiba, spuse Crowder şi se lăsă pe spate, pregătindu–se pentru ce era mai rău.

— La două săptămâni după achitare, clientul meu a răpit o fetiță de unsprezece ani din curtea şcolii şi a dus–o într–o zonă pustie a unui parc din oraş, unde a violat–o, a supus–o sodomiei şi apoi a strangulat–o cu bretelele costumului de sport. Şi astea nu sunt decât delicte care au un nume. Celelalte erau… sunt… de nedescris.

Crowder lăsă să se aştearnă câteva clipe de linişte.

— După aceea ți–ai închis biroul.

Cassidy se întoarse de la fereastră şi îşi privi superiorul.

— Mi–am închis biroul, mi–am schimbat viața, mi–am eliberat soția de chinul de a fi fost căsătorită cu mine şi am plecat din oraş venind aici.

— Unde ai fost al naibii de muncitor. O adevărată comoară pentru biroul ăsta.

Cassidy înălță din umeri, întrebându–se dacă avea să scape vreodată de impresia aceea de nepotrivire. Avea să obțină vreodată o condamnare care să compenseze moartea acelei fetițe? Avea să fie vreodată în stare să îi privească părinții în față şi să le spună: „în sfârşit, am îndreptat lucrurile”? Niciodată. Dar continua să încerce.

— N–o să mai fiu niciodată neglijent în munca mea, Tony. N–o să mai las niciodată un psihopat să scape, n–o să mai dau drumul niciodată unui agresor sexual sau criminal printre oameni, dintre

care mulți au o încredere greşită în noi şi în sistemul juridic.

— Nu totdeauna e greşită. Din când în când îi mai şi prindem pe răufăcători.

Cassidy îşi puse toată puterea de convingere în privire.

— N–o să te dezamăgesc, Tony, pentru că nu pot să mă dezamăgesc pe mine însumi. Îți jur că ți–l voi da pe ucigaşul lui Wilde, indiferent cine se va dovedi a fi.

Tony îşi rodea interiorul obrazului.

— Bine, îți mai dau două săptămâni, spuse el nerăbdător. Dar gândeşte–te că ai capul pe butuc şi securea atârnă deasupra.

— Înțeleg.

Acum, că problema se rezolvase, Cassidy nu mai văzu niciun motiv să îşi mai prelungească vizita. Amândoi s–ar fi simțit prost dacă s–ar fi arătat prea recunoscător.

Porni spre uşă, dar Crowder îl opri.

— Cassidy, trebuie să te întreb ceva. Dacă descoperi şi acel element care face legătura între Claire Laurent şi crimă, îți va fi greu să susții cazul din moment ce o condamnare va însemna închisoarea pe viață?

Cassidy îşi cercetă sufletul, dar ştia deja răspunsul.

— Absolut deloc. O voi face fără niciun fel de remuşcări.

Ieşi din birou hotărât să îşi țină promisiunea pe care i–o făcuse lui Claire, lui Tony şi sieşi. Sub nicio formă nu avea să lase că interesele personale să se amestece cu datoria.

Părăsi clădirea procuraturii şi traversă strada spre departamentul poliției. Howard Glenn se afla în spatele unui birou arhiplin, rezemat într–un scaun rotitor, cu receptorul telefonului înghesuit între ureche şi umăr. Cassidy nu se opri decât la marginea biroului sfredelindu–l cu privirea.

— Vorbim mai târziu, spuse Glenn în telefon şi închise.

— Data viitoare când mai ai vreo plângere împotriva mea, nu umbla cu vorba, vino direct la mine să discutăm ca de la bărbat la bărbat, îți fac această favoare.

— Am crezut că şeful meu…

— Ai crezut prost, îi spuse Cassidy cu asprime. Pot foarte bine să–mi stăpânesc emoţiile, scula şi situaţia asta şi mă deranjează faptul că ţi–ai închipuit că mă loveşti pe la spate. N–o mai face. Dacă te supără ceva în legătură cu mine, dă–i drumul şi spune.

Glenn îşi mută ţigara dintr–un colţ în altul al gurii, uitându–se cu atenţie la el.

— Nu mă supără nimic.

— Bine, spuse Cassidy atunci şi se uită la ceas. E aproape douăsprezece. Te aştept după pauză de prânz la mine în birou să stabilim care sunt următoarele mişcări.

Capitolul paisprezece

Clopotele Catedralei St. Louis răsunară când mirele şi mireasa apărură sub o ploaie de boabe de orez însoţiţi de urările prietenilor şi rudelor. Domnişoare de onoare în rochii roz învolburate se întrecură vesele să prindă buchetul. Mireasa se opri puţin să îşi sărute de rămas bun mama înlăcrimată, în timp ce mirele zâmbitor, care îşi pierduse răbdarea, o luă în braţe – cu rochia din dantele şi cu voal cu tot – şi o duse la limuzina albă şi lungă ce îi aştepta.

Din dosul gardului de fier care înconjura Jackson Square, exact în faţa catedralei, Yasmine urmărea scena cu un amestec de dorinţă şi cinism, în dimineaţa aceea, citise în ziare că domnul congresman şi doamna Alister Petrie vor lua parte la căsătoria religioasă care avea loc după–amiaza târziu. Yasmine, care sosise la New Orleans cu o seară în urmă, se dusese la catedrală şi se postase dincoace de gard sperând să îşi zărească iubitul rătăcitor.

Deşi îl anunţase că avea să sosească, el nu o sunase. Se aşteptase ca el să aranjeze o noapte de iubire înainte de plecarea ei

în Mississippi. Nu se dezlipise de telefon, dar el nu sunase nici cu o seară înainte, nici în cursul acelei zile.

— O fi fost prea ocupat cu pregătirile pentru nuntă, murmură ea furioasă, urmărind procesiunea acelor persoane elegante care ieşeau pe uşile înalte şi înguste ale catedralei.

Când îl zări, furia făcu loc iubirii şi dorinței, întruchipa exact visul american: un bărbat frumos, fermecător şi plin de succes… cu o soție iubitoare alături. Yasmine o văzuse pe Belle Petrie numai în fotografii… Soția lui Alister era slabă şi blondă, drăguță într–un fel palid şi aristocratic şi nu chiar atât de ştearsă cum şi–o imaginase ea.

Văzându–i împreună pe Alister şi Belle, avu impresia că tot sângele i se urcă la cap. Îi pulsa în vene de invidie, îi simțea izbiturile în creier, lovindu–se de craniu, de ochi, de timpanele urechilor.

Aşa cum se mişca prin mulțime, dând mâna cu lumea şi zâmbind, Alister nu părea deloc atât de nefericit cum se pretindea. Ba, dimpotrivă, părea încântat şi mulțumit, ca un om care avea întreaga lume la degetul cel mic. Şi nici lui Belle nu părea să îi

Mătase franțuzească lipsească ceva, cu atât mai puțin fericirea în căsnicie.

Yasmine abia se abținea. Primul ei impuls a fost de a da buzna pe poartă şi de a se repezi cu brutalitate la cel care făcuse din ea o femeie într–atât de disperată şi geloasă, încât se preta să spioneze, îşi imagina ce şocați ar fi fost toți acei invitați îmbrăcați de ceremonie şi încărcați de bijuterii, dacă le–ar fi dezvăluit că Alister Petrie, cel mai bun dintre ei, era un mincinos soț adulterin. Ah, dacă le–ar fi putut povesti amănunțit ce făcea el în pat!

Dar nu putea face o scenă fără să se expună ca o femeie proastă şi geloasă şi nu era pregătită pentru aşa ceva. Se mai agăța încăpățânată de câteva fărâme de mândrie, deşi ar fi fost imens de satisfăcător să îl vadă pe Alister înmărmurit.

Se linişti într–un fel când văzu că o zărise şi el. Întoarse comic

capul de două ori, zâmbetul îi dispăru djntr–odată, o neîncredere îngrozită îi înmuie trăsăturile şi, timp de câteva secunde, rămase cu gura căscată, arătând stupid.

Pornind de–a lungul gardului, Yasmine nu îşi luă privirea de la ochii lui temători. Când o văzu intrând pe poartă, el păru gata să o ia la fugă. Ea simți o plăcere perversă înaintând drept spre el, văzându–l cum îşi tot umezea buzele. Se apropie destul demult cât să îi vadă sudoarea formându–i–se pe frunte, în ultima clipă, însă, îşi schimbă direcția apucând pe Chartres Street. Deşi ar fi vrut să vadă reacția lui Alister, nu privi înapoi nici măcar o dată.

Claire şi Mary Catherine luau cina când sosi ea la *Mătasea franțuzească.* Claire îşi ceru scuze că nu o aşteptaseră.

— Mai sunt atâtea de făcut înainte de plecare şi am vrut să luăm cina mai devreme ca de obicei.

— Nu contează. Nu mi–e foame.

Yasmine nu se opri până în dormitorul ei, închizând uşa cu zgomot, pentru *a* descuraja orice vizită din partea lui Claire.

Odată ajunsă în intimitatea camerei ei, o podidiră lacrimile pe care şi le reținuse cu atâta încăpățânare. Timp de o oră şi jumătate, oscilă între furie şi disperare. Când îşi imagina cum l–ar fi omorât pe Alister încet şi chinuitor sub privirile soției lui, când îşi închipuia că făceau dragoste până când uitau de orice altceva.

Epuizată emoțional, se întinse în pat, acoperindu–şi ochii cu brațul. O bătaie discretă se auzi în uşă.

— Nu vreau să discut acum, Claire, strigă ea.

— Nu te–aş fi deranjat, dar tocmai a sosit ceva pentru tine.

— Ce? Întrebă ea, lăsându–şi mâna în jos şi ridicându–se. Un pachet?

— Da.

Se duse desculță până la uşă şi o deschise puțin. Claire îi întinse o cutie lungă şi subțire. Ignorându–i privirea plină de înțelesuri, luă cutia, îi mulțumi şi închise uşa la loc. Înăuntru era un singur trandafir învelit în foiță verde. Era o floare perfectă, cu

petale ca levănțica. Dulceața gestului îi străpunse sufletul ca un ghimpe. Gemu de durere, strângând bobocul la piept şi se prăbuşi înapoi pe perne plângând.

Peste câteva minute tresări auzind telefonul. Se rostogoli până la noptieră şi ridică receptorul.

Tocmai l–am primit, spuse ea ştiind cine era chiar înainte ca el să apuce să vorbească.

— Draga mea.

La auzul vocii lui, ea izbucni din nou în lacrimi.

— Credeam că o să fii furios, zise ea.

— Am fost, la început, recunoscu el.

— Arătai de parcă ai fi înghițit o minge de golf când m–ai văzut în spatele gardului.

— Nici dacă mireasa mi–ar fi pus mâna pe testicule, n–aş fi fost mai surprins, spuse el şi râseră amândoi uşor, după care tot el continuă: nu te pot condamna că m–ai spionat, Yasmine, am fost un porc, dar campania asta mi–a consumat tot timpul şi toată energia. Sunt îngrozitor de ocupat. Toți trag de mine în toate părțile. Te–am neglijat. De nevoie, dar… Ce mai încolo şi încoace, iartă–mă. Fii răbdătoare cu mine, draga mea. Când se vor termina alegerile astea, totul va fi altfel. O să vezi.

— Tu şi cu Belle păreați atât de fericiți împreună, Alister, spuse ea, înfăşurând încet firul de la telefon pe deget.

Scuzele lui păruseră sincere, dar ea tot nu putea uita cât de fericiți arătau ținându–se de mâna în fața bisericii.

— Bănuiesc că ea e fericită, zise el. Nu are aceleaşi sentimente cu mine. Ca noi. De când nu mai facem dragoste, se pare că nici nu–şi doreşte. Niciodată nu şi–a dorit altceva decât un soț cu o poziție bună şi copii frumoşi. Le are. Dar nu ştie ce e adevărata pasiune. Dumnezeule, gemu el. Nu –istă nicio comparație între voi două, Yasmine.. Rebuie să fii convinsă de asta.

— Nu, nu există nicio comparație. Ea te are şi eu nu.

— Doar locuiesc cu ea, spuse el fără nicio inflexiune în glas. Dar

nu e stăpână pe inima mea, nu la ea mă gândesc în fiecare clipă. Cât de mult aş vrea să pot fi cu tine acum.

— Hai să ne vedem, spuse ea repede.

— Nu se poate. Suntem ocupaţi cu nunta asta tot restul serii şi după recepţie se mai dă o petrecere pentru un cerc şi mai restrâns de la care nu pot să lipsesc. Sunt oameni cu influenţă. Trei sferturi din bogătaşii Louisianei vor fi aici în seara asta. Abia m–am furişat ca să comand trandafirul şi să te sun.

— Mâine plec, Alister, spuse ea, încercând să nu i se simtă jalea în glas. Şi o să stau în Mississippi cel puţin o săptămână.

După o pauză scurtă, îl auzi spunând:

— Atunci joia viitoare. O să poţi veni la New Orleans?

— Da. *Rosesharon e* numai la două ore de mers cu maşina. Va fi o noapte tare lungă pentru mine, dar trebuie neapărat să te văd.

— Pe joi atunci.

Când planul fu pus la punct, ea spuse pe nerăsuflate:

— Abia aştept.

— Şi eu la fel, dar acum trebuie să plec. Belle o să–nceapă să–mi simtă lipsa. Telefonul ăsta trebuia să fie unul scurt, de afaceri.

— Te iubesc, Alister.

— Hopa, uite–o. Îmi face semn să mă întorc. Pe joia viitoare.

Nici măcar nu i–a mai spus la revedere. Deprimată, Yasmine puse receptorul jos. Mult timp stătu pe marginea patului privind în gol, imobilizată de disperare, în viaţa ei nu se simţise mai abătută. Nici chiar trandafirul nu o putea înviora, îl strânsese atât de tare la piept, încât aproape că începuse să se şi ofilească.

În cele din urmă adună destulă energie pentru a se duce până la măsuţa de toaletă, unde se privi în oglindă. Nici lacrimile nu îi afectaseră perfecţiunea chipului. Se studie cu obiectivitate şi apoi se întrebă:

— De ce naiba suporţi să treci prin aşa ceva, proasto ce eşti?

Nu era drept. Alister se afla la petrecere, râdea, bea şampanie şi dansa înconjurat de oameni care îl credeau absolut minunat, iar

ea, Yasmine, zeița modei şi a revistelor, plângea singură.

— Ce nu e–n regulă aici? Îşi întrebă ea imaginea din oglindă.

Toți bărbații erau nişte ticăloşi. Absolut toți. De la tatăl grosolan care o părăsise pe mama ei când Yasmine era încă în scutece, până la actualul ei iubit, toți erau doar nişte nenorociți meschini care rareori plăteau pentru gesturile lor.

Bineînțeles că mai erau şi excepții. Din an în paşte îşi mai primea câte unul pedeapsa pe care şi–o merita cu prisosință. Că Jackson Wilde.

Claire tocmai spăla vasele după cină când o auzi pe Mary Catherine strigând. Lăsă buretele să cadă în chiuvetă şi dădu fugă în living–room. Mary Catherine stătea într–un fotoliu citind ediția de seară a ziarului *Times Picayune.* Nu mai avea nici pic de culoare în obraji şi mâinile îi tremurau.

— Mama! Strigă Claire speriată. Ce s–a întâmplat? Se duse repede la Mary Catherine şi prinse ziarul exact când îi alunecă din mâna lipsită de viață.

— Dumnezeule, şopti Claire după ce citi numai câteva paragrafe din articolul de pe prima pagină şi se lăsă pe brațul fotoliului pe care stătea mama ei.

— E adevărat că domnul Cassidy crede că tu l–ai ucis pe reverendul Wilde, Claire?

— Îşi face doar meseria, mamă.

— E adevărat că te–a sărutat?

— Ce mai contează? Întrebă Claire cu amărăciune. Doar scrie aici că a făcut–o.

Mary Catherine îşi acoperi fața cu mâinile.

— E numai vina mea. Păcatele mele se răsfrâng asupra ta. Dacă eu n–aş fi păcătuit…

— Mama, încetează! Spuse Claire, luându–i mâinile de pe fața răvăşită. Erai tânără. Te–ai îndrăgostit şi te–ai dăruit. Nu tu ai păcătuit, ci s–a păcătuit cu tine.

— Dar în ziar scrie că datorită mediului în care ai crescut ai

încercat să–l seduci pe procuror ca să nu dai de bucluc. Oh, Claire, iartă–mă. N–am vrut niciodată să fii judecată după ceea ce am făcut eu.

— Asta, spuse Claire bătând cu mâna în ziar, este opera unei femei rele, ranchiunoase şi răzbunătoare. Ariel Wilde încearcă să mă facă să par vinovată pentru a îndepărta atenția de la ea. Doamna Wilde nu te cunoaşte nici pe tine, nu mă cunoaşte nici pe mine. Ce importanță are ce crede despre noi? Las–o să creadă ce vrea.

— Dar alții, domnul Cassidy… spuse Mary Catherine, şi pe chip i se putea citi chinul.

Şopti apoi repede:

— Măcar dacă ar fi venit atunci după mine aşa cum a spus. Am fost acolo la timp şi cu bagajul. Sunt sigură că astăzi a spus să ne întâlnim. Dar el a venit şi:

— Ascultă, mama, zise Claire iute, ghemuindu–se în fața fotoliului şi luându–i mâinile într–ale sale. Tocmai mi–a venit o idee minunată. Ce–ar fi să vii şi tu cu noi în Mississippi?

— Mississippi?

— Da. În vacanță. Nu ți–ar plăcea să pleci câteva zile?

Chipul tulburat al lui Mary Catherine începu să se relaxeze, Claire pusese degetul pe rană.

— Harry poate veni şi ea ca să–ți țină companie în timp ce eu o să lucrez. Hai, te rog, vino. Aş vrea tare mult să fii acolo cu mine.

Mary Catherine îşi duse cu sfiiciune mâna la gât, ca o fată nedansată care tocmai primise o invitație.

— Bine, Claire Louise, dacă tu chiar ai nevoie de mine acolo…

— Am, mama.

Se ridică şi o ajută şi pe Mary Catherine să facă acelaşi lucru aruncând ziarul undeva departe de privirea ei.

— Du–te şi alege–ți ce vrei să iei cu tine. Eu o s–o sun pe Harry să o rog să vină aici peste noapte pentru că mâine plecăm foarte devreme. Am închiriat o camionetă, aşa că loc va fi destul. O să

oprim pe drum să luăm micul dejun. Ah, va fi o călătorie minunată! De atâta timp n–am mai plecat undeva împreună.

— Da, de atâta timp, spuse Mary Catherine, plutind spre camera ei. O să iau şi rochia aceea nouă de după–amiază.

— Neapărat, îți stă atât de bine cu nuanța aceea de albastru.

De cum dispăru Mary Catherine, Claire luă ziarul şi citi revoltătorul articol. Era o porcărie, dar îi băga în cap cititorului ideea că ea, Claire Laurent, editoarea scandalosului catalog *Mătase franțuzească, era* o stricată care apelase la seducție pentru a nu fi acuzată de crimă.

Încercă să ia legătura cu Cassidy, dar nu îl găsi. După ce se mai linişti puțin, se gândi că poate era mai bine dacă nu îl găsea. Cu siguranță că nici lui nu îi făcea plăcere publicitatea. Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă s–ar fi descurcat fiecare separat şi nu împreună, pentru că aşa ar fi alimentat şi mai mult bănuielile lui Ariel în legătură cu o relație imorală şi cât se poate de incorectă.

O sună pe Harriett York, îi vorbi despre schimbarea de planuri şi apoi dădu telefon celor din Rosesharon pentru a–i întreba dacă mai aveau un dormitor liber. Imediat după ce sosi Harry, o lăsă cu Mary Catherine să o ajute la împachetat şi ea se duse jos în atelier pentru a da un telefon interurban, îşi prinse avocatul din New York exact înainte să plece la masă, dar îi ascultă răbdător lectura aproape integrală a articolului.

— Şi doar am avertizat–o să nu mă mai atace, spuse ea când termină de citit, îmi flutură un steag roşu prin față, provocându–mă să o dau în judecată.

— Asta mă îngrijorează, spuse avocatul. Vrea să prelungească situația conflictuală dintre voi şi profită de pe urma publicității pe care aceasta o generează. Nu are nimic de pierdut dacă o ține tot aşa. Tu, pe de altă parte, nu poți suferi publicitatea. Dacă nu vrei ca viața particulară să–ți fie expusă şi mai mult decât a fost până acum…

— Nu vreau.

— Atunci te sfătuiesc să o ignori.

— La naiba! Murmură ea. Ştiu că ai dreptate, dar nu–mi convine că trebuie să dau înapoi. La ce mai sunt bune amenințările atunci, dacă nu le poți pune în aplicare?.

— E ca în cazul celebrităților care amenință să dea în judecată ziarele de scandal pentru poveştile pe jumătate adevărate pe care le publică. Conflictul nu face decât să creeze şi mai multă publicitate nefavorabilă. Este o situație fără ieşire. Dacă nu vrei ca toate rufele murdare să–ți fie spălate în public, ai mâinile legate.

— Dar cum s–o las să spună ce vrea despre mine şi familia mea?

— Nu poți avea totul, Claire. Dacă faci măcar aluzie la ce trebuie şi ce nu trebuie spus presei, trebuie să te pregăteşti pentru consecințe. Ariel Wilde ar putea spune atunci că eşti pentru libertatea presei şi libertatea de exprimare numai când îți convine ție.

Claire oftă.

— Nu m–am gândit niciodată în acest sens.

— Nu m–ar mira dacă asta n–ar fi chiar intenția ei, spuse avocatul, l–ar plăcea la nebunie să te audă contrazicându–te în problema asta a cenzurii.

Mai vorbiră câteva minute, după care Claire spuse:

— Cred că, într–adevăf, n–am altă soluție decât să o ignor în continuare.

— Acesta e şi sfatul meu. E o pacoste, dar nu–ți poate face niciun rău.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Puțin mi–ar păsa ce ar spune Ariel Wilde sau altcineva despre mine, dar mai e şi mama. Nu–mi pot ține cumpătul când cineva o defăimează. Ea şi Yasmine sunt singura mea familie. Formăm un grup mic care ori existăm împreună, ori nu existăm deloc.

— Ştiu. Tocmai de aceea m–a uimit atât de mult cealaltă problemă.

— Care cealaltă problemă?

Şi atunci el îi dădu vestea cu adevărat proastă.

Cele două doamne Monteith semănau foarte mult una cu cealaltă. Părul lui Grace era de un roşu puțin mai închis decât al lui Agnes, dar, altfel, cele două femei durdulii nu se deosebeau prea mult. Erau cumnate, îi explicară ele lui Claire când ea se înregistra în vila cunoscută sub numele de *Rosesharon.*

— Soții noştri erau frați, îi spuse Agnes. L–am pierdut la câteva luni unul după celălalt.

— Şi decât să ne certăm pe ce moştenea fiecare din casa asta, ne–am hotărât să ne combinăm avutul, zise Grace.

— Amândurora ne place să gătim. Era absolut normal să câştigăm ceva din pasiunea noastră.

— Numai că locul nu era tocmai potrivit pentru a primi oaspeți.

— Aşa că am vândut o parte din teren şi cu banii câştigați am angajat pe cineva foarte bun care a refăcut casa de sus până jos.

— Cu siguranță că decoratoarea a făcut o treabă minunată, spuse Claire, aruncându–şi privirea prin holul larg de la intrare.

Casei îi fusese dăruită splendoarea dinainte de război.

— Decoratorul, spuse Agnes în şoaptă, împreunându–şi sprâncenele purpurii. Deşi era mult mai afectat decât majoritatea femeilor pe care le cunosc.

— Agnes! O muştă Grace cu un chicotit, pe care încercă să şi–l înăbuşe cu o mână străbătută de vene şi pătată de vârstă.

În timp ce înregistra cartea de credit a lui Claire, Agnes spuse:

— Camerele vă sunt pregătite. Suc, băuturi reci, fructe şi prăjituri se pot găsi permanent în bucătărie în caz că cineva pierde vreo masă. Micul dejun se serveşte între şapte şi opt şi jumătate, dar un filtru de cafea va sta tot timpul pe bufetul din sufragerie. Prânzul constă în gustări reci. Ceai şi sandvişuri se pot servi între ora trei şi jumătate şi cinci, când deschidem barul, dar pentru orice altceva, în afară de vinul pe care îl oferim la masă, se plăteşte în plus. Fiecare trebuie să îşi prepare băutura şi avem încredere că

oaspeții noştri îşi vor ține socoteala. Cina este singură masă formală şi se serveşte la şapte şi jumătate.

Lui Claire îi plăcea de ele şi spera că nimeni din echipă nu va profita de ospitalitatea sau naivitatea lor.

— O să încercăm să respectăm acest program, le spuse ea. Totuşi, dacă întârziem, v–aş fi recunoscătoare pentru puțină flexibilitate.

— Sigur, draga mea. Sunteți primii noştri oaspeți „activi", Am fost foarte încântate. Singurul lucru mai bun ar fi să se toarne un film aici, zise Agnes.

— Şi ne place foarte mult catalogul, spuse Grace. Când îl primim, ne batem care, să se uite prima pe el.

— Mă bucur să aud asta.

Claire se bucura că mai avea motive să zâm–bească. Nu putea sta tot timpul serioasă.

— Din câte am văzut până acum, casa dumneavoastră va fi un cadru minunat pentru fotografiile noastre.

Fusese impresionată chiar de când părăsiseră autostrada şi intraseră pe drumul mărginit de copaci şi acoperit cu pietriş care ducea la *Rosesharon.* Deşi vara era pe sfârşite, pajiştea şi grădinile cu flori care înconjurau casa erau încă verzi şi luxuriante. O mobilă albă de grădină era grupată la umbra arborilor.

Casa în sine parcă era un tort de nuntă. Cărămizile fuseseră vopsite într–un roz foarte pal. Cele şase coloane corintiene canelate şi toate celelalte ornamente erau albe. O verandă mare care înconjura toată casa era umbrită de balconul de la al doilea nivel. Claire era foarte încântată de alegerea lui Yas– mine.

— Vrem să vă facem şederea cât mai plăcută, îi spuse Grace. Nu uitați, aceasta este casa noastră, dar dumneavoastră, ca oaspeți, o conduceți.

O mişcare pe verandă le atrase atenția spre uşa din față. Un tânăr scund şi slăbănog, purtârrd un costum alb din pânză de în şi o cămaşă galbenă deschise uşa larg şi îşi făcu o intrare

grandioasă.

— Claire! Exclamă el văzând–o. Dumnezeule, dar e de–a dreptul fantastic. Draga mea!

O sărută pe amândoi obrajii, după care îi ridică în dreptul feței reflectorul care îi atârna de gât suspendat de un cablu negru şi citi ce indică acesta.

— Ah, o să fie atât de minunat. Abia aştept să încep, dacă nu mor înainte de căldură. Cum puteți suporta voi, localnicii? Dar casa este fantastică, serios că este. Mi–a spus Yasmine, dar ştii cât de mult se pricepe afurisită să exagereze.

Leon era unul din cei mai solicitați fotografi de modă din New York. Extravaganța îi era întrecută doar de talentul său de a lucra cu lumina şi cu obiectivul. Când nu se enerva sau nu bârfea ca muierile, putea fi chiar amuzant.

Dar Leon nu tăcea:

— Scara e mortală. Trebuie s–o punem pe una din fete să coboare pe ea legănându–se uşor, zise el şi luă poză. Cu ochii pe jumătate închişi, ştii tu. Eu o fotografiez de deasupra. Poate după–amiază târziu, când soarele atinge exact părțile potrivite. Da, da, zise el, bătând din palme. Cineva cu păr bogat, care să îi curgă pe spate şi cu şuvițe ude lipite de obraji. Ah, Doamne, mă trec fiorii numai când mă gândesc.

Intrară apoi şi ceilalți, lăsându–se să cadă pe mobilier ca nişte soldați răniți.

— Doamne, ce cald e, făcu unul din modele ridicându–şi de pe ceafă o bogăție de păr blond.

Erau patru modele femei şi doi bărbați. Yasmine îi mai folosise în catalog şi altădată. Formau un grup foarte vesel şi toți îşi spuneau pe nume – Felicia, Dana, Liz şi Allison. Erau tinere şi superbe. Kurt, modelul masculin brunet şi îngândurat, îşi purta părul bogat şi negru lung până la umeri. Putea să pară ba mieros şi european, ba primejdios şi neîmblânzit. Celălalt, Paul, era blond şi avea ochi albaştri. „Genul” lui erau bărbații.

Costumiera era cunoscută în întreaga industrie a modei sub numele simplu de Rue. Era o femeie între două vârste cu nişte trăsături aspre şi cu o voce ca o maşină de amestecat ciment. Niciodată nu apărea fără o ţigară neagră atârnându–i de buze.

De machiaj se ocupa o asiatică tăcută, cu o piele ca porţelanul şi cu ochi expresivi ca de căprioară. Coafeza, în mod paradoxal, practic nu avea păr. Fusese tuns foarte aproape de scalp, dar această lipsă era compensată de o pereche de cercei care îi ajungeau până la piept.

Asistentul lui Leon era un tânăr bucălat şi rozaliu ca un nou–născut, care se autoaprecia, nu vorbea prea mult şi stătea numai în umbra lui Leon.

— Cred că ar trebui să mergem cu toţii în camerele noastre, spuse Claire. Imediat ce despachetaţi, aş vrea să am o întâlnire cu Leon şi Yasmine pentru a trece în revistă lista de fotografii.

Cele două Monteith chemară doi servitori să ia bagajele, înainte ca toată lumea să se împrăştie, Claire spuse, ridicând glasul pentru a acoperi zgomotul:

— Modelelor, v–aş ruga ca înainte de cină să treceţi pe la Winnebago pentru o probă. Rue deja a pus bileţele pe lucruri cu numele voastre.

Se împărţiră doi câte doi. Claire habar nu avea cine cu cine dormea şi nici nu voia să ştie. Prea multă bârfă ar fi pus în pericol spiritul de camaraderie. Dacă aveau loc drame mărunte în timpul şederii lor acolo, prefera să nu afle.

Mary Catherine împărţea o cameră cu Harry. Leon şi asistentul său aveau o cameră, iar Claire şi Yasmine se aflau în alta. Rue, coafeza şi expertă în machiaj optaseră să doarmă în Winnebago, spre bucuria lui Claire. Altfel nu ar fi fost loc pentru mama ei şi Harry.

Din fericire, se putea concentra asupra lucrului fără să îşi facă griji că procurorul adjunct ar fi putut–o lua la întrebări pe mama ei. Acesta fusese principalul motiv pentru care o luase pe Mary

Catherine din New Orleans.

Capitolul cincisprezece

Claire se trezi devreme şi în timp ce îşi bău cafeaua se consultă cu Leon, Rue şi Yasmine în legătură cu fotografiile care erau programate pentru ziua aceea.

— Ce–aî zice să folosim măsuța aia de toaletă demodată de la noi din dormitor pentru una din fotografiile de interior? O întrebă ea pe Yasmine, care îi răspunse entuziasmată:

— Am putea prinde modelul din spate, privindu–se în oglindă, în care s–ar vedea şi unul din băieți urmărind–o prin uşa balconului. S–ar putea trage perdelele transparente, aşa încât să se vadă doar silueta unui bărbat.

— Ar fi ceva foarte potrivit pentru a prezenta acest sutien fără spate pe care l–ai creat, Claire, spuse Rue tuşind hodorogit.

— Leon?

— Sună fantastic. Dar să aşteptăm o zi noroasă ca să facem fotografiile de interior. Aş vrea să profit cât mai pot de soarele ăsta splendid.

Vremea corespundea dorințelor lui Leon. Dimineața lucrul mersese foarte bine, aşa încât până la prânz făcuseră trei fotografii.

— Continuăm după masa de prânz, le spuse Claire în timp ce urcau cu toții cele câteva trepte spre umbra atât de mult dorită a verandei, unde Agnes Monteith aştepta având în mână un telefon fără fir.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnişoară Laurent. Un anume domn Cassidy. L–am spus că luăm masa de prânz, dar a insistat.

— Da, e normal, spuse Claire, şi se încruntă luând telefonul, după care aşteptă până când intrară toți şi abia după aceea răspunse. Bună, Cassidy.

Vocea ei, însă, nu era deloc prietenoasă.

— Cum e în Mississippi?

— Foarte cald.

— Nu mai mult decât e aici.

— Zău?

— Nu te mai preface atât de inocentă. Crowder îmi face viața un calvar.

— În legătură cu articolul din ziar?

— L–ai văzut?

— Înainte să plec din New Orleans. După Ariel Wilde, sunt o adevărată cocotă, nu?

— Prea mult zgomot pentru un mic sărut.

Nu fusese chiar un „mic sărut", dar Claire se abținu să scoată acest aspect în evidență.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la consecințe înainte să mă săruți.

— M–am gândit, dar în clipa aceea consecințele nu păreau să conteze prea mult.

Cu răsuflarea tăiată şi simțind că îi era şi mai cald, Claire se aşează în cel mai apropiat balansoar, dorindu–şi să poată spune ceva ca să umple tăcerea aceea penibilă.

— Ariel l–a sunat pe Crowder chiar înainte de a contacta presa, spuse Cassidy. Se pare că a pus pe cineva pe urmele tale.

Gândul că cineva, un necunoscut, o urmărea din umbră, o făcu să simtă nevoia de a face o baie.

— Să o ia naiba! De ce nu ne lasă în pace? De ce nu ne lăsați?

— Ştii ce, ultimele două zile n–au fost nici pentru mine o sărbătoare.

— Îmi închipui că şeful tău nu a fost prea încântat.

— M–a amenințat că îmi ia cazul.

— Şi tu nu vrei asta, nu?

— Nu.

— Cum are Crowder de gând să răspundă public în legătură cu articolul din ziar?

— Neagă totul.

— Cum poate? Întrebă Claire.

— E cuvântul lor contra cuvântul nostru. Pe cine o să creadă marele public, pe o fanatică religioasă gay pe procurorul districtual?

— Crowder ar minți ca să te protejeze pe tine?

— Nu pe mine. Ar minți ca să protejeze instituția. El e mai întâi politician şi o susține cu tot atâta dârzenie cu cât o urăşti tu.

Claire încerca să asimileze tot, când, deodată, un gând rece ca gheața îi trecu prin minte.

— Ca să intri din nou în grațiile lui Crowder, va trebui să mă acuzi. Numai aşa poți dovedi marelui public că eşti imparțial şi că puterea mea de seducție nu are nicio influență asupra ta.

— La naiba, nu, spuse el cu asprime în glas. Nici vorbă.

— Chiar aşa?

— Ei bine, într–o anumită măsură, este adevărat. Dar'nu are nimic de–a face cu politica sau cu Crowder. Singura persoană căreia trebuie să–i dovedesc ceva sunt eu însumi. Eu am cerut–cazul. Cu insistență chiar. Şi. Acum, că–l am, este de datoria mea să–l aduc pe ucigaşul lui Jackson Wilde în fața justiției, spuse el şi apoi adăugă pe un ton mai scăzut: indiferent cine ar fi el. De asta…

— De asta ce?

— De asta am obținut un mandat de percheziție pentru *Mătasea franțuzească* în dimineața asta.

Afirmația lui o făcu să vrea să verse. Nu putea suporta gândul că nişte străini aveau să umble prin lucrurile ei personale.

— Nu–mi poți face una ca asta, Cassidy!

— Îmi pare rău, Claire, dar pot. Am făcut–o. De fapt, într-acolo mă îndrept acum.

Închise fără să îi spună măcar la revedere, întorcându–se în mijlocul celorlalți pentru gustarea rece, îşi păstră cu încăpățânare zâmbetul şi încercă să se poarte cu nonşalanță, dar se părea că nu reuşeşte să păcălească pe nimeni.

Mary Catherine o trase deoparte.

— Totul e în regulă, draga mea? Pari tulburată. Ea îi răspunse strângându–i mâna cu afecțiune:

— Mă simt foarte, bine, mama.

— Domnul Cassidy era la telefon, nu? Te–a întrebat iar ceva în legătură cu reverendul Wilde?

— Nu, nici vorbă. Te simți bine aici? Ce–ați făcut toată dimineața, tu şi Harry?

Mary Catherine începu să îi povestească pe larg despre activitățile ei, dar lui Claire îi era dificil să se concentreze asupra cuvintelor mamei ej. Făcu remarcile potrivite unde trebuia, dar se gândea numai la faptul că poliția îi călca proprietatea. Numai Dumnezeu ştia ce aveau să creadă lucrătoarele. Avea să le sune mai târziu să le spună să nu îşi facă griji.

— Îşi continuă treaba în cursul după–amiezei, dar gândul îi era numai la străinii în uniformă care umblau prin sertarele ei, ale lui Yasmine şi ale lui Mary Catherine, răsfoiau documente, cotrobăiau prin dulapuri şi îi atingeau lucrurile intime.

Nu avea să îl ierte niciodată pe Cassidy pentru asta.

— Draga mea, ştii cumva unde îmi sunt butonii de aur?

Alister Petrie apăru cu mânecile cămăşii desfăcute.

El şi Belle trebuiau să fie la o recepție de colectare de fonduri peste jumătate de oră şi' aveau să întârzie. După ce sosise acasă de la discursul ținut după–amiază, abia dacă avusese timp să facă un duş şi să se schimbe pregătindu–se să facă față unei alte mulțimi de potențiali Contribuabili şi alegători.

— Sunt aici pe măsuța mea de toaletă.

Belle stătea pe taburetul din catifea din fața măsuței, periindu–şi părul blond, tuns stil paj. Era aceeaşi tunsoare din liceu pe care

şi–o întreținea prin tot felul de tratamente costisitoare şi îndreptări lunare.

— Ai reuşit să vezi ceva la televizor? O întrebă el apropiindu–se în timp ce se încheia la cămaşă.

— Nu, dragul meu. Am fost prea ocupată cu pregătirile pentru petrecerea din seara asta. Sunt sigură că ai avut un succes nebun.

Veni pe lângă ea să îşi ia butonii.

— Două posturi de televiziune…

Deodată îşi trase mâna de parcă l–ar fi muşcat o cobră. Butonii lui se aflau pe o grămăjoară de dantelă pe care o recunoscu imediat. Stomacul i se revoltă. Timp de câteva secunde insuportabile se temu să nu verse peste cutiile cu cremă şi sticluțele de parfum ale lui Belle.

Ochii li se întâlniră în oglindă. Foarte rece, ea îşi puse o pereche de cercei cu diamante.

— L–am găsit în buzunarul unei haine de costum pe care am trimis–o la curățat. Este un obicei al meu, ca soție, acela de a–ți controla buzunarele înainte să trimit lucrurile. Ar fi trebuit să ştii asta şi să fii mai atent.

— Belle, eu…

— Tu ce, Mister? Întrebă ea şi se răsuci pe scăunel privindu–l prea dulce pentru a fi sinceră. Ai început să porți lenjerie feminină?

Ridică fărâma de elastic care susținea micul triunghi.

— Cum se numeşte această predilecție? Travestire? Acum, că îşi revenise după şocul inițial de a fi văzut bikinii lui Yasmine pe măsuța de toaletă a soției sale, el începu să se înfurie. Alți bărbați aveau legături extraconjugale şi nu mai erau obligați să dea socoteală tot timpul. El de ce trebuia să facă mereu pe spăşitul?

— Nu–mi vorbi aşa, Belle.

— Bine, atunci, spuse ea trăgând de elastic înainte de a lăsa bikinii să cadă din nou pe măsuță: nu pot să înțeleg decât că ai o legătură extraconjugală.

Se ridică şi îl dădu la o parte. Din toate gesturile ei afectate, acesta îl calcă pe nervi cel mai mult. Cu câteva mişcări studiate şi cuvinte calculate, îi putea face să se simtă stângaci, stupid şi mărunt.

Doar era un congresman al Statelor Unite, ce naiba! Nimeni, nici măcar soția lui, nu avea să îl umilească. Nu avea să recunoască faptul că avea o amantă şi cu atât mai puțin avea să implore iertare..

Belle scoase o rochie din sifon şi intră în ea trăgând–o peste şoldurile delicate.

— Încheie–mă, îi spuse apoi, după ce îşi strecură şi brațele în mânecile cu paiete.

După ce îi trase fermoarul, ea se întoarse spunându–i:

— Nu sunt destul de proastă să cred că îmi eşti credincios. Bineînțeles că ai avut şi alte femei, ai una acum şi vei mai avea şi altele. Nu asta–i problema.

— Atunci de ce faci caz? Întrebă el supărat.

Ar fi putut foarte bine să evite această scenă urâtă. Avusese o zi foarte dificilă şi. Nu mai avea nevoie de probleme şi acasă.

— Am deschis discuția că să–ți scot în evidență stupiditatea.

Alister văzu roşu în fața ochilor.

— La stai puțin. Eu… Ea îşi ridică mâinile.

— Scuteşte–mă de indignarea ta justificată, Alister. Nu ține. Ascultă bine ce–ți spun.

Ochii i se îngustară.

— Dacă aflu vreodată că îți încâlci jurămintele făcute la nuntă, vor afla şi alții. Ai fost incredibil de stupid şi alarmant de neglijent. Mai devreme sau mai târziu, destinul te va prinde aşa cum te–am prins şi eu. În întreaga campanie ai păcălit publicul destul de bine. Ți–ai creat o imagine solidă, spuse ea şi se opri puțin pentru a–şi trage suflarea. Ce crezi că ar spune credincioşii, cum ar fi, de exemplu, adepții lui Jackson Wilde, dacă s–ar afla că eşti un soț adulterin? Chiar mort fiind, Wilde are putere şi ne putem folosi de

influența lui. Ai criticat în gura mare autoritățile locale pentru că n–au reuşit să găsească ucigaşul, dar totul ar fi în zadar dacă imaginea ta de bun creştin s–ar dovedi a fi fost jnşelătoare. Eşti gata să sacrifici mii de voturi pentru câteva ore de… spuse ea şi arătă spre lenjeria de pe măsuță.

— F… Se numeşte f… Belle, zise el simțind deodată plăcere să o vadă albindu–se şi îndreptându–şi spatele. Dacă tu n–ai fi fost aşa de rece în pat, n–aş…

— Să nu cumva, spuse ea țintuindu–l cu degetul arătător în mijlocul pieptului. Să nu cumva să dai vina pe mine pentru asta. Este numai greşeala ta, Alister. Şi te informez că nu voi suporta consecințele, îmi place să fiu doamna Alister Petrie, soția congresmanului, şi asta voi continua să rămân. Dar dacă vei fi cumva surprins şi expus ca un soț infidel şi mincinos, să nu te aştepți ca eu să spun că eşti un soț şi un tată minunat şi iubitor. N–o să fac în aşa fel încât lumea să mă creadă o proastă. Şi, în plus, continuă ea pe un ton şi mai confidențial, ştii ce–ar însemna să–mi retrag sprijinul financiar din campanie. Alister simți că îi dispare sângele din obraji, iar Belle zâmbi.

— Nimeni nu ştie încă de faptul că, dacă n–ar fi fost moştenirea mea, n–ai fi câştigat primul tău loc în Congres. Şi, fără contribuția mea, nu–l vei mai câştiga pe acesta. Mai gândeşte–te. Data viitoare când mai simți nevoia să f…

— Aşa cum atât de încântător te–ai exprimat – exercită–ți drepturile de soț.

Îi bătu uşor cămaşa scrobită cu unghia bine manicitiurată.

— Nu ar fi deloc indicat să mă faci nefericită,

Alister. Încheie legătura. Imediat.

Se ridică apoi pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze.

— Mai bine te–ai îmbrăca, altfel o să întârziem. Ai grijă să–ți rezervi câteva minute ca să spui noapte bună copiilor.

Din uşă adăugă, arătând spre măsuța de toaletă:

— Şi, te rog, fă–i să dispară, aşa încât să nu mai fiu nevoită să–i

văd vreodată.

Alister fierbea şi nu putea face absolut nimic. Teoretic, aveau o căsnicie perfectă. Atâta timp cât lucrurile mergeau aşa cum voia Belle, viaţa era plină de armonie. Dar nu îşi făcea iluzii. Putea să pară la fel de fragilă ca o orhidee de seră, dar, dacă era păcălită, devenea mai periculoasă ca un vampir.

Era prea închisă în sinepentru a–i face plăcere un act sexual bun şi sănătos, îi plăcea ca lucrurile să fie ordonate, organizate, bine puse la punct şi controlate. Nu faptul că el avea o amantă o deranjase, ba era probabil chiar bucuroasă că nu era inoportunată prea des. Ceea ce o supărase fusese perioada aleasă pentru acea relaţie şi neglijenţa lui în a o ţine secretă. Belle nu avea putere. Asta o enerva.

Se duse la măsuţă şi luă bikini! Din dantelă. De prea multe ori, relaţia lui cu Yasmine îl făcuse să nu mai judece cum trebuie. Se cutremură la gândul că vreun reporter isteţ ar fi putut da în vileag legătura lui cu renumitul model de culoare. Dar ce trebuia să facă, să trăiască numai cu sexul lipsit de inspiraţie şi, steril al patului conjugal? Să. Stea complet retras până după alegeri? Era imposibil să facă aşa ceva în timpul unei campanii electorale. Era ca un paratrăsnet pentru atragerea atenţiei şi avea nevoie de acea permanentă apariţie în public pentru a–şi câştiga cât mai mulţi alegători.

Cele două interese erau contradictorii. La ceva tot trebuia să renunţe, nu le putea avea pe toate.

Pipăind dantelă şi amintindu–şi de după–amiaza aceea bizară din biroul său de la Washington, zâmbi încet mai întâi şi apoi chicoti, spunând cu glas tare:

— Cine spune asta?

Restaurantul era la fel de mohorât ca şi dispoziţia lui Cassidy. Era unul din acele localuri de familie care le ofereau poliţiştilor rabat în schimbul unei biete protecţii şi unor bacşişuri amărâte. Detectivul Glenn i–l sugerase. Era genul de local care îi plăcea –

mohorât şi deprimant. Cassidy ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte şi să vorbească despre orice altceva decât despre ceea ce discutaseră în timp ce luaseră nişte chifteluțe insipide, cartofi prăjiți îmbibați de grăsime, plăcinte cu nucă de cocos muiate şi nenumărate ceşti de cafea uleioasă.

— Ştii, m–am tot gândit, zise Glenn aprinzându–şi încă o țigară dintr–un şir nesfârşit. Poate una din muierile astea avea vreo afacere cu Wilde. Ceva romantic. Ție ți–a trecut prin cap?

— Nu, spuse Cassidy, ofensat că i se spusese lui Claire muiere. Ce naiba te–a făcut să–ți vină o asemenea idee?

— Yasmine aia obişnuia să înşire bărbații ca pe ață. Acum cu cine se vede? Nu s–a mai auzit de nicio aventură amoroasă de vreun an de zile. Ciudat, nu?

— Şi crezi că se întâlnea cu Wilde? Glenn ridică din umeri.

— Poate contribuția aia era vreun altfel de plată.

— Ai băgat în ține prea multă nicotină, spuse Cassidy abătut, gonind cu mâna aerul poluat din fața lui.

— Păi, după ce–am descoperit azi, aş crede absolut orice despre ea, spuse el şi fluieră. Ce ciudățenie!

Cassidy nu spuse nimic, dar continuă să se joace cu suportul de şervețele rupt de la capătul separeului.

— Şi se pare că nici dama Laurent nu miroase a bine, nu?

— Nu, răspunse Cassidy încet. Aşa se pare. Dar ce am găsit tot nu dovedeşte nimic.

— Nu, dar suntem pe aproape, zise Glenn sorbindu–şi cafeaua. Crowder ce zice? L–ai spus, nu?

— Da, i–am raportat.

— Şi?

— A zis să ne punem în mişcare, mormăi Cassidy în silă.

— Şi?

Cassidy îşi ridică privirea şi se uită peste masă la detectiv.

— Şi?

— Şi ai–de gând să stai aici de parcă ți–ai fi pierdut şi ultimul

prieten, sau să ții capul sus, scula sub control, fundul în acțiune şi să te pui în mişcare?

Capitolul şaisprezece

La Rosesharon stătea să plouă. Gradul ridicat de umiditate îi enerva pe cei care nu erau obişnuiți cu ea. În timpul dimineții, norii deveniseră şi mai opaci, iar atmosfera şi mai înăbuşitoare. Modelele de care nu era nevoie se retrăseseră în camerele lor pentru a se odihni în tihnă oferită de instalația de aer condiționat. Din moment ce vremea era prea instabilă pentru a se face fotografii afară, se hotărâră să facă unele în interior folosind măsuța de toaletă din dormitorul pe care îl împărțeau Claire şi Yasmine.

La sugestia lui Rue, Dana avea să prezinte

Mătase franțuzească sutienul fără spate. Pe lângă el mai purta o pereche de bikini din satin alb, ciorapi albi cu portjartier şi pantofi albi din satin cu toc înalt. Claire le întrebase mai înainte pe cele două doamne Monteith unde puteau găsi în oraşul cel mai apropiat un loc de unde să închirieze o rochie de mireasă.

— Dar avem noi una! Exclamară amândouă în acelaşi timp.

Nepoata lor făcuse nuntă la Rosesharon cu câteva luni în urmă şi rochia se mai afla încă în pod. O asigurară pe Claire că nepoata lor ar fi fost flatată să i se folosească rochia pentru catalogul *Mătase franțuzească.* O aduseră jos şi o scoaseră din plasticul protector. Din fericire, nu era de un alb puternic, potrivindu–se lenjeriei. Rue mormăia tot timpul ştergându–şi umezeala de pe fața zbârcită:

— Exact ce ne trebuia. Afurisită de umezeală. Acum rochia de mireasă era agățată lângă măsuța de toaletă, sugerând că Dana era o mireasă care se pregătea de ceremonie. Măsuța fusese reaşezată aşa încât oglinda formată din trei părți reflecta uşile

franceze care dădeau în balcon. Avea să fie o fotografie foarte greu de făcut fără ca Leon şi tot echipamentul lui să nu se vadă.

— Vreau ca Dana să îşi ţină părul ridicat ca să se vadă perfect cum e făcut sutienul, spuse Yasmine.

Dana nu fusese complet machiată încă, aşa că Yasmine o rugă pe Claire să stea pe scăunel; în timp ce calculau ei poziţia reflectorului faţă de oglinzi şi unghiul aparatului de fotografiat.

Claire se aşeză privindu–se în oglindă.

— Eu numai a mireasă nu arăt, zise ea, studiindu–se cu un ochi critic.

Cămaşa de pânză de în se pleoştise şi, din cauza transpiraţiei, i se ştersese aproape tot machiajul.

— Poate mireasa lui Frankenstein.

— La ridică–ţi părul la spate, îi spuse Yasmine.

— Cu plăcere, zise ea şi îşi adună părul în creştetul capului, ţinându–şi cotul la acelaşi nivel cu umerii.

Surprinse cu privirea o mişcare în dreptul uşilor franceze. Cassidy dădu la o parte perdeaua subţire şi pătrunse în încăpere. Se opri însă brusc şi privirile li se întâlniră în oglindă.

— Perfect, Claire! Strigă Yasmine. E perfect. Asta e expresia pe care o vreau! Ai văzut–o, Dana? Surprinsă. Expectativă. Puţin cu răsuflarea tăiată, zise ea, dar când se uită peste umăr şi văzu care era cauza expresiei lui Claire, entuziasmul i se răci subit. Dumneata ce cauţi aici? Îl întrebă ea, evident iritată, după care se întoarse spre Claire: l–ai invitat tu?

— Nu, răspunse ea ţintuindu–l cu privirea.

Leon dădu reflectorul asistentului său şi veni imediat la Cassidy punându–i o mână pe braţ.

— Dumneata cine mai eşti?

— E un poliţai din New Orleans, spuse Yasmine. Cassidy zâmbi politicos, dar dădu uşor mâna lui

Leon la o parte.

— Nu sunt poliţai.

Claire se ridică şi îi făcu semn modelului să îşi ia locul.

— Trebuie să facem fotografia. Toată Iurnea e pregătită?

Dana se aşeză pe taburet. Rue, coafeza şi artistă în machiaj începură să roiască în jurul ei, iar Yasmine se duse să se consulte cu Leon în legătură cu fotografia.

Claire, încercând să îşi stăpânească furia, îl trase pe Cassidy într–un colţ.

— Ce–a fost în capul tău când ai venit aici?

— N–am ştiut că o să nimeresc chiar în mijlocul scenei când am trecut prin… ăă… perdele.

În clipa aceea, privirea îi era atrasă de Dana, care arăta ca o mireasă splendidă şi extrem de sexy în lumina aurie pe care Leon o îndreptase asupra ei.

— La sesiunile noastre fotografice accesul vizitatorilor este strict interzis, spuse Claire tăios, observând direcţia privirii lui. Nu au voie nici părinţii, nici prietenii, nici chiar soţii, tocmai pentru a se proteja intimitatea modelelor şi impulsurile creatoare ale tuturor celor implicaţi.

— Îmi pare rău, dar va trebui să faci o excepţie de data asta.

— Sau ce se va întâmpla?

— Sau vin cu un ordin.

— Pentru încă o percheziţie? Să le spun oamenilor să se aştepte la un pat improvizat?

El se încruntă.

— De unde ai ştiut unde suntem?

— Am un întreg pluton de anchetatori la dispoziţia mea, aşa că n–a fost deloc greu să vă găsesc.

— Mă mir că doamnele Monteith ţi–au dat drumul să intri. Am crezut că în casă nu mai are nimeni voie să intre, în afară de oaspeţi.

— Şi eu sunt un oaspete.

— Cum? Exclamă ea şi, când îşi dădu seama că atrăsese atenţia, întrebă mai încet dar tot cu furie:

— Trebuia să fim numai noi aici, chiar am specificat acest lucru când am rezervat camerele.

— Doamnele Monteith mai aveau o cameră liberă, iar legitimația mea le–a convins să mi–o dea.

— Nu te vreau aici, Cassidy.

— Nu, sunt absolut convins.

— Mai ales că am venit cu veşti proaste.

Ea îşi înconjură mijlocul cu brațele.

— Numai asta mi–ai adus totdeauna. Ei, ce este? Hai spune odată.

El privi peste umăr. Ceilalți erau ocupați sau simulau acest lucru. Ca şi Claire, îl inhibau, aşa că o trase spre hol.

Privind în jos la covorul cu model, îi şopti numele cu ceva ce semăna a regret, după care îşi ridică privirea spre ea.

— Ştiai că practică magia?

— Cine, Yasmine?

El încuviință, iar Claire înălță uşor din umeri.

— O mulțime de oameni din New Orleans fac acest lucru într–o anumită măsură. După ce şi–a petrecut atâta timp acolo, a început să o intereseze. Are câteva talismane vrăjite, nişte iumânări care reprezintă.…

— Camera ei de la *Mătasea franțuzească* este plină cu tot felul de porcării ce țin de magia neagră.

— Dar asta nu înseamnă nimic. De când o cunosc eu s–a ocupat de toate religiile, de la cea iudaică până la cea budistă. Uneori poartă la gât o cruce, în timp ce la mână are o brățară cu ceva de origine egipteană. Simbolurile astea nu au nicio semnificație pentru ea.

— Este ceva mai mult decât nişte nimicuri şi bijuterii, Claire. Au mai găsit şi o păpuşă, o efigie a lui Jackson Wilde.

— E fără însemnătate! Strigă ea în şoaptă, nevrând să atragă atenția celorlalți. Asta–i tot ce–au găsit? Nu poți acuza pe cineva de crimă numai din cauza unei păpuşi nenorocite.

— Nu au găsit nimic la *Mătasea franțuzească,* nici în birouri, nici în apartament, care să fi demonstrat că ai avea vreo legătură cu asasinarea lui Wilde.

Răsuflă încet, încercând să nu își arate ușurarea.

— Ți–aș fi putut spune și eu că nu vor găsi nimic, dar nu m–ai crezut.

— Așteaptă.

— Ah, mai e ceva, spuse ea. Vestea cea proastă. Privirea lui păru să îi străpungă craniul.

— Fibrele din covorașul din mașina ta se potrivesc perfect cu cele găsite în camera lui Wilde. M–ai mințit, Claire. La naiba, ai fost acolo!

Josh bătu în ușa băii.

— Ariel, nu te simți bine?

O auzise vărsând din camera pe care o ocupa alături de a ei în acel hotel din Tuslă.

— Ariel, strigă el, bătând cu putere. Deschide ușa. O auzi trăgând apa. După câteva secunde, Ariel deschise.

— Numai Dumnezeu știe. De cât de puțină intimitate mă bucur, Josh. Aș vrea să fiu lăsată în pace măcar în propria mea baie.

Deși fusese martor la distrugerea ei în ultimele câteva săptămâni, fu șocat când o văzu. În jurul ochilor avea niște cearcăne întunecate, care se temea că nu fuseseră făcute cu fard și obrajii îi erau trași, dând feței un aspect cadaveric. Când îi întoarse spatele, văzu cum oasele umerilor i se distingeau prin materialul rochiei.

— Îți faci rău, îi spuse el atunci, urmând–o până la dulap, unde începuse să caute prin lucruri, încercând evident să se decidă cu ce avea să se îmbrace pentru cele două emisiuni televizate și interviul pentru ziar care erau programate mai târziu în cursul acelei zile.

— Nu am decât o durere de cap, pe care predicile tale mi–o accentuează.

— Şi atâta mâncare a contribuit la producerea ei.

— Am mâncat ca un porc aseară.

— Ca să verşi pe urmă.

Ea îi aruncă o privire furioasă şi scoase o rochie pe care o aruncă pe pat.

— Ariel, mănâncă ceva, o rugă el. Ai nevoie de hrană. Te aşteaptă o zi haotică.

— Nu mă mai bate la cap.

— Trebuie să mănânci.

— Am mâncat! Strigă ea, arătându–i tava adusă de room–service.

El o cercetă cu atenție. Prânzul era intact, cu excepția cafelei.

— Cafeaua nu e mâncare.

— Aş vrea să mă îmbrac acum; spuse ea nerăbdătoare. Aşa cum ai spus şi tu, după–amiaza asta o să fie haotică.

— Anulează tot.

Se uită la el ca şi cum i–ar fi crescut coarne deodată.

— Cum?

— Anulează programele şi stai în pat tot restul zilei.

— Ai înnebunit? Nu pot să fac aşa ceva.

— Mai bine zis, nu vrei.

— Ei bine, nu vreau. Vreau ca sală aia să fie plină până la refuz în seara asta. Vreau ca oamenii de afară să facă scandal că să intre numai să se roage cu noi.

Josh înjură încet.

— Ariel, dar asta e o nebunie. Suntem pe drumuri de zece zile. Interviuri ziua, urmate de întruniri pentru rugăciuni care durează ore întregi. Apoi, toată noaptea pe drum până în următorul oraş, pentru a o lua de la capăt a doua zi. Te distrugi.

— Călătoria asta dă rezultate.

— Dar ne distruge fizic.

— Dacă nu rezişti…

— Sper că nu e deloc în legătură cu povestea aia din New

Orleans, nu? Doar nu înscenezi toate întrunirile astea prosteşti numai pentru a–i face pe poliţişti să acţioneze. Le atragi atenţia asupra ta însăţi. Nu suntem într–o sfântă misiune, ci într–o călătorie care să–ţi gâdile orgoliul. Călătoria pentru orgoliul tău, Ariel.

— Şi ce dacă ar fi? Strigă ea. Nu te bucuri şftu de avantaje? Nu te–am auzit plângându–te ori de câte ori camerele de luat vederi te luau în obiectiv când cântai la pian? S–ar mai fi bucurat amărâtul tău de talent de asemenea atenţie din partea presei dacă n–aş fi fost eu şi ingeniozitatea mea? Răspunde–mi.

— Am mai mult decât un „amărât de talent". Ea pufni într–un mod deloc măgulitor.

— Zău? Nu la fel gândea şi Jackson. Mi–era milă. De tine de câte ori vorbea despre fiul lui lipsit de talent. Acum încep să cred şi eu că avea dreptate.

— Ce vrei să spui? Ea se întoarse.

— O să întârziem.

— Ce vrei să spui? Strigă ei.

Faţa ei era schimonosită de răutate.

— Numai că tatăl tău se simţea prost când erai cu noi pe scenă. Nici nu mai ştiu de câte ori mi–a spus că l singurul motiv pentru care te ţinea acolo era acela că tu erai unicul său fiu. Ce să fi făcut altceva, să te fi concediat şi să fi angajat pe altcineva cu mai mult farmec şi mai multă strălucire, aşa cum ar fi vrut? Totdeauna mi–a spus că în ochii lui n–ai avut niciodată valoare. Nu aveai cap pentru afaceri, nu erai un vorbitor incitant şi nu aveai calităţi de lider. Era bucuros că învăţaseşi să cânţi câteva melodii la pian ca să nu fii nevoit să jefuieşti băcănii pentru a–ţi câştiga existenţa! Înainte să îşi dea seama ce face, Josh îşi încleşta mâinile pe gâtul ei slăbănog.

— Mincinoasă afurisită. Eşti o mincinoasă blestemată, spuse el, scuturând–o cu putere şi apăsându–i laringele.

Ariel îl zgârie, dar degetele lui puternice nu îşi slăbiră

strânsoarea.

— Tata ştia că am talent şi asta îl speria. Se temea că dacă eu îmi realizam visurile, ajungeam mult mai mare şi mai renumit decât el.

— Dă–mi dru–mul îngăimă ea înecat.

Deodată mințile lui Josh se limpeziră şi văzu ochii mamei sale vitrege ieşind din orbitele străbătute de o mulțime de vase de sânge. Îi dădu drumul atât de brusc, încât. Ea se clătină până la măsuța de toaletă înainte să îşi recapete echilibrul. Tuşind şi teăgând aer, îl privi disprețuitor.

— Eşti nebun.

Josh răsufla aproape la fel de greu ca şi ea. Violența latentă care izbucnise atât de neaşteptat îl înspăimântase.

— El ne–a făcut asta, spuse atunci cu un glas răguşit, încă ne–o mai face. De parcă ticălosul n–ar fi mort.

Se duse la Ariel şi o întoarse. Ținându–şi mâna lipită de capul ei o duse până la câțiva centimetri de oglindă.

— Uită–te la tine! Arăți ca naiba. El ți–a făcut asta şi tu îl laşi. Din cauza lui te înfometezi la maximum. Spune–mi acum care din noi e nebun.

Scârbit de sine, dar şi de ea, o lăsă să îşi privească imaginea scheletică din oglindă şi plecă.

După masa de prânz, echipa se duse în partea din spate a verandei. Ca accesoriu foloseau un vechi aparat de înghețată, pe care cineva îl găsise în garajul doamnelor Monteith. Vopseaua albastră de pe lemn era sărită pe alocuri şi suporturile metalice ruginite care țineau şipcile verticale pătaseră lemnul expus. Aparatul nu se mai putea folosi, dar toată lumea era de acord că era bun ca accesoriu.

Modelul, Liz, stătea pe un scăunel de muls, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte lungă din batist, care avea un şir de năsturaşi de la scobitura gâtului până la volanul bogat de la jumătatea gambei. Primii câțiva nasturi erau descheiați, iar poalele cămăşii

de noapte erau adunate sus, deasupra pulpelor, pe care le ținea depărtate pentru a face loc aparatului. Impresia pe care Claire voia să o creeze era că Liz muncea la aparat, în timp ce Kurt stătea tolănit în hamac, undeva în spate.

— E discriminatoriu, spuse Yasmine.

— Nu dacă ea arată că–i place, zise Claire.

— Nu arată bine, se plânse Leon bosumflat, potrivindu–şi aparatul. Nu–i destul de fierbinte.

— Este singurul lucru pe care chiar că nu–l poți spun, îi zise Rue, tuşind şi aprinzându–şi o țigară. Dumnezeule, cum or supraviețui cei de pe aici? Măcar or fi văzut vreodată frunze de toamnă?

— Poate că Liz are nevoie de puțină sudoare, spuse cu timiditate fata care se ocupa de machiaj.

— Iar eu pot să–i stropesc părul cu puțină apă, se oferi coafeză. Să pară că asudă.

— Să încercăm.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede, că mă topesc, zise Leon.

— Te–ai simți mai bine fără cămaşa aia îngrozitqare, îi spuse Yasmine, ironic.

Leon purta o cămaşă de mătase de un roz flamingo, cu mâneci lungi.

— Dar e una din culorile cu care îmi stă cel mai bine.

— Datorită culorii şi–a câştigat „putregaiul" un nume urât.

— Afurisito. Dacă n–ai şti ce e moda…

— Hei, voi doi, potoliți–vă, spuse Claire plictisită. Haideți să încercăm să facem poza asta.

— Astea or să–mi rămână întipărite pe fund toată viața, se plânse Kurt foindu–se incomod în hamac.

Cu câteva minute în urmă se hotărâse că el trebuia să se vadă ca o formă neclară în hamac, cu un picior puternic şi bronzat atârnându–i într–o parte. Era complet gol, cu excepția mijlocului

acoperit cu un prosop care avea să fie dat la o parte când începeau să facă fotografiile.

— Îndură cu noi, Kurt.

Părul lui Liz fusese uşor umezit şi acum i se lipea de gât şi de piept în şuviţe ude, spiralate.

— Aşa îmi place mult mai mult, îi spuse Claire coafezei. Mulţumesc.

Chipul şi partea de sus a trupului lui Liz erau stropite cu apă pentru *arăta* impresia de sudoare.

— Hmm, făcu Liz. Ce bine el

— Da, da, aşa e mult mai bine, strigă Leon. Arată superb. Ah, da. Acum simt fotografia.

— Arată–ne puţin decolteul, Liz, spuse Yasmine şi modelul se aplecă în faţă de parcă ar fi vrut să atingă aparatul.

— Ooo, perfect! Exclamă Leon.

— Staţi, ordonă Claire. Se văd sfârcurile.

— Apă rece făcuse ca sfârcurile modelului să se vadă prin cămaşa de noapte.

— Şi ce dacă? Întrebă Leon lăsând în jos aparatul! De fotografiat, supărat din cauza întreruperii.

— Nu vreau să se vadă chiar aşa tare, zise Claire. Să le lăsăm timp să se relaxeze.

— Dar tot timpul prezinţi numai sfârcuri.

— Sub sutiene sunt relaxate.

— Dar am mai avut şi înainte sfârcuri care se vedeau, spuse Yasmine.

— Aşa e, aţi mai avut, zise şi Leon. Eu ştiu foarte bine, că doar eu le–am fotografiat.

— Sub materiale opace, nu e nimic dacă se văd, le explică ea calm. Dar asta pare vulgar. Li se vede şi conturul şi culoarea şi nu–mi place. Nu vreau să pară că am fi făcut fotografii la un concurs de tricouri ude.

— Dar acolo e un bărbat gol–goluţ! Protestă Leon cu o voce

ascuțită ce amenința să spargă cristalele familiei Monteith.

— El e numai o impresie. E sugestiv fără să fie vulgar, spuse Claire păstrând un ton controlat. Şi am încheiat discuția.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Leon. De când naiba te–ai schimbat aşa?

— De când cu Jackson Wilde, spuse Yasmine. Claire se răsuci iute şi îşi privi prietena cu uimire şi furie.

— Ce lucruri ridicole spui, Yasmine! Wilde n–a fost niciodată un barometru după care să judec ce era de bun gust şi ce nu. Cu siguranță că nu era nici conştiința mea. Ştii asta foarte bine.

— Nu ştiu decât că nu mai eşti aceeaşi de când l–au găsit mort. Calmează–te. Nu te mai poate arăta cu degetul.

Remarcile indiferente ale prietenei ei o înfuriară pe Claire, mai ales când îl ştia pe Cassidy în preajmă, îşi încălcase propriile reguli stricte şi îl lăsase să asiste de undeva de pe margine, gândindu–se că poate dacă îi dezvăluia acel aspect al vieții ei, el avea să înceteze să mai cerceteze altele. Prezența lui nu părea să deranjeze pe nimeni altcineva decât pe ea. O făcea să fie tot timpu) nervoasă şi irascibilă, deşi îşi făcea treburile cu aceeaşi competență dintotdeauna.

Parcă îl simțea devenind atent la remarca lui Yasmine, dar, când se uită la el, îl văzu cât se poate de impasibil şi fără să arate ce gândea.

— Leon, fă fotografiile, te rog, spuse ea apoi pe un ton arțăgos.

Terminară în jumătate de oră, după care grupul tăcut se risipi. Claire îi spuse foarte încet lui Yasmine:

— Te rog să vii în cameră cât poți de repede. Cinci minute mai târziu, Yasmine intră în dormitor.

— Ştiu că eşti nervoasă.

În cele câteva minute, Claire stătuse rezemată de tăblia din lemn de deasupra unuia din paturi, îşi proptise în spate o mulțime de perne învelite în fețe albe ca zăpada şi mirosind a detergent şi scrobeală. Lăsă mapa în poală şi îşi scoase ochelarii.

— Date fiind împrejurările, Yasmine, consider că remarcile tale despre moartea lui Jackson Wilde au fost cât se poate de neavenite şi de prost gust.

Yasmine îşi arcui una din sprâncenele ei perfecte.

— Cui îi pasă câtuşi de puțin de el sau de ce–am spus despre el?

— Procurorului adjunct, Cassidy, îi pasă, spuse Claire şi, dând mapa la o parte, se aşeză pe marginea patului. Aş fi vrut să nu fi privit atât de uşor asasinarea lui Wilde şi nici să nu fi părut atât de bucuroasă că el nu mai există ca să ne hărțuiască.

— Doar nu crezi că o simplă remarcă, intenționat ca o glumă, i–ar putea influența părerea lui Cassidy în legătură cu vinovăția sau nevinovăția ta?

Claire refuză să răspundă, dar în cele din urmă îşi ridică privirea spre ea şi spuse cu gravitate:

— De fapt, nu din cauza asta sunt supărată pe tine.

Claire îi spuse atunci despre discuția pe care o avusese cu avocatul ei în ajunul plecării spre Mississippi, în clipa când i–a rostit numele, ochii lui Yasmine licăriră de furie.

— Nenorocitul. Şi doar i–am spus să nu–ți zică nimic.

— Deci e adevărat? L–ai rugat să mă convingă să vând acțiuni publicului ca tu să ți le poți vinde pe ale tale?

— Merita o încercare. Trebuia să–mi vând acțiunile.

—Numai aşa mă pot descurca.

— Numai aşa? Strigă Claire. Dar ai fi putut veni la mine.

— Cu pălăria în mână, recunoscând că n–am un sfanț?

— La naiba, Yasmine, dar eu ştiu asta de luni de zile.

— Ah, excelent, spuse fostul model, lăsându–se să cadă pe marginea celuilalt pat, părând răzvrătită şi ostilă.

Claire îşi îndulci tonul.

— Nu ai de ce să te ruşinezi. Ai cheltuit prea mult, atâta tot. Toată lumea păţeşte aşa ceva la un moment dat. Ți–aş împrumuta cu plăcere nişte bani până când lucrurile se vor aranja.

— Eşti ultima persoană căreia i–aş cere bani.

— De ce?

— Pentru că deja tu eşti cea care duce în spate toată afacerea. Nu, nu începe să obiectezi. Aşa e, Claire. Ai adus–o de la început până la stadiul în care e acum. Tu munceşti cel mai mult. Tu eşti creierul.

— Şi tu frumusețea. Nu mi–aş fi putut extinde firma dacă nu m–ai fi ajutat tu,

Yasmine ridică din umeri de parcă ajutorul ei fusese o nimica toată.

— Acum un an, pe vremea asta, mă scăldam în bani şi nu–mi închipuiam să rămân vreodată fără. L–am administrat prost şi i–am aruncat pe „consilierii financiari" care, probabil, mi–au mâncat jumătate din ei.

— L–ai aruncat pe cauze pierdute ca mia aceea de dolari pe care i–ai trimis–o lui Jackson Wilde.

Yasmine ridică brațele în semn de capitulare.

— Sunt vinovată. Oricum, nu mai am decât câteva sute de dolari. De aceea speram să–mi pot scoate la licitație acțiunile din *Mătasea franțuzească.*

Claire scutură din cap.

— N–o să vinzi niciodată altora nimic. Dacă vrei neapărat să–ți vinzi acțiunile, ți le cumpăr eu.

— Şi să mă îndatorez față de tine.

— Eu nu privesc aşa lucrurile. Este pur şi simplu un instinct de autoconservare. Ştii cât de posesivă sunt când e vorba de afacerea mea.

— Ştiu, ştiu, spuse Yasmine, irascibilă. Dumnezeule, crezi că mi–a fost uşor să–l abordez pe avocatul ăla nesuferit? Niciodată n–aş fi recunoscut că am extraordinar de mare nevoie de bani. Mi–am vândut şi ultima haină de blană şi toate bijuteriile bune. Nu mai am de vândut decât acțiunile alea.

— Le poți folosi drept garanție pentru a obține un împrumut de

la mine.

— Am zis nu, clar?

— Dar nu înțeleg… Yasmine se ridică de pe pat.

— Nu mă mai pisa, Claire. N–o să iau bani cu împrumut de la tine, dar o să–ți vând acțiunile alea afurisite. Da? Acum putem încheia discuția? Eu o să am ceva bani gheață, iar firmă va fi salvată. Aleluia şi amin! Şi nu mai vreau să aud nimic despre asta pentru că am alte probleme acum.

— Asta nu–i o scuză pentru faptul de a fi lucrat prin spatele meu şi contrar dorințelor mele. Toți avem probleme, spuse ea şi îşi lipi o mână pe piept. Eu am fost acuzată de crimă.

— De Cassidy? Pufni Yasmine. Dar n–are nicio dovadă împotriva ta.

— Au comparat fibre din covoraşul pe care îl am în maşină cu cele găsite în camera lui Wilde.

Yasmine păru surprinsă.

— Când?

— Când au obținut un mandat de percheziție pentru *Mătasea franțuzească.*

— Cum?

— Da. Au găsit şi nişte aiureli legate de magie în camera ta, Yasmine, inclusiv o păpuşă care semăna! Cu Wilde.

— Dar e o glumă!

— Asta i–am spus şi eu lui Cassidy, dar el nu găseşte că ar fi amuzant.

— Dacă stau şi mă gândesc mai bine, nu l–am văzut deloc zâmbind toată după–amiaza.

— Crede că am fost în apartamentul lui Jackson Wilde în seara când a murit. Fibrele acelea ar dovedi că am fost.

— Dar câte maşini din Orleans Parish nu au covor exact ca al tău? Duzini, dacă nu chiar sute, nu?

— Sunt sigură că de asta nu m–a arestat până acum, îi spuse Claire. A spus că un bun avocat ar putea avea statistici despre

toate maşinile Chrysler şi, deci, câți posibili criminali s–ar mai adăuga.

Se duse spre uşa balconului.

— Mi–e frică, Yasmine.

— Prostii. Niciodată nu ți–a fost frică de nimic. De când te ştiu eu.

— Acum îmi este.

— De Cassidy?

— În parte, dar mai mult mă tem că nu dețin controlul asupra acestei situații. Acesta e cel mai înspăimântător sentiment de a fi pierdut controlul asupra, destinului.

— Liniştește–te, Claire. Cassidy n–o să te bage la închisoare.

— Ba da, zise ea râzând cu tristețe. Când va ajunge la concluzia că are destule dovezi pentru deschiderea unui proces, mă va aresta.

— Înainte sau după ce te f…? O întrebă Yasmine şi Claire o privi surprinsă. Tipul te vrea atât de mult, încât, pur şi simplu, se chinure, continuă Yasmine după ce ridică din umeri, în orice clipă pare gata să se năpustească asupra ta.

— Şi să–mi citească drepturile.

— Nu, nu.

— Spuse Yasmine scuturând din cap. Te vrea pe spate sau, mă rog, dar oricum, mişcându–te odată cu el.

Înainte să i se servească un argument, ea adăugă:

— Uite, ştii ce, eu am avut primul bărbat la, treisprezece ani şi, când începi aşa devreme, ți se dezvoltă un al şaselea simț în legătură cu chestiile astea. Eu miros când un bărbat vrea ceva şi ştiu când o femeie este gata să i se ofere. Şi voi amândoi sunteți gata să explodați. Când intră într–o cameră, aureola ta se transformă în neon… şi invers. Vibrațiile sexuale sunt atât de intense, încât poluează aerul.

— Cassidy a cerut cu insistență cazul Wilde şi i s–a dat pentru că e bun. O condamnare ar face din el un puternic pretendent la

postul de procuror districtual.

— Vibrațiile pe care le–ai simțit în el sunt de ură, nu de dorință sexuală, continuă Claire. E supărat pe mine pentru că nu–i uşurez munca. De cum va descoperi ceva care să–l convingă de, faptul că am fost în camera aceea cu Jackson Wilde, va face tot ce–i va sta în putință pentru a dovedi că sunt vinovată.

— Dar noi ştim că nu eşti, nu?

Timp de câteva secunde îşi susținură privirile. Claire îşi simțea bătăile inimii pulsându–i cu putere în cap. Avea amețeală.

În cele din urmă spuse:

— O să–ți completez un cec pentru un sfert din acțiuni. O să primeşti ceva bani gheață şi îți vei mai păstra şi o parte din *Mătasea franțuzească.* Dacă vei putea, îți vei cumpăra înapoi partea plătind aceeaşi sumă pe care ți–am dat–o.

— *Mergi,* spuse Yasmine fără să zâmbească.

— Dacă vrei să–mi mulțumeşti într–un fel, nu mai lucra în spatele meu.

Îi dispăruse stiloul.

Când îşi puse haina pentru cină, Cassidy observă că stiloul gravat cu aur, pe care îl primise cadou de la părinți la absolvirea şcolii de drept, dispăruse, îl ținea aproape tot timpul în buzunarul stâng de la piept.

Căută în sertarul biroului din dormitor, gândindu–se că poate îl pusese acolo împreună cu mărunțişul şi celelalte lucruri din buzunare. Dar nu era nici acolo. Îl căută prin buzunarele celorlalte haine, dar în zadar. Era sigur cănu îl uitase nicăieri. Nu îl dădea niciodată nimănui şi de fiecare dată după ce îl folosea îl punea la loc în buzunar.

Recapitula în gând fiecare loc pe unde fusese de când îşi pusese haina dimineața. Din cauza căldurii înăbuşitoare, la puțin timp după prânz agățase într–un cuier în hol şi se dusese să facă o plimbare prin jurul casei.

Să i–l fi furat cineva? De ce? Nu credea că putea fi cineva printre

cei de, la *Rosesharon* care să scotocească prin buzunarele altora pentru a fura. Personalul? Nu îşi putea imagina că doamnele Monteith ar fi tolerat furtul printre angajaţii lor, care păreau cu toţii dedicaţi servirii cât mai mulţumitoare a oaspeţilor.

Stiloul nu avea o valoare prea mare, dar îi regreta pierderea foarte mult din motive sentimentale. Cobora scară pentru a se alătura grupului lui Claire la cină,

Supărat şi ameţit.

Două din modele erau la bar, o adăugire a secolului douăzeci. Se strecură între ele şi îşi prepară un *Chivas* cu gheaţă.

— Nu uita să notezi, îi spuse senzaţionala brunetă.

— Nu, n–am să uit.

— Eşti un poliţist bun ? Unul rău? Îl întrebă şi prietena ei blondă cu picioare foarte lungi.

— Nu sunt poliţist, spuse el zâmbind fermecător.

— Hmm, făcu ea sceptică, lovindu–şi uşor dinţii cu unghia şi apoi sugându–şi degetul cu buzele lucioase şi senzuale. Pun pariu că ai putea fi şi rău.

El îşi ciocni paharul de al ei şi spuse:

— Şi ai avea dreptate.

Spre dezamăgirea lor, se scuză şi se îndreptă spre Yasmine care stătea în dreptul unei ferestre privind dincolo de verandă pajiştea unde umbrele erau lungi şi întunecate.

— Frumos loc.

Primi imediat fulgerarea mortală a ochilor ei de tigru.

— Dacă eşti la fel de banal şi cu nişte juraţi, e de mirare că reuşeşti să câştigi vreun proces, domnule Cassidy.

— Încercam să fac conversaţie politicoasă.

— Scuteşte–mă.

El sorbi din paharul cu whisky.

— Vibraţiile acestea negative pe care. Le simt din partea ta sunt intenţionate?

— Nu–mi plac polţiştii.

El strânse din dinți şi repetă:

— Nu sunt polițist.

— Ca şi cum ai fi.

Era o femeie incredibil de senzațională. Nici chiar stând atât de aproape nu îi putea găsi vreun defect nici feței, nici trupului şi era o adevărată plăcere să continui să cauți unul. Dar lui nu îi plăcea. Avea o atitudine, genul de aroganță care nu putea fi străpunsă nici cu amenințări, nici cu linguşeli, nici cu măguliri, exact genul de martor pe care nu putea suferi să îl interogheze contradictoriu. Dacă se hotăra să mintă, nici cu dinamită nu se mai putea scoate adevărul de la ea.

Folosind limbajul cu care ştia că avea să îi obțină1 un răspuns, o întrebă:

— Dar ce ticălos te–a supărat aşa?

— Dumneata, în primul rând. De ce n–o laşi în pace pe Claire?

— Pentru că s–ar putea să fi ucis pe cineva.

— Nu zău! Atunci eu sunt unul din Cei Şapte Pitici.

— Nu crezi că a făcut–o? Yasmine pufni, batjocoritor.

—Şi, pe urmă, asta mă face să mă gândesc la tine. Ai fi avut la fel de multe motive ca şi ea. Poate că n–am venit aici s–o urmăresc pe Claire, ci să te țin pe ține sub observație.

Buzele ei frumoase se desfăcură într–un zâmbet larg. Cu o mână în şold, îşi scoase pieptul în afară şi scutură din cap ca un armăsar mândru.

— Ei bine, scumpule, iată–mă. Fă–ți plinul. El chicoti.

— Aici te deosebeşti de Claire. Ea vrea să mă țină tot timpul cu jaluzelele trase.

— Puțin îmi pasă dacă te uiți până–ți sângerează ochii, dar nu mai vreau să te văd învârtindu–te în jurul lui Claire, pentru că o calci pe nervi.

— Ți–a spus ea asta?

— Nici nu era nevoie. O cunosc destul de bine. În afară de mama ei, singurul lucru la care ține enorm de mult este *Mătasea*

franțuzească. Este o perfecționistă. Sesiunile astea fotografice sunt destul de încordate şi obositoare şi fără să o mai pui dumneata pe jăratec.

— Claire nu mi se pare a fi genul de femeie care poate fi pusă pe jăratec.

— N–o cunoşti la fel de bine ca mine. Nu–şi pierde niciodată cumpătul, dar fierbe şi se încinge până când…

Se opri.

El ridică din sprâncene întrebător.

— Ei? Până când ce?

— Nu contează.

— Ce–ați discutat la reuniunea la nivel înalt de după–amiază? V–ați certat pe marginea celor ce–ai spus despre Jackson Wilde?

— Nu–i aşa că ai vrea să ştii?

— Da, aş vrea.

— Du–te dracului, Cassidy.

El îi mulțumi, ridicându–şi paharul…

— Ai spus–o de parcă ai dori–o cu adevărat.

— Fii convins, scumpule. Zilele astea întreaga populație de sex masculin e pe lista mea neagră.

— Zău? Dar ce–am făcut?

— Ați răsuflat.

Şi după ce spuse aceste cuvinte dădu pe gât şi ultima înghițitură de. Vin.

— Cina! Strigă Grace Monteith, sunând un clopoțel şi deschizând larg uşile sufrageriei.

Cassidy aranjase în aşa fel să stea chiar în fața lui Claire. Deşi modelele erau tinere şi frumoase şi ar fi putut face din orice peisaj o privelişte minunată, păreau insignifiante în comparație cu Claire Laurent, cam că diferența între punciul de grepfruit şi vinul de un roşu închis pe care Agnes Monteith tocmai i–l turnă în pahar.

Mâncându–şi friptura înăbuşită şi garnitură, îşi studie unul câte unul tovarăşii de masă, întrebându–se care din ei îi luase stiloul.

Era convins că i se furase, probabil numai din răutate.

Dintre cele trei stiliste, numai una nu părea destul de ticăloasă pentru a şterpeli un stilou gravat. Modelele? Toate fuseseră ocupate în după–amiaza aceea. Era imposibil că vreuna să fi avut timp să îi umble prin buzunare. Şi, la urma urmei, de ce ar fi făcut–o?

Avea o ocazie nemaipomenită de a–i studia pe toți fără să fie observat, pentru că Leon domina conversația, în timp ce. Asistentul său mânca tăcut alături.

— Îmi place la nebunie acea capră veche de tăiat lemne de pe pajiştea dinspre vest, spuse Leon înâinzând unt pe pâine. Trebuie neapărat să prezentăm ceva pe ea.

— Ce zici de pantalonii cei strâmți? Sugeră Claire.

— Excelent, făcu Leon. Tocmai potriviți pentru încălecat. Capră de tăiat lemne, voiam să spun.

Chicoti, dar redeveni serios, mesiecând de zor.

— Cu toate că mi–ar plăcea mai mult ideea de a pune ceva de mătase pe lemnul acela dur şi putred.

— Hmm. Mă mai gândesc eu. Tot explorând, a mai văzut cineva duşul acela de afară?

— A fost instalat pentru ca aceia care se întorceau de la culesul bumbacului să se spele pe mâini, explică Grace care tocmai aducea desertul.

— Am eu ceva în gând pentru o fotografie în care să fie folosit acel duş, anunță Yasmine. Dar ideea e secretă.

— Eu trebuie să fumez, spuse Rue şi se ridică de ia masă pentru a ieşi pe verandă. Voi, fetelor, nu vă mai îndopați'cu atâta mâncare, altfel or să vă pocnească burțile mâine, mai adăugă ea, dar nimeni nu o luă în seamă.

— Întâi şi întâi, mâine dimineață, spuse Leon, vreau modelul care va purta cămaşa aceea de noapte lungă şi subțire…

— Felicia, îi spuse Yasmine.

— Felicia dragă, tu eşti prima mâine dimineață.

— La dracu', murmură ea în crema de zahăr ars.

— Vreau ca soarele de dimineață să o lumineze din spate, mai spuse Leon şi îşi uni vârfurile degetelor în dreptul feței că şi cum s–ar fi uitat printr–un cadru. Dacă avem noroc avem şi puțină rouă. Dacă nu, această scumpă doamnă s–a oferit să dea drumul la aparatul de stropit, zise el şi când Agnes dădu să îi toarne cafeaua, el îi prinse mâna şi i–o sărută. Oricum ar fi, deci, iarba va fi udă şi strălucitoare. O şi văd,

Sclipind. Vreau ca tivul cămăşii de noapte să fie ud şi să atârne. Poate chiar să alunece puțin de pe umăr. Să se vadă ceva.

— Kurt s–ar putea afla şi el undeva în spate, sugeră Yasmine. Ca şi pe verandă, cu părul liber şi purtând numai o pereche de pantaloni de pijama.

— Excelent, spuse Leon cu un glas ascuțit. Să nu te bărbiereşti mâine dimineață, Kurt. Ador fotografiile care sugerează scene ulterioare raportului sexual. Oh, dragă doamnă Agnes, obrajii vă sunt roşii ca focul, lertați–mă că am fost atât de grosolan. Credeți că sunt prea necuviincios?

Văzându–l cât era de afectat, Cassidy îşi dădu ochii peste cap şi, din întâmplare, o surprinse pe Claire încercând să îşi înăbuşe râsul. Schimbară un zâmbet. Chiar şi înconjurați de atâția oameni, trăiau un moment de intimitate.

Imediat nimici senzația care i se cuibărea în partea inferioară a trupului. Dacă ea nu ar fi fost principalul suspect, ar fi făcut pe dracul în patru pentru a o avea în patul lui. Ştia asta. Şi Crowder ştia. Şi, probabil, şi ea. La naiba, doar o lăsase să înțeleagă atâta lucru.

Nicio altă clipă de intimitate, îşi spuse el hotărât. Nici măcar priviri aruncate peste masă.

Doamnele Monteith îi încurajaseră să îşi bea cafeaua în cele două saloane sau pe verandă, unde se mai răcorise odată cu apusul soarelui.

Cassidy o urmă pe Claire, care se opri puțin lângă scară pentru

a vorbi cu Mary Catherine şi cu Harry, care se pregăteau să se retragă în camera lor.

— O să vin să–ți spun noapte bună când o să fii în pat, îi promise Claire.

— Noapte bună, domnule Cassidy.

— Noapte bună, doamnă Laurent, domnişoară York.

Zâmbind dulce, Mary Catherine se întoarse să urce scara şi Cassidy îi ținu uşa deschisă lui Claire, ieşind amândoi pe veranda largă şi oprindu–se lângă balustradă. Claire se aşează pe ea sorbind din cafeaua parfumată.

— Ei, ce părere ai despre noi?

— Interesant, spuse el.

— Cât de diplomatic!

Se întrebă dacă să îi spună sau nu că în echipa ei era un hoț, dar hotărî să nu o facă. Fiecare jucru la timpul lui. Deja o acuzase în mod neoficial de crimă.

— Te uiți fix, Cassidy, îi spuse ea încet.

— Mă gândeam la ceva ce a spus Glenn aseară. Observă că se cutremură când auzi numele detectivului, dar continuă:

— Îi trecuse prin cap că Yasmine ar fi putut fi iubita lui Jackson Wilde.

— Cum! Exclamă ea şi puse cu zgomot ceaşca pe farfurie, aşezându–le apoi pe balustradă. Prietenul tău se pare că şi–a pierdut contactul cu realitatea, Cassidy, şi, dacă şi tu gândeşti la fel, e valabil şi pentru tine.

— Nu–i chiar atât de exagerat.

Ea îl privi nevenindu–i să creadă.

— Te gândeşti înainte să spui prostiile astea? Ascultă–te ce spui!

Acum, că îşi exprimase teoria cu glas tare, i se părea şi lui ridicol, dar o făcuse ca să îl convingă pe Glenn că îl ascultase. Şi, pe urmă, niciodată nu poți să ştii unde te poate duce o fundătură.

— Yasmine are bărbații în general pe lista ei neagră. Mi–a spus–o cu gura ei.

— Şi ăsta ar fi un motiv pentru care Jackson Wilde să fi fost iubitul ei? Întrebă ea. Era duşmanul ei la fel de mult ca şi al meu.

— Numai în aparentă.

— Crezi că aveau o relație secretă?

— E posibil.

— Absurd. Oricum, ea a fost la New York în seara când Wilde a fost ucis.

— Eşti sigură?

— Am luat–o de la aeroport a doua zi dimineață.

— Poate juca teatru.

— Te agăți de orice, Cassidy.

— Are un iubit acum?

— Nu văd ce…

— Are?

— Da, izbucnea.

— Pe cine? Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Prostii! — Jur că nu ştiu!

O privi intens şi îşi dădu seama că spunea adevărul.

— De ce atâta secret? E căsătorit?

— Nu ştiu decât că îi este credincioasă, spuse ea evaziv. Aşa că toată teoria aia a ta despre vreo relație amoroasă între ea şi Jackson Wilde se duce naibii. Nici măcar nu s–au văzut vreodată.

— Şi în privința asta eşti la fel de sigură?

— Absolut. Mi–ar fi spus.

— Aşa e. Ea nu minte şi nu păstrează secrete ca tine, spuse el, venind mai aproape. Poate că tu aveai ceva cu Wilde.

Chipul i se încorda de furie. Dădu să se ridice, dar el îi puse o mână pe umăr şi o forță să rămână pe loc.

— O încăierare care să vă facă publicitate era mulțumitoare pentru amândoi. Poate ați pus totul la cale împreună.

— Cine s–a gândit la asta, tu sau detectivul Glenn? Ignorându–i întrebarea, el continuă:

— Tu i–ai oferit lui Wilde o cauză împotriva căreia să militeze, o cauză care a stârnit vâlvă în întreaga națiune şi care a făcut din el un predicator celebru.

— Iar mie, în schimb, mi s–a făcut publicitate pe gratis, bănuiesc.

— Exact. Ai recunoscut şi în fața mea că predicile lui erau, de fapt, bune pentru afacerea ta, nu invers.

— Şi atunci de ce să–l fi omorât punând, astfel, capăt tuturor acestor lucruri?

— Poate ai aflat că nu erai singura cu care se înțelesese. Poate avea o mulțime de femei, câte una pentru fiecare păcat.

— Eşti nebun.

— Poate povestea de dragoste s–a stricat. Oare, „oferta" ta nu era un şantaj? Te–ai înțeles cu el să vă întâlniți când venea la New Orleans pentru a pune la punct un program de plăți? Numai că tu te–ai hotărât să pui punct atunci şi acolo.

Ea reuşi să coboare de pe balustradă şi când încercă să îl ocolească, el îi blocă drumul.

— Unde l–ai cunoscut pe Jackson Wilde? Dându–şi capul pe spate, îl privi fix.

— Ți–am mai spus doar. L–am întâlnit o singură dată, când a invitat oamenii la el după predică de la Superdom.

— Şi ai mințit, în timp ce te atingea cu mâinile şi îți promitea viață veşnică, ți–a şoptit numărul camerei?

O strânse cu putere de braț.

— Aveai o colecție întreagă de tăieturi din ziare, Claire, care relatau mişcările lui de–a lungul câtorva ani. Nu putea face nimic fără să ştii tu. Acesta este un comportament obsesiv.

— Ți–am explicat ce era cu articolele acelea.

— Nu ține.

— Sigur nu am fost iubita lui.

— Nici nu te culci cu altcineva.

— De unde ştii?

Întrebarea ei răsună între ei ca reverberația unor săbii încrucişate. Aerul era încărcat de animozitate şi pasiune reținută.

În cele din urmă, Claire spuse:

— Te rog să mă scuzi, domnule Cassidy. Şi, ocolindu-l, intră în casă.

Capitolul şaptesprezece

Ariel leşină în timpul predicii pe care o ținea pe Kemper Arena din Kansas City.

Timp de o jumătate de oră ținuse mulțimea sub vrajă, îmbrăcată în alb şi luminată de reflector în arenă, de altfel întunecată, în aşa fel încât părul să îi pară o aureolă strălucitoare, cu brațele ridicate implorator spre cer, crease impresia unui înger uitat care implora să fie chemat acasă.

Îşi ridicase glasul rugător şi trupul îi tremura de înflăcărare, când, deodată, se prăbuşi pe scenă. La început, Josh crezu că mai adăugase ceva la obişnuitul ei teatru, în gând o felicită pentru instinctul şi talentul ei. Publicul gemu într–un singur glas când trupul ei subțire fu înghițit de rochia largă ce se lăsa în jurul ei ca o paraşută dezumflată.

Dar, când trecură câteva secunde şi ea tot nu se mişcă, Josh se ridică împingându–şi scăunelul. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se mişca mai repede. Ori reflectorul îi îndepărtase orice culoare de pe chip, ori era alarmant de anemică, îngenunche lângă ea, chemând–o pe nume nelinişitit. Când încercă să o ridice în capul oaselor, era la fel de moale ca o păpuşă din cârpe şi capul îi atârna într–o parte. Nu era teatru.

— Şi–a pierdut cunoştința! Să sune cineva la 911! Să vină imediat o ambulanță. Ariel! Ariel!

Îi dădu câteva palme, dar ea tot nu reacționa în niciun fel. Îi căută pulsul la încheietura absurd de slabă a mâinii. Simți o bătaie, dar foarte slabă.

— Dați–vă la o parte şi lăsați–i aer, le spuse el celor care veniseră să îşi ofere sprijinul.

Toată lumea era în picioare, făcând atâta gălăgie, încât Josh nici nu îşi mai auzea gândurile. Unii se rugau, alții plângeau, unii se uitau prosteşte, îi rugă pe organizatori să le spună tuturor să plece.

— Spectacolul s–a terminat.

Toate eforturile lui Josh de a o readuce la viață se dovediră inutile. Nu îşi reveni decât când ajunseră cei de la salvare şi îşi începură examinarea.

— Ce s–a întâmplat? Murmură ea.

— Ai leşinat, îi explică Josh. Ambulanța e aici şi te va duce ia spital. Va fi bine.

— Ambulanța? Întrebă ea încercând, lipsită de putere, să lupte cu medicii în timp ce aceştia o legau de patul ambulatoriu.

În timp ce se îndreptau spre ambulanța care aştepta, ea protestă spunând că–se simte bine şi că nu are nevoie să fie dusă la spital.

— Aveți idee ce anume ar fi putut cauza acest lucru? Îl întrebă unul din medici pe Josh care insistase să îi însoțească în ambulanță. Este diabetică?

— Nu, din câte ştiu eu. Cred că este epuizată şi nehrănită. Varsă tot ce mănâncă.

Medicul îi luă tensiunea şi i–o raportă colegului din camera de urgență a Spitalului St. Luke. Acesta spuse să i se facă injecții intravenoase, dar când ajunseră la spital, Ariel arăta tot aproape de moarte. Nu îşi recăpătase culoarea, buzele îi erau albe şi ochii adânciți în orbite. Fu imediat transportată într–o sală de consultații unde Josh nu mai avu voie să intre.

Avea destule pe cap. Înregistrarea video cu leşinul lui Ariel

fusese difuzată la buletinul de ştiri. Reporteri, fotografi şi simpatizanți năvăliră la spital într–un număr atât de mare, încât fu nevoie de un cordon de polițişti. Neobişnuit să vorbească în public, Josh ținu cu emoție un discurs improvizat în fața camerelor de luat vederi şi a microfoanelor.

— Doamna Wilde s–a extenuat datorită eforturilor de a descoperi adevărul în privința asasinării tatălui meu. Medicii mi–au dat toate motivele să fiu optimist. De cum voi afla mai mult, vă voi spune şi dumneavoastră. Rugați–vă pentru ea.

Bându–şi cafeaua de la aparat şi aşteptând veşti în legătură cu starea ei Josh încercă să îşi pună ordine în sentimente. Numai cu câteva zile în urmă fusese atât de furios pe Ariel, încât fusese gata–gata să o omoare.

Acum se temea că nu avea să supraviețuiască. Dacă nu avea să mai fie în stare să conducă afacerea? Dacă se sfârşea totul? Ce avea să facă el tot restul vieții?

Bănuia că şi–ar fi găsit de lucru în vreo formație fiind condamnat să cânte pentru tot felul de beți şi prostituate. Sau ar fi putut hoinări prin toate hotelurile *Holiday Inn.* La acel gând deprimant, îşi trecu degetele prin păr şi îşi lăsă capul în jos deasupra genunchilor într–o atitudine de rugăciune.

— Dumnezeule!

Nu pufea suporta circul în care se transformase afacerea, dar îi plăcea pentru că îl făcea cunoscut. Ariel avea dreptate în această privință. Deşi disprețuia ipocrizia ministeriatului, acesta îi oferise ocazia de a cânta la pian aproape seară de seară. Era un angajament sigur şi pentru un muzician acest lucru era un lux. Publicul său era loial şi generos. Faptul că le cânta, că le auzea aplauzele îi dăduse mai multă încredere în sine decât orice altceva. Se hrănea cu acea confirmare, deşi era infimă. Totuşi, fără ea, ar fi murit. Sau şi–ar fi dorit să moară.

Ce ar fi făcut dacă i s–ar fi distrus şi viața odată cu Ariel?

— Domnule Wilde?

— Da?

Doctorița era tânără şi atrăgătoare şi i–ar fi stat mult mai bine să îi învețe pe copiii de grădiniță decât să muncească într–un mare spital.

— Cum se simte? Va fi bine?

— Doamna Wilde tocmai începea să dezvolte o tulburare în alimentație numită bulimie, dar cred că am oprit–o la timp. Pare să fi fost sănătoasă înainte să înceapă acest ciclu de îndopare/vărsare. Cu o supraveghere şi un regim potrivite, această boală se poate vindeca. Nu cred că va afecta în mod permanent starea sănătății, nici a ei şi nici a copilului. Josh rămase împietrit şi o privi țintă.

— Copil?

— Exact, spuse doctorița zâmbind. Mama dumneavoastră vitregă este însărcinată.

Claire Louise Laurent nu simțise niciodată gelozie, în copilăria ei nu existase nimic şi nimeni care să o facă să fie geloasă. Nu avea niciun rival pentru dragostea şi atenția mamei ei.

Avea o bună părere despre sine, ceea ce era de mirare, ținând cont de faptul că avusese o copilărie atât de chinuită. Totdeauna fusese mulțumită de propria ei persoană şi nu îşi dorise niciodată să fie altcineva. Nu avea de concurat decât cu ea însăşi, luptând mereu să se autocorecteze, fără să îşi compare aspectul, posesiunile sau realizările cu ale altora.

De aceea, când acel sentiment a prins viață învătuind–o ca o ceață, a fost şocată şi s–a ruşinat. Mai ales că obiectul geloziei ei era Yasmine.

— E absolut minunat, spuse Leon cu respect, de parcă ar fi fost martor la înfăptuirea unei minuni sfinte. Eşti absolut cea mai bună, iubito. Totdeauna ai fost şi n–o să mai existe niciodată o altă Yasmine.

— Ai nimerit–o, scumpule, îi zise ea peste umăr mişcând uşor din şezut.

Norii care amenințaseră să aducă ploaie cu o zi în urmă dispăruseră şi, chiar dacă la orizont se mai zăreau câțiva, soarele strălucea deocamdată la Rosesharon şi echipa se adunase în jurul duşului de afară. Temperatura era foarte ridicată şi umezeală pe măsură. Claire dădu vina pentru proasta ei dispoziție pe zăpuşeala insuportabilă, dar ştia că nu aceea era adevărata cauză.

Yasmine îşi ținuse ideea secretă până când se pregătiră să facă fotografiile.

— Aş vrea să port asta, spusese ea scoțând la iveală o pijama albă subțire din bumbac.

— M–am tot întrebat unde o fi, spuse Claire.

— Am ținut–o ascunsă.

Costumul format din pantaloni şi bluză nu semăna deloc cu ceva ce Yasmine ar fi ales în mod normal. Ea prefera de obicei să prezinte lucruri mai spectaculoase.

— Nu e prea simplă pentru tine?

— Nu aşa cum o voi purta, spuse Yasmine aruncând un zâmbet diabolic.

— Cum adică?

— Ne întâlnim la duşul de afară şi o să–ți arăt.

Ei bine, secretul ei era dezvăluit acum, îşi spuse Claire cu amărăciune, privind–o pe Yasmine cum poza în tot felul de poziții, în timp ce Leon făcea fotografie după fotografie, făcându–şi asistentul să jongleze cu aparatele de fotografiat, obiectivele şi reflectoarele.

Yasmine îşi scosese bluză şi îşi rulase pantalonii până sus. Prima poză a făcut–o stând sub duşul oprit, cu spatele la aparat. Apoi a dat drumul apei care sclipea în bogăția părului ei negru, îi strălucea pe brațele pe care le folosea cu o grație de balerină pentru fotografiile care se succedau una după alta. Apa îi şiroia mătăsoasă pe spatele neted. Deja pantalonii erau uzi şi i se mulau pe fesele tari. Materialul era lipit pe fiecare adâncitură şi unduire sinuoasă şi sexy. Avea un control deplin asupra propriului ei trup.

Era aparatul cu care lucra şi de care depindea pentru a obține un maximum de precizie.

Claire ar fi vrut să protesteze împotriva faptului că acele fotografii erau prea sexy, aşa cum făcuse şi în legătură cu sfârcurile modelului din ziua anterioară, dar, de data aceasta, motivele erau cu totul altele. Adevărul era că Yasmine arăta ca o operă de artă. O asemenea formă perfectă nu putea fi niciodată considerată obscenă. Imaginea pe care o crea era erotică, dar nu pornografică. Era o adevărată celebrare a senzualității umane, nu propagandă pentru decădere morală. Şi, din moment ce o fotografie de detaliu avea să apară alături de cea mare, Claire nu avea de ce să se teamă că articolul respectiv nu avea să fie clar prezentat în catalog.

Nu toată lumea avea să arate la fel de senzațional în pijamaua aceea, ca Yasmine, dar gândul că acest lucru se putea întâmpla, avea să o vândă cu miile. Claire ar fi salutat şi ea inspirația lui Yasmine ca toți ceilalți din echipă, dacă nu ar fi fost Cassidy, care o privea cu gura căscată, ca un adolescent înnebunit după sex.

Claire era furioasă, plină de nervi, distrasă, geloasă şi totul numai din vina lui. El era vinovat pentru acel resentiment juvenil care o macină. Dacă i–ar fi cerut să părăsească locul acela imediat, ar fi întrebat de ce, iar dacă ea i–ar fi spus că îi deranja pe toți, ceilalți ar fi negat, ceea ce ar fi fost echivalent cu a recunoaşte că prezența lui era tulburătoare numai pentru ea.

Yasmine era fără îndoială splendidă, dar Claire nu mai fusese geloasă pe ea niciodată. Cultiva impresia unei atracții sălbatice, pe care Claire o considerase amuzantă, în cazul în care se gândise vreodată. Cu siguranță că niciodată nu îi stârnise invidia. Yasmine era aceeaşi Yasmine cum se întindea şi poza acum în fața aparatului de fotografiat. Era în elementul ei. Nu o făcea intenționat pentru a–l fermeca pe Cassidy.

— Îți place, Claire? Îi strigă Yasmine peste umăr.

— Da, spuse ea fără vervă. E foarte drăguț. Yasmine îşi lăsă

brațele în jos şi se întoarse. Nu se osteni să îşi acopere sânii.

— „Drăguț”? Dar n–ar trebui să fie drăguț.

— Şi ce–ar trebuie să fie, mă rog?

— Orice, dar cu siguranță nu drăguț. Ar trebui să capteze atenția şi să fie excitant. Ar trebui să facă să se vândă afurisita asta de pijama, care, sinceră să fiu, este cel mai fad articol al tău. N–are stil, n–are clasă, n–are nimic. Eu nu fac altceva decât încerc să–i imprim ceva mai aparte, altfel ar fi un mare dezastru.

Yasmine vorbise cu atâta antipatie, încât tăcu până şi Leon. O linişte încordată se lăsă deodată. Chiar şi Rue, care, de obicei, aduna perle sarcastice pentru– a le arunca apoi în momentele cele mai nepotrivite, fuma în. Tăcere, în timp ce toată lumea îşi găsi altceva de făcut decât să se uite la Claire şi la Yasmine. Le mai auziseră înfruntându–se şi altădată, dar nu cu atâta duritate.

Claire avea senzația că pieptul i se spărgea de atâta presiune internă, dar i se adresă lui Leon întrebându–l calm:

— Ai toate fotografiile care îți trebuie?

— Cred că da. Numai dacă nu eşti de părere că ne mai trebuie.

Era neobişnuit de ascultător şi vorbea atât de blând, de parcă i–ar fi fost teamă să nu detoneze vreo bombă.

— Am încredere în judecata ta, Leon.

— Atunci eu am terminat.

— Bine. Vă mulțumesc tuturor. Asta–i tot pentru azi. Ne vedem la cină, le spuse Claire şi le întoarse spatele îndreptându–se spre casă.

Mergea cu un pas alert, vrând să ajungă mai repede în dormitorul ei răcoros şi învăluit în semiîntuneric, unde putea sta singură cu gelozia ei.

Aproape când să ajungă la verandă, Cassidy apăru lângă ea.

— De ce ai făcut asta?

Sudoarea îi udase părul de pe lângă față şi părea la fel de nervos şi iritat ca şi ea.

— Nu am chef de întrebările tale, Cassidy.

— Răspunde–mi. De ce ai lăsat–o pe Yasmine să te pună într–o asemenea postură stânjenitoare în fața tuturor?

— Yasmine s–a pus numai pe ea într–o postură stânjenitoare şi acum lasă–mă să trec.

Reuşi să îl ocolească, dar după alți câțiva paşi, el îi blocă drumul din nou.

— Ieri nu ai fost de acord cu sfârcurile prea vizibile, dar astăzi Yasmine nu ar fi putut părea mai goală, nici dacă ar fi fost goală cu adevărat. Nu pricep.

— Nici nu mă aşteptam.

— De ce te deranjează unele poziții şi altele nu?

— Pentru că există o deosebire între senzualitate şi excitare deschisă. Eu vreau fotografii care să excite fără să ofenseze.

— Ştii din experiență că aici e vorba de e pură subiectivitate.

— Invariabil. Dar eu sunt prima care judecă şi am un gust excelent, spuse ea laudativ, dar încrezător. Am încredere în judecata mea, când e vorba să–mi dau seama ce este de calitate şi ce este îndoielnic.

— Ți–au plăcut pozele lui Yasmine?

— Doar am spus că mi–au plăcut, nu?

— Dar n–a sunat ca şi cum ai fi fost sinceră şi toată lumea a simțit asta, îndeosebi Yasmine.

— Nu e treaba mea să–i gâdil orgoliul lui Yasmine.

— Nu, treaba ta este să–ți vinzi marfa şi fotografia asta o să vândă pijamaua.

Ea îşi dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte.

— Unde vrei să ajungi, de fapt, Cassidy?

— Deodată te–a deranjat senzualitatea lui Yasmine. De ce?

— Crezi că a fost senzuală? Dar nici nu–mi dau seama de ce te mai întreb, când se vede atât de clar că asta e părerea ta. Te–a făcut praf.

El îi aruncă o privire ciudată şi întrebătoare, care o enervă şi mai tare.

— Ce, nu–j adevărat?

— Nu am fost atent în mod deosebit la reacția mea, spuse el încet. Dar este evident că tu ai fost. Dându–şi seama că era gata să spună prea mult Claire întoarse capul.

— Asta–i tot, Cassidy?

— Nu chiar. Ce fel de relație este între tine şi Yasmine, dacă îşi permite să te insulte astfel? Oricine altcineva i–ar fi răspuns pe măsură.

— Yasmine îi atacă pe ceilalți când e supărată pe sine. Eu o înțeleg.

— Ieri te–a atacat cu chestia aia în legătură cu Wilde. De ce? Ce motiv are să fie supărată pe ea însăşi?

— Nu te priveşte, zise Claire şi, făcând un pas în lături, el îi zădărnici încercarea de a–l ocoli.

Clocotind de furie, Claire îşi ridică privirea spre el.

— Bine, o să–ți spun numai atât: Yasmine ia camioneta şi se duce în seara asta la New Orleans să–şi vadă iubitul. Are de gând să se întoarcă dimineață devreme.

— Şi atunci care–i problema?

— Cred că s–au certat ultima oară.

Cassidy privi o clipă într–un punct peste umărul ei.

— La camionetă?

— Hmm.

— Nu îți conduce niciodată maşina?

— Îți pierzi talentul, Cassidy, spuse ea şi el reveni cu privirea asupra ei. Motivul din spatele acestei întrebări este transparent. Vrei să ştii dacă Yasmine a condus maşina mea în seara asasinării lui Wilde. Dar se pare că uiți mereu că ea a fost la New York în seara aceea şi că eu îmi conduceam maşina.

O țintui cu privirea.

— Mă bucur că–ți aminteşti asta, Claire. Începusem să cred că ai uitat că maşina ta te leagă de crimă.

— Aşa se pare.

— Deocamdată. Mai devreme sau mai târziu ceva te va arăta pe tine ca fiind criminala.

Ea *se* cutremură şi spuse încet:

— Scuză–mă, trebuie să intru.

După care trecu de uşă fără să întâlnească vreun obstacol, dar fu prinsă din urmă în hol. Îi acoperi mâna de pe balustradă.

— Claire, de ce faci asta? De ce–mi întorci spatele şi pleci când aduc asemenea acuzații? De ce nu le negi?

— Pentru că nu e nevoie. Sunt inocentă până mi se dovedeşte vinovăția, nu? N–am de ce să mă tem din partea ta.

— Pe naiba, spuse el şi, aplecându–se înainte, adăugă printre dinți: n–o să poți fugi aşa la nesfârşit. Să ştii că n–am venit după tine în Mississippi de florile mărului.

— Atunci de ce–ai venit? De ce mă bați la cap, de ce te amesteci în munca mea? Ca să mă înnebuneşti cu tot felul de relații inexistente cu Jackson Wilde? Ca să încerci să bagi zâzanie între mine şi Yasmine? Dezbină şi stăpâneşte? Asta ți–e strategia acum?

— Nu. Am venit pentru că nu aveam de ales. Dovadă împotriva ta nu mai e circumstanțială. Este ceva tangibil în fibrele acelea. Până acum am făcut tot posibilul să nu fii arestată.

— De ce?

— Unu, pentru că nu vreau să apar ca un prost în fața unui mare juriu şi să nu–ți obțin inculparea din lipsă de dovezi mai concludente.

— Şi doi?

Pendulă mare oscila când într–o parte, când în alta, numărând cu zgomot secundele cât se priviră, în cele din urmă el spuse:

— Pentru că am vrut să–ți mai acord o şansă. Dar Glenn şi toți ceilalți vor neapărat să termin odată cu cazul ăsta.

— Ca să–i facă pe plac unei femei isterice.

— Care, din întâmplare, e însărcinată. Claire rămase fără suflare.

— Însărcinată?

— Ariel Wilde a leşinat aseară în timpul unei predici pe care o ținea în Kansas City. Dacă te–ai fi uitat la televizor, ai fi văzut.

Nu exista niciun televizor la *Roseshamn.* În timpul cât stătea acolo, ea era practic ruptă de lumea exterioară dacă nu citea măcar ziarul local, în care apăreau foarte puține ştiri, fie din țară, fie din lume.

Lui Claire îi veni amețeala.

— E însărcinată?

— Exact, spuse el încordat. Ceea ce o elimină complet din rândul suspecților.

— Nu neapărat.

— Nu pentru tine, probabil, şi poate nici pentru mine, dar cfupă toți ceilalți e în afară de orice bănuială. Către cine crezi că s–ar îndrepta simpatia publicului? Către doamna care întruchipează maternitatea şi bunătatea sau către femeia care publică poze murdare?

— Dar s–ar putea să nu fie copilul lui Jackson, spuse Claire disperată, părând că se agață de un colac de salvare. Ar putea fi copilul lui Josh.

— Ştiu şi eu, ştii şi tu asta, dar omul obişnuit nu. La *Panasonicul* lui color el vede o văduvă însărcinată plângând, care arată că ultimele lucruri pe care le–ar face ar fi să se culce cu fiul ei vitreg şi să–şi omoare cu sânge rece soțul. Aşa că, fii pregătită, Claire. Ariel va profita de toate avantajele pe care i le oferă această situație. Ai văzut de două ori cum e în stare să manipuleze presa. Amenințările că o poți da în judecată pentru calomnie nu o sperie. Va zugrăvi imaginea unui monstru imoral şi oportunist, care i–a luat viața soțului ei aducând tragedia asupra ei şi asupra pruncului nenăscut încă. Datorită celor ce a spus până acum, ce chip crezi că va avea acest monstru în mintea oamenilor? O întrebă el şi se aplecă şi mai mult spre ea. Înțelegi acum toate implicațiile acestei sarcini?

Nu numai că le înțelegea, ci îşi găsiseră chiar un loc în adâncul

inimii ei unde îşi aveau adăpostul cele mai mari temeri. Dar ar fi fost o prostie să îl lase pe Cassidy să vadă că îi era frică.

— Ce vrei de la mine? Îl întrebă ea atunci sfidătoare.

— O mărturisire.

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— La naiba, nu mă mai lăsa să te acuz fără să mi te împotriveşti. Bate din picioare. Țipă. Loveşte–mă cu pumnii în piept. Răzvrăteşte–te, aprinde–te. Nu te mai retrage în spatele acestei măşti de răceală, care nu face decât să te arate şi mai vinovată. Nu mai poți rămâne rece, Claire. Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu–mi voi coborî demnitatea la un asemenea nivel.

— Demnitate! Urlă el şi trăsăturile i se încordară de furie, închisoarea nu e demnă, Claire, niciun proces pentru judecarea unei crime nu este demn, şi nici viața în închisoare nu este.

Ea îi simțea suflarea fierbinte pe față.

— Fir–ar să fie, spune–mi că bănuielile mele sunt greşite. Spune–mi ceva absolut, care să spulbere tot ce am găsit până acum împotriva ta.

— Până când nu voi fi acuzată, n–am de ce să mă apăr. Procedura judecătorească…

— La naiba cu procedura! Vorbeşte–mi!

— Domnule Cassidy? Se auzi glasul tremurat al lui Mary Catherine care apăruse sub arcada sufrageriei. De ce strigi la Claire? Doar n–ai de gând să o iei cu dumneata, nu?

— Sigur că nu, mama! Exclamă Claire.

— Pentru că n–aş putea să te las să faci asta. Claire se duse repede lângă mama ei, luând–o pe după umeri.

— Domnul Cassidy şi cu mine tocmai… discutam ceva.

— Ah.

Unde o fi Harry? Se întrebă Claire. De ce nu era cu mama ei?

— Totul e în regulă, mama. Îți promit Te simți bine? Mary Catherine zâmbi tremurător.

— Avem cotlet de porc la cină. Nu sună delicios? Trebuie să le spun să taie toată grăsimea de pe bucată pentru mătuşa Laurel. Ştii doar că numai aşa mănâncă ea carnea de porc. Altfel face indigestie. Vai, iartă–mă, domnule Cassidy, că discut o problemă lipsită de delicatețe de față cu cineva străin. Cassidy îşi drese glasul.

— Nu face nimic.

— Mătuşa Laurel vrea să taie nişte tufe de trandafiri pentru a le planta în grădină. Nu–i aşa că ar fi minunat, Claire Louise?

— Aşa e, mama. Ar fi minunat.

Mary Catherine trecu după aceea pe lângă ea ducându–se la cuierul unde era agățată haina sport a lui Cassidy. Scoase ceva din buzunarul fustei şi îl puse în cel de la piept al hainei. Fără să spună nimic referitor la gestul ei ciudat, continuă conversația:

— Claire, draga mea, eşti îmbujorată..

— E foarte cald afară.

— Eşti transpirată, draga mea? Aşa ceva nu–i deloc frumos pentru o doamnă. Ce–ar fi să te duci să faci o baie şi să te schimbi înainte de cină?

— Asta şi am de gând, mama. Tocmai urcam.

— Munceşti prea mult. Mătuşa Laurel şi cu mine am discutat despre acest lucru în timp ce ne beam ceaiul după–amiază. Ar trebui să ai grijă de tine.

O mângâie drăgăstos pe obraz înainte să urce. În clipa când auziră uşa dormitorului închizându–se, Cassidy se duse repede la cuier şi căută în buzunarul hainei.

— Să fiu al naibii!

— Ce este? Întrebă ea şi el ridică stiloul. E al tău? Zâmbind cu tristețe–el spuse:

— Am observat că lipseşte în după–amiaza zilei când am venit aici, după ce, mi–am agățat haina în cuier pentru câtva timp. Mi–am dat seama că îl furase cineva, deşi nu îmi puteam imagina cine. Nu e prea scump, dar pentru mine are valoare pentru că este

un dar făcut de ai mei, care acum nu mai sunt.

Claire îşi duse degetele la buze şi se întoarse cu spatele. Se sprijini de una din ferestrele înalte şi înguste ale uşii de la intrare, lipindu–şi capul de sticlă care îşi păstrase puțin din răceală în timpul după–amiezei înăbuşitoare.

Cassidy veni lângă ea.

— Hei, asta nu–i o problemă, Claire,

Vocea lui era blândă şi inspiră încredere. Când îi puse mâinile pe umeri întorcând–o spre el, fu tentată să îşi sprijine capul de pieptul lui aşa cum şi–l sprijinise de geam. Ar fi fost o nemaipomenită uşurare să se poată descărca în sfârşit şi să îi spună tot.

— Ah, Cassidy, cât aş vrea…

— Ce? O întrebă el cu blândețe.

Ea îşi lăsă capul pe un umăr. Bineînțeles că nu îi putea spune ceea ce ar fi dorit atât de mult, aşa că zise:

— Cât aş vrea să nu fie atât de cald. Cât aş vrea să plouă. Cât aş vrea să fi terminat lucrul aici şi să mă întorc acasă, să–mi aranjez biroul şi căminul, pe care suntsigură că l–au devastat.

Îşi muşcă buza de jos ca să nu plângă de frustrare şi de teamă.

— Cât aş vrea să nu fi auzit niciodată de Jackson Wilde şi cât aş vrea să–mi fi spus despre stilou. Ți–aş fi putut explica totul chiar de atunci.

— Acum îl am din nou şi numai asta contează. Uită. Dar ea nu putea uita şi se simțea obligată să îi explice gesturile mamei ei.

— Vezi tu, uneori mama ia lucruri. Nu le fură, pentru că nu–şi dă seama că face ceva rău. Ea doar „împrumută”. Dar niciodată nu se întâmplă să nu dea înapoi ceea ce a luat. E ceva inofensiv şi inocent, pe cuvânt.

— Taci, Claire, spuse el şi trecându–şi degetele prin părul ei o sărută uşor pe buze. Te cred.

Dar când îşi înclină capul pentru a o săruta mai profund, ea îl împinse şi îi spuse privindu–l în ochi:

— Nu, nu mă crezi, Cassidy.

Dintr–odată, nu se mai refereau la mama ei sau la stilou. Claire clătină încet din cap spunând:

— Deloc nu mă crezi.

Capitolul optsprezece

Yasmine plecă înainte de cină. Locul gol de la masă stârni curiozitatea, pe care Claire o satisfăcu fără să intre în amănunte.

— Yasmine are o întâlnire la New Orleans în seara asta, dar se va întoarce repede înapoi. Mâine dimineaţă va fi aici.

Leon era încântat de fotografiile făcute în ziua aceea. Entuziasmul lui sporit de câteva pahare cu vin excelent îl făcu să fie foarte vorbăreț tot timpul mesei, îşi captivă auditoriul cu tot felul de povestiri în legătură cu actualele şi viitoarele celebrități care frecventau zonele fierbinți, mereu altele, ale Manhattanului.

— Sigur că nu *e* ca în zilele de aur ale Studioului 54, spuse el melancolic. E o ruşine că, din cauza unor lucruri ca SIDA, droguri şi altele, nimeni nu se mai distrează, de fapt.

Imediat după cină, Claire se scuză, începeau un joc, iar ea ştia din experiențele trecute că, în mod invariabil, începeau să se certe. Invocând oboseala, le însoți pe Mary Catherine şi pe Harry sus, unde zăbovi pălăvrăgind cu mama ei, până când somniferul pe care îl luase aceasta îşi făcu efectul. Mary Catherine nu spuse nimic despre stiloul lui Cassidy şi nici nu părea să îşi amintească ceva.

În graba de a pleca la New Orleans, Yasmine lăsase dormitorul într–un hal, de ai fi zis că trecuse uraganul pe acolo, îi luă jumătate de oră să strângă toate hainele împrăştiate şi să facă

ordine pe măsuța de toaletă. Nici baia nu se afla într–o stare mai bună. După ce o aranja, se cufundă în cada cu apă rece, încercând să se relaxeze şi să nu se mai gândească la sarcina lui Ariel Wilde şi la ce efecte nefavorabile ar fi putut avea asupra ei.

După baie se pudră cu talc şi îşi puse o cămaşă de mătase până la coapse, de culoarea perlelor vechi şi scumpe, îşi răsuci părul în creştetul capului prinzându–l cu o clamă, după care sprijini pernele de tăblia patului şi se rezemă de ele. Avu de gând să aprindă veioza de pe noptieră, dar întunericul era mai liniştitor. Mai mult decât să revadă programul pentru a doua zi, avea nevoie de somn.

Dar gândurile nu îi dădeau pace. Ca nişte copii neascultători, nu voiau să stea cuminți şi să o lase î pace. Ochii îi rămâneau închişi numai câteva secunde, pentru ca apoi, deodată, să se deschidă iar cu încăpățânare. Patul în care dormise bine atâtea nopți era, deodată, plin de umflături şi noduri. Perna se încălzea prea repede. O întoars. De câteva ori, enervându–se din ce în ce mai tare din cauza insomniei. Din saion, unde jocul era în plină desfăşurare, răsunau hohote de râs. Ar fi vrut să tacă toți şi să se ducă la culcare.

Dădu vina pe saltea, pe pernă şi pe zgomot, dar ştia foarte birie că sursa nemulțumirii ei, ca şi gelozia din după–amiaza aceea se aflau adânc în interiorul ei. Nu îi stătea în fire să nu se simtă în apele ei cu prietenii şi cu asociații, cu mediul şi chiar cu ea însăşi. Nu se plăcea aşa.

Totuşi, se temea să caute prea mult o explicație. Intuiția îi spunea că orice ar fi cauzat acea schimbare de caracter era ceva ce ar fi preferat să nu recunoască. Evitarea era de preferat confruntării. Nu voia să se gândească la ce o tulbura. Poate dacă nu o făcea, dispărea de la sine.

Auzi un zgomot ca şi cum cineva ar fi mişcat mobila pe o podea de lemn. Tuna. Dorindu–şi în zadar să adoarmă, asculta cum se apropia furtuna de Rosesharon. Prin perdeaua transparentă a

uşilor franceze văzu un fulger despicând cerul. Poate că, de data aceasta, norii aveau să aducă o 'ploaie răcoroasă. Până atunci nu făcuseră altceva decât să adauge şi mai multă tensiune unei atmosfere deja prea încărcată pentru a putea fi respirată.

Pe măsură ce furtuna se apropia crescând în intensitate, acelaşi lucru se întâmpla şi cu agitația lui Claire.

Cassidy refuză să ia parte la joc, preferând să facă o plimbare pe afară. Dar umiditatea sufocantă şi țânțarii îl făcură să intre înapoi foarte repede.

Nu se mai opri în salon să le spună tuturor noapte bună, ci urcă direct în camera lui. Se opri să asculte la uşa lui Claire, care se afla alături, dar nu se auzi nimic. Nici lumină nu se vedea pe dedesubt, aşa că bănui că se culcase, cum spusese, de fapt.

Ajungând în camera lui, se dezbrăcă până la piele. Dumnezeule, până şi înăuntru era umezeală. Se gândi să se ducă jos să ia o bere de la bar, dar se răzgândi. Ar fi putut da peste Agnes sau Grace cărora ie plăcea să îşi țină oaspeții foarte mult de vorbă. Ospitalitatea sudului mergea atât de departe şi el nu avea chef de conversație, în seara aceea nu era o companie potrivită decât pentru sine şi aproape că se considera insuportabil.

După ce făcu un duş rece, se întinse în pat şi îşi aprinse o țigară. Cu două zile în urmă se lăsase de fumat, dar acum se simțea agitat. Şi, pe urmă, trebuia să le dea de lucru mâinilor în timp ce mintea i se învârtea la nesfârşit în cerc.

Claire avea un motiv. Claire avea ocazia. Claire putea fi legată de locul crimei prin fibrele covorului din maşina ei. Claire nu avea un alibi solid. Claire era pentru el cea mai bună modalitate de a obține condamnarea de care avea atâta nevoie atât din motive profesionale, cât şi personale.

Dar nu voia ca ea să fie vinovatul.

— La naiba.

Înjurătura păru să plutească în întuneric mult timp încă după ce sunetul ei s–a stins. Se afla într–o situație îngrozitoare. Dacă

ținea cont de conştiință şi de etică profesională, se distanța de acest caz. Crowder îi dăduse deja un termen pentru a–i aduce un suspect, iar numărul zilelor rămase se reducea din ce în ce mai mult. Dacă ar fi fost brusc înlocuit, ar fi fost groaznic.

Dar dacă, înainte de scadență, ar fi cerut el însuşi să fie schimbat? Crowder se aştepta să fie prea mult implicat personal în acest caz şi poate că ar fi răsuflat chiar uşurat. Hotărârea lui nu avea să le afecteze relațiile, ba poate ar fi câştigat bunăvoința şefului său. Crowder ar fi dat cazul, pur şi simplu, altcuiva.

Nu, nu era bine. Acel altcineva ar fi putut fi agresiv şi i–ar fi putut pune cătuşele lui Claire imediat ce aceasta se va fi întors la New Orleans, urmând să fie judecată pentru crimă de gradul doi. Aveau să i se ia amprentele. Să fie fotografiată, încarcerată. Acest gând îi făcu rău.

Pe de altă parte, nu se putea gândi să lase liberă o femeie numai fiindcă i se aprinseseră lui călcâiele după ea. Numai că nu era chiar aşa simplu. Niciodată nu fusese. De când intrase prima oară în clădirea care adăpostea *Mătasea franțuzească* şi o cunoscuse pe Claire Laurent, nimic nu mai fusese simplu sau rutină.

De parcă ar fi fost vrăjit. *Mătasea franțuzească* avea ceva care îl, uimea şi îl intriga. Nu era vorba de acea clădire veche şi nici măcar de Cartierul Francez. Mai. Fusese de multe ori pe acolo de când venise la New Orleans. Îl găsise încântător, dar niciodată nu îl făcuse să aibă impresia că trecuse printr–o buclă a timpului într–un spațiu unde totul se mişca mai încet şi nimic nu era ceea ce părea.

Nu locul fizic îl fermecase, ci Claire, care emana un mister care îl zăpăcea. Acea calitate ce nu avea nume era periculos de romantică, absolut fascinantă şi cât se poate de distrugătoare, îl prinsese ca o. Invizibilă pânză de păianjen. Cu cât se luptă mai mult să se elibereze „cu atât era prins mai tare. Chiar şi acum, când trebuia să se gândească la o modalitate de a o prinde, el se gândea cum să o protejeze împotriva unei acuzații.

O nebunie, îşi spuse el, clătinând din cap pentru propria–i vinovăție. Dar continuă să o facă oricum. Doar nu era nimic rău în cântărirea alternativelor, nu? În fond, nu era un lucru cu judecată, responsabil şi profesional?

Cine era un alt suspect?

Ariel Wilde. Era însărcinată acum, dar şi–ar fi putut ucide soțul dintr–o mulțime de motive. Cu toate acestea, ar fi fost teribil de greu să o judece şi să fie în final un erou. Ar putea ridica oricând problema paternității copilului, dar un bun avocat ar obiecta. Judecătorul ar accepta obiecția şi gata. Înăbuşit în faşă. Jurații nu aveau să afle niciodată de relația lui Ariel cu fiul ei vitreg, iar Cassidy ar fi fost disprețuit pentru faptul de a fi încercat să arunce vina pe o viitoare mamă cu aer de sfântă.

Joshua Wilde. Instinctul lui Cassidy îi spunea că tânărul râu ar putea omorî nicio muscă, cu atât mai–puțin un tată tiranic. Pe de altă parte, avusese chef să se culce cu soția acestuia.

Problema în legătură cu judecarea lui Ariel sau a lui Josh era că nu avea nicio dovadă concretă împotriva lor. Totul era circumstanțial şi conjunctural. Dacă jurații urmau instrucțiunile judecătorului şi aveau cea mai mică îndoială, Ariel şi Josh aveau să fie liberi, iar procurorul adjunct, Cassidy, îşi pierdea credibilitatea, lăsând să îi scape adevăratul criminal, oricine ar fi fost acesta.

Nici nu se putea gândi la aşa ceva. Principalul lui obiectiv era să se asigure că acest lucru nii se va întâmpla. Şi, mai presus de orice, era hotărât să prindă criminalul şi să îl bage la închisoare. Sau să o bage la închisoare. Gândul la Claire îl făcu să înjure stingând prima țigară, pe care practic nu o fumase şi să îşi aprindă alta. Şi–o închipui aşa cum fusese în după–amiaza aceea, atrăgătoare, cu toate că era răvăşită. Sudoarea de pe piele îi dădea o strălucire de sănătate. Din cauza umidității, părul din jurul chipului i se ondulase. Păruse furioasă şi tulburată, Dar când o întrebase, fusese prea mândră pentru a recunoaşte cele două

slăbiciuni omeneşti: gelozia şi dorința sexuală.

Agitat şi răutăcios, Cassidy se dădu jos din pat şi îşi puse o pereche de blugi. Ieşi pe balcon fără să se mai – ostenească să îi mai încheie. Aerul era şi mai înăbuşitor ca înainte. Nu se simțea nicio adiere.

Se uită spre uşa balconului lui Claire şi văzu întuneric. Dormea, îşi ridică apoi privirea spre cer; norii, care erau foarte aproape, păreau umflați şi vineți. Mirosul ploii era pătrunzător, dar nu simțea nicio picătură. Atmosfera era extrem de încărcată, ca şi cum avea să se întâmple ceva foarte important.

Abia îi trecu prin minte acei gând, că un fulger străbătu cerul chiar deasupra vârfurilor nemişcate ale copacilor.

Când cerul fu despicat de un fulger orbitor, Claire se ridică brusc în şezut ținându–şi răsuflarea în aşteptarea tunetului, care se abătu ca un bici peste acoperişul casei, făcând să se zgâlțâie geamurile şi toată sticlăria, îi urmă imediat o pală puternică de vânl, care deschise uşile franceze şi pătrunse în încăpere, lovindu–se de pereți. Perdelele subțiri păreau nişte pânze de barcă umflate deodată.

Claire alunecă din pat şi traversă camera. Copacii din jurul lui *Rosesharon* se legănau în vântul furios care părea să nu aibă nicio direcție şi care îi răvăşea părul–şi îi lipea cămaşa de trup. Un alt fulger lumină o secundă balconul.

Atunci îl văzu pe Cassidy. Stătea lângă balustradă, fără cămaşă şi fuma uitându–se fix la ea. Dădu să fugă înapoi în dormitor şi să închidă uşa, dar nu se putea mişca. Privirea lui o imobilizase, îl văzu desprinzându–se de balustradă fără să spună nimic şi pornind spre ea cu un pas lent şi măsurat.

Inima începu să–i bată la fel de tare ca şi vântul acela frenetic. Mintea îi era aiurită ca de altfel totul în calea vântului. Spuse primul lucru care îi veni în cap:

— Nu ştiam că fumezi.

Tot fără să scoată vreun cuvânt, Cassidy continuă să se apropie

în acelaşi mod periculos. Nu se opri decât când ajunse la o distanță de un braț. Claire se simțea atrasă spre el de o forță fizică implacabilă, de parcă în pieptul lui s–ar fi aflat un magnet extrem de puternic.

Spuse atunci cu sufletul la gură:

— Cred că până la urmă o să izbucnească furtuna. El aruncă țigara peste balustradă şi întinzând brațele, o trase spre el cu o forță la fel de mare ca aceea a tunetului care urmă. Sărutul lui fu la fel de neîndurător ca vântul. Îi desfăcu clama din păr lăsând–o să cadă fără zgomot şi îşi trecu degetele prin părul ei, înclinându–i capul când într–o parte, când în cealaltă, aşa încât gura ei trebuia să asculte de dorințele lui năvalnice.

Emana căldură, prin piele, prin părul care îi acoperea pieptul. Dorința lui sexuală dezlănțuită puse stăpânire şi pe Claire care îi răspunse, recunoscându–o deodată ca. Fiind izvorul recentelor ei nemulțumiri, înflorea şi se răspândea în ea o dulce şi dureroasă nevoie de acest… de Cassidy.

Îi strânse umerii cu degetele şi se arcui lipindu–se de el, făcându–l să scoată un sunet scăzut şi erotic. Gura lui o părăsi pe a ei numai pentru a–i căuta scobitura gâtului. Capul lui Claire căzu pe spate la atingerea buzelor lui, mâinile lui îi alunecară pe spate, peste şezut, ridicând–o puțin mai sus şi maj aproape de el, lipindu–şi sexul excitat de al ei. Îi coborî o bretea, dezvelindu–i un sân. Imediat îi cuprinse sfârcul cu gura trecându–şi înnebunit limba peste el. Printre buzele lui Claire ieşiră țipete slabe de bucurie, până când el i le acoperi din nou cu un sărut.

Furtuna se abătea feroce asupra lor acum, vântul şuiera, fulgerele luminau cerul şi tunetele îl cutremurau. Ploaia se prăvălea în torente peste acoperişul balconului, stropindu–le picioarele goale, dar ei erau total nepăsători.

Până când auziră zgomot de glasuri care se apropiau.

Pentru a se bucura de ploaie, două modele aleseseră să meargă spre dormitor prin balcon şi nu prin holul din interior. Claire îl

împinse pe Cassidy şi privi spre colțul casei, unde urmau să apară din clipă în clipă.

El o luă atunci *de* mână şi intră în camera ei trăgând–o după el. Închise uşile franceze exact în momentul când modelele apăreau de după colț, unde se opriră să privească peisajul.

Cassidy o rezemă pe Claire de uşă şi o îmbrățişa în perdelele subțiri. Orice obiecție ar fi avut, el i–o astupă cu un sărut. Limba îi cercetă gura seducător, iar mâinile i se strecurară pe sub cămaşă. Ea le simți calde şi puternice pe şezut când el îi ridică o coapsă sprijinindu–i–o pe a lui. Cu încheieturile degetelor îi atingea uşor părul pubian. Ea se înfiora şi aproape că scoase un țipăt. Pentru a–i înăbuşi sunetul, el o sărută.

Afară, una din fete spuse:

— Dar plouă, nu glumă. N–am văzut în viața mea aşa fulgere.

— Şşş! Să n–o trezim pe Claire.

Dar Claire era cât se poate de trează. Fiecare fibră a trupului ei răspundea atingerii lui Cassidy. Degetele lui îi separară buzele sexului şi unul se strecură înăuntru. Cu o mişcare imperceptibilă o lărgi şi mai mult înainte de a–l retrage treptat, şi apoi iar şi iar. Claire se agăță de el. El sfârşi un sărut torid şi o străpunse cu privirea, continuând să o mângâie.

— Mai bine am merge şi noi la culcare.

— La cât începe programul?

— La opt şi jumătate. Un țipăt uşor.

— Ai grijă, alunecă. Eu era să cad.

— Rue ar face ca trenul dacă ai apărea mâine cu vânătăi.

Cassidy îşi retrase degetul descoperind miezul larg al sexualității ei şi mângâindu–l cu mişcări circulare. Claire clipea des încercând să–şi țină ochii deschişi, dar îl vedea pe Cassidy ca prin ceață. Observă că părul îi căzuse peste sprâncene, că trăsăturile îi erau încordate şi că ochii îi erau cuprinşi de febră.

Se simți străbătută *de,* un orgasm înăbuşit. Luptă contra lui, dar o inundă ca un drog puternic, intravenos. O căldură bruscă. O

zvâcnitură de pasiune. O cascadă de sublim.

Glasurile modelelor se depărtaseră lăsând în urmă numai zgomotul furtunii şi cel mătăsos al răsuflărilor grele. Cassidy o luă în braţe şi o aşeză în pat înainte să se întindă şi el. Îi scoase cămaşa şi îşi trecu mâinile peste sânii ei înfierbântaţi. Vârfurile degetelor zăboviră mai mult pe sfârcuri şi senzaţiile care se concentrau acolo erau atât de puternice, încât Claire gemu. El îşi lăsă capul în jos şi le sărută cu poftă, dar tandru. Ea îşi înfipsese mâinile în părul lui, ştiind că trebuia să oprească totul, recunoscând însă. Că ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să oprească ploaia torenţială. El îi săruta abdomenul. Neliniştită, ea murmură:

— Cassidy?

— Şşş, făcu el suflând în triunghiul de păr.

— Cassidy?

Fără să dea atenţie ezitării ei, îi cuprinse şoldurile şi o ridică spre gura lui deschisă. Cu limba îi cercetă miezul dulce şi ud. Linse leneş, pătrunzând mai adânc. Îşi vârî nasul în ea cu afecţiune, după care o sărută înnebunit, ca şi cum ar fi supt nectarul unui fruct delicios. Cu vârful limbii trezi din nou acea mică sămânţă de feminitate.

Plăcerea atinsese culmi insuportabile.

—Te rog,îngăimă ea, iar el îngenunche între coapsele ei şi o penetra.

Ea îi simţea pe gât răsuflarea grea şi înfierbântată. Îl auzi gemând:

— Ah, Isuse. Isuse.

Şi apoi începu să se mişte, îndreptându–se şi mângâind–o până când o făcu să nu mai ştie de nimic decât de el.

Spatele lui era umed şi muşchii i se mişcau sub atingerea mâinilor ei care se strecurară pe sub blugi cuprinzându–i fesele şi trăgându–l în ea şi mai mult. El scoase un murmur de plăcere. Se sărutară. Buzele lui aveau un gust de mosc şi prohibit, le linse mai întâi cu delicateţe, apoi cu lăcomie.

El îi acoperi un sân cu palma şi cu degetul mare îi frecă mijlocul ridicat răsucindu–i–l apoi cu toate degetele, Claire îşi arcui spatele. Trase aer şi îi şopti numele. Primul orgasm fusese o nimica toată. De data aceasta când atinse apogeul avu impresia că făcea parte dintr–un foc de artificii. Era învăluită într–o mulțime de scântei şi căzu în spațiu o veşnicie înainte ca şi ultima sclipire să se stingă,

Câteva clipe mai târziu, se lăsă şi Cassidy să termine. O îmbrățişa cu putere, şoptindu–i la ureche cuvinte erotice în timp ce ea simți eliberându–se înăuntrul ei un val cald şi puternic.

Epuizați, rămaseră locului, el cu capul pe sânii ei, ea cu picioarele încolăcite în jurul lui. În cele din urmă, el se ridică să îşi scoată blugii, după care se întinse înapoi ținând–o aproape. Claire se cuibări lângă trupul lui gol.

Furtuna trecuse, dar continua să plouă. Tunetele depărtate îi amintiră de seara când Cassidy o sărutase prima oară, seara când se duseseră la hotelul *Ponchartrain* după Mary Catherine.

Cutremurându–se, Claire încercă să nu se mai gândească. Nu voia să îşi amintească cine erau ei doi şi ce roluri opuse jucau, de fapt, în drama realității.

Simțind–o, el o întrebă sărutându–i tâmpla:

— Ce este?

— Nimic.

— Ceva tot e.

Ea oftă şi un zâmbet îi juca pe buze.

— Ăsta a fost cel mai murdar raport sexual pe care l–am avut vreodată.

Un chicotit se auzi în adâncul pieptului lui, chiar sub urechea ei.

— E bine.

Ea îşi plimbă degetele peste coastele lui excitând–o senzația care îi străpungea pielea.

— Cassidy?

— Hmm?

— Ce se va întâmpla mâine?

Atunci el o rostogoli pe spate şi se aplecă deasupra ei punându–i un deget pe buze.

— Dacă vorbim despre asta, va trebui să plec. Asta vrei?

Îi rriângâie buzele şi apoi o sărută adânc, ud, intim, dăruindu–şi limba, îi depărta coapsele şi se frecă de ea sugestiv. Era aproape tare din nou.

Ea oftă şi spuse:

— Nu. Nu pleca.

Capitolul nouăsprezece

Andre Philippi era extraordinar de tulburat. Yasmine venise din nou în hotelul lui. Yasmine! Cea mai splendidă creatură din lume.

Tocmai îşi făcea plimbarea de rutină prin hol când o văzu intrând. Chiar dacă soarele apusese deja, ea tot purta ochelari de soare negri şi cu şnur petrecut pe după cap. Evident, nu voia să fie recunoscută. Dacă nu i–ar fi cunoscut atât de bine faţa, poate n–ar fi recunoscut–o nici el, dar îşi petrecea mai mult timp privindu–i fotografia decât pentru a se privi pe sine în oglindă. Chipul ei îi era mai cunoscut decât al lui însuşi.

Ea se îndreptă cu paşi hotărâţi spre lifturi. Unul era deschis. Andre alergă pentru a ajunge înainte să îşi înceapă urcarea.

— Yasmine. Bine ai venit, spuse el înclinându–se uşor.

— Bună, Andre, îi răspunse ea zâmbind şi scoţându–şi ochelarii, pe care îi puse apoi în poşeta de pe umăr. Ce mai faci? Mu te–am mai văzut de un car de ani.

Claire le făcuse cunoştinţă cu câţiva ani în urmă, la o mică petrecere pe care ea o organizase. De atunci se mai văzuseră în nenumărate ocazii. Cu toate acestea, Andre, pe care ea îl considera

un prieten, era mereu îhcântat şi măgulit.

— Bine. Dar tu?

— Nu mă plâng, spuse ea, dar zâmbetul păru să îi înghețe de parcă acele cuvinte nu ar fi fost spuse cu toată sinceritatea.

— Ai venit în oraş ca să lucrezi la catalog?

— Facem fotografii pentru numărul de primăvară în Mississippi. Eu m–am întors numai pentru seara asta.

Nu întreba niciodată un oaspete de ce se afla în hotelul lui. Ar fi însemnat să îşi încalce propria politică ce prevedea garantarea unei absolute confidențialități, mai presus de toate.

— Ce mai face Claire?

— Ca să fiu sinceră, eram cam supărată când am plecat astăzi după–amiază, răspunse Yasmine.

— Oh, Doamne. Mary Catherine…

— Nu, nu a fost nimic legat de mama ei. Aşteptă politicos, în speranța că Yasmine îi va spune mai multe despre necazul prietenei lor comune, fără ca el să fie nevoit să întrebe. Şi ea îi răsplăti discreția:

— Cred că tensiunea lucrului şi–a spus cuvântul astăzi. Doar o cunoşti. Niciodată nu explodează, aşa cum face orice om când se înfurie. Ea clocoteşte în tăcere şi îi face pe toți ceilalți să se simtă ca naiba.

Simțind că exista un conflict între cele două femei, la care el ținea şi pe care le admira atât de mult, Andre spuse cu tact:

— Sunt sigur că şi acest catalog va merita efortul pe care l–ați depus amândouă.

— Da, sper.

Lipsa ei de entuziasm era evidentă.

— Nu aspectul creator este cel care produce totdeauna tensiune? Întrebă el politicos.

— De data aceasta mai mult ca oricând.

— De ce?

— Cassidy.

Andre se făcu alb ca varul.

— Vrei să spui că e acolo?

— Da. A venit după Claire la *Rosesharon* şi se poate spune că a început să facă parte din peisaj.

El îşi umezi buzele nervos.

— De ce naiba i–o dă târcoale aşa?

Liftul ajunsese la etajul ei. Andre ieşi împreună cu Yasmine şi porniră de–a lungul coridorului.

— Continuă să o bănuiască de asasinarea lui Wilde.

— Dar asta–i o absurditate!

Andre se împiedică de parcă inima îi căzuse până la podea încurcându–i paşii.

— Oh, Doamne. E îngrozitor. Şi totul numai din vina mea.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Scoase din buzunarul de la piept o batistă imaculată cu care se şterse.

— Dacă nu m–aş fi lăsat păcălit de el recunoscând–o pe Claire că fiind interlocutoarea mea de pe caseta aceea…

— Hei! Îi spuse ea, punându–i o mână pe umăr. Claire mi–a spus cât de tulburat ai fost când s–a întâmplat. Ascultă, Cassidy e isteț, într–un fel sau altul tot ar fi aflat că ea a fost aici în seara când Jackson Wilde a fost împuşcat. Tu nu i–ai spus nimic ce el n–ar fi putut afla mai devreme sau mai târziu.

Apoi adăugă în şoaptă:

— Să–ți spun ce cred eu, de fapt: eu cred că pe Cassidy îl interesează mai mult să îi dovedească nevinovăția decât vinovăția.

— Ceea ce chiar e, se grăbi Andre să spună. Claire a fost aici în seara aceea ca să o ia pe Mary Catherine şi atât. Aş spune asta şi sub jurământ la tribunal. Aş face orice ca să protejez un prieten.

— Prietenii tăi contează pe asta.

Andre consideră acea afirmație neclară şi neliniştitoare. Tocmai voia să îşi exprime din nou încrederea în nevinovăția lui Claire, dar Yasmine dădu să plece.

— Abia aştept să stăm mai mult de vorbă, Andre. El îi luă mâna,

se înclină asupra ei şi i–o sărută.

— *Au revoir,* Yasmine. Incandescenta ta frumusețe îi scaldă în lumină pe toți cei din jurgl tău.

Zâmbetul care o făcuse celebră îi apăru pe chip.

— Ticălosule! Eşti un adevărat poet!

— Recunosc, spuse el timid.

Nu avea să ştie niciodată cât timp îşi petrecea el compunând ode frumuseții şi farmecului ei.

Ea îi atinse obrazul cu palma.

— Eşti un adevărat domn, Andre. De ce n–or fi toți bărbații la fel de buni, de atenți şi de loiali ca tine?

Zâmbetul i se întrista, îşi retrase mâna şi apoi se îndepărtă. El nu o urmă. Nu s–ar fi cuvenit. Dar aşteptă până când fu poftită într– una din camere după ce bătuse şi îşi spusese numele încet.

Andre nu îl invidia pe bărbatul care o aştepta de partea cealaltă a uşii. Dragostea lui pentru Yasmine nu era sexuală, ci îşi avea originile în adâncul sufletului său şi se afla la un nivel mult mai ridicat decât cel al atracției fizice, îi dorea din toată inima să se bucure de dragoste şi fericire sub toate aspectele şi din orice parte ar fi venit.

Practic, pluti înapoi până la lift, cuprins de o stare de euforie. Yasmine îi atinsese obrazul cu afecțiune. Mâna. Ei era netedă şi răcoroasă, ca mângâierea lui *maman* când el era încă un copil. Totdeauna fusese ceva în ochii ei care îi amintea de mama lui – o amărăciune familiară pe care şi–o amintea foarte bine. Dar îndepărtă acest gând pentru a nu–şi strica bucuria acelei clipe.

Mătase franțuzească

— Ticălos nenorocit. Netrebnicule, îl blagoslovi Yasmine pe Alister Petrie printre tot felul de alte obscenități.

— Încântător limbaj, Yasmine.

— Tacă–ți gura aia mincinoasă, fiu de cățea nenorocit.

Furia radia din ea ca nişte unde roşii dintr–un radiator. Trupul îi era încordat şi plin de mânia care îi ardea în adâncul ochilor.

— Niciodată n–ai avut de gând s–o părăseşti, nu–i aşa?

— Yasmine, eu…

— Ai avut de gând?

— În timpul unui an electoral, ar fi o sinucidere politică. Dar asta nu înseamnă că…

— Mincinos afurisit. Rahat împuțit, îmi vine să te omor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el trecându–şi degetele prin părul care mai era încă ciufulit după sexul care fusese aproape la fel de aprig ca şi discuția.

Se unduiseră, se încolăciseră, se strânseseră şi se zvârcoliseră de parcă ar fi fost mai repede o luptă decât un act de iubire.

— Exagerezi, îi spuse el pe un ton menit să o liniştească şi încercând să prevină o altă izbucnire de țipete violente.

— Este vorba numai de o despărțire temporară, Yasmine. Ar fi mai bine…

— Mai bine pentru tine.

— Mai bine pentru amândoi dacă nu ne mai vedem un timp, cel puțin până după alegeri. Nu rup legătura definitiv. Dumnezeule, crezi că eu aş vrea aşa ceva? Nu vreau. Eşti viața mea.

— Rahat.

— Îți jur că după alegeri, o să…

— O să ce? O să mă fericeşti cu câteva ore de f… pe săptămână? Cât timp? Toată viața? Să te ia dracu', domnule congresman. Nu cred porcăria asta.

— Nu mă aştept să fii încântată. Doamne, aş fi distrus dacă ar fi aşa, spuse el şi îşi desfăcu brațele chemător. Ceea ce aştept este puțină înțelegere. Programul e un coşmar, Yasmine. Sunt într–o tensiune permanentă.

— Scumpule, nici nu ştii ce înseamnă tensiunea, spuse ea cu un glas încărcat de prevestiri rele. De cum termin cu tine, fundu tău schilod n–o să mai aibă nicio valoare nici în statul ăsta, nici în altul. Negresa ta nu se mai joacă. Petrecerea s–a terminat, scumpule. Acum trebuie să plăteşti.

Se îndreptă spre uşă, dar el alergă după ea.

— Stai, Yasmine! Lasă–mă să–ți explic. Nu eşti înțelegătoare, spuse el şi prinzând–o de umeri o întoarse cu fața spre el. Te rog, adăugă el aproape suspinând. Te rog.

Ea nu mai făcu nicio încercare să plece, dar ochii ei continuau să fumege ca nişte cărbuni aprinşi. Alister trase repede aer în piept şi clipi des ca un om disperat, gata să implore oprirea execuției.

— Yasmine; draga mea, începu el şovăitor, trebuie să–mi laşi puțină libertate. Promite–mi că nu vei spune nimic presei.

Vorbele lui o străpunseră ca nişte săbii făcându–i răni de durere şi furie.

— Puțin îți pasă ce simt eu, nu? Nu te gândeşti decât la tine şi la blestemata asta de campanie!

— N–am vrut să spun asta. Eu…

Scoțând un țipăt sălbatic, se repezi ia el zgâriindu–l pe față şi făcând să–i țâşnească sângele din patru dâre lungi. Cu cealaltă mână îi smulse câteva fire de păr.

Pentru o clipă, Alister fu prea uluit că să se mişte. Abia apoi simți durerea şi urlă ducându–şi mâna la obraz.

— Eşti nebună! Strigă el când îşi retrase mâna plină de sânge. Eşti o nebună isterică.

Yasmine rămase câteva clipe să se bucure de uimirea şi chinul lui şi ieşi ca o furtună din cameră, în drum spre lift întâlni un bărbat şi o femeie pe holul hotelului, care o priviră surprinşi şi o ocoliră. Abia atunci îşi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji şi bluza îi era descheiată. Se încheie la nimereală şi o băgă în fustă în timp ce liftul se îndrepta spre parter, îşi puse de asemenea şi ochelarii. Trecu prin hol cu capul puțin plecat, îl zări pe Andre cu coada ochiului, dar nici nu încetini, nici nu îl încuraja să se apropie şi ieşi repede din hotel. Scoase din garaj camioneta închiriată de Claire şi porni spre Canal Street.

Era o seară liniştită. Mulți se pregăteau să înceapă week–end–ul. Străzile Cartierului Francez erau pline de turişti care blocau

circulația şi aglomerau trotuarele înguste. Yasmine găsi cu greu un loc de parcare şi, în cele din urmă, lăsă camioneta într–o zonă mai liberă. Mai avea încă ceva de mers pe Rue Dumaine până să ajungă la destinație. Nu se întâlni cu nimeni şi încercă să atragă atenția asupra să cât mai puțin posibil.

Magazinul era deschis, dar dacă n–ar fi ştiut că se află acolo, nici nu l–ar fi observat. Câțiva cumpărători se plimbau printre rafturile cu plante din care se puteau face tot soiul de băuturi.

— Aş dori să o văd pe preoteasă, îi spuse ea încet vânzătoarei care fuma un chiştoc.

Aceasta dispăru o clipă, după care se întoarse şi îi făcu semn să o urmeze.

Camera Altarului era despărțită de magazin de o draperie din catifea maron prăfuită. Pereții erau plini de măşti africane şi sculpturi în metal, numite *vene,* care evocau spirite puternice. O cruce mare din lemn se vedea într–un colț, dar nu era un crucifix tradițional, încolăcit în jurul stâlpului din mijloc era Damballah, şarpele, cel mai puternic spirit, într–o cuşcă de sârmă, în celălalt colț, se afla un piton, reprezentant al lui Damballah. Şarpele era folosit în ritualurile magice care se desfăşurau pe lângă mlaştinile din afara oraşului. Pe altar se aflau statui ale unor sfinți creştini, fotografii ale unor oameni care susțineau că fuseseră binecuvântați de spirite, lumânări care pâlpâiau, batoane arzânde de tămâie şi *ju–ju,* oase şi cranii de animale.

Preoteasa stătea pe scaunul reginei, de lângă altar. Era imensă, enârmul ei piept acoperind o burtă formată din câteva rânduri de grăsime. Capul mare îi era înfăşurat într–un turban. Duzini de lanțuri de aur îi atârnau de gâtul îndesat şi gros. De cel puțin jumătate din ele erau agățate amulete, medalioane şi alte talismane. Avea mâini la fel de mari ca nişte mănuşi de baseball şi câteva inele îi străluceau pe fiecare deget. Ridică una din mâinile ei uriaşe şi îi făcu semn lui Yasmine să înainteze.

Preoteasă era haitiană, neagră ca abanosul. Fața mare şi

rotundă era lucioasă de transpirație. Aflându–se într–o stare ca de transă, îşi studie vizitatoarea cu nişte ochi adormiți, acoperiți de pleoape grele, care erau la fel de mici şi sclipitori ca nişte năsturaşi de onix.

Yasmine i se adresă cu mai mult respect decât i s–ar fi adresat un credincios catolic unui cardinal.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Fumul dens de tămâie era înecăcios. Yasmine îşi simțea capul limpede, dar acest lucru se întâmpla de fiecare dată când vizita acea lume a magiei negre. Puteri întunecate păreau să emane din preoteasă, din toate acele lucruri, din umbrele negre ale fiecărui ungher.

Cu o voce plată, lipsită de orice ton, Yasmine îi povesti de iubitul ei.

— M–a mințit de prea multe ori. E un om rău şi trebuie pedepsit.

Preoteasa încuviință cu înțelepciune.

— Ai ceva de–al lui?

— Da.

Preoteasa ridică atunci o mână încărcată de inele şi o asistentă îşi şi făcu apariția oferindu–i lui Yasmine un mic vas de lut. Aceasta îşi desprinse de sub unghii fărâme de piele şi sânge închegat lăsându– le să cadă cu grijă înăuntru. Apoi îşi desfăşură de pe degetele mâinii stângi firele din părul lui Alister cărora, de asemenea, le dădu drumul în vas.

După care îşi ridică privirea spre preoteasă. Pâlpâitul lumânărilor era reflectat în ochii ei ca agatele, făcându–i să pară animalici. Abia îşi mişcă buzele, dar cuvintele ei se distingeau foarte clar:

— Vreau să sufere îngrozitor.

Belle Petrie îl aştepta pe Alister în hol când se întoarse la casa lor în stil grecesc, de pe malul lacului Ponchartrain. Copiii mâncaseră mai devreme şi se culcaseră, înainte să plece,

bucătăreasa pregătise masa în sufragerie cu cele mai bune porțelanuri şi pusese şi flori în mijloc.

Belle era îmbrăcată într–o pijama de mătase purpurie care îi foşnea pe picioare când se duse să îşi întâmpine soțul.

— Dumnezeule, ea ți–a făcut aşa ceva? Întrebă ea examinându–i zgârieturile de pe obraz, dar în glasul ei nu se simțea compătimire, ci numai mirare.

— Eşti mulțumită, Belle? Astea ar trebui să–ți dovedească faptul că am făcut ce ți–am promis.

— L–ai spus că s–a terminat pentru totdeauna şi să nu ne mai deranjeze?

— Exact. După care s–a repezit la mine ca o panteră afurisită.

Coafura stil paj a lui Belle abia se clătină când scoase un țâțâit mişcând uşor din cap.

— Du–te sus şi tamponează–le cu apă oxigenată cât eu torn vinul.

— Nu mi–e foame.

— Ba cum să nu–ți fie, dragul meu, spuse ea cu un zâmbet fix. Du–te şi îngrijeşte–ți fața. Te aştept să vii repede înapoi.

Alister ştia ce însemna acel lucru – îl punea la încercare să vadă dacă ascultă, într–un mod subtil, stabilea termenii în care avea să rămână cu el, să îi sprijine financiar campania renunțând să îl mai denunțe ca pe un soț necredincios şi mincinos ce era. Din clipa aceea, ea era scenaristul, producătorul şi regizorul acelei şarade. Dacă voia să joace, trebuia să accepte rolul şi să ducă scrisoarea pe tavă.

Ce altceva putea să facă decât să îi accepte condițiile, indiferent cât de neplăcute erau? Sigur, avea să accepte totul doar pentru un timp. Îi convenea să pună capăt relației până după alegeri.

Dacă atunci mai voia să reia legătura cu Yasmine sau să înceapă alta cu altcineva, avea să o facă în mod sigur. Nu însemna că, dacă fusese prins o dată, avea să–şi trăiască tot restul vieții ca un cățel al lui Belle. Totuşi, deocamdată, era mai prudent să se

prefacă.

— Vin jos imediat.

Ajungând în baie, îşi examina faţa în oglindă. Zgârieturile erau încă proaspete şi sângerau. Ce naiba avea să le spună angajaţilor săi, celor din comitetul pentru pregătirea campaniei electorale şi cu atât mai mult presei şi publicului alegător? Că se zgâriase în ramurile unor copaci? Că avea o pisică periculoasă? Cine naiba avea să creadă?

Pe de altă parte, dacă îi contraziceau, trebuiau să îl acuze că minte şi să dovedească acest lucru. Aşa că de ce îşi făcea atâtea griji? Îl vor crede pentru că nu vor avea de ales.

Nici măcar nu se gândea că Yasmine l–ar fi putut azvârli ca pe o bucată de carne crudă haitei de jurnalişti. Era adevărat că simţise puţină teamă când ea îl privise într–un fel de făcuse să îi înghețe sângeie în vine, dar când se va calma şi va reîncepe să se gândească, se va răzgândi să mai caute răzbunare, în fond, îl iubea doar. Dragostea ei fusese un blestem care acum se putea dovedi o binecuvântare. Nu avea să facă nimic pentru a–l distruge politic, pentru că, probabil, se mai agăța de gândul că într–o bună zi ar j putea deveni doamna congresman Petrie.

Şi, pe urmă, era prea mândră. Nu ar fi putut să facă publică relația lor fără să pară ea însăşi o proastă. Avea o carieră de apărat, o afacere de protejat şi creditori de împăcat. Ultimul lucru care i–ar fi trebuit lui Yasmine ar fi fost un scandal.

Dar dacă dorința ei de răzbunare era mai puternică decât rațiunea? Dacă făcea, totuşi, zarvă?

Alister ridică din umeri privindu–se în oglindă. Şi ce? O dezvăluire publică a unei asemenşa relații de renume ar fi afectat–o mai mult pe ea decât pe el. Tot ce avea de făcut el era să stea retras, mână în mână cu Belle şi să nege orice aluzie pe care ar fi putut–o face Yasmine. Cine avea să creadă o femeie din Harlem, practic falită, decăzută moral şi isterică, în contrast cu un domn din sud, cu o poziție foarte bună, bogat şi cu o căsnicie fericită?

Cu această convingere în gând coborî aproape vesel. Belle îl sărută uşor şi făcu o mutră îngrijorată uitându–se la obrazul lui.

— S–a terminat totul, îi spuse ea oferindu–i un pahar de vin alb perfect răcit. Povesteşte–mi ce–ai făcut astăzi.

Îi servise o cină uşoară din salată de raci cu pâine prăjită, pepene galben, roşii în sos marinat cu vin de Xeres şi şerbet de zmeură.

Tocmai îşi beau în linişte cafeaua, când ceva izbi deodată geamul din sufragerie. Lovitura fusese puternică făcând fereastra cea mare să vibreze.

— Ce naiba a fost asta? Întrebă Alister întorcând capul.

Belle țâşni în picioare răsturnându–şi scaunul.

— Alister privi cu groază sângele care se prelingea pe geam. Belle îşi duse mână la gură ca să nu verse.

— Dumnezeule, făcu Alister. Rămâi înăuntru.

— Alister…

— Rămâi înăuntru!

Niciodată nu fusese prea curajos, astfel că nu atât curajul, cât furia îl făcu să iasă din casă şi să se ducă pe pajiştea lui atât de frumos îngrijită. Auzi în stradă un scrâşnet de cauciucuri, dar era prea departe şi prea întuneric pentru a distinge maşina sau numărul ei de înmatriculare.

Se apropie de fereastra de la sufragerie cu prudență şi cu teamă. Pe partea aceea, geamul murdar de sânge părea şi mai înspăimântător şi mai real. Simțea miros de sânge. Un semn trimis din iad.

Se aplecă peste stratul de flori pentru a se uita mai bine, îşi pierdu echilibrul, alunecă pe tufele de sub fereastră şi căzu peste o găină moartă, al cărei gât fusese tăiat. Tăietura era proaspătă şi mare. Penele erau ude şi sclipeau de sânge închis la culoare.

Congresmanul țipă.

Se chinui să se ridice, fugi printre tufe şi urcă împleticit treptele de la intrare. Odată ajuns înăuntru, trânti uşa şi trase zăvoarele.

Ca un nebun, cuplă sistemul de alarmă.

Belle, care îşi revenise din şocul inițial, îi ceru o explicație.

— Cine a făcut porcăria asta pe geamul nostru din față? Îți dai seama ce greu o să fie să se scoată toată mizeria asta?

Ar fi vrut să o scuture până şi–ar fi pierdut tot acel calm.

— Nu înțelegi ce înseamnă asta? Mă vrea mort.

— Cine?

— Ea.

— Fosta ta iubită?

El încuviință şi spuse bâlbâindu–se:

— M–a… m–a blestemat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alister, vino–ți în fire. Eşti ridicol.

El scutură din cap furios.

— Asta e treaba poliției, spuse Belle şi cu sânge rece se îndreptă spre telefonul din hol.

— Nu! Strigă el şi, repezindu–se la telefon, îl scoase din priză. Nu.

— Alister, dar nu te comporți deloc normal. Ce te–a speriat atât de tare?

El murmură un singur cuvânt:

— Magia.

Capitolul douăzeci

Yasmine dădu buzna peste ei cu câteva minute înainte de ora şase. Deschise larg uşa, intră repede, dar se opri imediat când o văzu pe Claire cuibărită lângă Cassidy în aşternut.

— Drace!

Exclamația o trezi pe Claire dintr–un somn adânc. Se ridică în

capul oaselor, îşi dădu părul la o parte din ochi şi căută un colț de cearceaf cu care să îşi acopere sânii rozalii şi fragezi după o noapte de iubire.

Mişcarea ei bruscă îl făcu pe Cassidy să se rostogolească pe spate.

— Ce s–a întâmplat? O întrebă el şi urmărindu–i privirea uimită o văzu pe Yasmine, care se mai uită la ei câteva clipe, după care se întoarse şi ieşi trântind uşa.

— Ceva nu e în regulă, spuse Claire luându–şi cămaşa de pe tăblia de la picioarele patului.

— Ce vrei să spui? Ce nu e–n regulă cu ce? Cât e ceasul? Întrebă Cassidy proptindu–se în coate şi scuturând din cap amețit.

— Ceva nu e în regulă cu Yasmine.

— Claire?

Ea îşi pusese un capot peste cămaşă şi când trecu pe lângă pat ca să ajungă la uşă, el o prinse de braț şi o privi într–un fel anume care o făcu să simtă fiori de plăcere în stomac.

— Nu pot, îi şopti ea cu tristețe. Yasmine are nevoie de mine.

— Şi eu am nevoie de tine.

— Tu m–ai avut, îi aminti ea cu un zâmbet timid.

— Nici pe departe îndeajuns.

Sfâşiată între loialitate şi dorință, ea privi spre uşă şi apoi, spre el.

— Trebuie să mă duc să văd ce are, Cassidy.

— Bine, mormăi el. Dar mie nu–mi place să pierd, spuse el apoi şi, ducându–i mâna la gură, îi sărută palma provocator. Să vii repede înapoi.

— Promit.

Holul era scăldat în lumina gri–violet a zorilor. Se duse repede la scară şi coborî în vârful picioarelor ca să nu trezească pe nimeni. Aruncă o privire în saloane, dar nu o văzu şi fu cât pe–aci să treacă pe lângă sufragerie, când sesiză mişcare la bar. Schimbându–şi direcția, se duse lângă Yasmine. Fostul model o

întrebă ridicând o carafă:

— Vrei să bei ceva?

— Yasmine, ce s–a–ntâmplat?

— Ce–ți pasă? După cum arăți, se pare că ai avut o noapte nemaipomenită în pătuțul tău. Goală şi ghemuită lângă detectivul tău, nu? Hmm–mm, îmi şi închipui.

— Nu e detectiv şi nu eşti dreaptă. De ce ar trebui să aibă importanță pentru tine faptul că m–am culcat cu Cassidy?

Se întoarse, ținând în mână un pahar plin cu vodcă.

— N–are. De fapt, mă doare–n fund pe cine f…

— Cu cine mă f… o corectă Claire. Dacă ai de gând să mă insulți, măcar ai grijă să fie corect gramatical.

Yasmine trânti paharul pe bar. Încercă să îşi păstreze calmul, dar nu reuşi. Un zâmbet îi apăru în colțul buzelor.

— Claire Louise Laurent. Mereu aranjată şi dichisită, spuse ea şi îi zâmbi scurt, după care chipul i se schimonosi.

Lăsându–şi capul în jos, îşi ascunse fața în palme şi începu să suspine.

Claire o înconjură cu brațul şi o făcu să se aşeze pe unul din scaunele înalte de la bar.

— Ce s–a întâmplat, 'Yasmine? O întrebă ea, mângâind–o pe păr. Pentru ca tu să te porți atât de răutăcios, trebuie să fi pățit ceva îngrozitor.

— Ticălosul m–a lăsat.

Claire se temuse de acest lucru. Inevitabilul se întâmplase, deci. Ea ştiuse tot timpul că era numai o chestiune de timp pentru ca iubitul căsătorit al lui Yasmine să o părăsească şi îi fusese groază de acea zi. Îi trase capul pe umărul ei, lăsând–o să plângă în voie.

— Nenorocitul m–a mințit încă de la început, spuse Yasmine printre lacrimi. Niciodată n–a avut de gând să–şi părăsească nevasta. Niciodată n–a avut de gând să se însoare cu mine sau să avem o viață împreună. Am fost atât de proastă, Claire, atât de îngrozitor de proastă, spuse ea bătând cu pumnii în bar. Cum de

am putut să fiu atât de proastă?

— Dragostea ne face să nu mai gândim corect, să facem lucruri despre care ştim că nu sunt corecte şi, totuşi, le facem.

Yasmine se îndreptă şi îşi şterse nasul cu tivul bluzei.

— Ba a mai făcut şi dragoste cu mine aseară, înainte să–mi spună, îți poți închipui? Când am ajuns, practic a sărit pe mine. Mi–a spus că sunt frumoasă, că zilele petrecute fără mine fuseseră un adevărat calvar şi am făcut–o ca iepurii, tare şi repede.

Două lacrimi i se strânseră pe genele de jos şi apoi îi şiroiră pe obrajii netezi.

— L–am iubit, Claire.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Când mă gândesc, nici nu pot să cred că i–am crezut minciunile. Deşi mi–a plăcut să–mi imaginez asta, nu–l vedeam eu afişându–se cu mine la Washington.

— La Washington? Yasmine râse uşor.

— Asta l–ar putea costa un vot, dar nu mai contează. De ce să nu ştii şi tu acum? Misteriosul meu era domnul congresman Alister Petrie. Claire expiră uşor:

— Alister Petrie.

— Îl cunoşti?

— Nu, pe el nu l–am cunoscut niciodată, dar o cunosc pe soția lui, pe Belle. I–am făcut câte ceva pentru trusou când s–au căsătorit. Nu aveam clienți mulți pe atunci. O prietenă de–a ei m–a recomandat.

— Cum e?

— Ah, Yasmine, las–o…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, te rog. Spune–mi cum e?

— Drăguță, blondă, sub…

— Nu la asta m–am referit. Ştiu cum arată.

— Ai cunoscut–o?

— Am văzut–o.

Claire ridică din sprâncene întrebătoare.

— Ei da, i–am spionat de vreo două ori, recunoscu ea nerăbdătoare. Am făcut tot ce nu trebuie să facă o amantă. Am implorat. Am avut pretenții. Am amenințat. Am făcut scandal. Am sunat la ei acasă în toiul nopții doar ca să–i aud vocea. Chestii din astea. Dar de când a început campania electorală, a avut şi mai puțin timp pentru mine. Gu cât petreceam mai puțin timp împreună, cu atât îl hărțuiam mai tare. Probabil că ăsta–i un motiv pentru care Alister s–a săturat. Riscăm să fim prinşi. Lui îi era foarte teamă să nu afle Belle. Sau poate că a şi aflat. Cine ştie? Acum n–aş mai crede un cuvânt din ce mi–ar spune ticălosul ăla mincinos.

— Acum îmi dau seama de ce s–a simțit atras de tine. Eşti atât de diferită de ea.

— În ce sens?

— În toate sensurile, spuse Claire. Nu mi–a plăcut de ea. Provine din aristocrație şi are grijă ca toată lumea să ştie acest lucru. E rece şi distantă. Nesuferită. Intolerantă şi, bănuiesc, lipsită de pasiune.

— Poate că în legătură cu asta n–a mințit, murmură Yasmine.

— E prematur să o spui, spuse Claire ezitând puțin. N–o să mă crezi, dar e adevărat.

Luându–i mâinile într–ale ei, îi spuse:

— Relația asta nu era bună, altfel n–ai fi fost atât de nefericită tot timpul. O să–ți fie mult mai bine fără el.

Yasmine scutură din cap.

— Nu, Claire, te înşeli. Mă simt groaznic. De fapt, întreaga viață mi–e făcută praf.

— Nu–i adevărat, Yasmine!

— Evident, ai uitat de problemele mele financiare. Banii pe care mi–i vei da pe acțiunile alea nu vor ajunge să–mi plătesc datoriile.

— O să se schimbe situația. Ai răbdare. Eşti frumoasă şi talentată, Yasmine, îi spuse ea cu sinceritate. Mii de femei ar da

orice să poată fi în locul tău. Acum ai inima zdrobită, dar va trece.

Ochii lui Yasmine se îngustară privind–o calculat că o felină.

— Inima mea o fi zdrobită, dar n–am de gând să sufăr singură, spuse ea şi, retrăgându–şi mâinile dintr–ale lui Claire, scoase din poşetă un obiect care o făcu pe Claire să se înfioare.

— Dumnezeule, Yasmine, ce faci cu aia? Păpuşa magică era o grotescă efigie a congresmanului. O ridică şi o privi cu mândrie.

— Vezi părul ăsta de pe cap? E chiar părul lui Alister. Asta face ca vraja să fie şi mai puternică. Şi asta, spuse ea arătând spre penisul exagerat de roşu care se vedea între picioarele păpuşii, eh, ştii ce reprezintă.

Claire era îngrozită.

— Doar nu vorbeşti serios, nu? Câteva talismane şi lumânări, bine, sunt inofensive. Dar să nu–mi spui că tu chiar crezi în farmece şi magie neagră.

Yasmine se întoarse spre ea furioasă.

— De ce nu? Şi tu crezi că o virgină a putut să nască, nu?

Nu avea rost să se contrazică în legătură cu religia. Claire nu avea de gând să se lanseze într–o asemenea discuție, mai ales când prietena ei era atât de tulburată. Tăcu şi urmări cu o îngrozită lascinație cum Yasmine puse păpuşa pe bar şi scoase din buzunar un talisman de argint agățat de un lanț în juru! Gâtului. Talismanul era o sferă filigranată plină cu ceva ce Claire nu recunoscu, dar care avea miros de plante.

— Dacă port asta lipită de trup, spuse Yasmine cu un glas amenințător, îi pot controla gândurile. Nu va putea să mă scoată din gând. Îl voi urmări zi şi noapte. Îl voi înnebuni.

— Yasmine, mă înspăimânți.

Ea scoase un hohot de râs. Gutural.

— Spaima ta nu e nimic în comparație cu ce va simți Alister până voi termina.

— Cum adică „termina”? Yasmine, ce ai de gând să faci?

Ignorându–i întrebarea, ea îi spuse:

— Fii atentă, Claire. Şi învaţă, în caz că vei vrea vreodată să blestemi pe cineva.

Desfăcându–şi gulerul bluzei, dădu la iveală un, şir de ace lungi, sinistre. Scoase unul şi îl puse deoparte numai atât cât să aprindă un băţ de chibrit pe care îl trecu de–a lungul acului până când acesta se încinse atât de mult încât nu mai putu să îl ţină şi îl înfipse în respingătorul penis roşu al păpuşii.

— Bună dimineaţa, Mister, şopti ea. Ai dormit bine? Nici măcar să nu–ţi treacă prin cap să faci dragoste cu insipida ta soţie, pentru că nici chiar una din faimoasele mele figuri nu ţi–ar putea–o ridica acum, sculă bleaga ce eşti.

Apoi aprinse un alt chibrit, încinse un alt ac şi îl înfipse în pieptul păpuşii.

Claire o apucă atunci de umeri şi o zgâlţâi cu putere.

— Încetează! E ridicol. Practicarea magiei e periculoasă şi stupidă şi nu vreau ca prietena mea cea mai bună să se lase amăgită de ea, spuse ea şi o scutură din nou. Mă auzi, Yasmine?

Aceasta clipi de câteva ori pentru a se dezmetici, ca şi cum Claire ar fi scos–o din transă.

— Bineînţeles că te aud, zise ea şi zâmbind larg o întrebă: doar nu m–ai luat în serios, nu?

— Eu… începu Claire nesigură, şi Yasmine izbucni în râs.

Te–am speriat, nu? Spuse ea şi puse apoi talismanul la loc sub bluză şi păpuşa în poşetă.

— Ai grijă să nu vadă Cassidy asta, îi spuse Claire. Îl interesa foarte mult ce era cu păpuşa Jackson Wilde, dar i–am spus că nu era decât o glumă. El s–ar putea să n–o ia aşa.

— Haide, Claire, linişteşte–te. E ca şi cum o ţigancă ţi–ar ghici în palmă la un carnaval. Nu crezi cu adevărat, dar te distrează.

Claire nu părea totuşi convinsă şi pe chipul ei probabil că se vedea acel lucru. Yasmine îi mai aruncă o privire luându–şi paharul.

— Chestia asta cu magia neagră e o aiureală, dar îmi place

teribil de mult să mă prefac că îl pot răni într–adevăr pe Alister. De ce să sufăr numai eu? Mă simt mai bine dacă ştiu că şi el suferă puțin, spuse ea şi sorbi din pahar. Destul despre viața mea amoroasă. Povesteşte–mi cu ce vorbe dulci te–a vrăjit Cassidy.

Claire se întoarse încet în cameră. Datorită faptului că se afla în partea vestică, rămăsese cufundată în semiîntuneric. Cassidy era încă în pat, întins pe spate şi cu mâinile sub cap, uitându–se la ventilatorul din tavan care se rotea încet deasupra lui. Avea un profil superb, puternic, masculin, fiecare trăsătură clar definită, li plăcea foarte mult forma buzelor lui şi, privindu–le acum, ştiind ce gust aveau şi cum le simțea pe ale ei, fie implorând, fie cerând, îi făcură poftă.

Bicepşii erau rotunzi şi tari că merele. Un păr moale şi negru îi acoperea subsuorile şi pieptul care se ridica deasupra unui stomac plat şi tare, care se pierdea într–un mijloc îngust şi într–un bazin şi mai îngust. Sexul lui era plin şi ferm şi Claire ştia acest lucru după pipăit, miros şi gust.

Încercă să îşi reprime amintirile erotice închizând uşa în spatele ei. El întoarse capul.

— Bună.

— Bună.

— Totul e în regulă?

— Acum este. Înainte nu. Era îngrozitor de supărată.

— În legătură cu ce?

— Chiar crezi că te priveşte?

Îşi dădu mâinile la o parte de sub cap şi se propti într–un cot.

— Nu scoate ghearele, Claire. Am pus doar o simplă întrebare politicoasă, de curiozitate.

Ea se aşeză pe marginea patului, dar cu spatele la el.

— Iubitul ei a rupt relația. Şi nu mă întreba cine era pentru că nu pot să–ți spun.

— Nici n–am de gând să o fac.

— Aşa… bine. Noi n–avem nicio problemă.

— Zău? Tare m–aş mira. După tonul cu care vorbeşti aş crede că avem.

Îşi încorda spatele.

— Ar trebui să te duci în camera ta acum. Yasmine ar vrea să facă un duş şi să doarmă vreo două ore înainte să începem lucrul.

— N–are nicio legătură cu Yasmine.

— Aşa e, n–are, spuse ea, sărind de pe pat şi întorcându–se spre el. În caz că n–ai observat, Cassidy, soarele e pe cer. E dimineață.

— Şi ce? O să te transformi într–un bostan?

— Nu, dar tu o să te transformi într–un procuror districtual adjunct căruia i–ar plăcea foarte mult să–mi pună o crimă în spinare.

— Ai comis crima?

— Nu trebuie să–ți răspund.

— Aş prefera să n–o faci dacă va fi tot o minciună.

— Numai pleacă odată.

El aruncă cearceaful la o parte şi se dădu jos din pat, gol şi sexy. Amintiri vii ale nopții ce trecuse îşi făcură îoc în mintea ei. Nu erau binevenite, dar erau acolo şi se vedea silită să le facă loc. Văzându–l aşa, simțea o dorință puternică de a–l atinge din nou, de a–i simți coapsele puternice între ale ei şi mâinile mângâindu–i trupul.

Îi privi cum îşi puse blugii vechi şi decolorați pe avusese cu o seară în urmă când venise în camera ei. Nu îi închise nici acum. I se mulau pe trup,

Ce bine, încât nu exista riscul de a–i cădea.

— De ce nu termini odată cu prostiile astea în tură cu Yasmine. Şi cu misteriosul ei iubit şi să–mi spui purul adevăr?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu, spuse el apăsat şi țintuindu–şi degetul arătător spre vârful nasului ei.. Să nu începi să te retragi în spatele atitudinii ăsteia negativiste de pension, Claire. Acum ştiu că e o mască pe care ți–o pui ori de câte ori îți vine la îndemână, când vrei să eviți o

confruntare. Pe adevărata Claire am cunoscut–o azi–noapte. Acolo, spuse el, arătând spre patul răvăşit.

— De asta te–ai culcat cu mine, ca să mă poți cunoaşte mai. Bine?

— Da. În toate privințele.

— Ce romantic. Hai, spune, care a real?

El îi apucă mâna atunci şi i–o strecură în chizătura pantalonilor.

— Lasă prostiile astea, sărută–mă şi în aproximativ douăzeci de secunde o să–ți reîmprospătezi memoria.

Ea îşi trase mâna.

— Sunt sigură că o să spui că ai vrut să faci dragoste cu mine.

— Ideea generală asta a fost, da.

— Nu te cred, Cassidy. Tu mă acuzi totdeauna că mint, acum cred că tu o faci.

El izbucni în râs, clătinând din cap nedumerit.

— Ce? Ce s–a întâmplat în jumătatea asta de oră cât ai fost plecată?

— Mi–am recăpătat luciditatea, murmură ea, întorcând capul.

Dar el îi apucă bărbia între degete şi o întoarse spre el.

— Nu–mi vorbi enigmatic.

— Bine, atunci o să–ți spun deschis, zise ea ridicându–şi bărbia. Yasmine mi–a spus anumite lucruri care m–au pus pe gânduri.

— În legătură cu ce?

— Cu vorbele dulci.

— Mai spune o dată.

Întrebarea pe care i–o pusese Yasmine despre modul cum reuşise Cassidy să ajungă în patul ei o scosese brusc din starea caldă şi amețitoare de îndrăgostită şi o aruncase în cruda realitate. Simțind că tremură, dar cu o ostilitate intenționată în glas, îl întrebă:

— De ce te–ai culcat cu mine aseară?

— Nu ți se pare că e evident, Claire?

— Ai vrea să cred asta.

— Dar ne–am dorit unul pe celălalt, spuse el.

— Însă tu ai inițiat totul.

— Nu te–am silit.

— Nu, n–ai venit la mine fluturându–ți legitimația cu o servietă plină de documente oficiale sau amenințându–mă. Erai mult prea deştept să faci aşa ceva, pentru că ştiai cât de mult urăsc autoritatea, în schimb, ai venit ca un bărbat la o femeie. Ai profitat de gelozia mea. Da, spuse ea spintecând aerul cu mâinile. Din nu ştiu care motiv irațional, am fost geloasă pe Yasmine ieri, iar tu ai profitat şi de asta şi de atmosfera sexuală care pluteşte deasupra muncii noastre. Yasmine spunea că a fost o proastă, continuă ea. Iar eu am liniştit–o, spunându–i că, la un moment dat, tuturor ni se întâmplă să nu mai gândim lucid şi că asta e numai din vina libidoului nostru. Atunci mi–am dat seama cât de colosal de proastă am fost eu însămi. M–ai atras în pat sperând că, până dimineață, o să–ți ai criminalul. Poate contai pe înfrângerea rezistenței mele şi pe obținerea unei mărturisiri înainte de ivirea zorilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

După ce o ascultase cu din ce în ce mai puțină răbdare, acum îşi trecu degetele prin păr şi apoi îşi propti mâinile în şold.

— Mai precis, când trebuia să faci mărturisirea, Claire? În timpul preludiului? Sau în momentul orgasmului, eu mă aşteptam să strigi „Sunt vinovată”? Nu, stai, am ghicit. Speram că după ce o să fim extenuați, să vorbeşti în somn, aşa e?

— Nu–i deloc amuzant.

— Bineînțeles că nu e, strigă el.

— Dacă voiai atât de mult să–ți prinzi criminalul, de ce ai fost atât de prefăcut? De ce nu m–ai arestat, pur şi simplu?

— Nu i–a trecut prin cap ce cumplit conflict de interese creează toate astea în mine? De săptămâni întregi mă chinui. Iar aseară doream să fac dragoste cu tine mai mult decât doream o inculpare.

— Minți.

Veni spre ea cu paşi mari şi siguri.

— Dacă tu crezi că motivul pentru care am vrut să mă culc cu tine a avut ceva de–a face cu crima asta, atunci memoria ta e mai scurtă decât timpul de care ai nevoie ca să ajungi la orgasm.

Palma i se lipi puternic de obrazul lui.

— Piei din fața ochilor mei.

El o prinse de încheietura mâinii şi o trase cu putere. Furia îi clocotea în ochi. Pentru o clipă, Claire crezu că avea să o lovească şi el, dar, în cele din urmă, el spuse abia mişcându–şi buzele subțiri şi strânse:

— Bucuros, domnişoară Laurent.

Dar înainte să iasă pe uşile franceze, se întoarse şi îi mai spuse:

— De fapt, ştii ce te–a deranjat pe tine, Claire? Eşti furioasă pe tine însăți pentru că mi te–ai arătat aşa cum eşti în realitate. Eşti supărată pentru că ai lăsat jos garda, pentru că ți–a plăcut al naibii de mult tot ce–am făcut azi–noapte. Ți–a plăcut de la primul sărut până la ultimul oftat. Şi singurul dintre noi care minte eşti tu – pe tine însăți.

— Şi ce–ai vrea să auzi, mă rog? Izbucni ea. Că eşti un amant extraordinar? Orgoliul tău simte nevoia unor laude a doua zi dimineață? Bine, o spun, poftim. A fost teribil de minunat. Ştii exact pe ce butoane să apeşi, când să fii agresiv şi când pasiv.

— Mulțumesc.

— Nu, că nu e un compliment. O tehnică atât de perfectă ca a ta nu se putea dezvolta decât după ani de zile de practică. Cu câte femei–suspect te–ai mai culcat, hmm? După asta îți numeri victoriile? Nu după faptul dacă le trimiți sau nu la închisoare, ci după faptul dacă ai reuşit să te culci cu ele înainte!

— Ascultă, îi spuse el printre dinții încleştați, niciodată n–a trebuit să f… ca să obțin o condamnare.

— Ah, nu?

— Nu. Niciodată n–a trebuit să fac apel la trucuri. Sunt prea

bun în ceea ce fac.

— Ei bine, atunci, dacă eşti atât de bun, domniile Cassidy, du–te şi vezi–ți de treabă şi pleacă naibii odată din dormitorul meu!

Capitolul douăzeci şi unu

— Arăți superb, spuse Joshua Wilde aducând în camera de spital *a* lui Ariel un scaun pe rotile.

Asistentele îi spuseseră că era îmbrăcată şi aştepta să fie condusă afară, unde o mulțime de jurnalişti se înghesuiau să facă fotografii şi să îi pună întrebări în legătură cu recentul episod din dramatica ei viață.

— Trăsura vă aşteaptă, doamnă.

Ariel închise valiza.

— Trăsura e chiar necesară?

— Politica spitalului. Şi, pe urmă, are şi un ecou biblic.

Ea îl privi încruntată.

Josh îi acceptă proasta dispoziție cu indiferență. Arăta neobişnuit de bine în dimineața aceea. Ca de obicei, îşi purta hainele şic cu pricepere, iar părul îi era bine îngrijit şi strălucitor, o buclă mai lungă căzându–i puțin pe ochi. Dar avea un pas ciudat de sprinten. Ultimele câteva zile de odihnă şi relaxare îl reîntineriseră.

Chiar dacă Ariel mai purta încă negrul de doliu, arăta foarte atrăgătoare pentru cineva care tocmai ieşea din spital. Fusese adusă o coafeză care îi şamponase şi îi aranjase părul lung şi platinat. Se fardase cu propriile cosmetice şi intenționat nu îşi acoperi cu farduri umbrele întunecate de sub ochii mari şi albaştri. Astfel avea să–i amintească publicului ei care o adora, cât de

groaznic fusese acel chin prin care tocmai trecuse.

Nu era deosebit de încântată să îl vadă pe Josh şi era hotărâtă. Să nu îi împărtăşească bună dispoziție.

— Zâmbeşti tot timpul. Ce te face să fii aşa vesel?

— Nimic, spuse el în mod plăcut. Sunt fericit, în general.

— Probabil că tot timpul cât eu am stat închisă aici, tu ai cântat la pian.

— Practic, zi şi noapte, spuse el şi şterpeli o barjană dintr–un coş cu fructe, o decoji şi muşcă din ea cu poftă. Dar niciun pic de muzică religioasă.

— Numai porcărie din aia clasică, mormăi ea privindu–se încă o dată–în oglinjoară. Aproape că sunt fericită că n–am fost acolo să aud.

— Am cântat chiar bine, ca să zic aşa.

Ea închise oglinda cu o mişcare sigură din încheietura mâinii şi îi dădu drumul în poşetă.

— Ține–ți degetele în formă, pentru că peste câteva zile n–o să mai cânți pentru propria ta plăcere, ci muzică religioasă, din nou.

Lui Josh îi dispăru zâmbetui. Aruncă imediat coajă de banană pe tava de lângă pat.

— Cum adică „peste câteva zile”? Medicii au spus că trebuie să te odihneşti încă o lună cel puțin.

— Puțin îmi pasă mie ce–au spus ei. Până la sfârşitul săptămânii viitoare vreau o altă întrunire programată. Mergea totul atât de bine şi apoi, asta, zise ea şi se lovi cu palma peste stomac ca pentru a pedepsi copilul pe care îl purta. Trebuie să ne revenim. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. N–am de gând să–l las în pace pe Cassidy, sau pe oricine s–o ocupa acum de caz, până când nu–l va aduce în fața justiției pe ucigaşul lui Jackson. Şi ăsta va fi numai începutul. Pe urmă vreau să fiu în sala de proces în fiecare zi. Procesul va fi subiect interesant pentru presă săptămâni sau luni întregi, chiar şi eu vreau să fiu acolo în tot timpul ăsta. La vedere. O figură tragică. Trebuie să profit cât mai mult de o

publicitate gratuită.

Estimată?

În timp ce îşi expunea planul, verificase baia, dulapul şi sertarele biroului ca să fie sigură că nu uitase ceva. Acum se întoarse spre Josh, care tăcuse tot timpul discursului ei.

— Să–ți spun ceva, zise el încordat. Nu te–ai învățat minte deloc.

— O să mănânc, da? N–o să mă mai bați la cap pentru asta.

— Dar bulimia nu este decât o parte din problemă, Ariel. O să ajungi în halul în care o să leşini din nou, asta intenționezi?

— Nu, nu asta intenționez, spuse ea cu o dulceață siropoasă. N–am niciun chef să ajung din nou în spital, dar n–am de gând să încetez să mai trăiesc doar pentru că m–am extenuat puțin şi am leşinat.

— Şi copilul?

— Ce–i cu el?

— E al meu?

— Nu, răspunse ea scurt. Este al scumpului tău tată. El mi–a făcut una ca asta, adăugă ea apoi cu ochii sclipind de răutate.

— Eşti sigură?

— Da. Tu totdeauna foloseşti prezervative. El nu. Ticălosul.

— Nu îți doreai un copil?

— Bineînțeles că nu! Crezi că sunt nebună? De ce aş vrea un plod şi să renunț la tot?

— Dar tata dorea un copil.

— Ah, sigur că da, spuse ea caustică. Doar ştii cum era el. Doar el şi monstruosul lui orgoliu. Voia un mic Jackson Wilde junior care să îi semene ca o picătură de apă, adăugă ea privindu–l cu dispreț. Primul lui fiu a fost o dezamăgire.

Josh îşi plecă privirea asupra degetelor sale lungi şi subțiri de muzician; nu putea spune nimic care să nege acel groaznic adevăr.

— Mă tot pisa să facem un copil, spuse Ariel din nou. Spunea că ar fi bine pentru imaginea noastră şi că ar consolida afacerea. Am fi fost îndrăgiți de oameni chiar mai mult decât Prima Familie, aşa

spunea. L–am tot păcălit eu, dar, ca întotdeauna, ticălosul a avut ultimul cuvânt. Pun pariu că acum râde în hohote de mine, zise ea şi privind în podea bătu cu putere din picior, de parcă i s–ar fi adresat soţului ei, în iad. Te urăsc, ticălosule.

— Când ai descoperit că eşti însărcinată, Ariel? Dându–şi părul la o parte de pe umeri, îşi privi din nou fiul vitreg.

— În seara când am leşinat, la vreo oră după ce m–au adus aici şi m–au consultat.

— Nu ştiai înainte?

Ea îl întrebă atunci îngustând ochii cu viclenie:

— Ce vrei să insinuezi?

— Bănuiai că erai însărcinată înainte ca tata să…moară?

Îi întoarse spatele şi îşi luă poşeta.

— Ce importanţă are asta? M–a păcălit. Dacă ar trăi, eu aş fi obligată să fac un plod. Din fericire, nu mă mai poate împiedica să–l pierd.

Josh o răsuci atât de repede încât aproape că i se auzi gâtul trosnind.

— „Să–l pierzi”?

Ea îi îndepărtă mâinile.

— Nu fi naiv, Josh. Dacă tu crezi că eu o să renunţ la cariera mea de teleevanghelist de dragul unor scutece murdare şi sfeclă strecurată, atunci ai înnebunit. Nu vreau copil. Niciodată n–am vrut, zise ea zâmbind ironic. Asta este o luptă pe care Jackson o s–o piardă.

— Te–ai gândit cât de nesuferită ai deveni în faţa oamenilor tăi dacă ar afla că ai făcut un avort?

— Doar nu sunt chiar atât de proastă, izbucni ea.

— Oricine s–a uitat la televizor săptămâna trecută, a văzut că am leşinat de oboseală şi supărare, în curând se va anunţa că, în ciuda faptului că sunt însărcinată, mă dedic misiunii lui Jackson şi denunţării duşmanilor lui. N–o să–mi găsesc liniştea până când nu îi voi vedea ucigaşul prins şi pedepsit. Un timp voi folosi

sarcină în avantajul meu. Voi lăcrima ori de câte ori voi spune cât de fericit ar fi fost Jackson dacă ar şti că rodul lui trăieşte în pântecul meu. Vorbeai de răsunet biblic! Adăugă ea râzând grosolan. O să fac referire la Avraam şi la Sarah şi la faptul că, în cele din urmă, Dumnezeu i–a răsplătit pentru credința lor dăruindu–le un copil. După care, peste vreo câteva săptămâni, o să sufăr atât de mult încât voi pierde copilul. Gândeşte– te cum o să fie toată lumea alături de noi atunci. „Rămasă fără soț, rămasă fără copil, ea îşi continuă cu curaj cruciada".

Fantezia îi făcu ochii să strălucească asemeni unor flăcări albastre. Se uită la Josh şi izbucni iar în râs.

— Ce e, ce s–a întâmplat, Josh? Arăți de parcă eşti gata să verşi.

— Numai când mă gândesc la ce vrei să faci îmi vine rău.

— Să nu–mi spui că erai încântat de copil. De asta erai tu atât de vesel în ultima vreme? Te şi vedeai că un tătic pentru micuțul tău frățior vitreg? Îl întrebă ea bătându–l uşor pe obraz. Dacă n–ai fi atât de prost, ai putea fi chiar drăguț.

El îi împinse mâna la o parte.

— Nu sunt chiar atât de prost cum crezi tu, Ariel, spuse el şi cu o mişcare nervoasă din cap îi arătă scaunul cu rotile. Eşti gata?

— Mai mult decât gata, dar o să merg pe picioarele mele, spuse ea şi îşi luă valiza.

— N–ar trebui să duci tu asta.

— De ce nu? Ard de nerăbdare să scap de ultima înlănțuire a lui Jackson, spuse ea şi, ridicând valiza, porni spre uşă.

— E deschis, spuse Cassidy, ridicându–şi privirea de pe grămada de hârtii care se aflau pe birou.

Detectivul Glenn intră şi se trânti cu nonşalanță într–un fotoliu.

— Bine ai venit.

— Mulțumesc.

— Cum a mers?

— Aşa cum ți–am spus că o să meargă. Domnişoara Laurent a spus că în statul ăsta sunt sute de maşini că a ei şi că Yasmine e temporar interesată de magie. A studiat câteva religii, dar niciuna nu o captivează în mod serios. Am aflat, totuşi, ceva. Yasmine are un iubit misterios, dar nu a fost Wilde. În prezent, relația e încheiată. Poate vrei să pui pe cineva să facă săpături.

— O s–o fac. În timpul ăsta am verificat şi eu câteva lucruri.

— Şi?

Glenn scoase atunci un carnețel din buzunarul de la piept al hainei sport din tweed.

— Până acum, şi mai am încă mult de lucru, să ştii, am mai descoperit încă zece persoane care au contribuit substanțial la afacerea lui Wilde.

— Cât de substanțial?

— Între cinci şi douăzeci şi cinci de mii, spuse el, după care făcu o pauză pentru o reacție din partea lui Cassidy.

— Ascult.

— Trei din cei zece sunt proprietarii unor teatre de varietăți. Doi au şi conduc librării pornografice. Mai am două saloane de masaj şi două baruri de țâțe, spuse el şi îl privi pe Cassidy zâmbindu–i cu înțeles.

Cassidy îi spuse atunci fără *să* zâmbească:

— Sunt numai nouă. Ai spus zece.

— Mai e o stea de cinema care e considerată în general cea mai mare figură de la începuturile filmului porno.

Cassidy se ridică de pe scaunul lui rotitor şi se duse la fereastră. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor privi afară fără să vadă nimic.

— Lasă–mă să ghicesc. După ce şi–au adus „contribuțiile", Wilde i–a lăsat în pace.

— N–am putut să verific asta, dar aşa cred.

— Poate că Wilde a crescut atunci prețul bunelor servicii şi cuiva nu i–a convenit.

— Poate.

Cassidy se întoarse.

— Era vreunul din ăştia măcar prin apropiere de New Orleans în seara crimei?

— Eh, aici e chichița, spuse detectivul trăgându–se gânditor de lobul urechii. Sunt împrăştiați pe tot cuprinsul S.U.A. Niciunul nu e pe aproape.

— Dar oraşul ăsta are şi el un aeroport, o autogară, ca să nu mai vorbesc de autostrăzi.

— Nu–i nevoie să faci urât, Cassidy.

— Scuză–mă, dar sunt într–o proastă dispoziție.

— Ai tot dreptul, zise Glenn, ridicând din umeri indiferent. Numai starul de cinema susține că a vizitat o dată oraşul ăsta.

— Când?

— Cu mult timp în urmă. Se afla la Roma când a fost ucis Wilde.

— Roma, Italia?

— Chiar aia.

— Ai verificat?

— Zice că trăieşte cu un regizor italian în vila lui, din aprilie.

Un sentiment de înfrângere se lăsă asupra lui Cassidy cu greutatea unei platoşe.

— Propun să–i dai înainte, Glenn. Spune–le oamenilor tăi să se uite pe listele alea de o sută de ori dacă trebuie. Puricã pe orice persoană care nu arată a fanatic religios.

— De acord, spuse el, dând să se ridice. Numai că o să ia ceva timp.

Cassidy îl întrebă încruntat:

— Dar companiile care au contribuit?

— Am verificat câteva. Nimic interesant.

— Să le ținem şi pe ele sub observație. Cine e în spatele numelui unei firme? O companie oferă o foarte bună protecție dacă cineva doreşte să rămână anonim. Să începem cu cele care au filiale în

sud, mai ales aici, hai, dă–i drumul.

Glenn încuviință şi ieşi târşâindu–şi picioarele. Lui Cassidy îi venea să îi tragă un şut în fund ca să vadă dacă putea să meargă mai repede. Dar, mai ales acum, nu îşi putea permite să îndepărteze pe nimeni. Aliații lui erau foarte pujini. Politica instituției fiind cea care era, nimeni nu voia să fie prieten la cataramă cu un învins. Ori de câte ori se apropia de automatul de cafea, colegii lui se împrăştiau ca nişte bile de biliard. Când se întorsese în oraş, îi spusese lui Crowder că drumul în Mississippi nu se soldase cu nimic şi procurorul districtual nu primise bine vestea, li spusese lui Cassidy că îşi pierduse răbdarea.

— Şi nu mai ai timp. Până la sfârşitul săptămânii vreau ceva concret, altfel îți iau cazul.

— Pe oricine ai pune în locul meu s–ar lovi de aceleaşi ziduri de cărămidă, Tony, şi nu ar lucra la fel de bine cu Glenn.

— Poate că nu.

— Eu sunt obişnuit cu el.

Crowder rămase de piatră şi Cassidy oftă.

— Nu există nicio altă dovadă concretă decât câteva fibre de covor care ar putea proveni de la oricare din cele zece mii de maşini din parohia asta.

— Din care una aparține lui Claire Laurent, care avea şi motivul şi ocazia.

— Dar nu o pot plasa în apartamentul lui Wilde când acesta a fost ucis.

— Fibrele ar trebui să fie de ajuns.

— Nici pe departe, spuse Cassidy, scuturând din cap cu încăpățânare. N–o să ajung în fața unui mare juriu fără să–mi acopăr fundul.

Crowder îl fulgeră cu privirea.

— Numai ai grijă să fie fundul tău sau al meu cel pe care îl protejezi şi nu al lui Claire Laurent.

Acea remarcă îl înfuriase pe Cassidy, în asemenea hal, încât îi

venea să îi mute nasul din loc lui Crowder, dar nu făcuse altceva decât să iasă vijelios din biroul acestuia. Trecuseră două zile de atunci şi nu mai vorbiseră. Timpul trecea atât de repede.

Problema era că şeful lui nimerise exact punctul nevralgic. El chiar voia să o protejeze pe Claire. Deşi era furios pe ea încât îi venea să o strângă de gât cu mâinile lui, nu voia să o bage la închisoare. Dar dacă era vinovată, nu avea de ales. Trebuia să o trimită la închisoare pentru tot restul vieții, fără a putea beneficia de suspendare sau de eliberare condiționată.

— Isuse.

Îşi propti podul palmelor în orbite punându–şi coatele pe birou şi în această postură de înfrânt îl găsi Joshua Wilde câteva clipe mai târziu.

Cassidy ridică privirea când auzt o "bătaie timidă în uşă şi îl văzu pe Josh ezitând în prag.

— Secretara mi–a spus să intru.

— Ce doreşti? Îl întrebă Cassidy răstit.

— Te mai ocupi de cazul asasinării tatălui meu?

— Aşa scria în *Times Picayune* azi–dimineață. Intră. Dar te previn că sunt foarte prost dispus şi dacă ai venit să mă enervezi, ți–ai face un mare serviciu plecând chiar acum.

— N–am venit să te enervez.

— La loc.

Josh se aşează pe un scaun din fața biroului. Cassidy îl întrebă atunci arătând spre fața clădirii:

— De ce nu eşti acolo să le dai o mână de ajutor? De când se întorsese de la Rosesharon, pentru a intra în clădire, Cassidy trebuia să treacă printr–o mulțime de demonstranți care îi strigau că era un incompetent. Era o gloată gălăgioasă şi ostilă care defila ore în şir, cântându–şi cântecul preferat şi strigând tot felul de lucruri de câte ori îl zăreau.

— E ultima născocire a mamei mele vitrege, spuse Josh despre acea bine organizată demonstrație de protest.

— Am crezut că abia a ieşit din spital.

— Aşa e, dar s–a pus imediat pe treabă. N–are de gând să–ți lase nicio clipă de liniște până când nu condamni un ucâgaş.

— Nu e singură, murmură Cassidy pentru sine. De ce nu o sfătuieşti să înceteze porcăria asta de afară? Nu serveşte la nimic.

— O face să apară la ştirile de ora şase. Asta vrea.

— Dar mai are puțin şi o să se întâmple ceva urât. În clădirea asta mai lucrează şi unele persoane într–adevăr rele şi poate că cineva o să se supere la un moment dat. Cu siguranță că Ariel nu îşi doreşte o publicitate nefavorabilă.

— Găseşte ea un mod de a o întoarce în favoarea ei.

— Nu i–a ieşit prea bine cu demonstranții din fața *Mătăsii franțuzeşti.* Familia Laurent v–a făcut să păreți nişte caraghioşi.

— Felul cum Claire Laurent a manevrat lucrurile atunci a enervat–o pe Ariel la culme, spuse el şi expresia ironică deveni gânditoare. E o doamnă foarte interesantă. Majoritatea oamenilor ar fi început să împroaşte cu noroi. Ea are clasă. O admir.

— Da, îşi spuse Cassidy abătut. Chiar că trebuie s–o admiri.

— Oricum, să revenim la Ariel, spuse Josh. Nu primeşte niciun sfat din partea mea. De fapt, nu primeşte sfaturi din partea nimănui. Odată ce se hotărăşte să facă ceva, e neobosită şi imposibil de oprit.

— Vorbim despre mama ta vitregă sau despre generalul Patton?

— Crede–mă, Cassidy, tu nu o cunoşti atât de bine ca mine. A înnebunit, mai ales… mai ales de când tatăl meu a fost ucis.

Privirea lui Josh deveni şovăitoare şi o evită pe a lui Cassidy, dându–i acestuia o speranță. Instinctul lui, care niciodată nu dăduse greş, îi spunea acum că se afla aproape de o rezolvare. Era greu, dar nu se arătă impresionat de ce auzise până atunci. Ridică mâna, făcându–i semn să continue.

— Sunt sigur că ai auzit că e însărcinată.

— Să te felicit?

— Dacă eu sunt tatăl, adică? Întrebă Josh clătinând din cap. Ea

zice că tata e. De aceea mă aflu aici.

Deodată se ridică şi începu să se plimbe de colo–colo prin birou.

— De ce nu te linişteşti şi nu–mi spui ce te frământă? Spuse Cassidy cu un ton care să inspire încredere şi să dea curaj fiului răposatului predicator.

— Te–am mințit, trânti Josh.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu seara aceea şi cu faptul că Ariel şi cu mine am stat împreună tot timpul. Adevărul este că… ea… a plecat din apartamentul meu pentru a se duce într–al ei.

— Când?

— Mai devreme. Pe la miezul nopții.

— Pentru cât timp?

— Pentru cincisprezece, poate douăzeci de minute.

— A vorbit cu tatăl tău?

— Nu ştiu. Îi jur lui Dumnezeu.

— Lasă–l pe Dumnezeu. Jură–mi mie. Josh îşi umezi buzele.

— Îți jur că nu ştiu.

— Bine. Continuă.

— A invocat scuza că s–a dus să caute nişte partituri. A spus că tata dormea. Nu m–am gândit la treaba asta până a doua zi dimineață. Mi–a spus să nu–ți spun nici dumitale, nici poliției despre acele minute.

Inima lui Cassidy bătea cu putere, dar nu voia să spere prea mult în cuvintele unui om care recunoscuse deja o minciună crucială. Erau numai nişte simple vorbe. Nu ar fi avut tărie la un proces. Tot nu avea nicio dovadă concretă împotriva văduvei. Totuşi, avea să îşi concentreze cercetările în altă direcție, lăsând–o în pace pe Claire. După zile de foamete, aceasta părea o recoltă bogată.

— De ce ai fost de acord să minți, Josh?

— Sincer nu am crezut că avea vreo importanță. Ariel a fost de–a dreptul isterică în clipa când i–a descoperit cadavrul. Era atât de

însângerat. Nu m–am gândit că ar fi putut avea vreo legătură cu crima.

— Şi acum ce crezi?

Josh încetă să se mai plimbe. Stând lângă marginea biroului îl privi pe Cassidy.

— Acum cred că ar fi putut.

Lui Cassidy îi era frică să înghită sau să clipească de teamă să nu clatine fragila afirmație a lui Joshua dezintegrând–o, aşa fel încât să nu mai fie reală.

— Ce te–a făcut să te răzgândeşti?

Josh era un om în luptă cu sine. Sau, cel puțin această era impresia pe care o dădea, îşi şterse palmele umede de pantaloni.

— Contrar celor ce Ariel a declarat presei, este nefericită în legătură cu sarcina. Ba, mai mult, e de–a dreptul furioasă. Plănuieşte să însceneze o pierdere care o va ajuta de două ori: să scape de copil şi să îşi câştige mai mulți simpatizanți.

Cassidy era şocat.

— Pare să fie un monstru.

— Nu ştii nici jumătate, domnule Cassidy. Se imaginează un megastar cu influență asupra a milioane de oameni. Ar trebui să auzi ce planuri are în legătură cu spectacolul *„Rugăciunea şi ceasul proslăvirii”*. Ceva fantastic. Pentru început, vrea ca amvonul să se transforme într–un forum politic pentru candidații care îi împărtăşesc părerile cu privire la problemele actuale. Deja a făcut câteva invitații câtorva personalități. E ambițioasă şi vicleană, hotărâtă să nu lase nimic şi pe nimeni să îi stea în cale. Şi-a pierdut mințile şi orice contact cu realitatea.

— Să revenim la crimă.

Josh se aşează din nou. Îşi împleti degetele între genunchi şi le privi în timp ce vorbea:

— Tata era un tiran. Făcea pe Dumnezeu cu toată lumea, inclusiv cu Ariel şi cu mine. Sau, mai bine zis, mai ales cu Ariel şi cu mine. A tot necăjit–o în legătură cu tendința ei de a câştiga în

greutate, până când a început să înregistreze tulburări în alimentație.

— Ziarele au scris că ar fi avut o bulimie, dar acest diagnostic nu a fost confirmat de către cei de la spitalul din Kansas City.

— Aşa e. Şi consideră acest copil ca o altă glumă plină de cruzime de–a tatei. De parcă el şi acum ar mai avea putere asupra ei. Eu cred că ştia că era însărcinată cu mult înainte de seara când a leşinat. Cred că a fost furioasă pe tata că a forțat–o să rămână însărcinată când ea îi spusese clar că nu voia. Cred că din cauza asta l–a omorât.

Cassidy se hotărî să facă pe suspiciosul şi să atace afirmațiile lui Josh, aşa cum ar fi făcut un avocat cu un caz asemănător.

— Teoretic e credibil, Josh, dar este tot circumstanțial, l–ai auzit pe tatăl tău şi pe Ariel certându–se în privința acestei sarcini?

— Nu. N–am ştiut că era însărcinată până în seara când a fost dusă la spital.

— Ai auzit–o amenințând să îl omoare pe tatăl tău? — Nu.

— Niciodată?

— Nu. El n–ar fi admis un asemenea mod de a vorbi.

— Mama ta vitregă posedă vreo armă?

— Nu. Cel puțin din câte ştiu eu. Dar fratele ei e condamnat.

Cassidy aflase acest lucru în timpul cercetărilor preliminare.

— Potrivit documentelor închisorii, Ariel nu a mai luat legătura cu fratele ei de ani de zile, nu i–a trimis nici măcar o carte poştală. Mă îndoiesc că el i–ar fi putut procura vreo armă fără să afle cineva.

Josh ridică din umeri.

— A fost o simplă supoziție. Ar fi putut face rost de o armă pe ascuns, pe care apoi să o fi aruncat undeva unde să nu mai fie găsită.

— Poate, spuse Cassidy, neutru.

— Gândeşte–te la răni. Un bărbat lasă gravidă o femeie. Ea e furioasă că o obligă să facă un copil nedorit, îi zboară testiculele.

Nu ți se pare logic?

Cassidy închise puțin un ochi cântărind parcă viabilitatea ipotezei şi îşi frecă ceafa.

— Josh, îmi pare rău că trebuie să ți–o spun, dar nu ține.

— Credeam că o să fii mai entuziasmat, spuse el morocănos.

— Când a plecat de la tine în seara aceea, Ariel purta pantofi?

— Pantofi? Nu. Era desculță, cred. Îşi scosese pantofii când am făcut dragoste şi nu cred că şi i–a mai pus. De ce?

— Verificăm nişte fibre de covor găsite în camera tatălui tău, spuse el după ce făcu o pauză şi apoi întrebă: ați închiriat vreunul din voi vreo maşină cât ați fost aici?

— Da, eu. Îmi place să merg singur.

— Te–ai plimbat prin New Orleans?

— Foarte mult. În fiecare zi. Am închiriat o decapotabilă şi îmi plăcea foarte mult să merg în aer liber.

Informația putea fi verificată foarte uşor.

— Ariel te–a însoțit vreodată în aceste drumuri?

— O dată, cred. Poate de două ori. De ce?

— Te mai culci cu ea?

— Nu. De câteva săptămâni deja.

— Ce s–a întâmplat?

Josh îşi ridică privirea spre el şi apoi se uită în altă parte.

— Nu ştiu. S–a implicat atât de mult în conducerea acestei afaceri, încât nu prea mai pare să fie timp. Ori e obosită şi nervoasă. Ori mă enervez că varsă şi ea se înfurie. Acum când ştiu şi despre copil…

— Ce?

— Ei bine, nu cred că ar fi corect să fac dragoste cu ea în timp ce îmi poartă fratele vitreg.

Cassidy se aplecă puțin în față.

— Vezi ce ironie, Josh? Era corect să te culci cu soția tatălui tău când acesta mai era în viață, dar acum când el e mort şi ea e însărcinată cu copilul lui, ai început să eziți.

Josh deveni defensiv.

— Ce să fac, dacă asta simt.

— Bine, spuse Cassidy, lăsându–se pe spate. Deocamdată, hai să ne închipuim că s–a întâmplat aşa. Gata? Deci, Ariel a plecat de la tine, s–a dus în apartamentul pe care îl împărțea cu tatăl tău, l–a ucis cu o armă despre care nimeni nu ştia că există şi care nu a fost găsită, după care s–a întors pentru runda a doua în pat cu tine, presupunând în mod corect că aveai să constitui alibiul ei.

— Aşa văd eu lucrurile.

Cassidy plescăi din buze cu mirare.

— Ceea ce mă deranjează e că nu văd de ce îmi spui toate astea acum.

— Minciuna îmi tulbura conştiința.

— Conştiința? Repetă Cassidy sceptic. Josh deveni din nou defensiv.

— E adevărat că am comis un adulter. Recunosc că mi–am încornorat propriul tată, dar n–am chef să împart cu Ariel o condamnare pentru crimă.

Nehotărât, îşi muşcă buza de jos.

— Bine, e mai mult decât conştiința, domnule Cassidy. S–ar putea să nu mă credeți, dar mi–e frică de ea:

Cassidy începu să râdă. Iar Josh exclamă atunci:

— E adevărat! Ştiam şi înainte că era ambițioasă şi vicleană, dar acum a depăşit orice măsură. E nemiloasă. Rea. Nimic nu–i poate sta în cale. Dacă cineva o contrazice pentru cea mai neînsemnată problemă, îl concediază. Fără milă. Fără discuție. Pac, făcu el izbind cu pumnul în palmă. E înlăturat.

Se uită în jos la mâinile care îi tremurau.

— E ca şi cum aş fi fost orb. Sau poate eram atât de concentrat asupra tatei, încât abia acum am văzut–o pe Ariel aşa cum este cu adevărat. Cred că e în stare să facă orice ca să–şi apere interesele. Cred că e dezechilibrată. Primejdios de dezechilibrată.

Cassidy îl privi câtva timp îngândurat, după care se ridică dând de înțeles că întâlnirea luase sfârşit.

— Îți mulțumesc, Josh, îi spuse el întinzându–i mâna, pe care tânărul i–o strânse uluit.

— Asta–i tot? Am crezut că o să–mi pui milioane de întrebări.

— O să fie destul timp şi pentru asta. Deocamdată trebuie să mă pun pe treabă imediat, între timp, poartă–te normal cu mama ta vitregă, ocupă–te de ale tale ca de obicei. Nu face sau nu spune nimic care să îi dea de bănuit că ai fost la mine. Fă–o să creadă mai departe că am eliminat–o din rândul suspecților de câteva săptămâni, îi spuse el şi îl privi grav. Ştiu că nu ți–a fost uşor.

— Nu, nu mi–a fost. Timp de ani de zile, eu şi cu Ariel ne–am găsit refugiul unul în celălalt. Cred că aş putea spune că eram chiar dependenți unul de altul, împărțeam aceeaşi amărăciune şi ne bazăm unul pe altul pentru a o face suportabilă. Dar de când a murit el, nu am mai avut nevoie unul de altul pentru a cere o răzbunare lipsită de importanță. Ura pentru el era singurul lucru care.ne atrăgea unul față de celălalt. Cred că Ariel are probleme psihice serioase care îşi au originile în copilăria plină de lipsuri pe care a avut–o. Mă înfurii pe ea, dar mai mult mi–e tearnă de ea. Totuşi, adăugă el, clătinând din cap cu tristețe, nu o pot lăsa să scape dacă a comis o crimă.

— Josh, datorită faptului că legătura ta cu Ariel este veche, trebuie să ştiu – ai putea depune mărturie împotriva ei într–un proces?

Fără să ezite măcar o clipă, Josh răspunse:

— Da.

Se despărțiră. Abia plecă Josh din birou şi Cassidy îşi puse repede haina de la costum şi îşi îndreptă cravata. După ce îi lăsă lui Josh destul timp să iasă din clădire el luă liftul şi urcă un etaj mai sus, îndreptându–se spre biroul lui Anthony Crowder. Nici nu o ascultă pe secretară când aceasta îi spuse că şeful era foarte ocupat şi ceruse să nu fie deranjat. Cu o încredere pe care nu o

mai simțise de zile întregi, dădu buzna înăuntru neanunțat.

— Înainte să începi să țipi la mine, ascultă. Cred că ştiu cine l–a ucis pe Jackson Wilde.

Crowder lăsă jos stiloul.

— Ei bine?

— Fiul său.

Capitolul douăzeci şi doi

Cassidy îi repetă discuția avută cu Joshua Wilde practic cuvânt cu cuvânt. Când termină, Crowder încetă să mai bată darabana cu degetele în birou.

— Sunt derutat. Ai spus că tu crezi că fiul este ucigaşul, dar el susține că e văduva.

— Din răzbunare. Un laş se răzbună aruncând vina pe altcineva şi despre Josh nu se prea poate spune altceva.

— Atunci cum de a avut curajul să–şi omoare tatăl?

— *L–a p*rins pe Wilde când era cel mai vulnerabil. Gol. Întins pe spate. Poate chiar dormind. Josh ştia obiceiurile tatălui său, ştia, deci, când să atace. Ceea ce ar fi perfect valabil şi pentru Ariel, murmură Cassidy. Oricum, Josh l–a împuşcat în testicule ca să ne deruteze pe noi, să ne facă să credem că o femeie l–a ucis. Chiar mi–a amintit acest lucru când ne–am văzut atunci.

Crowder îşi împreună mâinile pline sub bărbie şi se gândi o clipă.

— De ce ar fi vrut Josh să–şi omoare tatăl? Din gelozie?

— Posibil. Dacă acel copil este al tatălui său, cum susține ea. Dar cred că a avut un motiv mult mai serios.

— Mai serios decât gelozia? Banii?

— Nu în mod direct. Fără îndoială că Josh ar fi vrut să preia jeonducerea afacerii când tatăl lui avea să nu mai fie. Îşi imagina

că era succesor legal la lumina reflectoarelor. Pentru un tânăr care a fost ucenicul tatălui său, care a trăit totdeauna în uriaşa umbră a acestuia, asta ar fi o ambiție foarte normală.

— În schimb, Ariel este cea care deține puterea.

— Cu amândouă mâinile. Şi, ca şi înainte, Josh este undeva în spate, tot pe pianul doi. Dar lăsând la o parte motivul reprezentat de afacere, ar mai fi şi cel personal.

— Adică?

— Josh a recunoscut că Jackson Wilde era un tiran care îi chinuia psihic pe amândoi. Toată viața lui de adult a fost țapul ispăşitor al lui Jackson. Până când s–a săturat. Aşa că şi–a adunat puținul curaj şi s–a descotorosit de bătrân, ca acum mama lui vitregă şi amanta să îl pună în umbră.

— A înlocuit un despot cu altul.

— Exact. Şi ca să scape de ea, spune că ea este criminalul. Sau poate că… zise el, dar acum că deschisese un nou canal de gândire, îi veniră în minte şi alte posibilități. Poate că au plănuit amândoi să–l omoare pe Jackson şi, din motivele pe care ți le–am expus, Josh s–a transformat în luda.

— Pare credibil oricum. Ai discutat cu Glenn?

— Nu încă, dar o să se umfle în pene. El tot timpul a spus că ucigaşul este ori Ariel, ori Josh. O să vrea să–i pună la microscop şi să–i testeze până o să–i ştim pe toate fetele. Aş vrea să pun pe cineva pe urmele lor.

— Comisarul o să turbeze dacă îi mai ceri oameni.

— Mă ai doar până la sfârşitul săptămânii, Tony. Joacă cinstit. Ajută–ne şi discută cu comisarul!

Cassidy se întoarse în biroul său simțindu–se ca şi cum nişte baterii interioare îi fuseseră reîncărcate. Pentru prima oară după atâtea zile, adrenalină îi curgea prin vene. Avea un țel şi un nou plan de atac. Avea să se țină de el până când epuiza toate posibilitățile şi pe sine.

Mai întâi dădu câteva telefoane.

La primul nici nu fu nevoie să se prezinte. Nu întrebă decât:

— Îi mai dai informații reporterului aceluia de la televiziune?

Sistemul de informații era cu două sensuri. Procuratura folosea aceleaşi surse ca şi presa, uneori transmițând informații care, ca un pistol cu gloanțe oarbe, conțineau jumătăți de fapte şi insinuări care, în mod intenționat, induceau în eroare.

— Am avut o discuție lungă şi confidențială cu Joshua Wilde în după–amiaza aceasta, după care a părăsit biroul părând furios şi tulburat. Atât deocamdată, spuse el.

Apoi puse pe cineva să verifice toate agențiile din oraş care închiriau maşini.

— Găseşte–o pe cea care i–a închiriat o maşină lui Joshua Wilde în săptămâna când s–a comis crima. Vreau să ştiu marca şi modelul maşinii, kilometrajul şi în ce stare era când a adus–o înapoi. Dacă a fost un Chrysler cu covoraş albastru, vreau să fie căutată peste tot şi adusă imediat la laboratorul poliției. Mulțumesc.

Poate că băieții de la laborator aveau să găsească vreo picătură de sânge închegat care să se dovedească a fi fost al lui Jackson Wilde şi atunci – ura! — Ar fi avut un suspect în toată regula.

— Asta va fi cea mai uşoară sarcină pe care ați avut–o vreodată, îi spuse Cassidy locotenentului căruia îi dăduse sarcina să conducă echipa de supraveghere pe care Crowder o obținuse de la comisar. Joshua şi Ariel sunt mai vizibili decât prostituatele de pe Bourbon Street, aşa că nu vă pot trage pe sfoară.

După ce termină cu toate acele treburi, Cassidy se lăsă pe spate în scaunul său şi oftă cu mai mult optimism. Ceva trebuia să iasă la iveală. O dovadă care nu fusese descoperită până atunci avea să îndrepte degetul acuzator fie spre Josh, fie spre Ariel şi nu spre Claire.

Încercase să nu se mai gândească la ea după ceartă de la *Rosesharon,* dar nu era cu putință, îi domina gândurile – cu trupul ei, cu felul ei dulce de a face dragoste şi cu acuzațiile ei furioase.

Nici dacă ar fi deschis dulapul sufletului lui şi ar fi găsit acolo un schelet zgâlțâindu–i cu putere oasele, tot n–ar fi avut mai multă rezonanță, îl acuzase de înşelăciune şi manipulare. Cândva ar fi putut fi adevărat. Ca avocat al apărării, apelase la orice mijloace necesare pentru obținerea unei achitări. Se folosise de gesturi teatrale, lacrimi, râsete, batjocură, orice i–ar fi putut face clienții să părăsească sala de judecată scăpați de orice acuzare.

Când avea procese de conştiință, îşi justifica acțiunile. Doar era de datoria lui să apere infractorii, nu? Chiar şi ticăloşii aveau dreptul la apărare. Cineva trebuia să pledeze pentru ei în fața judecătorului şi juraților, aşa că de ce să nu fi fost el acela? Nu îşi făcea decât datoria, îşi spunea el atunci.

Ştia că nu erau decât justificări. Existau modalități etice şi logice de a apăra un acuzat şi fără să facă apel la trucurile pe care el le folosise adesea pentru nimic altceva decât pentru a ieşi în evidență.

Uitați–vă la mine, deşteptul Robert Cassidy, băiatul minune care nu a urmat la o şcoală din Ivy League şi nu a absolvit dreptul la Harvard. S–a descurcat destul de bine pentru un băiat din Kentucky, nu?

Țelul lui era să câştige, nu să caute dreptate… până la acel caz pe care îl câştigase, numai că miza fusese mult prea mare. Când Claire îl acuzase de înşelătorie şi manipulare nici nu bănuia cât de aproape era de a avea dreptate în legătură cu el, aşa cum fusese odată. Dar cum nu mai era acum. Îi băga pe răufăcători la închisoare unde nu mai puteau face rău unor oameni nevinovați.

Cazul acesta nu făcea excepție. Avea să meargă până în pânzele albe pentru a se face dreptate indiferent cine avea să fie găsit vinovat de moartea lui Jackson Wilde.

Domnul să îl ajute dacă acea persoană se dovedea a fi Claire Laurent.

Dar nu avea să fie, îşi spuse el cu încăpățânare. Nicio femeie care era atât de fierbinte şi darnică în pat nu ar fi putut ucide cu

sânge rece. Nu îi atinsese numai buzele, sânii şi coapsele, ci şi sufletul. Dacă ar fi fost otrăvit, ar fi ştiut.

Dar, oricare ar fi fost părerea ei, nu se culcase cu ea pentru a descoperi dacă era vinovată sau nu. Totul fusese la fel de inevitabil ca mareea. Din ziua când se cunoscuseră, partea aceea a destinelor lor fusese pecetluită.

De cum avea să fie reabilitată, avea să se ducă la ea să îşi ceară scuze pentru faptul că o făcuse să treacă prin atâtea chinuri, în fond, nici nu I–ar fi putut respecta dacă nu îşi lua profesia de procuror public în mod cât se poate de serios. Şi, după ce aveau să îşi ceară scuze reciproc, aveau să facă dragoste din nou.

Acel gând îl tulbură fizic, readucându–l în prezent. Claire trebuia să se fi întors din Mississippi. Se uită la telefonul de pe birou simțindu–se tentat să o sune. Dar nu. Trebuia să mai fie încă furioasă. Mai bine îi lăsa câteva zile să se liniştească.

Între timp, el avea să facă cercetări, căutând elementul care lipsea pentru confirmarea vinovăției altei persoane şi absolvirea lui Claire.

Ea era nevinovată.

Claire se încruntă văzând câtă corespondență nedesfăcută o aştepta pe birou. Facturi de plătit, note de sortat şi un amenințător plic de la Servjciul Administrației Financiare de deschis. Nu avea energia de a se ocupa de toate acele hârtii şi dădea vina pe călătorie. Lucrase foarte mult, cu un program rigid, într–o căldură sufocantă. Avea nevoie de câteva binemeritate zile de odihnă înainte să se reapuce de treabă. Apoi îşi dădu seama că numai câteva zile de odihnă nu rezolvau nimic.

Alungă ocol gând deprimant şi se sili să se ocupe de teancul de hârtii de pe birou. Pe lângă ele mai erau tei numere recente ale ziarului. Potrivit unei surse anonime dar demne de încredere, procurorul adjunct Cassidy îşi reîndreptă cercetările asupra lui Ariel şi Joshua Wilde.

Numele lui tipărit negru pe alb îi atrase atenția şi îl privi până

pierdu orice noțiune a timpului şi, cu siguranță că ar mai fi stat să se uite şi să îşi amintească, dacă mama ei nu ar fi întrerupt– o apărând în uşă cu o tavă în mână.

— Nu vrei nişte ceai, Claire Louise? Pari atât de obosită în ultima vreme, încât m–am gândit că ar putea să te refacă.

— Îți mulțumesc, mama. Sună minunat. Dar numai dacă stai şi tu cu mine.

— Speram să spui asta.

Claire zâmbi şi, luând unul din ziare cu ea, se duse în partea unde stătuse prima dată de vorbă cu Cassidy. Părea că tot ce spunea sau făcea îi amintea de el. Nu îi plăcea puterea pe care o avea asupra gândurilor ei. Nu sunase şi nu dăduse niciun alt semn din dimineața aceea când plecase de la Rosesharon, fără să spună măcar la revedere. Nu ştia dacă să se simtă uşurată, cu inima zdrobită, insultată sau câte puțin din toate.

Gândindu–se la el îşi amintea de fiecare emoție pe care o cunoscuse; unele erau încântătoare, altele deosebit de triste. Se trezea uneori zâmbind cu sfială, ca în clipa următoare să fie gata să plângă. De când cei de la asistența socială o luaseră din casa mătuşii Laurel, nimeni nu mai avusese atâta putere asupra ei.

Mary Catherine puse tava de argint pe măsuța de cafea, îi dădu apoi lui Claire un şervet brodat de mână şi turnă pentru amândouă un ceai parfumat dintr–un ceainic de porțelan.

Vorbiră despre tot felul de lucruri lipsite de importanță, sorbind din ceşti şi ciugulind prăjiturele pe care Mary Catherine şi Harry le copseseră în dimineața aceea. Claire observă o roşeață sănătoasă în obrajii mamei, care nu mai existase de mulți ani. Ochii îi erau limpezi şi animați. Nu mai conțineau pustietatea aceea care totdeauna o alarmase, chiar şi copil fiind, pentru că o recunoştea ca vestitoare a crizelor. Mary Catherine părea mult mai conştientă de ce întâmpla în jurul ei. Din câte ştia Claire, nu mai avusese o rătăcire de când îi luase stiloul lui Cassidy.

Ca şi cum i–ar fi citit gândurile, ea îi spuse:

— Văd că te uiți pe ziare. Scrie că domnul Cassidy bănuieşte acum că fiul sau văduva lui Jackson Wilde l–au ucis pe acesta. Nu e o prostie?

— Prostie?

— Nu ei au făcut–o. Şi nici nu–mi vine să cred că domnul Cassidy poate să aibă această părere.

— De unde ştii că nu au făcut–o ei, mama? Ignorând întrebarea, Mary Catherine îi puse alta:

— Şi de ce stau oamenii aceia iar în fața clădirii? Discipolii lui Wilde începuseră iar să demonstreze în fața *Mătăsii franțuzeşti,* de la întoarcerea ei în oraş.

— Aş vrea să plece, spuse Mary Catherine, ofensată. Ne e foarte greu, mie şi lui Harry, să ieşim dimineața la piață. Mie îmi plac ieşirile, dar faptul că sunt nevoită să trec prin mulțimea aceea le strică farmecul.

În mintea lui Mary Catherine, imposibilitatea de a ajunge la Piața Franceză fără probleme era mult mai îngrijorătoare decât faptul că fiica ei fusese acuzată de crimă. Dar acest lucru o deranja pe Claire mai puțin decât afirmațiile anterioare ale mamei sale.

— Demonstranții sunt o problemă temporară, mama. După ce vor aresta pe cineva pentru asasinarea reverendului Wilde, se vor risipi.

— O să se mai întoarcă vreodată?

O clipă lui Claire i se opri inima în loc, crezând că se referise la Jackson Wilde.

— Cine, mama? Întrebă ea răguşită.

— Domnul Cassidy.

Claire se relaxa răsuflând uşurată.

— Nu ştiu. De ce?

Deodată apărură lacrimi în ochii lui Mary Catherine şi buza de jos începu să îi tremure.

— Speram atât de mult că atunci când o să te îndrăgosteşti,

iubitul tău n–o să te dezamăgească aşa cum mi–a făcut al meu mie!

Scoase o batistă cu monogramă din buzunarul fustei. Era atât de fină, încât părea să fi fost toarsă, nu ţesută şi mirosea ca pliculeţele cu parfum de trandafiri pe care le ţinea în sertarele biroului.

Claire îi acoperi mâna cu care se ştergea la ochi.

— Nu plânge, mama. Nu a fost niciodată… aşa… cu domnul Cassidy şi cu mine.

— Ah, făcu ea uşor dezamăgită. Credeam că a fost. Speram, îmi place foarte mult. E un tânăr atât de frumos şi ştie cum să se poarte cu o doamnă.

Ah, da, îşi spuse Claire, e frumos, îi revăzu în minte chipul întunecat şi cuprins de pasiune, buzele mângâindu–i sânii senzual, pieptul păros şi gol. Şi cu siguranţă ştia cum să se poarte cu o doamnă, mai ales în pat. Un act de iubire atât de perfect nu putea fi decât calculat, nu?

Alungă acest gând. Era prea dureros. Era atât de fără speranţă îndrăgostită de Cassidy, cuvântul cheie fiind „fără speranţă”, pentru că nu puteau avea niciun fel de viitor împreună. Chiar dacă. Nu s–ar fi aflat pe poziţii opuse în investigarea acelui caz, el reprezenta sistemul de care ea se temea şi pe care îl ura. Oricât de mult l–ar fi iubit pe Cassidy omul, nu credea că ar fi putut avea vreodată încredere absolută în Cassidy procurorul.

Îi întinse mamei ei ceaşca.

— Mai pune–mi puţin ceai, te rog, mama. Nimeni nu–l face mai bun ca tine.

Claire îndreptă discuţia spre subiecte mai puţin tulburătoare şi după o jumătate de oră, Mary Catherine se retrase cu tava, lăsând–o din nou singură, răsfoind ziarele.

Joshua Wilde negă cu vehemenţă că ar fi avut vreo legătură cu asasinarea tatălui său. Ariel îl acuză pe Cassidy că îi implica pe ei numai ca să–şi ascundă propria incapacitate şi mai sugera că, din

motive personale, el acoperea cel mai probabil suspect. Refuzase, însă, să divulge numele suspectului, chiar şi atunci când fusese întrebată în mod direct dacă era vorba de Claire Laurent. Dar acel refuz al ei nu făcea decât să confirme insinuarea.

Claire era, bineînțeles, bucuroasă că nu mai era principalul suspect al lui Cassidy, dar nu îşi putea permite să se culce pe o ureche. Se afla temporar în ochiul uraganului, dar mai trebuia să aştepte cea de–a doua jumătate a furtunii, care avea să fie poate mult mai aprigă. Dacă Joshua Wilde devenea nervos din cauza acuzațiilor lui Cassidy, cine ştie ce ar fi putut spune sau face pentru a scăpa de presiune. Şi, în loc de un duşman, atunci ea avea să aibă doi.

Cufundată în astfel de gânduri, tresări violent când sună telefonul de–lângă cotul ei, dar nu răspunse decât la al treilea apel.

— Alo?

— Claire, tu eşti?

— Andre? *Bonsoir.* Mă bucur că te aud. Ce mai faci?

— Bine, bine, foarte bine. Adică nu prea… zise el şi făcu o pauză. Sunt teribil de îngrijorat în legătură cu Yasmine.

Claire se încruntă înțelegându–i foarte bine îngrijorarea. De când se despărțise de iubitul ei, Yasmine se comportase foarte ciudat. Claire nu putea spune exact, dar ceva nu era în regulă. Aparent, Yasmine era aceeaşi, în timpul lucrului la Rosesharon, glumise cu echipa, se înțepase cu Leon şi se ocupase de fiecare fotografie cu imaginație şi fler ca întotdeauna. Numai că entuziasmul şi râsul sunau fals.

Odată ce terminaseră în Mississippi, Claire se aşteptase ca ea să îi însoțească pe ceilalți la New York, unde urmau să se facă şi restul de fotografii într–un studio. Dar Yasmine se întorsese cu ea la New Orleans. Şi, de cum ajunsese la *Mătasea franțuzească,* renunțase să se mai prefacă, devenind mohorâtă şi tăcută.

Yasmine nu spuse nimic despre completarea catalogului. Claire era îngrijorată în privința afacerii, dar din moment ce termenul de

tipărire era peste câteva săptămâni, o lăsă deocamdată în pace. Yasmine stătea în camera ei toată ziua, în fiecare zi, iar seara ieşea şi–nu se mai întorcea până spre dimineață. Nu spunea niciodată unde se ducea şi nici nu o invita pe Claire să o însoțească.

Claire bănuia că spiona prin apropierea casei congresmanului Petrie sau că încerca să îl vadă. Se simțea tentată să o prevină în legătură cu acel comportament de adolescentă, dar Yasmine nu arăta că ar fi dorit să stea de vorbă. De fapt, făcea totul ca să descurajeze acest lucru. Se încuia în camera ei şi nu lua masa cu Mary Catherine şi cu Claire.

Cealaltă Yasmine se înconjura de oameni, situându–se mereu în mijlocul admiratorilor şi bucurându–se de atenția lor. În mod normal, nu îi plăcea să stea singură, aşa că acea schimbare în comportament era, într–adevăr, tulburătoare. Claire îi respectase dorința de singurătate, aceasta fiind metoda pe care Yasmine o alesese pentru a– şi vindecă inima zdrobită. Dar poate că venise timpul să intervină.

Se părea că şi Andre era preocupat din această cauză.

— Ai văzut–o recent? Îl întrebă ea.

— Săptămâna trecută, când erați în Mississippi. A venit la hotel, a stat vreo *oră* şi apoi a plecat. Claire, tu ştii că eu nu divulg niciodată nimic, dar ştiind cât de. Apropiate sunteți voi două…

— Nu–ți pun la îndoială loialitatea, Andre, şi nici discreția. Amândouă mi–au fost de folos de atâtea ori. Stai liniştit, că nu o să te acuz de bârfă.

— Dacă aş fi crezut asta, nici n–aş fi sunat.

— Ceva te–a împins să o faci. Îți simt îngrijorarea în glas. Înțeleg că ai vorbit cu ea atunci?

Îi spuse despre discuția avută pe coridor şi cât de tulburată păruse să fie când plecase.

— Niciodată nu am văzut–o aşa. Era pur şi simplu înnebunită. Acum e bine?

Gândindu–se la dreptul la intimitate al lui Yasmine, Claire

spuse:

— În seara aceea s–a întâmplat ceva foarte supărător. Mi–a povestit totul a doua zi dimineață şi cred că asta a ajutat–o.

— S–a întors la New York?

— Nu, a rămas aici. Probabil pentru că e mai linişte, mai puțin haos. Cred că încearcă să pună lucrurile la punct înainte să se ducă acasă.

Alister Petrie e aici, îşi spuse Claire, amintindu–şi că îi văzuse fotografia pe prima pagină a ziarului de dimineață. Cu toate acestea, nu îi spuse lui Andre despre congresman. Dacă şi el ştia identitatea iubitului lui Yasmine era discret ca întotdeauna şi nu avea să îi aducă numele în discuție. Şi, cu riscul de a–l pune pe Andre într–o poziție de compromis, nici ea nu o făcu.

— Crezi că îşi revine din această… neplăcere? Întrebă el.

Era o întrebare dificilă. Deşi trăiau sub acelaşi acoperiş, Claire vorbea cu Yasmine mai puțin decât când aceasta se afla la New York de unde o suna de câteva ori pe săptămână pentru a trăncăni minute în şir. Astfel că răspunsul fu limitat:

— Nu pare să fie mai rău.

— Ah, ce bine, m–am liniştit, spuse el râzând uşor. Cred că nu e niciun secret pentru tine faptul că o prețuiesc foarte mult pe Yasmine.

— Nu, nu e niciun secret pentru mine, spuse Claire şi zâmbetul ei fu înlocuit imediat de o încruntare. Poate am lăsat–o prea mult în derivă. Cred că ar fi cazul să mai avem o discuție, aşa, ca între femei.

— Te rog să–mi spui dacă te pot ajuta cu ceva. Cu orice.

— Aşa o să fac.

— Claire, sper că… sper că nu eşti supărată pe mine. Ştii, în problema aceea cu domnul Cassidy…

— Las–o baltă, Andre. Te rog. Ai fost păcălit fără niciun fel de scrupule. Ca şi mine, adăugă ea încet. Nu–ți mai face griji.

Îl asigură că ar fi fost nevoie de mult mai mult decât de

manevrele lui Cassidy pentru ca îndelungata lor prietenie să fie afectată. Stabiliră să ia masa într–o seară foarte curând şi, la puțin timp după ce îşi luă la revedere şi închise, dădu un telefon.

Cassidy se apropie de polițistul care se afla pe urmele lui Joshua Wilde şi fără să arate că l–ar cunoaşte, îi ceru un foc.

— Nu ştiam că fumezi, spuse celălalt încet şi pe un ton confidențial, scoțând o brichetă din buzunar, care se aprinse ca un aruncător de flăcări în miniatură.

— M–am lăsat acum vreo doi ani, spuse Cassidy înecându–se cu fumul pe care îl inhala.

— Şi te iei din nou?

— Nu ți–am cerut decât un foc, nu? Ce naiba puteam să–ți mai cer? Să te f...?

Negrul subțire zâmbi uşor. Părul lung îi era strâns într–o coadă la spate, îi făcu cu ochiul lui Cassidy şi îl strânse puțin de umăr.

— Sunt cam scump. Crezi că poți să–ți permiți? Cassidy îi respinse mângâierea.

— Pupă–mă în fund.

— Ooh, sună nemaipomenit.

Evident că tânărul polițist, pe care Cassidy îl cunoştea ca fiind foarte corect, se distra acum pe seama lui. Era înalt, subțire şi arăta bine, aşa că se întâmpla des să fie trimis în Cartierul Francez. Cu insolență şi nonşalanță stătea rezemat de un stâlp pe o stradă vizavi de *Gumbo Shop* de pe St. Peter Street.

Raportase în microfonul ascuns sub reverul hainei de la costum că îl urmărise pe Josh până la renumitul restaurant. Cassidy, care era prea agitat pentru a mai sta fie în birou, fie singur în casă, se hotărâse să participe activ la urmărire.

— De când e acolo? Polițistul îşi privi Rolexul..

— De treizeci şi două de minute.

— La cină?

— Aşa s–ar părea.

Cassidy închise ochii puțin din cauza fumului care îi ieşea şerpuind de pe buze şi privi încordat prin ceața albastru–cenuşie, încercând să vadă ceva prin ferestrele restaurantului.

— Cât timp îi trebuie unei singure persoane să ia cina?

În rol, polițistul îl măsură pe Cassidy ca un prostituat care îşi cântăreşte cu privirea un posibil client. Adoptând şi limbajul potrivit rolului, zise:

— Hei, omule, ai fundu prea încordat. Dacă vrei să ne simțim bine, trebuie să te relaxezi.

Cassidy îi aruncă o privire încruntată şi fu cât pe aci să plece când îl văzu pe Josh apărând în uşa restaurantului. Se întoarse imediat cu spatele făcându–se că voia să cumpere din tricourile care erau agățate în fața prăvăliei de suveniruri. Uitându–se la Josh cu coada ochiului, văzu că era cât se poate de furios.

— Oho, şopti polițistul. Omul nostru e sictirit rău. Cu gândul tot la ce se întâmpla în spate, Cassidy se făcu din nou că se uită la un tricou pe care scria ceva cu litere sclipitoare. O vânzătoare asiatică se apropie zâmbind pentru a–şi prezenta mărfurile.

— Nu, mulțumesc. Mă uit doar.

— Ar fi trebuit să–mi dau seama, murmură polițistul. Numai aşa ceva ar putea supăra un bărbat aşa tare.

— O femeie? Întrebă Cassidy întorcându–se să privească spre restaurant, dar răsucindu–se imediat. La dracu'! Exclamă el încet, dar cu sete.

— Poftim? Făcu asiatica zâmbitoare şi polițistul râse pe înfundate.

Femeia care ieşise cu Josh din restaurant nu se uită în jur. Îi spuse ceva, după care se întoarse şi se depărta pe trotuar. Josh păru o clipă că ar fi vrut să se ducă după ea, dar se răzgândi şi privi doar în urrrta ei. Degetele lui lungi de muzician se închiseră în pumni. Apoi, cu aerul unui profet ofensat, porni în direcția opusă.

Cassidy azvârli țigara şi se repezi la polițist.

— Am crezut că ai zis că e singur.

— Îmi strici acoperirea, omule, spuse el şi, zâmbind, puse o mână pe brațul lui Cassidy.

Cu o privire înfierbântată şi cu un zâmbet seducător, şopti:

— Era singur când a intrat. Probabil că s–au întâlnit înăuntru.

— Du–te după el, îi spuse Cassidy arătând cu bărbia spre Josh, care ajunsese deja la intersecția lui Royal Street.

— Tu te duci după tipă?

— Nu–i o tipă, spuse Cassidy coborând de pe trotuar şi traversând. E Claire Laurent.

Capitolul douăzeci şi trei

Claire rămase blocată când dădu colțul şi îl văzu pe Cassidy în uşa *Mătăsii franțuzeşti.* Era pentru prima oară când îl vedea după dimineața aceea când ieşise furtunos din dormitorul ei de la *Rosesharon.* Revederea lui atât de neaşteptată o făcu să–şi piardă suflarea şi inima îi sări din loc, dar rămase impasibilă şi încercă să pară netulburată când se apropie de el.

— Bună, Cassidy.

— Claire, spuse el salutând–o din cap. Frumoasă seară, nu?

Era transpirat şi părea să răsufle mai greu ca ea.

— E neobişnuit de cald. Toamna încă n–a venit la New Orleans.

El îşi şterse o picătură de sudoare care îi şirpia spre ochi.

— Exact. E cald şi lipicios ca o târfă ieftină sâmbătă seara.

Claire se înfurie.

— Nu apreciez deloc această comparație, domnule Cassidy.

— Ah, ne–am întors la „domnul" Cassidy.

Ea ar fi vrut să îi plesnească zâmbetul insinuant de pe chip, dar îi spuse înțepată:

— Vreau să intru.

Demonstranții se plimbau prin fața clădirii cântând încet şi ponderat *„înainte, luptători creştini”.* Claire spera să obosească odată şi să facă băşici la picioare.

Neobservată, se strecură pe uşa lăturalnică, dar înainte să o închidă, Cassidy o urmă înăuntru.

— Ce vrei? Îl întrebă ea neospitalieră. Cred că nu mai avem ce discuta despre vreme.

— Eram pe aproape, zise el nepăsător. Şi m–am gândit să trec să văd ce mai faci.

Ea observă că pieptul i se înălța şi se lăsa iute şi nu îşi recăpătase încă suflarea. Sub haina de la costum, cămaşa era umedă.

— Apreciez acest gest prietenesc, zise ea. Acum, dacă vrei să mă scuzi…

— Nu vrei să mergem să luăm o gustare undeva?

— Nu, mulțumesc. Am mâncat mai devreme cu mama.

— Ah, ai mâncat acasă în seara asta?

— Exact.

— Şi ai fost numai să te plimbi puțin?

— Am avut de lucru toată ziua şi simțeam nevoia să–mi dezmorțesc picioarele.

— Te–ai dus undeva în mod deosebit?

— Nu. Doar m–am plimbat, spuse ea şi ocolindu–l, încercă să îi deschidă uşa. Îmi pare rău, Cassidy, dar trebuie să mă duc sus să văd ce face mama. A trebuit s–o las singură…

Atunci el o apucă de umeri şi o împinse cu spatele în uşă.

— Ai lăsat–o singură ca să te poți duce la întâlnirea cu Joshua Wilde la *Gumbo Snop.*

Ea începuse deja să miroasă o capcană, dar tot fu uimită când fălcile acesteia se închiseseră atât de aproape. Căută o explicație logică, dar. Negăsind niciuna, îi răspunse cu un contraatac.

— M–ai urmărit? Poveştile din ziare nu aveau decât rolul de a

mă face să nu mai fiu prudentă?

— Nu tu erai urmărită, ci Josh. Închipuie–ți ce surprins am fost când am văzut cu cine se întâlnise.

— Dacă ai ştiut unde am fost şi cu cine, de ce ai mai jucat atâta teatru, Cassidy?

— Am luat–o pe alt drum şi am alergat încoace. Voiam să văd dacă–mi spui adevărul, dar, ca întotdeauna, m–ai mințit.

— Pentru că ştiam că n–ai să înțelegi.

— Ştiai că n–am să–ți mai înghit minciunile, spuse el şi apropiindu–se adăugă mai încet: dar pune–mă la încercare, Claire. Când l–ai cunoscut prima oară pe Joshua Wilde?

— În seara asta.

— Şi vrei să cred porcăria asta?

— Ți–o jur! Am dat câteva telefoane astăzi după–amiază ca să aflu unde stă şi l–am rugat să ne întâlnim, iar el a fost de acord.

— De ce?

— Probabil pentru că era curios să o cunoască pe scandaloasa proprietară a *Mătăsii franțuzeşti.*

Cassidy clătină din cap.

— Am vrut să zic de ce ai dorit să te întâlneşti cu el? Ce puteați avea voi doi de discutat?

— I–am oferit bani.

— Bani? Repetă el surprins.

— Da. Pentru a o influența pe Ariel. L–am rugat să încerce să o convingă să înceteze să mai facă aluzii la mine şi la mama, să pună capăt demonstrațiilor astea, în general, să ajungem la o înțelegere privind toată porcăria asta. I–am spus că vreau să trăiesc şi să–mi văd de afaceri liniştită, indiferent cât m–ar costa acest lucru.

— Ai încercat să–l mituieşti? Asta vrei să spui?

— Stai prea aproape, murmură ea. Nu pot respira. Ochii lui, care o țintuiau pătrunzător, clipiră redevenind conştienți. Se uită în jos şi văzu cum încheieturile degetelor se albiseră strângându–i

umerii, cum trupul lui o lipise de uşă şi se dădu înapoi, lăsând mâinile să îi atârne în lături.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

— Dar n–ai scăpat. Spune mai departe..

— Ăsta–i esențialul. Ştiu că Jackson şi probabil şi Ariel şi Josh au primit bani de la publicații în schimbul imunității.

— De unde ştii?

— Dar e logic, nu? Unele publicații care ar fi trebuit să fie pe listă – pe lista neagră a lui Jackson Wilde,

Mătase franțuzească cum i–ai spus tu – nu erau. Ce zici de *Lickety Split* şi de *Hot Pants?* De ce să fie atacat un catalog de lenjerie şi nu aceste reviste porno? Trebuia, pentru că se asiguraseră că Wilde avea să îi lase în pace, spuse ea şi îl privi în ochi. Probabil că te–ai gândit şi tu la asta.

— Oamenii mei verifică, aşa e. Şi Josh ce–a spus?

— N–a recunoscut că tatăl lui lua mită, dar nici n–a negat acest lucru.

— De ce ai aşteptat până acum pentru a te gândi la această soluție? L–ai fi putut plăti pe Jackson de acum un an şi ai fi scăpat de toate problemele astea. L–ai abordat vreodată în acest sens?

— Nu. Numai sub forma ofertei de care ştii deja.

— Atunci, de ce acum, Claire?

— Pentru că m–am săturat, de asta, exclamă. Tu nu te–ai sătura? Ceea ce scrie pe pancartele ăstora mă face să par un monstru de depravare. Mama le citeşte şi o tulbură. Cei care le poartă îmi hărțuie angajatele când vin la lucru, îmi îngreunează activitatea creând blocări de trafic care ne împiedică să ne primim livrările sau să ne expediem mărfurile. O companie de transport ne–a amenințat deja că va majora taxele pentru că şoferii s–au plâns foarte mult.

Îşi dădu capul pe spate de parcă ar fi implorat cerul să o ajute.

— Luni de zile înainte că Jackson Wilde să fie ucis a fost ca un ghimpe în coastă şi acum, la câteva săptămâni după ce a murit,

continuă să fie tot aşa. Vreau ca spectrul lui să dispară din viața mea. Vreau să scap de el odată pentru totdeauna.

Îşi dădu seama deodată că nu îşi alesese bine cuvintele. Se uită repede la Cassidy, care o privea atent.

— Şi ucigându–l n–ai rezolvat asta.

— Nu asta am vrut să spun.

— Să mă fi înşelat eu, Claire? Cu tine să fi fost mână în mână Josh şi nu cu mama lui vitregă?

— Nu fi ridicol. L–am cunoscut pe Joshua Wilde pentru prima oară în seara asta.

— Minți, Claire.

— Nu mint!

Cassidy pufni în râs. Se depărta câțiva paşi, întoarse capul şi se uită la un vraf de cutii înainte să o privească din nou.

— Crede–mă măcar puțin. Te cunosc mult mai bine decât acum câteva săptămâni.

Toată tulburarea şi pasiunea care puseseră stăpânire pe ei în timpul furtunii de la *Rosesharon* îi învălui acum. Claire îşi feri prima privirea.

— Nu mint. M–am întâlnit cu Joshua Wilde în seara asta pentru a–i oferi un cec în schimbul liniştii.

— Aşa o fi. Dar ce–mi ascunzi?

— Nimic.

— Claire!

— Nimic!

Cassidy înjură înfundat.

— Bine, te cred. Cum a reacționat Josh?

— A luat foc.

— Te–a refuzat? Întrebă el nevenindu–i să creadă.

— Categoric. A zis că el nu jecmăneşte pe nimeni, spuse ea privindu–l calm. Eu una îl cred.

— Atunci eşti în minoritate, pentru că eu nu cred nimic. I–ai oferit lui Josh mită şi el te–a refuzat. Asta vrei să cred?

— Puțin îmi pasă ce crezi tu.

— Mai bine ți–ar păsa, Claire, pentru că eu cred că ascunzi adevăratul motiv pentru care te–ai întâlnit cu Joshua Wilde.

— Ce. Alt motiv aş fi putut avea?

— Nu ştiu, dar nu–mi vine să cred că i–ai oferit cuiva mită. În primul rândr eşti prea mândră. În al doilea rând, nu–ți pasă prea mult care e părerea publicului despre tine şi în ultimul rând, tu însăți mi–ai spus că aiureala asta e bună pentru afacerile tale şi Wilde nu ți le pune în pericol. Şi îmi vine şi mai greu să cred că Josh ar refuza o mită. În ambele cazuri, e suspect al naibii.

— Nu renunți niciodată, nu?

— Nu, nu pot. Sunt plătit ca să nu renunț.

— Dar ai putea fi forțat. Vei fi înlocuit. Oameni importanți îți cer capul pe tavă. Nici chiar mentorul tău, Anthony Crowder, nu te va mai apăra mult timp.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă el cu asprime.

— Încerci să scoți ceva din nimic. Nu eşti mai aproape de rezolvarea acestui caz decât erai a doua zi după crimă.

— Nu fi chiar atât de sigură.

— De un singur lucru sunt sigură. Nu fiul lui l–a ucis.

— Atunci mai rămâi tu, Claire, nu–i aşa? Spuse el şi plecă fără să spună măcar la revedere.

— Oh, Doamne. Pleacă şi lasă–mă–n pace.

— Deschide.

Uşa camerei de hotel se închise numai o clipă, pentru a putea fi scos lanțul, după care Josh o deschise.

— E târziu, mormăi el.

Cassidy intră şi aruncă o privire în jur. Patul era încă făcut, deşi cuvertura era puțin răvăşită.

— Nu te culcaseşi încă. Bănuiesc că n–o să dormi prea bine în seara asta, Josh. Ştiu că şi eu voi păți la fel.

Josh se trânti pe unul din cele două fotolii din cameră făcându–i semn lui Cassidy să stea şi el pe celălalt.

— Eşti un ticălos, domnule Cassidy. Am venit la dumneata de bunăvoie şi mi–am vărsat năduful împărtăşindu–ți ceva intim. Apoi, ştire de pe prima pagină. Ariel a fost teribil de furioasă şi nici nu–mi mai vorbeşte. De fapt, m–a şi concediat, în clipa când ziarele au apărut, luda Iscarioteanul, cel pe care îl vezi acum, a devenit legendă pentru *„Rugăciune şi ceasul proslăvirii”.* Cred că acum se aşteaptă să mă duc să mă spânzur.

— Pun pariu că această concediere a venit ca o lovitură.

Josh chicoti cu amărăciune.

— E cel mai bun lucru care mi s–a întâmplat vreodată. Poate o să–ți vină greu să crezi, dar îți jur pe Dumnezeu că e adevărat. Mă simt mai liber ca oricând.

— Ciudat. Nu prea arăți ca şi cum ai sta pe roze, spuse Cassidy. Ba mai mult, parcă ai fi fost aruncat într–un butoi cu rahat.

— Dumitale trebuie să–ți mulțumesc pentru asta. Cele mai recente poveşti din ziare susțin sus şi tare că aş putea fi suspectat din nou.

— Prin definiție, Josh, suspect înseamnă cineva ale cărui gesturi stârnesc suspiciune.

Josh ridică din umeri cu inocență.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, încercarea de a arunca vina asupra mamei vitrege, amantei tale.

— Credeam că fac bine.

— Conştiința? Îl întrebă el caustic.

— Nu voiam să intru la apă odată cu ea, ți–am spus asta.

— Bine, atunci explică–mi de ce te–ai întâlnit cu Claire Laurent astă–seară?

Josh îl fulgeră cu privirea.

— De unde ştii? Ai pus să fiu urmărit?

— Te–am văzut eu însumi când ieşeai de la *Gumbo Shop.*

— Tocmai treceai pe acolo? Întrebă Josh furios.

— Răspunde–mi.

Strigătul lui Cassidy potoli izbucnirea scurtă şi indignată a lui Josh, care căuta să privească în altă parte şi nu în ochii pătrunzători ai acestuia.

— Ea m–a sunat şi a aranjat întâlnirea, nu eu.

—Tu şi proprietara *Mătăsii franțuzeşti* alcătuiți o pereche foarte ciudată.

Josh se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin încăpere. Mişcările îi erau agitate şi lipsite de armonie.

— Aproape că mi–a căzut receptorul din mână când am auzit cine era la telefon.

— N–ai mai întâlnit–o niciodată până în seara asta?

— Bineînțeles că nu. După toate câte se întâmplă, ea era ultima persoană la care mă aşteptam să mă sune şi să mă invite să bem ceva.

Ca şi Claire, Josh mintea sau cel puțin ascundea adevărul. Cassidy continuă:

— O femeie de clasă.

— Aşa cred, zise Josh precaut.

— Păreai foarte supărat când ai ieşit din restaurant.

— Eram.

— Hai să nu ne mai ascundem după degete. Ce–a vrut?

— Nu are nimic de–a face cu asasinarea tatălui meu.

— Lasă–mă pe mine să hotărăsc asta.

Josh păru să se lupte cu sine câteva clipe, după care răbufni:

— Mi–a oferit un cec de douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru a înceta totul.

Cassidy fluieră uşor.

— Un preț destul de mărişor numai pentru a opri o demonstrație de protest.

— Totul. Demonstrațiile. Telefoanele de prost gust. Lucrurile pe care Ariel le spune ziarelor. Domnişoara Laurent vrea să înceteze totul şi nu pot spune că o condamn.

— Şi ce i–ai spus?

— Să–şi ia gândul. Ceea ce evident nu ştie ea, este faptul că eu n–am nicio influență asupra lui Ariel. De la moartea tatei, ea trage sforile, nu eu şi n–aş putea să o facă să tacă în niciun chip.

— Deci ai refuzat oferta lui Claire?

— L–am rupt cecul în două şi i l–am aruncat simbolic în față. I–am spus că nu aveam nicio legătură cu conducerea afacerii. Că n–am avut niciodată, că nici n–o să am. Eu doar cânt – am cântat – la pian. Atât. Asta am vrut să fac totdeauna. Eu nu fac politică. Nu am căutat să mă pun bine cu duşmanii tatei. Era în stare să o facă foarte bine şi singur. Dacă primea mită, era treaba lui. Eu nu vreau aşa ceva.

— Dar ai rămas fără slujbă. I–ai fi putut promite ceea ce voia să audă, luai cecul şi pe urmă râdeai tot drumul până la bancă.

Josh îi aruncă o privire rece şi ostilă.

— Eşti un ticălos, Cassidy. Ieşi afară.

— Nu chiar aşa repede. Ai stat acolo mai mult de jumătate de oră. Doar despre atât ați vorbit?

— Au fost multe momente de liniște penibilă.

— Ei, nu mai spune!

— Vorbesc serios.

— Dar imediat ce a spus ce dorea de fapt, n–a durat decât câteva minute. A luat cecul rupt, l–a pus înapoi în poşetă şi apoi a lăsat pe masă destui bani pentru ambele consumații. Când am ieşit, ne–am spus la revedere şi asta a fost tot.

— Ai stat puțin pe trotuar ca şi cum ai fi fost tentat să te duci după ea.

Josh îşi dădu la o parte şuvița de păr care îi căzuse pe frunte.

— Nu–mi amintesc.

— Eu da. Chiar foarte clar, spuse Cassidy aplecându–se în față. Te gândeai cumva să iei totuşi banii?

— Nu. Nu sunt nici criminal, nici hoț.

Cassidy ar fi vrut să îl ia de guler şi să îl scuture.

— E ceva ce nu–mi spui, Josh, şi m–am săturat să mă tot joc cu

tine. Ce–mi ascunzi?

Capitolul douăzeci şi patru

— Ea…

— Ce? … întrebă Cassidy.

— Nu ştiu, spuse Josh făcând o grimasă de frustrare. Dacă mă uitam după ea, aşa cum spui, o făceam pentru că nu eram numai furios, dar şi nedumerit..

— În legătură cu ce?

— Cu ea. Are ceva ciudat, ştii?

— Nu, nu ştiu. Explică–mi tu.

— Nu cred că o să pot.

— Încearcă.

— Era ca şi cum ar fi putut să vadă în mine, strigă el. Dar eu aveam senzația că o văd printr–un văl. Vorbeam aceeaşi limbă, dar cuvintele nu se potriveau cu mesajele pe care mi le transmiteau ochii ei. M–a dat peste cap.

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

De fapt, ştia perfect ce voia să spună Josh. De fiecare dată când fusese cu ea, în afară de clipele acelea când i se deschisese şi împărtise pasiunea cu el, se simțile total expus, în timp ce o parte esențială a ei rămânea mascată. Era ca şi cum ar fi privit chipul acoperit al unui adversar de scrimă. Ştiai cine e, dar nu îl puteai vedea clar.

— Ştiam că n–o să mă crezi, murmură Josh. De asta nici nu ți–am spus înainte.

Sperând să mai obțină vreo informație de la tânărul tulburat, Cassidy minți:

— Cred că–mi arunci toate balivernele astea ca să mă derutezi.

Josh înjură şi făcu un gest ca şi cum ar fi încercat să găsească nişte cuvinte care să îi exprime exact gândurile.

— N–am văzut–o niciodată pe femeia asta la faţă, dar aveam un sentiment ciudat că o cunoşteam. Sau, mai precis, că mă cunoştea. La naiba, nu ştiu. La tata veneau o mulţime de oameni. Poate că m–am lovit vreodată de ea şi numai subconştientul meu îşi aminteşte.

Se opri şi se întoarse spre Cassidy.

— Tocmai m–am gândit la ceva. Poate Claire Laurent a încercat aceeaşi tactică şi cu tata şi, când el a refuzat mită, ea l–a omorât. Nu ţi–a trecut şi dumitale prin minte?

Fără să răspundă, Cassidy se ridică şi se îndreptă spre uşă, unde se întoarse şi îi spuse pe un ton de ameninţare:

— Josh, dacă mă minţi cumva, vin din nou şi te fac praf. Apoi o să–ţi trag buza de jos peste cap şi o să ţi–o bag drept în fund.

Îndreptând spre el degetul arătător, adăugă:

— Te mai întreb o dată – ai mai cunoscut–o pe Claire Laurent până în seara asta? Josh înghiţi în sec vizibil.

— Nu. Jur pe mormântul mamei că nu.

Odată ajuns afară, Cassidy renunţă la aerul dur care era prea obositor de menţinut şi porni spre maşină. Oboseala puse stăpânire pe el puternic. Tot drumul până acasă, simţi durere şi fierbinţeală în ochi, enervându–l fiecare pereche de faruri care îi apăreau în faţă, dar ştia că de cum se va culca, ei se vor deschide şi vor rămâne aşa până în zori, când întreaga poveste avea să înceapă din nou.

Intră plictisit în living–room–ul neaerisit, se uită în trecere peste corespondenţă şi se duse apoi în dormitor. Când se văzu cât era de tras la faţă în oglinda de deasupra chiuvetei din baie, îşi dădu seama de ce se simţea sleit ca un alergător de maraton pe un drum care urcă. Claire nu minţise în seara aceea, dar aflase că ar mai fi putut avea un motiv ca să îl ucidă pe Jackson Wilde.

Cassidy o lăsase pe Claire foarte întoarsă pe dos. Muit timp după ce încuiase uşa în urma lui, rămăsese acolo, cu capul rezemat de metalul rece. Voise ca de întâlnirea cu Josh să nu afle absolut nimeni. De atunci încolo trebuia să fie şi mai atentă. Nu trebuia să mai facă încă o dată greşeala de a–l subestima pe domnul Cassidy. Resursele lui le întreceau în număr pe ale ei. Probabil că avea oameni simplu îmbrăcați care o urmăreau zi şi noapte.

Acest gând o enerva din mai multe motive. Mai întâi, pentru că îi era violată intimitatea. Apoi, pentru că, indiferent de noul curs al investigațiilor, ea şi oricine avea legătură cu *Mătasea franțuzească* erau încă suspectați. Dar, cel mai supărător lucru era că un bărbat cu care avusese relații intime avea o nemaipomenită autoritate asupra ei.

Superioritatea lui pângărea tandrețea şi dulceața iubirii lor, aşa cum un strat de flori ar fi culcat la pământ de paşii cuiva nepăsător şi insensibil. Florile rămâneau totuşi flori, însă frumusețea le fusese ireparabil afectată.

Cu acel gând deprimant, se dezlipi de uşă şi se duse spre lift. Când se apropie îl auzi coborând şi o zări pe Yasmine prin uşile metalice pliante.

— Bună, îi spuse ea încercând să imprime vocii mai multă vioiciune decât simțea.

Din păcate, nu se bucura văzând–o pe Yasmine, aceasta fiind o altă sursă de îngrijorare.

— Iar ieşi în seara asta?

— Da, puțin.

— Vrei puțină companie?. Mi–ar plăcea şi mie să mă plimb puțin. Aş putea să o chem pe Harry să stea cu mama.

Yasmine clătină din cap.

— Îmi pare rău, Claire, dar mi–am făcut alte planuri. Claire încercă eroic să îşi păstreze zâmbetul.

— Mă bucur să văd că ieşi iar. Începusem să–mi fac griji pentru

tine.

— N–ar fi trebuit. Totul se rezolvă.

— Bine. Ştiam eu că aşa se va întâmpla. Ai nevoie de maşina mea?

— Nu, mulțumesc, iau un taxi.

Cu riscul de a nu mai putea de curiozitate, Claire nu o întrebă nici unde se ducea, nici care îi erau planurile, iar felul cum era îmbrăcată nu îi dădea niciun indiciu. Purta o rochie simplă din mătase, a cărei culoare roşie îi dădea o strălucire deosebită. Părul i se uscase natural, înconjurându–i chipul cu onduleuri lucioase, ca abanosul. Discuri mari de aur îi erau prinse de urechi şi brățările nelipsite îi străluceau pe mâini. Arăta extraordinar de frumoasă şi Claire i–o spuse.

— Mulțumesc. Am vrut să arăt bine în seara asta.

— Chiar şi în cele mai proaste zile ale tale arăți bine, îi spuse Claire şi, ascultând de un impuls de moment, o îmbrățişa.

Yasmine îi întoarse îmbrățişarea.

— Îți mulțumesc pentru tot, Claire.

— Nu–i nevoie să–mi mulțumeşti. Ai trecut printr–o perioadă foarte dificilă.

— Dar tu mi–ai rămas alături când oricine altcineva mi–ar fi întors spatele.

— Niciodată n–aş face aşa ceva, poți să fii convinsă, spuse ea şi o strânse mai tare. Ai grijă în seara asta.

— Doar mă cunoşti, scumpo, spuse Yasmine şi desprinzându–se din îmbrățişare îi făcu semn cu ochiul. Totdeauna deasupra.

Claire râse. Aceasta era Yasmine. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Alister Petrie sunase să se împace. Numai aşa şi–ar fi explicat de ce se chinuise atât să arate bine.

— Să–mi fac griji dacă întârzii?

— Nu, nu mă aştepta. Pa. Cuplez eu sistemul de alarmă când ies.

— Mulțumesc. Pa.

Claire aşteptă până când o văzu ajungând la uşă. De acolo, Yasmine se întoarse şi îi făcu uşor cu mâna. Chiar şi de la distanța aceea, Claire îi auzi clinchetul brățărilor.

Sus, Claire trecu pe la Mary Catherine, pe care o găsi dormind liniştită, închizând cu grijă uşa dormitorului mamei ei, un miros de fum o făcu să încremenească.

Când renovase clădirea, plătise foarte mult pentru un sistem de stingere şi detectoare de fum, ştiind că un incendiu ar fi putut costa foarte mult, şi în marfă şi poate şi în vieți omeneşti. Dar chiar şi cu acele măsuri de siguranță, se temea teribil de foc.

Descoperi că mirosul venea din dormitorul lui Yasmine. Nu mai fusese acolo în ultima vreme, dar înainte să o rupă cu Alister, Yasmine rareori încuia uşa. Claire nu avea mustrări de conştiință dacă avea să deschidă să vadă de unde venea fumul.

Trecând pragul, avu un şoc puternic, în mod reflex îşi duse mâna la nas şi la gură şi se apropie şovăitoare de altarul improvizat care odată fusese o simplă noptieră.

Era înconjurat de lumânări care fumegau şi aruncau umbre tremurătoare pe pereți. Tot felul de plante şi uleiuri necunoscute erau împrăştiate pe suprafața noptierei, acestea fiind sursa unor mirosuri urâte din încăpere. Dar numai a unora.

În mijlocul altarului se afla un vas de lut plin cu ceea ce păreau a fi măruntaiele unui mic animal. Altădată, organele poate puteau fi desluşite, dar acum nu mai era decât o amestecătură. Mirosul o făcu pe Claire să îi vină să verse.

Sângele fusese picurat cu grijă pe suprafața noptierei pentru a alcătui desene simbolice. Mica efigie a lui Alister Petrie, păpuşa pe care o recunoscu ca fiind cea pe care i–o arătase Yaşmine, fusese decapitată şi castrată. Ca o suliță înfiptă în inimă, un ac se vedea străpungându–i mijlocul pieptului.

— Dumnezeule, gemu Claire dându–se înapoi din fața acelei privelişti îngrozitoare. Oh, Doamne, Yaşmine. Nu!

Imediat după ce Harry sosi la chemarea ei agitată, Claire dădu

fuga la maşină pornind spre zona exclusivă de pe malul lacului Ponchartrain, unde locuia congresmanul Alister Petrie cu soția şi copiii. Spera numai să nu ajungă prea târziu.

— Doriți să aştept? Întrebă şoferul de taxi sprijinindu–şi brațul pe spătarul scaunului şi uitându–se cu gura căscată la uluitoarea pasageră.

— Nu, mulțumesc, spuse Yaşmine dându–i o bancnotă de douăzeci de dolari. Păstrează restul.

— Mulțumesc, domnişoară. Apreciez foarte mult. La stați, vă cunosc de undeva? Adică, ar fi exclus? Nu sunteți celebră?

— Am fost manechin. Poate m–ai văzut prin reviste. El se lovi atunci peste frunte.

— Isuse! M–am gândit eu că trebuie să fiți dumneavoastră, spuse el apoi rânjind şi dezvelindu–şi dinții îngălbeniți de tutun în lumina slabă din maşină. Cine s–ar fi gândit că o să mergeți vreodată cu taxiul meu? Singură altă celebritate pe care am luat–o a fost doamna aia de la T.V. Julia şi nu mai ştiu cum. Aş fi foarte bucuros să vin să vă iau mai târziu. Să vă dau cartea mea de vizită, să mă sunați când aveți nevoie de maşină.

Yaşmine scutură din cap şi coborî.

— Mulțumesc.

— Eh, la revedere. A fost o adevărată plăcere. Băgă maşina în viteză, o salută şi porni. Yaşmine îl urmări depărtându–se. Zâmbea bucuroasă că îl făcuse să se simtă bine în ziua aceea. Avea să vorbească despre ea luni în şir, poate chiar ani, spunându–le tuturor că o dusese pe Yasmine cu maşina în seara când a devenit cu adevărat celebră.

— Succes, scumpule, şopti ea atunci în aerul nemişcat al serii.

Stând pe bordură, privi casa maiestuoasă de peste drum. Ar fi fost foarte frumoasă pentru o carte poştală. Chiar şi muşchiul spaniol de pe ramurile stejarilor era perfect aşezat.

Nu se vedea nici urmă. De sânge pe geamul din sufragerie, care acum era în întuneric. Probabil că îl spălaseră a doua zi după ce

plătise ea pentru „livrarea” găinii moarte. Trecuse în ziua aceea pe acolo ca să vadă cum stăteau lucrurile. Nici urmă însă din teroarea pe care sperase să o stârnească gestul ei în sufletul ticălosului.

Nu ştia ce era teroarea, încă.

Coborî de pe trotuar şi traversă. Căutând în poşeta mare de umăr, scoase revolverul. Deşi verificase de sute de ori în timpul acelei după–amieze în aşteptarea serii, mai verifică şi acum o dată. Era încărcat.

Porni pe aleea care despărțea pajiştea superbă din fața casei în două. Înainta cu paşi mari şi siguri, aşa cum o făcuse de atâtea ori pe estradele caselor de modă din lumea întreagă. New York, Paris, Milano. Nimeni nu mergea ca Yasmine. Pasul ei nu putea fi imitat. Multe încercaseră, dar niciuna nu reuşise să combine acea senzuală contramişeare a şoldurilor şi umerilor cu eleganța şi grația cu care o făcea ea.

Ezită numai puțin pe prima treaptă a scărilor care duceau pe verandă, după care se duse la uşă şi sună.

— Tată, am meci de fotbal sâmbătă. Crezi că la ăsta o să poți veni? O să fiu portar.

Alister Petrie se întinse peste colțul mesei din bucătărie şi îşi ciufuli fiul.

— O să încerc. Asta–i tot ce pot să–ți promit. O să încerc.

— Pfii, ar fi grozav, spuse băiețelul încântat.

De la incidentul cu găina moartă, care îi luase zece ani din viață, Alister se schimbase. Zile întregi trăise într–o teroare extraordinară, aventurându–se pe afară numai când era absolut necesar şi atunci numai sub paza gărzilor de corp pe care Belle insistase să le angajeze.

În timp ce îşi ținea discursurile electorale, genunchii îi tremurau de teama unui atentat. Noaptea, în vis, vedea un glonț venind spre el cu o viteză uluitoare şi străpungându–i fruntea, făcând să îi explodeze capul ca un pepene verde, întotdeauna ajungea să îşi vadă execuția, după care se trezea tremurând şi plângând.

Belle era totdeauna lângă el pentru a–i oferi mângâiere şi alinare, îşi strângea trupul lângă al ei şi ea îi şoptea că amanta lui îşi vărsase năduful cu gestul acela dezgustător şi sălbatic şi atâta tot.

Totuşi, nu uita nici să îl înţepe cu lucruri de genul: „Culegi ce–ai semănat, Alister". „Tot ce faci se întoarce împotriva ta". „Păcatele te ajung din urmă". Avea o întreagă varietate de zicale, toate cu implicaţii biblice.

Ca nişte cârlige de undiţă, îi rămâneau înfipte adânc sub piele. Avea să mai treacă mult timp până să îşi găsească din nou curajul să o înşele. Se învăţase minte. Dar când avea să o facă, avea să se asigure că persoana nu avea vreo înclinaţie pentru magie. Poate nu vătăma, dar îţi zăpăcea minţile îngrozitor.

Treptat, când se convinse că povestea cu găina moartă fusese un incident într–adevăr izolat şi toată răzbunarea kjî Yasmine, Alister începu să se relaxeze reluându–şi programul normal şi încărcat. Gărzile de corp au fost înjăturate. Dar fericirea, familială era un eject de lungă durată, îşi petrecea acasă cât putea mai mult timp. Îşi săruta amândoi copiii înainte de culcare şi în timpul zilei schimba cu fiecare câteva cuvinte în legătură cu un subiect anume.

Belle participa în campanie mai activ ca înainte. I Rareori se întâmpla să nu fie văzuţi împreună, îl ţinea foarte din scurt, dar el nici măcar o dată nu se plânsese, pentru că ea îşi ţinuse promisiunea şi nici nu îşi redusese, nici nu îşi suspendase contribuţiile la campanie care proveneau din propriile ei surse şi ale numeroasei sale familii.

Totuşi, nu mai mâncaseră în sufragerie din seara aceea.

Acum, familia Petrie era adunată în jurul mesei dintr–un colţ intim de lângă bucătărie. Nici Rockwell nu ar fi putut picta o scenă care să ilustreze mai bine armonia de familie. Ca desert avuseseră plăcintă cu mere. Aroma de scorţişoară şi aluat copt plutea prin toată încăperea puternic luminată. S–ar fi putut asemăna cu orice

familie din America – cu excepția menajerei în uniformă, care, la un semn subtil al lui Belle, începu să strângă masa şi să ducă vasele în maşina care urma să le spele.

— Tați?

— Da, draga mea? Spuse el îndreptându–şi atenția spre fetiță.

— Azi la şcoală am făcut un desen cu tine.

— Nu mai spune.

— Hmm. Când ții un discurs în fața drapelului american.

— I–auzi! Spuse el comunicativ. Păi, hai să–l vedem.

— Mami, mă scuzi? E în ghiozdan, sus la mine în cameră.

Belle zâmbi indulgentă.

— Bineînțeles, draga mea.

Cel mai mic membru al familiei Petrie se dădu jos de pe scaun şi o zbughi din bucătărie. Imediat ce ieşi pe uşile batante, se auzi soneria de la intrare.

— Deschid eu! Se auzi glasul subțire al fetiței. Adidaşii îi scârțâiră pe parchet, din când în când, zgomotul fiind înăbuşit de covoare.

Sună şi telefonul, la care răspunse menajera din bucătărie.

— Reşedința Petrie.

Auziră uşa de la intrare deschizându–se.

— Nu, spuse menajera în receptor. Aici nu locuieşte nimeni cu acest nume.

— Cine era? Întrebă Belle după ce menajera închise telefonul.

— Greşise numărul. Era o femeie isterică şi căuta pe cineva cu numele de Yasmine.

Alister se făcu alb ca varul şi sări în picioare.

— Yasmine?

Belle se uită la el. În acelaşi timp, acelaşi gând rece îi lovi pe amândoi. Belle spuse:

— Este…

— Da, zise Alister năpustindu–se pe uşa batantă.

— Ce este, mamă?

— Nimic, fiul meu.

— Arăți ciudat. Menajera întrebă şi ea:

— Doamnă Petrie, s–a întâmplat ceva?

— Nu fi proastă, izbucni Belle. Ce putea să se întâmple? Atunci auziră împuşcătura.

— Nu, nu închideți! Strigă Claire în receptorul telefonului public, dar când auzi tonul trânti receptori Ți–am spus să nu închizi!

Când se rătăcise într–o zonă total necunoscută, oprise la un telefon public pentru a suna la familia Petrie. Neştiind cum să îi avertizeze, formă cu neîndemânare numărul pe care i–l dăduse centralista, i se răspunsese de prima dată, dar fără îndoială că menajera, căreia îi transmisese propria isterie, bănuise că greşise numărul sau că îi ardea de glume proaste.

Introduse altă fisă şi formă din nou numărul. Acum era ocupat.

— Hai, te rog. Te rog.

Introduse din nou moneda şi încercă iar. De data aceasta sună de câteva ori şi nu răspunse nimeni. Gândindu–se că în grabă poate formase greşit, repetă întregul proces, dar suna încontinuu, fără să răspundă cineva.

Câteva clipe mai târziu auzi sirene apropiindu–se. Groaza îi strânse inima ca un pumn înfipt în piept.

— Ah, nu. Te rog, Doamne, nu.

Dar rugile ei nu au fost ascultate. Ambulanțele trecură pe lângă ea în viteză, cu luminile aprinse. Claire lăsă receptorul să cadă şi alergă la maşină luându–se după ele. Când ajunseră la destinație, coborî iute din maşină şi apucându–l de braț pe un vecin în pijama îl întrebă:

— A cui casă este asta?

— A congresmanului Petrie.

Polițiştii se răspândeau deja pe pajişte, iar medicii se grăbeau cu targă pe uşa deschisă. Claire îl dădu la o parte pe vecinul uluit şi se năpusti pe pajiştea în pantă. Un polițist încercă să o

oprească, dar ea îl ignoră.

— Prietena mea are nevoie de mine.

Ajunse fără suflare lângă scările care duceau spre verandă şi urcă repede spre mulțimea de oameni care se îngrămădiseră la intrare. Din casă se auzeau țipetele isterice ale unui copil, în spatele ei, polițiştii îi ordonau să se oprească.

Cele mai groaznice temeri i se confirmară, când văzu silueta acoperită care zăcea peste prag. Ajunsese prea târziu! Yasmine îl ucisese! O căută agitată pe Yasmine printre cei care se foiau în jur derutați şi mâhniți.

Deodată, Claire întâlni privirea lui Alister Petrie şi aproape că îi veni să râdă de uşurare. Părea amețit, dar era nevătămat.

Apoi văzu că era stropit de sânge proaspăt care nu era al lui şi – stătea într–o baltă de sânge care creştea din ce în ce mai mult alimentată de şuvoiul care curgea de sub sacul de plastic.

Claire îşi coborî din nou privirea asupra cadavrului şi văzu atârnând pe lângă sac ceva ce nu observase mai înainte – o mână frumoasă, lungă şi subțire, de culoarea cafelei cu lapte.

Şi în jurul ei străluceau brățări de aur.

Capitolul douăzeci şi cinci

Când ieşi de pe pistă, Claire fu pe moment orbită de blitz–uri şi camere de luat vederi. Cu un gest reflex, îşi apără ochii cu brațul. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde. În spatele ei mai erau şi alți pasageri care îi blocau acea cale de scăpare, iar în față o aşteptau o mulțime de reporteri şi fotografi.

La New York îndurase nebunia publicității cauzate de sinuciderea lui Yasmine. Se aşteptase la atenție din partea presei,

aşa că îşi luase inima în dinți şi, îi ținuse piept. Dar crezuse că până când avea să se întoarcă la New Orleans evenimentul îşi va pierde din noutate. Nu se pregătise pentru acel baraj şi pentru întrebările reporterilor care năvăliră spre ea în masă.

— Domnişoară Laurent, ce părere aveți despre implicarea lui Yasmine în…

— Declarațiile anterioare rămân valabile?

— Ce ştiți despre…

— Vă rog, spuse ea încercând să treacă printre ei, dar erau ca un şir solid de soldați înarmați cu aparate de fotografiat şi microfoane care nu se dădeau înapoi nici cu un centimetru fără să obțină o declarație. Prietena mea a fost evident foarte nefericită, spuse Claire atunci din spatele ochelarilor mari de soare şi încercând să îşi ferească fața de luminile orbitoare. Sunt îndurerată, dar contribuția.pe care mi–a adus–o mie personal şi industriei de modă îi va păstra vie memoria ani de–a rândul. Vă rog să mă scuzați.

După care porni cu stoicism prin aeroport refuzând să mai răspundă întrebărilor, în cele din urmă, unul din polițiştii aeroportului se oferi să îi aducă bagajul şi să o ajute să urce într–un taxi. Când ajunse la *Mătasea franțuzească,* fu întâmpinată nu numai de presă, dar şi de credincioşii adepți ai lui Jackson Wilde, care continuau să protesteze, îşi plăti în grabă taxiul şi intră în clădire. Fu bucuroasă să îşi vadă femeile la lucru, deşi păreau neobişnuit de grave. Câteva murmurară condoleanțe, pe care le primi cu grație, în lift, îşi scoase ochelarii şi îşi dădu cu puțin ruj, aranjându–se. Nu voia ca Mary Catherine să fie mai tulburată de sinuciderea lui Yasmine decât fusese deja. Când le urcase pe mama ei şi pe Harry într–un avion cu destinația New Orleans de la aeroportul *La Guardia,* imediat după înmormântare, Mary Catherine fusese nedumerită şi dezorientată. Claire fusese foarte îngrijorată pentru stabilitatea mintală a mamei ei şi disperată din cauza despărțirii, dar simțise că lui Mary Catherine avea să îi fie

mult mai bine într–un mediu cunoscut decât la New York, unde Claire nu îi putea acorda prea mult timp şi atenţie.

Silindu–se să zâmbească, deschise uşa principală a apartamentului şi intră.

— Mama, m–am întors!

Abia făcuse câţiva paşi când o văzu pe Mary Catherine în living–room, stând într–un colţ al canapelei şi suflându–şi nasul într–o batistă. Harry se afla lângă fereastră, rigidă şi fără să zâmbească, dezaprobatoare.

După aceea, Claire îşi îndreptă privirea spre Cassidy, care stătea lângă mama ei.

— Ce naiba cauţi aici?

— L–am spus că nu e o idee bună, dar a insistat să stea de vorbă cu ea.

— Îţi mulţumesc, Harry. Ştiu cât de convingător poate să fie domnul Cassidy.

Azvârlind pumnale din priviri, Claire se duse repede la canapea şi căzu în genunchi în faţa mamei ei.

— Mama, m–am întors. Nu te bucuri că mă vezi?

— Claire Louise?

— Da, mama?

— Vin după tine?

— Nu. Nimeni nu vine după mine.

— Nu vreau să te ia pe tine pentru ce–am făcut eu.

— Nu pot să mă ia. Nu mă duc nicăieri. Şi acum sunt acasă şi suntem împreună.

— Am încercat să fac cum e mai bine, spuse Mary Catherine printre mici sughiţuri. Zău că da. Întreab–o pe mătuşa Laurel. Numai că… adăugă ea şi îşi ridică mâna la tâmplă masând–o. Uneori mă mâhnesc atât de tare când mă gândesc la păcatul meu. Mama şi tata au fost atât de supăraţi pe mine când le–am spus de copil.

Claire o trase spre ea şi îi şopti:

— Nu–ți face griji, mama. Sunt aici acum şi o să am mereu grijă de tine.

O ținu până când se opri din plâns, după care zâmbi privindu–i chipul brăzdat de lacrimi.

— Ştii ce–aş vrea la cină? Nişte bame aşa cum ştii tu să le faci. Îmi faci puțin? Te rog.

— Rântaşul meu nu e la fel de bun ca al mătuşii Laurel, dar dacă ții neapărat… spuse Mary Catherine cu timiditate.

— Vreau neapărat, spuse ea şi îi făcu semn lui Harry. Ce-ar fi să începi de acum, ca să le laşi să fiarbă toată ziua? Hai, du–te cu Harry. O să te ajute şi ea, adăugă ea şi o ajută să se ridice.

Mary Catherine se întoarse şi îi întinse mâna lui Cassidy.

— Trebuie să plec acum, domnule Cassidy, dar îți mulțumesc atât de mult că ai venit. Adu–i şi pe părinții dumitale într–o după–amiază ca să bem puțin vin de Xeres, îi spuse ea şi el încuviință, după care Harry o conduse spre bucătărie.

— Dar n–am terminat să–i pun întrebări. Claire se întoarse spre el.

— Pe naiba! Cum ai îndrăznit să vii aici şi să o necăjeşti când eu eram plecată? Ce voiai de la ea?

— Aveam nişte întrebări să–i pun.

— La naiba cu întrebările tale.

— Ca procuror adjunct am dreptul…

— Dreptul? Repetă ea nevenindu–i să creadă. Am avut un deces în familie sau ai uitat?

— Îmi pare rău pentru Yasmine.

— Sunt convinsă. Un suspect mai puțin, nu?

— Nu eşti dreaptă. N–am avut de gând să o tulbur pe mama ta.

— Dar ai reuşit. Şi dacă o mai superi vreodată, te omor. Ea nu ştie să răspundă la afurisitele tale de întrebări.

— Dar tu ştii, spuse el. De aceea o să mergi cu mine în oraş.

— Pentru ce?

— O să–ți spun când o să ajungem, zise el şi o apucă strâns de

braț.

— Ai de gând să mă arestezi? Ce ai forțat–o pe mama să–ți spună?

— Spune–le la revedere, Claire, şi mergi liniştită, îi spuse el încet, dar cu fermitate. O altă scenă ar tulbura–o pe Mary Catherine şi mai mult.

În clipa aceea, Claire îl urî.

— Ticălosule.

— Ia–ți poşeta şi spune–le la revedere.

În acea confruntare, el era cu siguranță învingătorul şi, de dragul mamei ei, Claire nici nu încercă să opună rezistență. El ştia acest lucru şi îl folosea spre propriul avantaj, îl privi disprețuitor, greața fiind aproape palpabilă, în cele din urmă, spuse:

— Harry, mă duc puțin în oraş cu domnul Cassidy. La revedere, mama.

Ieşirea lor din clădire stârni rumoare printre reporteri şi demonstranți. Claire fu asaltată de o duzină de întrebări deodată:

— Domnişoara Laurent nu are nimic de comentat, le spuse Cassidy, nervos, reporterilor.

— Cassidy, ce crezi…

— Niciun comentariu.

— Credeți că ați găsit ucigaşul?

— Niciun comentariu.

Ignorând microfoanele strecurate sub nas, el o împinse pe Claire prin mulțime. Era epuizată, amețită şi derutată, aşa că se lăsa condusă cu docilitate, în fond, Cassidy era un adversar pe care îl cunoştea foarte bine.

În curând, datorită faptului că el mergea cu paşi mari, ieşiră din gloată. Doi polițişti în uniformă veniră imediat în urma lor şi porniră cu toții pe trotuar fără să piardă timpul.

— O s–o duc cu maşina mea, le spuse Cassidy polițiştilor.

— Am înțeles, domnule.

— Vă mulțumesc pentru sprijin.

— Am înțeles, domnule.

— Faceți tot posibilul să împrăştiați mulțimea şi supravegheați cu atenție locul.

— Am înțeles, domnule.

Polițiştii se retraseră apoi spre a–i executa instrucțiunile. Fără să încetinească, el o duse la maşină, care era ilegal parcată lângă bordură, îi deschise uşa din dreapta şi se dădu într–o parte pentru a–i face loc să urce. Prea obosită pentru a se război, ea se aşeză pe scaunul, însoțitorului.

— Cum de ai reuşit să faci în aşa fel ca înmormântarea să nu apară la televizor? O întrebă el după ce porniră.

— Am aranjat o înscenare. Un dric cu un sicriu fals i–a făcut pe toți oamenii presei să ajungă în New Jersey până să–şi dea seama ce se întâmpla, spuse ea atingând o brățară de aur pe care o purta la mână şi care fusese una din preferatele lui Yasmine.

Claire ştia că Yasmine ar fi dorit să o poarte ea.

— N–aş fi suportat ca înmormântarea ei să fie un carnaval la care să fie prezenți străini.

Trecuse mai mult de o săptămână de când fusese acasă la Alister Petrie şi îşi văzuse prietena zăcând moartă pe prag. În fața lui şi a fiicei lui, Yasmine se împuşcase prin spatele capului distrugându–şi complet şi aproape cu răzbunare frumosul chip. Yasmine era neîndoielnic moartă. Totuşi, existau momente când Claire aproape că uită acest lucru, după care realitatea cădea asupra ei ca o avalanşă de cărămizi.

Abia dacă avusese timp să o jelească. Zilele care se scurseseră de la sinucidere fuseseră încărcate de semnat hârtii, de făcut aranjamente, de pus la punct afacerile lui Yasmine, de ocolit presa, de răspuns la întrebări pentru care nu existau răspunsuri. Cum putea explica cineva de ce o femeie care aparent avea totul se distrusese într–un mod atât de grotesc?

Claire păstră secretele lui Yasmine pentru sine. Nu avea să îşi trădeze prietena nici măcar acum, când nimic nu mai conta.

Prietenilor comuni, care fuseseră şocaţi la aflarea veştii şi care ceruseră lămuriri, Claire le spusese doar că, în ultima vreme, Yasmine fusese extrem de nefericită, dar nu le dăduse amănunte în legătură cu eşuata ei poveste de dragoste şi nici cu dificultăţile ei financiare.

Din moment ce din familia ei nu mai rămăseseră decât câţiva veri răspândiţi pe Coasta de Est, de care ea nu fusese niciodată prea apropiată, responsabilitatea înmormântării căzuse în sarcina lui Claire. Cum Yasmine nu lăsase nicio instrucţiune, Claire îşi ascultase propriile instincte şi o incinerase. Slujba se ţinuse în linişte şi în prezenţa câtorva persoane. O urnă închisă într–un mausoleu era singurul lucru care mai rămăsese din prietena ei superbă, talentată şi plină de vitalitate care avusese o nemaipomenită poftă de viaţă până când se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit.

Aducându–şi aminte de Petrie, Claire îl întrebă pe Cassidy, care conducea în linişte:

— Ce face fetiţa lui Petrie, e bine?

— Din câte am citit, se descurcă. Mai are coşmare încă, după cum scria ieri în ziare, dar se află în îngrijirea unui psiholog de copii.

— Nu–mi vine să cred că Yasmine a putut să facă aşa ceva îngrozitor în faţa unui copil.

— Petrie era iubitul care o părăsise, nu?

— Ai ghicit.

— Am auzit că după aceea au găsit tot felul de chestii legate de magie în camera ei.

— Da.

— Şi am mai auzit că te–ai aflat şi tu la faţa locului, Claire.

— Am găsit altarul din camera ei. M–am gândit că voia să–i facă un rău lui. M–am dus după ea, dar am ajuns prea târziu.

— Doctoriţa Dupuis mi–a spus că n–ai vrut să pleci de lângă ea şi că i–ai însoţit trupul până la morgă.

— Era prietena mea.

— Eşti demnă de laudă.

— N–am nevoie de laudele tale.

— Eşti hotărâtă să mă îndepărtezi, nu?

— Am crezut că a fost clar chiar din ziua când ne–am cunoscut că nu vom putea fi prieteni.

Se priviră şi apoi se uitară repede în altă parte. După un timp, Claire spuse:

— Toate astea vor afecta campania lui Petrie. Ce are de gând să spună?

— N–ai citit?

— Nu. Am evitat intenționat să citesc orice despre sinucidere sau despre speculațiile cu privire la motivele pe care le–ar fi avut. Îmi făceau rău.

— Atunci nu–ți recomand niciun număr recent. Toate ziarele, de la *The New York Times* până La *Național Enquirer,* au câte o teorie.

— De asta mă şi temeam. Dă–mi o idee la ce să mă aştept.

— Că se droga.

— Bănuiam asta.

— Că avea o ură cu implicații rasiale față de Petrie.

— Yasmine era apolitică.

— Că era o amantă secretă căreia îi dăduse cu piciorul.

— Ceea ce sunt sigură că a negat.

— De fapt, n–a spus prea mult. Se ascunde după fustele nevesti–şi şi o lasă pe ea să vorbească. O tactică foarte bună, dacă stau să mă gândesc bine. Din moment ce soția se află atât de aproape de el, nu putea avea o relație clandestină, corect?

— Corect. Deci au creat impresia că Yasmine era nebună.

— Cam aşa ceva, spuse Cassidy parcând maşina în locul destinat lui lângă clădirea procuraturii.

— De ce m–ai adus aici? Îl întrebă Claire cu nemulțumire în glas. Am călătorit. Sunt obosită. Nu mă simt în stare să–ți răspund la întrebări. Şi sunt furioasă pe tine pentru că ai asaltat–o pe

mama. Şi pe urmă, credeam că nu mai e cazul. Nu te–a înlocuit Crowder încă?

— Nu din moment ce recent s–au mai descoperit unele lucruri.

— Felicitările mele. Dar ce ar putea avea aceste recente descoperiri cu mine? Eu nici măcar n–am fost aici.

Se întoarse spre ea punându–şi brațul pe spătarul scaunului ei.

— Am efectuat o verificare de rutină a glonțului care a ucis–o pe Yasmine şi avea aceleaşi semne ca acelea care l–au ucis pe Jackson Wilde. Toate au fost trase cu revolverul de calibrul 38 care a fost luat din mâna încleştată de moarte a lui Yasmine.

Capitolul douăzeci şi şase

Andre Philippi îşi curăța unghiile cu o perie şi cu săpun lichid. De când se trezise în dimineața aceea, era pentru a cincea oară când făcea acest lucru cu atâta meticulozitate. Atunci când fu satisfăcut de curățenia mâinilor – temporar – le clăti cu o apă atât de fierbinte încât abia o putea suporta şi apoi le şterse cu un prosop alb din lenjeria hotelului.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Hainele îi erau imaculate, fără o pată sau o cută. Garoafa roz de la butonieră era proaspătă şi umedă. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui. Ar fi trebuit să se simtă extraordinar, ca o maşină nouă şi strălucitoare expusă privirilor.

În schimb, se simțea în nesiguranță, speriat şi nefericit.

Ieşi din baie, stinse cu grijă lumina şi se întoarse în birou. Potrivit oricăror criterii, era excepțional de ordonat şi bine organizat. Dar lui Andre i se părea că era o dezordine cumplită. Pe birou erau grămezi de scrisori cărora trebuia să le acorde atenție, plus hârtii cu timpul când lucrase fiecare angajat şi chestionare

pentru clienți. Toată acea activitate care de obicei îi făcea plăcere, fusese neglijată după moartea lui Yasmine. Nu mai avusese chef să lucreze de când primise înfiorătoarea veste a sinuciderii ei. Cunoscându–i–se dragostea pentru munca lui, această nouă atitudine era echivalentă cu un sacrilegiu.

Când Claire îl sunase să îi spună de moartea lui Yasmine, el îi zisese că minte. Ideea că acea minunată ființă se distrusese într–un mod atât de oribil era prea cumplită pentru a i se putea da *crezare* şi prea dureroasă pentru a se putea gândi la ea. Îi aducea aminte de ziua când se întorsese de la şcoală şi o găsise pe frumoasa lui *maman* zăcând într–o cadă plină din care picura pe gresie apă călduță şi sânge cald.

Cele două femei pe care el le iubise şi le respectase mai mult decât orice altă creatură a Domnului preferaseră să moară în loc să trăiască. Nu numai că aleseseră o lume în care el nu era, dar nici nu se gândiseră măcar să îşi ia rămas bun de la el. Ca şi cum ar fi avut calități fizice, amărăciunea îi apăsă pieptul până când nu mai putea să respire fără să simtă o durere sfâşietoare în jurul inimii.

Refuzase să meargă la New York la înmormântarea de care se îngrijise Claire. Stătuse lângă mormântul lui *maman* până când acesta fusese închis, jurând că niciodată nu avea să mai recunoască finalitatea morții, până avea să moară el însuşi.

Pentru a putea face față sinuciderii lui Yasmine încercase să se consoleze cu tot felul de mărunțişuri.

„Prea multă frumusețe poate fi un blestem pentru cel care o posedă". „Faimă şi averea se plătesc scump".

Ba se gândise chiar la ceva ce spuseseră prietenii mamei lui când aceasta îşi luase viața. „Unii îngeri, îi spusese o persoană bine intenționată, sunt atât de frumoşi, încât Dumnezeu nu poate sta prea mult timp despărțit de ei. Le este predestinat să trăiască puțin chiar dinainte să se nască. Nerăbdători, ei se grăbesc adesea să se întoarcă pe un tărâm la fel de nepătat ca ei." Aşa cum se

obişnuia în New Orleans, avusese loc o paradă, cu o orchestră de muzică de jazz, prin tot Cartierul Francez, pentru a celebra trecerea mamei lui într–o lume demnă de ea.

Nu crezuse asemenea baliverne nici când fusese un adolescent care făcea eforturi să nu plângă deasupra trupului mamei lui şi nu credea nici acum, dar se simțea mai bine dacă se ruga. Ba se dusese şi la slujbă în fiecare zi pentru a se ruga pentru sufletul lui Yasmine.

De parcă moartea ei nu ar fi fost destul de chinuitoare pentru el, mai trebui să vadă şi cum era pângărită de presă. Acuzațiile care i se aduceau păreau extraordinar de nedrepte, mai ales că nu se mai putea apăra. Se uită la ziarul pe care îl azvârlise furios în coşul de hârtii de sub birou după ce citise titlurile acelea injurioase. Aiureli. Minciuni. Speculații fanteziste.

Dar procurorul adjunct Cassidy le credea.

Îl sunase pe Andre în dimineața aceea devreme. Dar, după ce citise titlurile din ziare, nu era surprins să îl audă, ba chiar se aşteptase la acest lucru. Abia aştepta să–şi poată exprima disprețul față de modul lipsit de respect în care era tratată Yasmine.

— Femeia a murit, domnule Cassidy, îi spusese el tăios. Iar dumneata te roteşti ca un vultur deasupra cadavrului ei. Modul în care îi chinui pe cei lipsiți de apărare este obscen, ruşinos şi oribil.

— Lasă asta, Andre, sunt un ticălos şi o recunosc. Din păcate, cei care plătesc impozite, deci inclusiv tu, mă plătesc să fiu un ticălos. Acum am să–ți pun o întrebare şi ai face bine să–mi spui adevărul, altfel mă–ntorc aici şi–ți tai floarea chiar de la rădăcină şi să nu crezi că mă refer la cea de la butonieră. A fost Yasmine la hotelul *Fairmont* în seara când a fost ucis Jackson Wilde?

— Limbajul dumitale este injurios. Mă gândesc să spun…

— A fost sau nu în afurisitul ăla de hotel? Strigase Cassidy în telefon.

Andre se adună, îşi trecu o palmă umedă peste cap şi spuse:

— Ai văzut registrele. Era cumva numele ei printre celelalte?

— Nu asta te–am întrebat.

— Nu am nimic altceva de spus.

— Bine, spusese Cassidy într–un mod conciliant şi pe un ton mai amical. Ştiu că Yasmine ți–era prietenă, îmi pare rău că a murit. Micul interval de timp în care am cunoscut–o a fost de ajuns ca să–i admir talentul. Era splendidă. Numai dacă o priveai era ca o experiență religioasă. Pământul întreg e mai puțin frumos de când ea nu mai e printre noi. Îți înțeleg sentimentele, sincer. Moartea ei a fost tragică şi prematură şi nu se pot face decât speculații în legătură cu motivul pentru care a ales să–şi curme viața. Dacă ai citit ziarele, continuase el, atunci ştii că unele din acele speculații nu au nicio bază, Yasmine nu se droga, nu milita pentru drepturile omului. Nu era nimic din ce s–a scris despre ea. Aşa că, dacă te încrezi în mine, Andre, o scuteşti de o mulțime de porcării de presă. Şi gândeşte–te ce va însemna asta şi pentru Claire.

— Nu–mi ațâța o prietenă împotriva celeilalte, domnule Cassidy.

— Nici nu încerc. Dar, dacă Yasmine a fost vinovată de uciderea lui Jackson Wilde, atunci Claire este nevinovată. Nu vrei să–i uşurezi situația?

— Nu, dacă asta înseamnă acuzarea unei alte prietene la fel de nevinovate, care este moartă şi nu se poate apăra.

— Vinovăția sau nevinovăția ei se va decide probabil în cadrul unui proces, spusese Cassidy, începând din nou să îşi piardă răbdarea Spune–mi numai dacă ai văzut–o pe Yasrnine în hotel în seara aceea.

— Ştii să vorbeşti foarte bine, domnule Cassidy, dar numai ca să tragi foloase. Este evident că nu există nimic împotriva lui Yasmine, şi, dacă e după mine, nici nu va exista. M–ai păcălit o dată. Prea mult. La revedere.

— Te pot cita, îl amenințase Cassidy.

— Fă ceea ce trebuie să faci. Răspunsurile mele vor rămâne

aceleaşi.

Aşa rămăseseră lucrurile. Andre aproape că se aşteptase la trupe de la primărie năvălind pe uşă cu o citație. Totuşi, nimic din ce ar fi făcut Cassidy nu l–ar fi speriat. Nici violența fizică nu i–ar fi clătinat hotărârea. Ideea că Yasmine l–ar fi putut ucide pe Jackson Wilde era ridicolă, nefondată şi neadevărată. De fapt, îşi spusese Andre ridicându–se pentru a se mai spăla o dată pe mâini, era imposibil.

— E imposibil.

Claire încercă să se împotrivească, dar Cassidy practic o târî înăuntru. Partea din față a clădirii era asediată de discipolii lui Jackson Wilde care se rugau. Simțeau miros de sânge cald, de data asta al lui Yasmine, deşi ea era deja moartă.

Fără îndoială că Ariel Wilde auzise zvonul că sinuciderea lui Yasmine şi asasinarea lui Jackson Wilde erau legate printr–un raport balistic şi nu pierduse nicio secundă pentru a–şi aduce adepții la frenezie spirituală. Cassidy îi spusese cu tristețe unuia din oamenii ei că ar fi fost bună la Pentagon. Era un strateg nemaipomenit, care ştia cum să lanseze un atac pregătit în grabă, dar foarte eficient. Mai avea şi sprijinul solid al adepților, care o venerau alături de Iisus, şi acest lucru nu îi plăcea lui Cassidy la teleevanghelism. Făcea celebrități mai mari din predicatori decât din divinități.

— Insinuezi că Yasmine l–a ucis pe Jackson Wilde? Îl întrebă Claire în timp ce Cassidy o împinse în lift şi apăsă pe butonul celui de–al doilea etaj.

— Ascultă, spuse el crispat, nici eu n–am crezut

Sandra Brown până n–am văzut rezultatele testului cu ochii mei.

— Dar trebuie să fie vreo greşeală. Cineva a făcut o greşeală îngrozitoare.

— L–am spus să verifice de câteva ori, Claire. Dovada nu se poate pune la îndoială. Gloanțele au fost trase cu aceeaşi armă. De

ce naiba nu mi–ai spus că Yasmine avea armă? Dacă ai fi făcut–o, prietena ta ar mai fi trăit acum.

Scoțând un sunet îndurerat, Claire se lipi de peretele liftului pentru a sta cât mai departe de el.

— Eşti un ticălos de o răutate nemaipomenită, Cassidy.

Uşile liftului se deschiseră.

— După tine, spuse el cu dulceață în glas, şi aşteptă până când ea, neavând de ales, ieşi. Pe aici. O să clarificăm totul odată pentru totdeauna.

Ajungând în biroul din colț, închise uşa în urma lor, îşi scoase haina şi îi arătă un fotoliu.

— Ar fi bine să te faci cât mai comodă, pentru că n–o să pleci de aici până nu ajungem la un rezultat.

— Ai întrebat–o pe mama dacă Yasmine l–ar fi putut ucide pe reverendul Wilde. De aceea era atât de supărată.

— Am întrebat–o dacă ştia că Yasmine avea armă, dacă a spus vreodată că l–ar ucide pe Wilde, chestii din astea, îți jur că m–am purtat cât se poate de atent, îi spuse el, dar Claire continua să se uite la el cu reproş. Nu mi–am făcut decât meseria, Claire.

— Ah, da, afurisita asta de meserie, spuse ea, dându–şi în spate o şuviță de păr.

Chiar şi pentru acel gest reflex păru să aibă nevoie de multă energie. Avea cearcăne şi părea să fie extrem de obosită.

— Pot cel puțin să sun să văd ce face?

El îi arătă telefonul, după care scoase capul pe uşă şi ceru să i se aducă două cafele. Până când un funcționar aduse două ceşti *Styrofoam* din care ieşea abur, Claire termină scurta ei convorbire.

— Bârnele sunt pe foc. Ele joacă gin şi mama câştiga. Zâmbetul ei ar fi fost potrivit pe chipul unei madone, care îşj priveşte pruncul adormit. Buzele îi păreau moi şi frumoase când zâmbea aşa, Cassidy încercă să nu se gândească la gustul lor.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Bea. O să–ți prindă bine.

Ea trase ceaşca mai aproape, dar nu o ridică. Se aşeză mai comod, picior peste picior, îşi împreună mâinile în poală şi apoi se uită la el.

— Ei? Începeți întrebările, domnule consilier.

— Nu face asta, Claire.

— Ce anume?

— Nu–mi îngreuna sarcina şi mai mult.

— Cred că lucrurile cu cât sunt mai dificile, cu atât îți plac mai mult.

El se aplecă puțin spre ea.

— Crezi că–mi face plăcere să–ți pun întrebări în legătură cu Yasmine, când ştiu cât de apropiate erați şi cât de distrusă trebuie să fii de sinuciderea ei?

— Dar asta nu te împiedică, totuşi, să o faci, nu? Vrei un vinovat pe care să–l arunci la lei.

El exclamă atunci lovind biroul cu palmele:

— Exact. Şi vreau să fie altcineva, oricine altcineva în afară de tine!

O clipă, îndelungată de tăcere se lăsă între ei. Ochii lui spuneau mai mult decât o făceau cuvintele, dar ea înțelese, aşa că îşi plecă privirea şi renunță la sfidare.

— Yasmine nu l–ar fi putut ucide pe Jackson Wilde, spuse ea încet. Sigur nu poți să crezi aşa ceva.

— De ce n–aş face–o?

— Nici măcar nu–l cunoştea personal. Ce motiv ar fi putut avea?

— Acelaşi ca şi tine. Voia să–i închidă gura. Îi punea în pericol existența şi avea o mulțime de necazuri cu creditorii. Am descoperit asta când am verificat contribuția aceea.

— Yasmine avea probleme financiare, dar Wilde nu a reprezentat niciodată un pericol pentru *Mătasea franțuzească.* Ea considera că era nemaipomenit de caraghios faptul că obiectul acuzațiilor lui nu numai că nu era înfrânat, dar era şi mai mult

propulsat. Prosperam datorită publicității pe care ne–o oferea şi asta o distra pe Yasmine. Oricum, dacă a avut sau nu motiv, asta nu contează. A fost la New York în seara aceea.

— Nu, n–a fost.

— Dar am luat–o de la aeroport a doua zi dimineață.

— Am verificat registrele liniilor aeriene, Claire. Cu câteva săptămâni în urmă. Ea nu a venit cu acea cursă de dimineață, ci în seara precedentă, deci cu mai mult de douăsprezece ore în urmă.

Claire îl privi cu neîncredere.

— De ce nu mi–ai spus?

— N–am văzut niciun motiv pentru a divulga secretul lui Yasmine. M–am gândit că a venit mai devreme pentru a se întâlni cu iubitul ei şi nu a vrut să ştii pentru că nu erai de acord cu relația ei. Era o problemă între două prietene şi eu nu voiam să fiu prins la mijloc. Dar acum minciuna ei a căpătat altă semnificație.

Se aşeză pe colțul biroului, privind–o.

— Claire, ai ştiut că Yasmine s–a aflat în seara aceea la New Orleans?

— Nu.

— Ți–a împrumutat maşina?

— Nu. Eu n–am văzut–o decât a doua zi dimineață.

— Ştiai că purta armă?

Ea şovăi. El crezu că se gândeşte să mintă şi răsuflă uşurat când îi răspunse:

— Da, ştiam că purta armă. Făcea acest lucru de când o cunoşteam, l–am spus de câteva ori să scape de ea.

— De ce nu mi–ai spus acest lucru mai înainte?

— Pentru că… Yasmine a spus că nu o mai găsea.

— Adică o pierduse?

— Pentru un timp, da. Apoi a apărut iar.

— Vrei să spui că a fost pierdută şi apoi deodată a reapărut?

Claire încuviință.

— O punea în bagaj ori de câte ori pleca, pentru ca la aeroport să nu i–o confişte. Zicea că probabil o uitase în vreun bagaj.

— Şi tot nu mi–ai spus?

— Lucrurile se pierd mereu, spuse ea cu iritare.

— Dar vorbim de o armă mortală, Claire. Deci, de ce nu mi–ai spus nimic despre arma lui Yasmine?

— Pentru că n–am crezut că e important.

— Asta–i o minciună.

— Bine! Strigă ea. Mi–era teamă să nu faci vreo legătură între afurisita aia de armă şi asasinarea lui Jackson Wilde.

— Este o legătură.

— Yasmine nu a folosit arma pentru a–l omorî pe Wilde.

— Cine a făcut–o?

— Nu Yasmine.

— Cine altcineva mai avea acces la ea?

— Nimeni, din câte ştiu eu.

— Tu aveai.

— N–am tras în viața mea cu o armă. Nu ştiu să o fac. Ți–am spus de nu ştiu câte ori.

— Şi de fiecare dată ai fi putut să minți.

— Nu mint.

— Cum a spus Yasmine că a pierdut arma?

— Habar n–am.

— Unde a pierdut–o?

— În bagaj, cred. Nu ştiu.

— Cât timp a lipsit?

— Vreo două–trei săptămâni. Nu sunt sigură.

— Şi cum a găsit–o iar?

— A zis că a reapărut pur şi simplu în poşeta ei.

— Claire…

— Nu ştiu!

— Cassidy?

Un bărbat bătu o dată scurt înainte să deschidă uşa. Sesizând

tensiunea, privi stânjenit spre Claire şi apoi din nou spre Cassidy.

— Crowder vrea să te vadă.

— Mă duc mai târziu.

În ciuda iritării lui Cassidy, tânărul insisită:

— Scuză–mă, dar domnul Crowder a spus acum. Şi a mai spus că va fi vai de fundul meu dacă nu te duc. E cu cineva îşi trebuie neapărat să fii şi tu acolo.

Capitolul douăzeci şi sapte

Şi înjurând pe înfundate, Cassidy îşi luă haina, în timp ce se îmbrăca spuse:

— Dacă Yasmine a fost în camera lui Wilde în seara aceea, a dus şi fibre din covorul maşinii tale.

— Îți repet pentru a nu ştiu câta oară că n–am văzut–o pe Yasmine în seara aceea. Eu mi–am folosit maşina, spuse Claire, şi apoi, cu capul plecat, ferindu–şi privirea, dar cu oțel în glas adăugă: n–am văzut–o pe Yasmine decât a doua zi dimineață, când am luat–o de a aeroport. Dacă a fost în New Orleans, mi–a ascuns, însă, în orice caz, nu s–a putut folosi de maşina mea.

— O să fac că întrevederea asta cu Crowder să fie cât mai scurtă. Să nu ieşi de aici, îi mai spuse el şi plecă.

În drum spre lift se întâlni cu Howard Glenn.

— Hei, Cassidy, la tine veneam.

— Ai găsit ceva?

— A apărut ceva foarte important pe listele alea.

— Mulțumesc, spuse Cassidy luând hârtiile pe care i le dădu Glenn, împăturindu–le de două ori şi apoi băgându–le în buzunarul de la piept. O să mă uit pe ele cât pot de repede. Acum tocmai mă duc la Crowder. Între timp, tu continuă.

Urcă în lift şi de cum ieşi nu se mai opri decât la marginea biroului lui Crowder.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tony, ce naiba era atât de important încât nu mai putea să suporte amânare? Tocmai o chestionam pe Claire Laurent. O apără pe Yasmine, dar cu cât scot mai mult de la ea, cu atât sunt mai convins că Yasmine l–a ucis pe Wilde.

— Despre asta voiam să vorbim şi noi cu tine. Amintindu–şi că tânărul menționase ceva despre faptul că mai era cineva în biroul lui Crowder, Cassidy îi urmări privirea. Alister Petrie stătea mulțumit într–un fotoliu din piele.

Lui Cassidy nu îi plăcuse niciodată Petrie, nici ca persoană, nici ca om de stat. Se afla în legislativ numai datorită faptului că avea relații politice importante. Familia lui era bine înfiptă în viața politică, dar nu la fel de bine ca aceea a soției sale. Cassidy îl considera un individ pompos, care, fără să aibă niciun merit, a avut destui bani pentru a–şi cumpăra un loc în Congres. Datorită faptului că terminase cu etica

Mătase franțuzească muncii, Cassidy nutrea pentru Petrie un dispreț, pe care cu greu şi–l putea ascunde.

— Salut, domnule congresman.

— Domnule Cassidy, îi răspunse acesta rece.

— La loc, Cassidy, spuse Crowder făcându–i brusc semn să stea jos.

Instinctele lui Cassidy sfârâiau ca nişte fire electrice expuse. Se punea ceva la cale şi, dacă intuiția lui nu îl înşela, era ceva ce nu avea să îi placă. Lui Tony Crowder îi fusese greu să îl privească în ochi, ceea ce era un semn rău.

— Îl voi lăsa pe domnul congresman Petrie să explice de ce a dorit să stea de vorbă cu noi, spuse Tony, tuşind stânjenit în pumn. Când o să auzi ce are de spus, o să–ți dai seama de importanță. Domnule congresman.

Petrie începu prin a spune:

— Am rămas uimit citind titlurile din ziarele de dimineață, domnule Cassidy.

— Este chiar uimitor. Dacă un tehnician nu ar fi fost atent, n–ar fi observat asemănările între rezultatele testului balistic făcut pe glonțul cu care s–a sinucis Yasmine şi cele pe care le făcuse recent asupra gloanțelor extrase din trupul lui Jackson Wilde. Spunea că nişte gloanțe străbătute în lungime de un şanț adânc nu se puteau uita, aşa că le–a comparat şi asta a fost. Aceeaşi armă. A tras cu ea numai ca să se convingă. Nu–i nicio greşeală.

— Trebuie să fie.

— Nu este.

— Cu toate acestea, investigația pe care ați început–o asupra unei posibile legături între sinuciderea lui Yasmine şi asasinarea lui Wilde trebuie să înceteze. Imediat.

Ordinul fusese dat într–un mod atât de pedant şi cu atâta aroganță, încât cea dintâi reacție a lui Cassidy a fost să râdă. Se uită la Tony Crowder, dar pe chipul acestuia nu se vedea nici urmă de zâmbet. Ba mai mult, părea la fel de aspru şi neînduplecat ca un totem sculptat în lemn de stejar.

— Ce naiba se petrece aici? Întrebă el şi se uită din nou la Petrie. De când îmi spui dumneata să opresc investigația?

— Yasmine nu l–a ucis pe Jackson Wilde.

— De unde ştii, mă rog?

— Pentru că a fost cu mine în seara aceea. Toată noaptea.

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Cassidy se întoarse din nou spre Tony cerându–i explicații din privire, dar procurorul îşi drese glasul stânjenit. Respectul lui Cassidy față de el scăzu puțin. Era destul de bătrân pentru a putea fi tatăl lui Petrie şi, totuşi, se ploconea în fața lui de parcă ar fi fost cine ştie ce prinț.

— Domnul congresman a venit la mine azi–dimineață şi a recunoscut de bunăvoie că a avut o… adică… dânsul şi Yasmine s–au aflat într– o anumită relație.

— Nu mai spune, zise Cassidy sarcastic. Ştiu absolut tot despre

această relație.

— Bănuiesc că domnişoara Laurent ți–a spus, zise Crowder.

— Exact.

— Atunci îți poți da seama cât de penibilă ar fi o investigație îndelungată şi amănunțită pentru domnul congresman Petrie şi familia sa.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să înceapă să calce în lături. Petrie se înfurie.

— Această situație penibilă este inutilă, domnule Cassidy, pentru că, aşa cum v–am mai spus, eu sunt alibiul lui Yasmine. A fost cu mine.

Cassidy îl privi batjocoritor.

— Şi dumneata ai de câştigat de pe urma sinuciderii ei, nu, Petrie? Ți–a–stropit pereții cu creierii ei pentru că eşti un mincinos. Ce s–a–ntâmplat de ai spus gata? Dispăruse noutatea? Sau ți se făcuse teamă că se apropie alegerile? Te–ai speriat că alegătorii dumitale albi n–or să–ți agreeze amanta neagră?

— Cassidy! Strigă Tony lovind cu pumnul în birou. Atunci Cassidy se ridică şi îşi îndreptă furia asupra lui Crowder:

— Este prima dovadă concretă pe care am descoperit–o de când am început investigarea acestui caz. Chiar crezi că o să–i dau cu piciorul pentru că s–ar putea afla că femeia implicată în asasinat a fost amanta ilustrului nostru congresman?

Nonşalanța lui Petrie dispăruse. Roşu de indignare, *se* ridică brusc.

— Yasmine n–a fost amanta mea. Avea un ataşament mai neobişnuit față de mine, care nu era deloc împărtăşit. O atracție fatală.

— Minți. A fost o legătură de iubire de ambele părți până când dumneata ai rămas fără curaj.

— Era o femeie cu o mulțime de tulburări.

— Asta–i o prostie.

— Obişnuia să ia medicamente…

— Din raportul autopsiei întocmit de doctorița Dupuis reiese că în organismul ei nu exista nici măcar o aspirină.

— Evident, Yasmine nu era de acord cu poziția mea…

— Ah, dar pun pariu că dumneata erai de acord cu aproape toate pozițiile. Care–ți plăcea mai mult? Deasupra sau dedesubt?

— Cassidy, nu permit aşa ceva! Urlă Crowder, ridicându–se. Nu voi permite ca domnul congresman Petrie să fie insultat în biroul meu, după ce a venit aici din proprie inițiativă, riscând atât de mult.

— Dar nu pot să cred, Tony! Exclamă Cassidy. Ai de gând să muşamalizezi totul şi să pretinzi că testele acelea nici nu există?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că testele alea nu sunt concludente. Şi, pe urmă, are dreptate. Ascultă–l.

— De ce, Tony? Întrebă Cassidy, clocotind de furie.

— M–a convins că femeia aceea nu avea niciun motiv să–l ucidă pe Wilde.

Cassidy întoarse capul şi îl fixă pe Petrie cu privirea.

— Ai cuvântul. Vezi ce spui.

Petrie trase de tivul hainei şi îşi recapătă calmul.

— Yasmine îl considera pe Jackson Wilde o glumă, spuse el. Chiar dacă el numea catalogul *Mătase franțuzească* pornografic, ea nu îl luă în serios. Pentru ea era doar o figură comică. Atâta tot. Mă necăjea atâta, că l–am primit cu surle şi trâmbițe când a venit aici.

— Ah, te pricepi foarte bine să pupi în fund.

— Cassidy.

— Încetează!

Dar el îl ignoră pe Crowder şi continuă să i se adreseze lui Petrie:

— Ți–ar fi stat foarte bine pe podiumul lui. Eşti la fel de plin de rahat ca el. După părerea mea, Wilde era copia clericală a lui Alister Petrie. Ca şi dumneata, era un oportunist plin de sine care nu ştia decât să amăgească oamenii.

Chipul lui Petrie se făcu şi mai roşu, dar îşi păstră vocea calmă.

— Insultă–mă cât vrei. Faptele rămân aceleaşi. Yasmine a fost cu mine în seara când Jackson Wilde a fost împuşcat.

— Unde?

— La *Doubletree.*

— Ai rămas peste noapte la *Doubletree* fără să–i stârneşti bănuieli doamnei Petrie?

— Mereu rămân în oraş peste noapte, dacă am treburi până târziu şi a doua zi am o întrunire devreme. Astfel pot să dorm mai mult şi nu mai trebuie să fac un drum lung dimineața.

— Şi poți foarte bine să–ți înşeli şi soția.

— Am încercat să vorbesc deschis, spuse Petrie, supărat. Am recunoscut că am fost cu Yasmine la *Doubletree.*

— O să verific.

— Sunt convins.

— Ce explicație dai atunci faptului că Wilde a fost ucis cu pistolul ei, dacă susții că nu ea *a* apăsat pe trăgaci?

— Poate aş putea să fac puțină lumină.

— Chiar te rog.

Urmând acea invitație, Petrie se adresă lui Crowder:

— Eram cu ea când a regăsit pistolul.

— Regăsit?

— Da. A rămas surprinsă când l–a găsit în fundul poşetei pe care o avea în seara aceea. Zicea că îi dispăruse şi îşi închipuise că îl pierduse făcând mereu drumul între New Orleans şi New York.

Cassidy înjură în gând. Se potrivea perfect cu povestea lui Claire şi îi făcea cazul praf. Expresia lui rămase, totuşi, înțepătoare.

— V–aş sugera să începeți să chestionați pe toată lumea care ar fi putut avea acces la poşeta lui Yasmine, spuse Petrie. Şi nu mai cercetați atât ce a făcut în seara aceea.

— Ceea ce ți–ar conveni de minune, nu? Netulburat de remarca răutăcioasă a lui Cassidy.

Petrie se aplecă să îşi ridice servieta.

— Las rezolvarea crimelor şi anchetarea lor pe seama dumitale, domnule Cassidy, spuse el zâmbindu–i slab. De fapt, te scutesc să–ți iroseşti timpul şi efortul şi să te faci de râs. Nu eram obligat să vin să vă spun că am fost cu Yasmine în seara aceea, dar am simțit că era de datoria mea s–o fac. Aşa, banii celor care plătesc impozite nu se vor mai arunca pe încă o urmărire de cai verzi pe pereți.

— Nu te protejezi decât pe dumneata, spuse Cassidy cu un rânjet. Ai recunoscut în fața noastră faptul că eraţi amanți, numai ca să nu o recunoşti în fața alegătorilor.

Petrie îi aruncă din nou un „zâmbet.

— Ai face bine să urmezi sfatul mentorului dumitale, domnule Cassidy. Ambiția ți–a fost observată, dar dacă vrei să ocupi fotoliul acela, spuse el arătând spre biroul lui Crowder, va trebui să înveți jocul.

— Eu nu acopăr rahaturi politice, dacă asta vrei să spui.

— Totul e politic, domnule Cassidy. Şi aproape totul e rahat. Dacă ai de gând să ajungi vreodată într–un loc ca acesta, va trebui să înveți să acoperi.

Cassidy înclină puțin capul.

— Parcă–i un discurs, Petrie, dar îmi dă impresia că ar fi repetat. Soția ți l–a scris?

Aroganța lui Petrie se înmuie ca o paraşută dezumflată.

— Mă aştept ca în ediția din seara asta a ziarului *Times Picayune* să citesc că tehnicianul care a efectuat testele a făcut o mare eroare, că afirmațiile procurorului adjunct Cassidy în legătură cu Yasmine au fost incorecte, că acest birou îşi retrage toate declarațiile anterioare în care s–a sugerat că ea ar fi putut fi implicată în asasinarea lui Wilde şi că vă îndreptăți investigațiile în altă direcție. Lăsați că sinuciderea ei să pară un gest al unei femei dezechilibrate, care, din motive ştiute numai de ea, a ales să–şi curme viața pe pragul casei mele, poate într–o încercare de a face o importantă declarație politică.

— Ai spălat creierii de pe tapet?

— Cassidy!

— Sau ai schimbat tapetul cu totul?

— Cassidy!

Dar şi acum Crowder fu ignorat.

— Poți curăța totul atât de uşor, Petrie? O găleată cu apă, puțin „Spice on Spin" şi gata, ai terminat cu ea? Atât a însemnat viața ei pentru tine?

Folosindu–se de cuvinte ca de un drug de fier, Cassidy sperase să zdrobească mască protectoare atât de caracteristică poziției lui Petrie. El voia să se confrunte cu Petrie ca între bărbați, pe teritoriul pe care ar fi fost egali, dacă nu cumva ar fi fost chiar avantajat. Voia ca Petrie să fie furios, speriat şi tulburat, în cele din urmă obținu ceea ce voise.

— Yasmine nu merita tot chinul prin care mă făcea să trec, spuse Petrie. Nu era nimic altceva decât o târfă mai fierbinte decât toate pe care le–am cunoscut în viața mea. Bine ai făcut că te–ai îndreptat spre prietena ei rece, Claire Laurent, decât spre Yasmine.

În clipa aceea, Cassidy se năpusti asupra lui, îl trânti înapoi în fotoliu şi. Îi înfipse o mână în gât în timp ce genunchiul îi apăsa testiculele.

— Dacă Yasmine era o târfă, tu ce erai, ticălosule? Întrebă el strângându–l şi mai tare de gât şi apăsându–şi mai mult genunchiul.

Petrie începu să scoată sunete ciudate şi Cassidy era teribil de încântat să îi citească groaza în ochi.

Însă, bucuria a fost de scurtă durată, pentru că Tony Crowder, chiar dacă era cu treizeci de ani mai în vârstă, era şi cu douăzeci de kilograme mai greu şi puternic ca un taur. Mâinile îi aterizară ca doi saci cu ciment ud pe umerii lui Cassidy făcând aproape ca piciorul pe care se sprijinea să i se îndoaie, şi îl trase de pe Petrie, care se ținea de gât răsuflând şuierător. Se feri de Cassidy îngăimând:

— E... e nebun.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul adjunctului meu, spuse Crowder ținându–şr o mână pe pieptul lui Cassidy, care se opintea contra ei. Crowder îi aruncă atunci o privire de avertizare.

Adunându–şi ce îi mai rămăsese din demnitate, Petrie îşi îndreptă hainele şi îşi netezi părul.

— Intenționez să vă dau în judecată pentru agresiune fizică. Avocatul meu vă va contacta.

— Ba n–o să ne contacteze nimeni, spuse Crowder scurt. Numai dacă nu vrei să se afle subiectul discuției de astăzi. Pentru moment rămâne confidențială, dar dacă faci gălăgie, se va face publică.

Petrie gâfâia şi era furios, totuşi, luă în serios amenințarea subtilă a lui Crowder şi, fără să mai scoată un cuvânt, părăsi biroul.

Câteva clipe după plecarea lui, niciunul nu se mişcă, în cele din urmă, Cassidy îi dădu mână lui Crowder la o parte de pe piept.

— Ştiu ce crezi, spuse Crowder.

— Nici pe departe.

Cassidy se liniştise momentan, dar urmă să treacă mult timp până când avea să îi dispară furia, pe care o mai simțea încă față de cel pe care îl respectase şi îl admirase. Ca un copil dezamăgit care descoperă slăbiciuni la eroul său, Cassidy era la fel de rănit pe cât era de furios.

— De ce ai făcut–o, Tony?

Crowder se întoarse la biroul său şi se trânti în fotoliu.

— Îi eram dator lui Petrie. M–a susținut în alegerile trecute. E un slugarnic, un mucos şi un ticălos, dar, din păcate, mai are şi o mulțime de relații în politică şi mulți bani. O să fie reales, iar eu mă retrag la anul. N–am chef ca în ultimul meu an în această funcție, Petrie să stea pe capul meu. Vreau să–mi închei misiunea în pace şi nu amestecat în porcării politice.

Se uită la Cassidy parcă cerându–i din privire înțelegere, dar

acesta, fără să spună nimic, se duse la geam. De acolo îl putea vedea pe Petrie în stradă, înconjurat de presă şi făcând o declarație în fața microfoanelor şi camerelor de luat vederi. Nu auzea ce spunea congresmanul, dar era convins că fiecare cuvințel avea să fie transmis la *News at Five.* Trist era faptul că avea să fie crezut de un public naiv care totdeauna avea tendința să aibă încredere într–un chip frumos şf un zâmbet sincer.

— Poate că odată, când eram tânăr şi plin de energie ca tine, i–aş fi țintuit şi eu testiculele pe podea, spunea Crowder. I–aş mai fi spus că investigațiile criminale sunt excluse de la masa tratativelor, că astfel de înțelegeri nu se pot încheia când la mijloc e vorba de un proces şi că pretențiile pentru asemenea servicii trebuie să rămână la uşa aia, mai adăugă el arătând spre uşa biroului. Fără îndoială că i–aş fi spus şi acum toate astea şi l–aş fi luat în şuturi azi dimineață, dacă aş fi avut un caz solid care să mă susțină, dar adevărul e că, în principiu, are dreptate, Cassidy. Dacă a vrut să vină şi să recunoască faptul că a avut o amantă, noi trebuie să credem când spune că ea a fost cu el atunci.

Cassidy continua să. Se uite pe geam, urmărind pantomima care se juca jos. Adepții lui Wilde îl aclamară pe Petrie când acesta părăsi zona. Oamenii lui îl urcară apoi într–o maşină şi plecară. Era escortat de polițişti pe motociclete.

— La dracu', murmură el revenind în încăpere. Uneori îmi doresc să fi visat cadavrul lui Wilde, cele trei împuşcături, sângele. A fost ucis, nu?

— Da.

— Atunci, fir–ar să fie, cineva l–a ucis.

— Dar acel cineva n–a fost Yasmine. Am şi trimis deja o polițistă la *Doubletree* să verifice povestea lui Petrie. A sunat înainte să ajungi tu aici şi mi–a spus că Petrie fusese înregistrat acolo în seara aceea. Până atunci vorbise cu patru persoane care îşi aminteau că îl văzuseră. Portarul, băiatul de serviciu…

— Bine, bine. Şi Yasmine.

— Nimeni nu susține că ar fi văzut–o, dar dacă se întâlneau în secret, era normal să fie discretă, iar dacă intri în hotel pe uşa din spate, poți ajunge la lifturi fără să mai treci prin holul mare.

Cassidy îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Deci ne întoarcem la zero.

— Nu chiar, spuse Crowder încet.

— Ce vrei să spui?

— E atât de simplu, Cassidy. A fost chiar de la bun început. Acum când noi vorbim, criminalul se află la tine în birou.

— Nu a făcut–o Claire.

Crowder lovea suprafața biroului cu degetul arătător.

— Avea acelaşi motiv ca şi Yasmine, ba mai puternic. A avut şi ocazia, pentru că nu poate dovedi ce a făcut în seara aceea, îi avem glasul pe casetă rugându–şi prietenul de la *Fairmont* să mintă pentru ea. Fibrele găsite la locul crimei se potrivesc cu ale covoraşului din maşina ei. Avea acces la arma lui Yasmine şi posibilitatea de a o pune la loc după ce a folosit–o. Doamne, omule, ce mai vrei?

— Nu a făcut–o, spuse Cassidy, apăsat.

— Eşti chiar atât de sigur de nevinovăția ei?

— Da.

— Destul de sigur pentru a–ți pune cariera în joc? Secretara lui Crowder băgă capul pe uşă.

— Îmi pare rău, domnule Crowder, dar a insistat să… Secretara fu însă dată la o parte de către Ariel

Wilde. Dând buzna înăuntru, părul ei platinat i se văluri pe umeri. Purta un costum alb, care amintea de roba cu care apărea în spectacolele televizate.

— Vai, doamnă Wilde, ce drăguț din partea dumneavoastră să treceți pe aici, spuse Cassidy, caustic. L–ati cunoscut pe domnul procuror districtual,

—Anthony Crowder? Domnule Crowder, doamna Ariel Wilde.

Ea îi aruncă o privire rece lui Cassidy.

— Dumnezeu o să vă judece. Ați făcut o bătaie de joc din uciderea soțului meu.

Cassidy înălță din sprâncene.

— Bătaie de joc? Vreți să vorbim despre bătaie de joc? Atunci ce ziceți de felul cum v–ați bătut joc de căsnicia dumneavoastră, întreținând o relație amoroasă cu fiul dumneavoastră vitreg?

— Nu mai am niciun fiu vitreg. Influențat de dumneavoastră, s–a transformat într–un luda. Dumnezeu o să–l judece şi pe el.

— Dar cum îi pedepseşte Dumnezeu pe mincinoşi, doamnă Wilde? Pentru că m–ați mințit, nu–i aşa? În seara când soțul dumneavoastră a fost ucis, ați părăsit apartamentul lui Josh întorcându–vă într–al dumneavoastră pe la miezul nopții.

— Cassidy, unde vrei să ajungi? Întrebă Crowder.

— Am aflat acum câteva zile că Josh a închiriat un Chrysler Le Baron decapotabil în perioada cât a stat la New Orleans. Din întâmplare, este similar cu al lui Claire Laurent şi are acelaşi fel de covoraş.

— Am venit să vă spun…

Dar Cassidy nu o lăsă să vorbească.

— Ați mers cu maşina închiriată de Josh. Ați fi putut duce fibrele covoraşului în camera soțului când v–ați dus să–l împuşcați.

— Le–aş fi putut duce oricând, strigă ea. În loc să–l găsiți pe ucigaşul soțului meu, continuați să mă torturați şi pe mine şi pe pruncul meu nenăscut.

Ca la un semnal, doi reporteri şi un fotograf cu o cameră video dădură buzna pe lângă secretara uluită, intrând în încăpere. Ariel se ținea de burtă cu amândouă mâinile.

— Dacă pierd copilul, va fi numai vina dumitale, domnule Cassidy. Din câte am citit în ziare, se pare că moartea soțului meu are legătură cu catalogul ăla împuțit şi cu târfa care poza în el!

— Yasmine nu era o târfă.

Acea afirmație calmă fu făcută de Claire, care apăruse pe

neaşteptate în uşă. Cassidy se enervă din nou.

— Ți–am spus să nu ieşi din birou.

— Desfrânata! Strigă Ariel arătând–o cu degetul pe Claire.

— Ieşiți cu toții imediat! Urlă Crowder. Cine a lăsat presa să intre?

Camera video se răsuci pentru a lua în prim plan chipul roşu de furie al procurorului districtual.

Ariel o țintui cu privirea pe Claire şi ochii i se îngustară cu răutate.

— În sfârşit, ne aflăm față în față.

— Am evitat acest lucru cât am putut.

— *„Păcatul se plăteşte cu moartea”,* şuieră Ariel.

— Exact, spuse Claire. Tocmai de aceea soțul dumitale a trebuit să moară, zise ea şi apoi se întoarse şi adăugă privindu–l pe Cassidy în ochi: de aceea a trebuit să–l ucid.

Capitolul douăzeci şi opt

Din clipa aceea, lucrurile s–au desfăşurat atât de repede, încât, mai târziu, Claire nu îşi mai amintea exact succesiunea evenimentelor.

Ariel Wilde căzu în genunchi ridicând mâinile împreunate către cer şi mulțumindu–i cu glas tare lui Dumnezeu pentru că mânuise puternica Lui sabie a dreptății.

Crowder urlă să vină polițiştii să evacueze biroul.

Reporterii îşi îndreptară microfoanele spre Claire copleşind–o cu întrebări.

Operatorul video îşi înfipsese adidaşii murdari într–un fotoliu cu tapițerie scumpă pentru a găsi un unghi mai bun de filmare.

Secretara din spatele lui Claire țipă „Oh, Doamne!” când văzu o mulțime de discipoli ai lui Wilde venind învălmăşindu–se spre birou.

Când Claire avu timp să se gândească la toate acele momente care au urmat mărturisirii ei, totul era atât de estompat, de parcă ar fi privit printr–un geam aburit. O amintire era, totuşi, tot timpul dureros de clară – felul cum o privea Cassidy.

O mulțime de emoții i se citeau pe chip. Neîncredere. Remuşcare. Vinovăție. Amețeală. Dezamăgire. Durere. Dar, acest caleidoscop de reacții nu îi modifică privirea, care rămase țintuită asupra ei, scânteietoare şi aspră.

Fu întreruptă numai atunci când unul din adepții lui Ariel o împinse pe Claire din spate şi pentru a nu–şi pierde echilibrul, aceasta trebui să se țină de tocul uşii. Datorită faptului că polițiştii nu sosiseră încă, mulțimea împingea din exterior.

Ariel îşi termină rugăciunea şi se ridică, îndreptându–şi degetul acuzator spre Claire.

— Ea mi–a ucis soțul, unul din cei mai mari lideri spirituali ai acestui secol!

Operatorul video se chinuia să înregistreze totul pe bandă. Reporterii continuau să îi pună întrebări lui Claire. Cei de afară se apropiau ca o maree, din ce în ce mai mult, sărind sau ocolind birourile secretarelor şi luptându–se eu angajații lui Crowder, sau între ei, pentru a câştiga locuri cât mai bune.

Imediat ce se auzi de mărturisirea lui Claire, numele ei se răspândi prin mulțime şi era repetat cu din ce în ce mai multă furie, în câteva clipe, gloata părea gata s–o linşeze.

— Ea a fost tot timpul! Auzi ea pe cineva strigând.

— Şi ea şi *Mătasea franțuzească* să ardă în flăcările iadului!

Animozitatea creştea în intensitate. Strigătele deveniră şi mai puternice, epitetele şi mai pline de răutate. Crowder le ordonă reporterilor să plece, îl smuci pe operator din locul unde se postase, mişcare ce balansa camera video pe umărul omului, făcând–o să cadă la pământ şi pe operator să îl acuze pe Crowder, furios că încălca drepturile prevăzute de Constituție.

Din moment ce camera nu mai funcționa şi deci nu mai avea de

ce să se teamă de ea, Crowder îl ignoră şi îşi îndreptă atenția asupra lui Ariel Wilde.

— La–ți imediat turma de aici!

— „Răzbunarea e a mea, a spus Domnul”, strigă ea şi ochii ei aveau o sclipire fanatică.

Cassidy, parcă impulsionat spre acțiurre de gloată din ce în ce mai mare şi de ostilitatea oamenilor, se năpusti spre Claire şi o apucă de braț.

— Dacă mai durează puțin o vor sfâşia, îi strigă el lui Crowder ca acesta să îl poată auzi. O scot de aici.

— Unde o duci? Cassidy!

Atunci a fost ultima dată când Claire l–a văzut sau a mai auzit de Crowder, deoarece Cassidy a luat–o pe după umeri, a întors–o cu fața spre el şi a început să străbată cu greu zidul de nemulțumiți.

— Evacuați zona! Scoateți oamenii ăştia de aici! Secretarele şi funcționarii ascultară de glasul autoritar al lui Cassidy şi încercară zadarnic să împrăştie mulțimea rugându–i frumos să plece. Dar oamenii nu ascultau. În sfârşit, polițişti în uniformă ajunseră la fața locului şi începură să urle ordine şi să amenințe că îi vor aresta dacă nu ascultau.

Lui Claire îi fu limpede că încercau să ajungă la scări, dar în dreptul uşii pe care scria IEŞIRE, un fanatic cu un tricou pe care scria „DUMNEZEU E IUBIREA” le bloca drumul şi îi rânji lui Claire.

— O să arzi în iad pentru ce–ai făcut, surioară.

— Dă–te la o parte sau o să vezi iadul mult mai repede decât ea, îl amenință Cassidy.

Omul rânji şi îşi înfipse mâna în părul ei trăgând–o cu putere şi smulgându–i câteva şuvițe. Claire scoase un urlet de durere şi îşi ridică instinctiv mâinile pentru a–şi proteja capul.

Cassidy acționa şi el tot instinctiv, îi repezi un pumn în stomac individului şi, când acesta se îndoi de mijloc, el îl lovi în bărbie cu

atâta forță, încât îl izbi cu capul de perete.

Cei care se aflau foarte aproape începură să țipe şi în câteva secunde izbucni panica. Cassidy deschise uşa cu putere şi o împinse pe Claire atât de tare încât trecu în partea cealaltă împiedicându–se.

El apucă un polițist de guler, din spate, şi îl folosi ca scut pentru a bloca uşa.

— Lasă–mi timp să o scot din clădire. Nu da drumul nimănui să treacă prin uşa asta, îi strigă el închizând uşa şi polițistul, care încă nu ştia bine ce se întâmpla, aprobă fără grai.

Atunci, Cassidy o luă de mână şi începură să fugă amândoi pe scări.

— Eşti teafără?

Claire descoperi că era atât de speriată, încât nici nu mai putea vorbi. Ca şi polițistul mai înainte, doar aprobă dând din cap, dar în grabă, Cassidy nici nu se uită în spate.

Scara era o ieşire de incendiu, care dădea direct afară, aşa că evitară haosul care se crease în holul de la intrarea în clădire, care era înțesat de susținătorii lui Jackson Wilde, funcționari derutați şi oameni destul de ghinionişti care, din întâmplare, avuseseră treabă la procuratură în după–amiaza aceea.

De cum se văzură afară, Cassidy o trase după el prin spatele clădirii spre locul unde avea parcată maşina.

— La dracul făcu el şi se opri atât de brusc, încât dinții lui Claire se loviră unii de alții. Cheile de la maşină sunt la mine pe birou.

Dar nu stătu mult pe gânduri şi se apucă să caute ceva cu care să spargă geamul. Se întoarse peste câteva secunde cu o cărămidă luată de pe şantierul din apropiere.

— Întoarce capul.

Sfărâmă geamul şi apoi îşi strecură mâna printre cioburi, descuie portiera şi abia apucă Claire să urce că el o şi trânti la loc, iar ea îi deschise lui portiera dinăuntru.

— Cum o s–o porneşti?

— Aşa cum fac hoții.

În timp ce ea îndepărta cioburile de pe scaun, el conecta nişte fire şi peste câteva clipe porniră, în jurul clădirii primăriei se aflau o mulțime de străduțe cu sens unic care necesitau mare atenție chiar şi din partea celor care treceau pe acolo în fiecare zi.

Conducând, el smulse telefonul celular din suportul său şi i–l aruncă în poală.

— Sună la *Mătasea franțuzească* şi spune–le să închidă pe ziua de azi. Spune–le tuturor să iasă imediat şi să se ducă unde văd cu ochii.

— Dar n–ar îndrăzni…

— L–ai văzut acolo. Numai Dumnezeu ştie de ce vor fi în stare maniacii ăştia când vor afla că ai mărturisit.

Claire se temea pentru clădirea ei şi pentru lucrurile costisitoare din interior, dar cel mai mult se temea pentru viețile angajaților ei. Apăsă în grabă pe butoanele receptorului.

— Mama. Trebuie să o duc într–un loc unde să fie în siguranță.

— Mă gândesc, spuse el încordat trecând pe galben.

Claire vorbi cu secretara.

— A apărut ceva nou în cazul Wilde, spuse ea şi se uită la Cassidy, care o privi scurt. Ar putea fi periculos ca *Mătasea franțuzească* să rămână deschisă astăzi. Trimite pe toată lumea acasă. Da, chiar acum. Spune–le să nu vină la lucru până nu vor fi anunțate, dar asigură–le că îşi vor primi banii, închide clădirea. Repede. Şi acum fă–mi legătura în apartament, te rog. În timp ce aştepta, îi spuse lui Cassidy:

— Trebuie să mă duci acasă să o văd pe mama.

— Nu pot să te duc nici măcar în apropiere de locul acela, Claire. Ariel are un sistem de comunicații mai eficient decât orice serviciu public. Dar, ai dreptate, dacă dau năvală în clădire, Mary Catherine nu va fi în siguranță.

Gândul acela o umplu de panică.

— Trebuie să mă duci acolo imediat, Cassidy.

— Nu pot.

— Pe naiba, nu poți!

— Nu s–ar putea duce acasă la Harry?

— Trebuie să...

— Nu te contrazice cu. Mine, fir–ar să fie! Poate să o ia Harry acasă la ea?

Îşi luă ochii de la drum doar atjt cât să o privească. Claire ar fi vrut să mai discute, dar sugestia era bună. Vorbi apoi cu încordare în receptor:

— Bună, Harry, eu sunt. Ascultă–mă cu atenție! După ce îi spuse ce rugăminte avea, adăugă:

— Este un deranj, dar trebuie să o ştiu pe mama în siguranță şi bine îngrijită. Nu o speria. Nu, sunt sigură că o să te descurci foarte bine, dar timpul e foarte important. Scoate–o imediat de acolo. Da, voi avea grijă. O să sun mai târziu ca să vă spun unde sunt.

Puse receptorul la loc şi rămase nemişcată, privind fix în față. Cassidy se strecură printre maşini, luând–o la întâmplare pe străzi, în zig–zag. Mergea bine şi repede. Ochii îi erau într–o continuă mişcare, privind când într–o parte când în alta.

— N–ar trebui să mă duci la pohție?

— Mai târziu. După ce se vor împrăştia nebunii ăia şi nu va mai trebui să–mi fac griji pentru tine din cauza vreunui fanatic care vrea ochi pentru ochi.

— Şi atunci unde mergem?

— Aştept propuneri.

— Vrei să spui că nu te gândeşti la nicio destinație anume?

— La vreo duzină până acum, dar le–am exclus pe toate. La *Mătasea franțuzească* nu te pot duce. Odată ce–şi vor da seama că nu eşti acolo, te vor căuta la mine.

— Dar sunt sute de hoteluri şi moteluri.

— Vor căuta în registre.

— Chiar şi în afara oraşului? El clătină din cap.

— Cu un geam spart nu pot merge prea mult cu maşina. Sare în ochi foarte uşor.

— Du–mă înapoi.

El pufni batjocoritor.

— Nici vorbă. Dacă tu ai chef să mori, eu n–am.

— Dar am mărturisit că am comis o crimă, Cassidy. Un delict. Toată poliția din stat mă va căuta. Nu vreau să–mi agravez situația devenind o fugară.

— Nu eşti o fugară atâta timp cât eşti în custodia mea. Imediat ce vom ajunge undeva, îl voi suna pe Crowder şi când drumul va fi liber, te voi duce la poliție, în speranța că putem ajunge înaintea presei, spuse el şi îi aruncă o privire iute. Dar până atunci trebuie să am grijă să nu te omoare vreun ticălos cu *Biblia* într–o mână şi cu o armă în cealaltă.

Nu exagera deloc. Ea atinse locul de unde îi fusese smuls părul şi se cutremură amintindu–şi câtă ură văzuse în ochii acelui om.

— Ai vreo idee? Întrebă el. Din păcate nu am nicio căsuță de pescuit, nicio barcă sau vreun loc…

— Casa mătuşii Laurel, spuse Claire deodată. E închisă de ani de zile. Numai câțiva oameni ştiu că se mai află în proprietatea mea.

— Ai vreo cheie la tine?

— Nu, dar. Ştiu unde e ascunsă una.

Găsi cheia dedesubtul pietrei de sub a treia tufă de camelii din stratul de flori din stânga porții, unde era ascunsă de când îşi amintea ea. Cassidy se gândi că nu era bine să îşi lase maşina pe stradă în fața casei, aşa că o parcă pe o alee din spate.

Intrând în casa aceea veche, avu impresia că păşea înapoi în timp. Deşi mirosea a aer închis ca orice casă nelocuită, simțul mirosului lui Claire fu stârnit de o mulțime de amintiri dragi: pachețelul cu parfum de trandafiri al mătuşii Laurel, dantelă veche prăfuită, ceai de iasomie şi lumânări de Crăciun.

Pragul uşii de la intrare îi aduse în faţa ochilor minţii întreaga ei copilărie. Unele amintiri erau la fel de prăfuite ca şi perdelele care atârnau la geamurile uşii. Altele erau la fel de vii ca şi culorile covorului persan veritabil. Unele erau aurii ca lumina, de culoarea untului, a soarelui care arunca umbre punctate pe pereţi. Altele erau la fel de sumbre ca pendula cea veche şi înaltă care încetase să mai ticăie.

Cassidy închise uşa şi o încuie, după care se uită pe după perdele până când se convinse că nu îi urmărise nimeni şi nici nu stârniseră curiozitatea vecinilor, întorcându–se apoi cu spatele la geam, se uită în jur. Claire îl privi pentru a–i vedea reacţia şi îşi dădu seama că ar fi vrut ca şi lui să îi placă şi să aprecieze casa aceea, aşa cum îi plăcea şi o aprecia ea.

— De când n–ai mai fost aici? Întrebă el.

— De ieri, spuse ea şi când el o privi uluit, adăugă zâmbind: aşa am impresia.

El studie atunci totul mai amănunţit.

— Parcă ar fi casa unei bunici.

— Ai avut bunică?

— Numai una. Din partea mamei.

— Ai avut mătuşi, unchi şi mulţi veri?

— Din fiecare..

— Hmm. Totdeauna mi–am dorit şi eu, spuse ea şi zâmbi melancolic, după care îi spuse să o urmeze. Să–ţi arăt curtea. Partea aceea a casei îmi plăcea cel mai mult. Mai târziu o să te duc şi sus.

— Dar un telefon este?

— A fost deconectat când ne–am mutat.

— Atunci va trebui să–l folosesc pe cel din maşină.

— Chiar acum? Îl întrebă ea, dezamăgită.

— Nu chiar acum, dar în curând, Claire.

— Înţeleg.

O urmă printr–o sufragerie şi printr–o bucătărie ciudată în ceea

ce numea ea odaia soarelui. Avea ferestre pe trei lături şi avea o mobilă albă din răchită cu perne îmbrăcate în creton înflorat cu adâncituri în mijloc. Din această cameră se dădea în grădină. Claire descuie uşa franceză, o deschise şi păşi afară pe cărămizile vechi.

— Acolo unde sunt uşile acelea franceze duble este living–room–ul, sau salonul, cum îi spunea mătuşa Laurel. Deasupra lui, la etaj, e dormitorul meu. Uneori, vara, când nu erau prea mulți Jânțari, mama ji mătuşa Laurel mă lăsau să–mi fac patul pe balcon, îmi plăcea la nebunie să adorm ascultând şipotul apei în fântână. Iar dimineața simțeam mirosul cafelei proaspete şi caprifoiului, chiar înainte să deschid ochii.

Vița–de–vie şi un cameleon timid erau tot ce mai rămăsese viu în grădină. Baza fântânii era crăpată şi gata să se prăbuşească. Bazinul din jurul heruvimului gol era pliri cu apă de ploaie stătută şi frunze moarte.

Leagănul era ruginit şi scârțâi când Claire îl împinse uşor.

— Aveam ferigi peste tot. Când cele de sus aveau pui îi tăiam şi înainte să îi plantăm în ghivece cu pământ, îi țineam în apă. În fiecare primăvară sădeam plante perene care înfloreau uneori chiar şi pjnă în decembrie, în serile calde luam cina aici afară, înainte să încep să merg la şcoală, mama obişnuia să stea pe scaunul ăsta şi să– mi spună poveşti, zise ea atingând cu dragoste fierul forjat acoperit de rugină. Mă întristează să–l văd aşa. E ca şi cum ai privi cadavrul cuiva pe care îl iubeşti.

Îi mai aruncă grădinii o privire pătrunzătoare, după care se întoarse în odaia soarelui. Se uită într–o cutie de tablă din bucătărie şi văzu că mai era încă ceai în ea.

— Am făcut ceai ultima oară când am fost aici. Vrei puțin?

Fără să aştepte vreun răspuns, curăță ceainicul şi aprinse focul. Tocmai căuta nişte ceşti în dulap când Cassidy îi luă mâinile şi o trase cu fața spre el.

Clipa aceea era inevitabilă. Ştiuse că el avea să o întrebe şi că trebuia să îi spună. O amânase cât putuse de mult. Dar acum nu mai putea amâna.

— Claire, o întrebă el încet, de ce l–ai omorât pe Jackson Wilde?

Ochii lui o priveau țintă. Sosise clipa.

— Jackson Wilde era tatăl meu.

Capitolul douăzeci şi nouă

anului 1958

Era foarte cald în Vieux Carre, deşi luna mai abia venise de câteva zile. Pomii înfloriseră cu o asemenea abundență, încât aerul era puternic parfumat. Frunzele erau noi şi de un verde crud. Vitalitatea primăverii curgea prin venele a trei şcolărițe umplându–le de o sete de viață care nu putea fi astâmpărată cu literatură engleză, geometrie, franceză sau chimie.

Pline de energie şi căutând o modalitate de a şi–o descărca, se opriră din învățat şi se furişară în căutarea plăcerilor interzise în Cartierul Francez. Se îndopară cu *Lucky Dogs* cumpărați de la un vânzător

Sandra Brown ambulant şi o țigancă având un papagal pe umăr le ghici în palmă.

Îmboldită de Lisbet, Alice aruncă o privire într–unul din barurile de striptease de pe Bourbon Street, în clipa când o femeie deschise uşa să iasă. Țipând, veni repede înapoi în locul unde o aşteptau prietenele ei.

— Ce–ai văzut?

— Erau mari, spuse Alice cu un glas pițigăiat.

— Era goală?

— În afară de sânii pe care şi–i agita.

— Mincinoase, spuse Lisbet.

— Jur.

— Nimeni nu poate să facă aşa ceva. Anatomic este imposibil.

— Este, dacă nu sunt mai mari decât ai tăi, o necăji Alice.

Mary Catherine Laurent interveni cu tact. Adesea rolul ei era de a face pace, pentru că nu îi plăceau conflictele de niciun fel, mai ales între prietene.

— Nu avea nimic pe ea?

— Absolut nimic. Ei bine, ayea un triunghi sclipitor peste ştiți voi ce.

— Păsărică?

Uluite, celelalte două o priviră pe Lisbet cu gura căscată.

— Ei bine, aşa îi spune fratele meu mai mare, adăugă ea.

Fratele lui Lisbet era student în anul doi la Tulane şi adesea le inspiră respect prietenelor surorii sale mai mici.

Alice spuse cu mândrie:

— Pare să fie stilul lui. E grosolan, crud şi de neacceptat din punct de vedere social.

— Iar tu eşti îndrăgostită lulea de el, zise Mary Catherine.

— Ba nu–i adevărat.

— Ba da.

— Nu contează, spuse Lisbet coborând de pe trotuar, cutele fustei albastru cu gri de scoală, lovindu–i pulpele. El o place pe Betsy Bouvier. Mi–a spus că i–a băgat mâna sub fustă la ultima întâlnire, adăugă ea şi privi imediat peste umăr la Alice, care părea şocată. Te–am prins, Alice!

— Ah!

— P... înseamnă acelaşi lucru ca păsărică? Întrebă Mary Catherine alergând să le prindă din urmă.

— Şşş! Săriră prietenele ei. Dumnezeule, Mary Catherine, dar nu ştii chiar nimic?

— Ei bine, eu n–am niciun frate, spuse ea defensiv, înseamnă acelaşi lucru?

— Da.

— Dar, adăugă Alice, dacă vreun bărbat îți spune aşa, trebuie să–l pălmuieşti.

— Sau să–i tragi un genunchi cu putere în testicule.

— Deci e urât?

— E cam cel mai urât, spuse Lisbet.

— Ieri ai spus că „f…" este cel mai urât.

Cele două fete se priviră şi clătinară din cap dându–şi seama de ignoranța şi zăpăceala ei.

— E în zadar.

Se plimbară pe lângă magazinele de suveniruri care se aflau pe ambele părți ale străzii Bourbon, prefăcându–se că admiră măştile de Lăsata Secului împodobite cu pene, când ele de fapt se uitau la cană de cafea cu mâner în formă de falus..

— Crezi că se măresc chiar aşa mult când… ştii tu, când o fac? Întrebă Alice în şoaptă, iar Lisbet răspunse cu un aer de superioritate:

— Ah, mult mai mari.

— De unde ştii?

— Am auzit.

— De la cine?

— Nu–mi mai amintesc, dar zicea că era uriaşă şi că a durut ca naiba când a intrat.

Mary Catherine rămăsese cu gura căscată.

— Cunoşti pe cineva care a făcut–o?

Presată, Lisbet nu putu da niciun nume, aşa încât afirmațiile ei erau puse la îndoială.

— Abia aştept s–o fac, recunoscu Alice continuându–şi drumul pe trotuar.

— Chiar dacă doare? Întrebă Mary Catherine care considera că tot ce era în legătură cu sexul suna neatrăgător şi nedemn de o fată.

— Doare numai prima dată, gâsculiță ce eşti. După ce–ți rupe „cireşica" e foarte bine.

— Ce–i aia „cireşica”?

De data aceasta cele două fețe de şaptesprezece ani se rezemară de zidul unui local cu muzică de jazz şi se puseră pe chicotit.

În mod invariabil, ajungeau să discute despre sex. Maicile le spuseseră că era un mare păcat să se gândească la aşa ceva şi tocmai de aceea le acordau atâta timp unor astfel de gânduri. Mary Catherine şi cele două foarte bune prietene ale ei făceau speculații asupra a orice, întrebându–se tot felul de lucruri, de la dacă maicile îşi râdeau şi părul pubian ca pe cel din cap, şi până la cum arăta exact sexul bărbaților.

Şterpeliseră romane de James Joyce, James Baldwin şi James Jones – Lisbet remarcase că trebuia să fie ceva în legătură cu numele de îi făcea pe bărbați să posede o mare potentă sexuală – şi se cufundau în lectura paginilor care descriau copulația, ce fuseseră însemnate de alți cititori înainte. Dar uneori şi acelea erau plictisitor de eufemistice şi vagi. Mary Catherine avea impresia că din ce afla mai multe despre sex, erau şi mai multe lucruri de învățat. Pentru a se elibera de sentimentul dejrustrare, trecea fiecare amănunt aflat în jurnalul ei. În fiecare seară după rugăciune, îi împărtăşea totul carnetului îmbrăcat în piele şi cu o încuietoare mică din aur. În seara aceea, putea să umple pagini întregi cu impresii şi cuvinte noi.

Se plimbau toate trei prin Cartierul Francez, un trio de tinere frumoase, ale căror trupuri coapte păreau să nu se simtă prea bine în uniformele austere. Gleznele lor subțiri păreau menite să poarte tocuri înalte şi ciorapi de mătase, nu acei nesuferiți pantofi grosolani şi şosete trei sferturi.

Ajunseră în Jackson Square şi se opriră să flirteze cu un pictor stradal cu un cioc roşcat care le cerea cu j indolență turiştilor să le facă portretele. Dintre cele expuse cel mai bun era cel al lui Marilyn Monroe făcut cu cretă colorată.

— Probabil i–a mai făcut unul nud, spuse Lisbet cu un aer atotştiutor, îl ține ascuns în mica lui mansardă plină de şobolani.

Seara îl scoate şi se excită holbându–se la el.

— Crezi că vreun bărbat s–ar excita dacă s–ar uita la un tablou de–al meu? Întrebă Alice, melancolică.

— Cred că ar trebui să te spovedeşti de două ori săptămâna asta, zise Lisbet. Ți–a intrat prea mult sex în cap.

— Mie? Tu eşti enciclopedia ambulantă la acest subiect. Sau cel puțin crezi că eşti.

— Eu ştiu mai multe decât voi. L–am văzut pe fratele meu…

— Iată–l din nou.

Observația înceată a lui Mary Catherine le făcu pe cele două să tacă şi să îi urmărească privirea absorbită spre statuia lui Andrew Jackson din mijlocul pieței. Mai exact, spre tânărul care predică pasionat pentru cei câțiva trecători, un bețiv fără cunoştință şi un grup de gură–cască.

— Domnul s–a săturat să îşi vadă copiii păcătuind, spuse el lovind cu mâna într–o *Biblie* uzată. Priveşte încoace spre Pământ şi îi vede pe mincinoşi, pe hoți, pe cartofori, pe bețivi, pe păcătoşii cu trupul…

— Asta–i acelaşi lucru cu f… o informă Lisbet în şoaptă pe Mary Catherine, care dădu din umeri nerăbdătoare.

Tânărul predicator nu o atrăgea atât prin ce spunea, cât prin pasiunea cu care o făcea.

— Judecata Lui e aproape, doamnelor şi domnilor. Nu va mai suporta să ne vadă–păcătuind mult timp. Să ştiți că nu.

Scoase o batistă din buzunarul de la piept al hainei costumului bleumarin şi îşi şterse fruntea care îi asuda sub o şuviță de păr de un blond închis.

— Eu plâng pentru că păcătoşii să fie mântuiți, spuse el şi, scrâşnind din dinți şi închizând ochii, îşi dădu capul pe spate adresându–se cerului: Doamne Dumnezeule, deschide–le ochii. Scumpe Isuse, fie–ți milă de cei slabi. Dă–le putere să lupte contra Satanei şi trucurilor sale viclene.

Fetele intrară pe poartă şi se apropiară mai mult pentru a–l

vedea mai bine.

— E drăguț, zise Lisbet.

— Crezi? Întrebă Alice studiindu–l cu un ochi critic. — Da.

Lisbet se întoarse spre Mary Catherine care privea vrăjită la predicator.

— Hmm, cred că a dat–o gata pe Mary Catherine. *Ea* roşi.

— L–am mai văzut. Sâmbăta trecută tata m–a adus la *du Monde* să luăm micul dejun şi el era tot aici. Era lume mai multă. Şi–a pus mâinile pe unii dintre cei care erau de faţă.

— Pe ce? Întrebă Alice dându–se mai aproape de Mary Catherine.

— Pe cap, proasto, spuse Lisbet ironică. Pe cap, nu?

— Da, răspunse Mary Catherine. Când eşti mântuit, el te atinge cu mâinile ca să primeşti Duhul Sfânt.

— Hai să ne mântuim, sugeră Lisbet agitată.

— Noi suntem deja mântuite, spuse Alice şi apoi întrebă cu mai puţină convingere: nu–i aşa?

— Păi, sigur. Doar am fost botezate. Mergem la biserică. Dar el nu ştie asta, spuse Lisbet şi apoi se întoarse spre Mary Catherine. Du–te şi mântuieşte–te.

— Da, spuse şi Alice. Noi ne uităm. Hai, du–te.

— Nu!

— Fricoase.

Predicatorul chema pe oricine îl auzea să vină să îl ia de mână. Era ca şi cum l–ar fi luat pe Domnul Iisus de mână, spunea el celor care îl ascultau.

— Dragi fraţi şi surori, doar nu vreţi să ajungeţi în iad, nu?

— Doar nu vrei să ajungi în iad, Mary Catherine, îi spuse Alice, serioasă. Hai, du–te. Se uită chiar la tine.

— Ba nu se uită. Se uită la noi toate.

— La tine se uită. Poate că vede că eşti o adevărată păcătoasă. Du–te şi mântuieşte–te, spuse Lisbet şi îşi împinse prietena.

Mary Catherine ezită, dar, într–un mod pe care nu îl înţelegea şi

nu şi–l putea explica, era atrasă de glasul convingător al predicatorului. Cu ani în urmă, un tânăr preot frumos îşi completase pregătirea în parohia lor, iar ea şi toate prietenele ei se îndrăgostiseră cu pasiune de el. Se duceau aproape la fiecare slujbă a lui. Dar pe Mary Catherine nu o tulburase aşa cum o–tulbura acest evanghelist prost îmbrăcat, dar atât de dinamic.

Îndemnată de prietenele ei, porni spre el, printre privitori, atrasă parcă de o forță mai presus de ea. Când "ajunse la câțiva paşi distanță, el păşi înainte întinzându–i mână.

— Bună, surioară.

— Bună.

— Vrei ca Iisus să–ți pătrundă în suflet?

— Da… cred că da. Da, vreau.

— Aleluia! La–mi mână.

Ea ezită. Mână lui avea o formă perfectă, părea puternică şi era întoarsă cu palma în sus, invitând–o. Ea îşi întinse mână atunci şi şi–o puse într–a lui. Avu impresia că le auzi pe Alice şi Lisbet ținându–şi răsuflarea la vederea curajului ei, dar toate simțurile i–au fost şocate când el o strânse de mână.

— Îngenunchează acum, surioară.

Ea îl ascultă. Simțea pavajul tare sub genunchii goi, dar când el îi puse mâinile pe cap invocând iertarea şi binecuvântarea Domnului, nu mai simți nimic altceva decât căldura care emana din degetele şi palmele lui. După o lungă rugăciune, o prinse de cot şi o ajută să se ridice.

— Aşa cum Iisus i–a spus femeii adultere, du–te şi nu mai păcătui, zise el, după care scoase o cutie de lemn din valiza sărăcăcioasă care *se* afla deschisă lângă el şi i–o întinse.

Acel gest o luă cu totul prin surprindere.

— Ah.

Timp de o clipă fu atât de fâstâcită, încât nici nu mai putea gândi, dar apoi imediat deschise poşeta şi scoase o bancnotă de cinci dolari pe care o puse în cutie.

— Îți mulțumesc tare mult, surioară. Dumnezeu te va răsplăti pentru generozitatea ta, spuse el şi puse repede cutia alături de *Biblie* în valiză şi o închise.

O ridică şi plecă repede.

— Hei, stai!

Lui Mary Catherine nu îi venea să creadă că avea atâta îndrăzneală, dar nu putea concepe să îl lase să dispară aşa din viața ei.

— Cum te cheamă?

— Reverendul Jack Collins. Dar toți îmi spun Wild Jack.

Crescuse într–un orăşel de țară sărac din Mississippi. Singurul lucru bun din acel oraş era calea ferată. O echipă de muncitori de întreținere locuiau acolo şi fiindcă majoritatea nu erau căsătoriți, stăteau la pensiuni.

Mama lui îi distra.

Fiind singura târfă din oraş, câştiga foarte bine. Îl născuse pe micul Jack fără să ştie măcar care din clienții ei îi era tată. Prima, amintire a lui Jack era cum se târa pe covor pentru a–i duce mamei lui țigările *Lucky Strike,* iar când el avea opt ani, se băteau amândoi pe pachetele pe care le uitau uneori prietenii ei.

A mers la şcoală numai pentru că inspectorul ar fi putut să îi cauzese neplăceri mamei lui dacă aceasta neglija şi nu îl trimitea, iar ea, la rândul ei, îi făcea lui zile fripte dacă nu se ducea. Din pură încăpățânare, învăța cât mai puțin posibil, deşi era un lider înnăscut. Pentru că puțin îi păsa de oricine şi orice, pentru că niciodată nu scâncea când lua bătaie, ci îl privea pe director drept în ochi cu un dispreț fățiş, şi–a câştigat teama şi admirația colegilor de clasă. Foiosea acest lucru în avantajul lui şi mai mult îşi exercită autoritatea în campus, decât învăța.

La treisprezece ani i–a spus mamei lui o dată în plus că era o târfă grasă şi împuțită şi ea şi–a pus unul din prieteni să îl prindă şi să îl bată măr. A doua zi şi–a recăpătat cunoştința în apropierea căii ferate pe care văzu venind un mărfar. Ținându–se cu o mână

de coastele rupte, sări în tren. Niciodată nu s–a mai întors şi nici nu şi–a mai văzut mama vreodată. Spera numai să fi murit şi să fi putrezit în iad.

A hoinărit ani de zile prin Sud, angajându–se la tot felul de munci până când strângea destui bani ca să se îmbete şi să se ia la bătaie, după care pleca din nou.

Într–o seară mărfarul oprise pe undeva prin Arkansas. Părea un oraş al minunilor, care îi plăcea unui tânăr sălbatic, aşa ca el. Dar spre iritarea lui, „minunea" se dovedi a fi fost un şopron unde aveau loc întruniri pentru rugăciuni. Un alt mărfar nu mai trecea decât a doua zi dimineaţă şi ploua cu găleata, îşi spuse că acel şopron putea măcar să îi ofere un adăpost provizoriu, aşa că luă şi el parte la slujbă alături de toată lumea din oraş.

Râdea de orice se spunea şi de oamenii care ascultau cu o speranţă deplasată la predicatorul care îi povăţuia să caute comori în cer nu pe pământ. Ce prost, îşi spuse Jack.

Dar se răzgândi când văzu cât de plină era cutia daniilor care trecu şi prin faţa lui, numai că prefăcându–se că punea ceva, a luat o hârtie de zece dolari. Şi se uită la predicatorul de pe podium cu un alt respect.

Jack Collins luă o hotărâre crucială în seara aceea în Arkansas privind cariera lui. Din acei zece dolari îsi cumpără o *Biblie* şi se chinui să facă prima lectură. Se duse la mai multe întruniri de rugăciuni, unde asculta şi învăţa. Pentru a trece mai uşor orele pe care le petrecea în mărfare, imita inflexiunile vocii şi gesturile predicatorilor. Când simţi că era pregătit, se aşeză la colţul unei străzi dintr–un orăşel din Alabama şi ţinu cea dintâi predică. Câştigă 1,37 dolari. Era, însă, un început.

— Bună. Probabil nu mă mai ţii minte, spuse Mary Catherine, oprindu–l cu timiditate la colţul străzii Presbytere după ce îşi terminase predică şi traversase piaţa cu pasul lui iute şi alert.

Urmărindu–l câteva zile, observase că totdeauna se mişca de parcă ar fi fost într–o permanentă grabă să ajungă undeva.

Îi spuse zâmbind:

— Sigur că te mai țin minte.

— M–am mântuit acum câteva zile.

— Şi ai mai venit de două ori de atunci. Fără prietenele tale.

Stătuse mai deoparte, de teamă să nu pară prea îndrăzneață, şi el nu arătase că ar fi observat–o. Măgulită de faptul că totuşi o făcuse, ea roşi.

— N–aş vrea să te deranjez.

— Niciun deranj, surioară. Ce te frământă?

— Ai spus că Domnul are nevoie de ajutor pentru a–şi termina opera.

— Da. Şi?

— Şi ți–am adus asta, zise ea punându–i în mână o bancnotă de zece dolari.

El se uită la bani o clipă, după care o privi şi îi

Mătase franțuzească spuse foarte emoționat:

— Domnul să te binecuvânteze, surioară.

— Îți vor fi de folos?

— Mai mult decât îți închipui, spuse el şi îşi drese glasul, la stai, mi–e o foame de lup. Nu vrei un crenvurşt?

Toate celelalte invitații pe care le primise fuseseră făcute totdeauna prin telefon şi nu accepta niciodată să iasă fără să ceară permisiunea părinților. Era delicios de rău să fie invitată şi să accepte fără să ştie nimeni, nici chiar Alice şi Lisbet.

— Sună minunat.

Zâmbind şi luând–o de mână el îi zise:

— Dacă o să fim prieteni, trebuie să ştiu cum te cheamă.

Când a venit vacanța de vară, lui Mary Catherine i–a fost mai uşor să se furişeze pentru a se întâlni cu Wild Jack Collins unde predica în fiecare zi, la colțurile străzilor din Cartierul Francez. Luau cine ieftine, pe care adesea le plătea Mary Catherine, dar nu se supăra. El era cea mai fascinantă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Oamenii se simțeau atraşi de el, de la cele mai amărâte

prostituate până la cei mai vicleni pungaşi.

Jack îi spunea tot felul de peripeții hazlii prin care trecuse în cei şapte ani de când predică. Avusese mai multe aventuri decât îşi putea imagina Mary Catherine, în timp ce călătorea din oraş în oraş, răspândind cuvântul Evangheliei şi rugându–se la Dumnezeu pentru iubirea şi mântuirea păcătoşilor.

— Am nevoie de cineva care ştie să cânte, îi spuse el într–o seară. Ai vreun talent la muzică, Mary Catherine?

— Nu, mă tem că nu, spuse ea cu regret.

Cât de frumos ar fi fost să i se alăture lui Jack şi să umble cu el! Predicile lui nu semănau cu slujbele formale şi care respectau tradițiile, cu care era ea obişnuită. Deşi mesajul învierii lui Cristos era acelaşi, se îndoia că părinții ei ar fi fost de acord cu manierele grosolane ale lui Jack, sau cu doctrina fanatică pe care o predică. De aceea, întâlnirile lor rămâneau secrete, împărtăşindu–le numai jurnalului ei.

Pe măsură ce vara devenea din ce în ce mai fierbinte, acelaşi lucru se întâmpla şi cu prietenia lor.

Într–o seară, Jack propuse să cumpere mâncare chinezească şi să meargă să o mănânce la el. Pe Mary Catherine însă o mustra conştiința. Dacă mergeai la un bărbat acasă fără însoțitoare îți atrăgeai ruşinea şi distrugerea, dar când îi văzu privirea rănită numai datorită ezitării ei, acceptă şi plăti mâncarea chinezească.

Clădirea insalubră şi plină de gândaci în care locuia el o şoca puternic. Până şi oamenii de culoare care lucrau în grădina familiei ei locuiau în condiții mai. Bune. Mizeria aceea îi demonstra exact cât de sărac era, cu câtă mărinimie se dedicamisiunii lui şi cât de materialistă fusese creşterea ei. Începu să plângă de ruşine şi milă. Când îi explică motivul pentru care izbucnise în lacrimi, el o îmbrățişa.

— Liniştește–te, draga mea. Nu plânge pentru mine.

Şi Iisus era sărac.

Cuvintele lui o făcură să plângă şi mai tare. El o ținu şi mai

strâns. În curând, mâinile lui începură să îi mângâie spatele şi buzele să i se plimbe prin păr şoptindu–i câtă nevoie avea de ea, cât de dulce era şi cât de generos era din partea ei ca să contribuie cu ofrande la predicile lui.

În cele din urmă, buzele li se întâlniră. Când o sărută, ea scânci. Nu era prima oară când o săruta cineva, dar era prima oară când era sărutată cu gura deschisă în care simți limba dornică a unui bărbat.

Zăpăcită şi speriată, se smuci din brațele lui şi fugi la uşă, dar el o prinse, o luă în brațe din nou şi îi mângâie părul.

— Nu mi s–a mai întâmplat niciodată aşa ceva, Mary Catherine, îi spuse el cu glas şoptit. Când te–am sărutat, am simțit Duhul Sfânt strecurându–se între noi. Tu nu?

Ea simțise cu siguranță ceva înăuntrul ei, dar nu i–ar fi trecut prin cap că era Duhul Sfânt.

— Trebuie să mă duc acasă, Jack. Părinții mei vor începe să se îngrijoreze.

Ajunsese în josul scării întunecate şi mizere, când îl auzi strigând:

— Mary Catherine, cred că Iisus vrea ca noi să fim împreună.

În următoarele zile, umplu jurnalul cu întrebări chinuitoare la care nu avea răspuns. Bineînțeles că nu le putea spune părinților ei nimic. Ştia intuitiv că dacă I–ar vedea pe Jack în costumul lui ieftin, cu manşetele zdrențuite şi gulerul murdar, aveau să îl alunge ca pe un gunoi.

Dacă le–ar fi spus prietenelor, le–ar fi forțat să îşi împartă devotamentul şi nu şi–ar fi putut permite să rişte ca ele să le spună părinților şi aceştia, la rândul lor, să le spună alor ei. Se gândi să i se destăinuie mătuşii Laurel, care era înțelegătoare şi avea o inimă bună, dar renunță şi la această idee. Mătuşa Laurel s–ar fi putut simți, de asemenea, datoare să îi informeze părinții despre noua ei iubire.

Era confruntată cu o problemă de om matur, cea dintâi din

viața ei, şi trebuia să o rezolve ca un om matur. Nu mai era o copilă. Jack îi vorbea ca unui adult. O trata ca pe o femeie.

Dar acest lucru o intimida cel mai mult. O speria gândul de a fi făcută să se simtă ca o femeie. De la maici, la şcoală, învățase totul despre sex: sărutările conduceau la mângâieri. Mângâierile conduceau la sex. Sexul era un păcat.

Dar, argumentă ea în gând, Jack spusese că simțise Duhul Sfânt când se sărutaseră. Din moment ce maicile care condamnau plăcerile trupeşti nu o făcuseră niciodată, de unde ştiau cum era? Poate că amețeala, fierbințeala şi dorința pe care le simțea cineva în timpul sărutului nu erau deloc reacții ale cărnii, ci ale spiritului. Când limba lui Jack o atinsese pe a ei, se simțise transportată. Unde puteau ajunge oare acele reacții spirituale?

La câteva zile după primul sărut, îl aştepta în apartament să se întoarcă. Pregătise cina pe o masă zgâriată şi cu picioare inegale, înfipsese o lumânare în puțină ceară topită pe o farfurioară. Alături de un mic vas cu margarete, lumina lumânării ascundea urâțenia acelei încăperi insalubre.

Îi spuse atunci, simțindu–se stânjenită:

— Bună, Jack. Am vrut să–ți fac o surpriză.

— Ai reuşit.

— Am adus rac fiert şi… o pâine. Şi asta, spuse ea despăturind o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă.

El se uită la ea, dar nu o luă. În schimb, îşi duse mâna la rădăcina nasului şi închise ochii aplecând capul ca şi cum s–ar fi rugat. Trecură astfel câteva clipe.

— Jack? Spuse ea cu un glas tremurător. Ce s–a întâmplat?

El îşi ridică atunci privirea. Avea lacrimi în ochi.

— Am crezut că eşti supărată pentru seara aceea.

— Nu, spuse ea şi ocoli repede masa ca să nu fie nicio barieră între ei. Am fost doar uimită când m–ai sărutat, atâta tot.

O strânse cu putere în brațe.

— O, Doamne, îți mulțumesc. Scumpe Isuse, îți mulțumesc,

spuse el mângâindu–i părul. Credeam că te–am pierdut, Mary Catherine. Nu merit o ființă atât de dulce ca tine în viața mea mizerabilă, dar m–am rugat şi m–am rugat ca Dumnezeu să mi te trimită înapoi Hai să ne rugăm.

Se lăsă să cadă în genunchi trăgând–o şi pe ea lângă el. Îngenuncheați pe linoleumul murdar, care se cojea, el înălță o rugăciune în care îi proslăvea frumusețea şi puritatea. Adjectivele pe care le folosea pentru a o descrie o făcură să roşească. Cuvintele de adorație i se revărsau de pe buze, astfel încât când spuse „Amin" ea rămase locului privindu–l cu uimire şi dragoste.

— Habar nu aveam că. Ai sentimente atât de puternice față de mine, Jack.

El se uită la ea ca la o arătare.

— Dacă nu pari un înger aşa cum îți străluceşte lumina lumânării în păr, să mă orbească Dumnezeu înainte de următoarea bătaie a inimii.

Dumnezeu nu îl orbi, aşa că el îşi ridică mâna încet şi îi atinse părul. Mângâindu–l, se aplecă spre ea şi o sărută. Mary Catherine era dezamăgită că nu mai era un sărut franțuzesc, dar când el îşi apăsă buzele desfăcute pe gâtul ei, ea rămase fără suflare de surpriză şi plăcere.

Înainte să îşi dea seama ce se întâmpla, el îi atingea sânii prin rochia subțire de bumbac, descheindu–i nasturii perlă.

— Jack?

— Ai dreptate. Ar trebui să mergem în pat. Dumnezeu nu vrea să fac dragoste cu tine pe podea.

O luă în brațe şi o duse în pat. Fără să îi lase timp să protesteze, o sărută în timp ce îi deschise rochia până la mijloc. Materialul păru să se topească asemenei vatei de zahăr sub mâinile lui fierbinți şi nerăbdătoare. Ea purta furou şi un sutien alb tare şi de neînvins ca o armură, dar el scăpă de toate cu îndemânare. Mâinile îi atingeau trupul gol într–un fel care nu putea fi descris decât ca fiind carnal. Mângâierile erau minunate şi îngrozitor de

pline de păcat. Dar Jack era predicator, atunci cum putea să fie ceva greşit? El îndepărta oamenii de păcat, nu îi îndrepta spre el.

În vreme ce îi scotea şi restul de haine, murmura despre frumusețea şi perfecțiunea Evei sale.

— Dumnezeu a creat–o pentru Adam. Pentru a–i fi ajutor şi tovarăş în iubire. Acum mi te dă mie.

Referirile biblice stârniră în gândul lui Mary Catherine preocupări morale, dar când pantalonii lui Jack alunecarăți ea îi simți atingerea tare şi plină de dorință a sexului, îl privi speriată şi cu teamă.

— O să–mi rupi „cireşica”? El râse.

— Cred că da. Eşti virgină, nu?

— Bineînțeles, Jack, da.

Afirmația ei fără suflare deveni un strigăt de durere.

Lisbet avusese dreptate. Durea ca naiba. Dar a doua oară nu a mai fost atât de rău.

— Era o după–amiază ploioasă de septembrie când Mary Catherine îi spuse lui Wild Jack Collins că avea să fie tată. Îl aştepta sub arcadele–deja Cabildo, unul din numeroasele puncte de întâlnire. Încetase să mai predice devreme, datorită faptului că burnița se transformase într–o ploaie torențială.

Adăpostiți sub umbrelă ei, alergară până la apartamentul lui, unde mirosul de mâncare stricată şi trupuri nespălate îi făcu scârbă. Odată dezbrăcați de hainele ude şi cuibăriți în aşternutul murdar, ea îi şopti:

— Jack, voi avea un copil.

Buzele lui încetară să îi mai sărute gâtul şi îşi înălță iute capul.

— Ce?

— N–ai auzit?

Îşi muşca nervoasă buza de jos, nevrând să mai repete acele cuvinte. Săptămâni întregi o chinuise gândul acelei posibilități. Faptul că nici a doua oară nu îi veni ciclul, combinat cu grețuri dimineața şi cu o permanentă insuficiență în respirație, nu prea

mai lăsa loc nici unei îndoieli.

Se temea tot timpul ca părinții ei să nu observe că sânii i se umflau şi mijlocul i se îngroşa. Nu spusese nimănui nimic. De luni de zile îşi abandonase prietenele în favoarea lui Jack şi îşi dădea seama că nu se putea duce acum la ele cu o problemă de o asemenea gravitate.. Şi, pe urmă, fetele care dădeau de bucluc erau batjocorite şi ocolite de toată lumea, inclusiv de cele mai bune prietene. Chiar dacă Alice şi Lisbet ar fi vrut să îi rămână prietene, părinții lor nu le–ar fi dat voie.

Se spovedise la o biserică din afara propriei parohii, în timp ce îi şoptea vocii fără trup din spatele ecranului, obrajii îi luară foc şi se bâlbâi când recunoscu lucrurile pe care le făcuse cu Jack. Se îngrozea la gândul de a fi mărturisit totul unei persoane în carne şi oase. Aşa că avea să îşi poarte povara singură. Acum aştepta înspăimântată reacția lui Jack. Acesta se ridică şi rămase în picioare lângă pat, privind–o fără să spună nimic. Pofta de vorbă părea să îl fi părăsit.

— Eşti supărat? Întrebă ea cu o voce slabă.

— Ah, nu, zise el şi apoi cu mai multă tărie: nu. După care se aşeză din nou şi, luându–i mâna umedă şi rece într–a lui, o întrebă:

Mătase franțuzească

— Ai crezut că o să mă supăr?

Uşurarea ei era atât de mare, încât nici nu mai putea vorbi. Lacrimi fierbinți şi sărate îi izvorâră din ochi.

— Ah, Jack, nu ştiam ce o să spui, nu ştiam ce să fac.

— Le–ai spus alor tăi? O întrebă el, dar ea scutură din cap. Atunci e bine. Este numai copilul nostru şi nu vreau să ne strice nimeni bucuria până la timpul potrivit.

— Ah, Jack, te iubesc atât de mult, spuse ea şi se aruncă de gâtul lui sărutându–l în culmea fericirii.

El o lăsă să o facă, râzând, după care o desprinse.

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Ce?

— Că trebuie să ne căsătorim.

Ea îşi împreună mâinile sub bărbie şi ochii îi străluceau.

— Speram să spui asta. Ah, Jack, nimeni n–a mai fost atât de fericit vreodată.

După aceea au făcut dragoste, petrecând ore întregi înlănțuiți sub aşternut, făcând planuri de viitor.

— Voiam să plec din New Orleans de câteva luni, Mary Catherine. Nu am plecat până acum din cauza ta, îi spuse el mângâindu–i abdomenul. Dar, datorită faptului că aşteptăm un copil, trebuie să mă gândesc la viitorul nostru.

Îi spuse pe larg ce planuri avea pentru a da amploare misionariatului.

— Poate o să găsesc pe cineva care să cânte şi la un instrument şi imnuri. Unii predicatori au câțiva oameni care lucrează pentru ei. Aceştia intră într–un oraş mai întâi şi aranjează lucrurile, aşa cum au făcut discipolii pentru Iisus. Când ajunge şi predicatorul, ei strâng oamenii în jurul lui. Asta vreau eu de fapt, nu să predic pentru câțiva bănuți la colțuri de stradă. Poate vreodată o să ajung şi la radio. Şi la televiziune. N–ar fi extraordinar?

Mary Catherine era mişcată de zelul evanghelic pe care îl vedea arzând în ochii lui.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut, Jack. Ştii foarte bine asta.

— Ei, ajutorul de care am eu nevoie acum… nu contează.

— Ce este? Îl întrebă ea şi ridicându–se îl zgâlțâi de umeri. Spune–mi.

El păru foarte abătut.

— Nu ştiu ce voi face ca să fac rost de bani, mai ales că acum am două guri de hrănit în plus. Cred că va trebui să renunț ia predicat un timp şi să–mi găsesc o slujbă stabilă.

— Nu! Nici să nu aud aşa ceva. Trebuie să continui să predici, indiferent ce s–ar întâmpla.

— Dar nu văd cum.

— Las pe mine. Am eu nişte bani.

Aproape cu ochii în lacrimi, el o trase la piept ținând–o strâns.

— Nu te merit. Eşti o sfântă. Uită–te la camera asta împuțită. Va trebui să găsesc ceva mai bun în următorul oraş, spuse el aruncându–i odăii o privire plină de dezgust. Pentru mine era bună. Ioan Botezătorul mânca lăcuste şi trăia în deşert. Dar nu–i pot cere soției mele să facă un asemenea sacrificiu.

A doua zi, ea îi aduse douăzeci de bancnote de o sută de dolari.

— I–am scos din contul meu din bancă. Sunt bani pe care i–am primit în dar de Crăciun şi de ziua mea de–a lungul anilor.

— E prea mult. Nu pot să–i primesc, Mary Catherine.

— Ba sigur că poți, spuse ea îndesându–i banii în palmă când el a încercat să îi refuze. Doar voi fi soția ta. Ce–i al meu e şi al tău. E pentru noi. Pentru copilul nostru. Pentru predici.

Plănuiră să fugă peste trei nopți.

— De ce atât de târziu? De ce nu mâine?

— Trebuie să mai fac unele aranjamente, îi explică el. Nu te poți căsători fără o grămadă de formalități.

— Ah, făcu ea dezamăgită. Nu ştia acest lucru.

— Bine, atunci te las pe tine să te ocupi de toate, Jack.

Se sărutară îndelung de noapte bună, urând ceasurile care aveau să îi despartă. Mary Catherine se duse acasă, *se* încuie în camera ei şi scrise câteva pagini în jurnal. Mai târziu, fiindcă nu putea să doarmă din cauza unei uşoare indigestii provocate de sarcină şi emoții, se duse la dulap şi plănui cu ce avea să se îmbrace la întâlnirea cu mirele ei.

Capitolul treizeci

— Bineînțeles că el nu a venit la întâlnire. Umbrele de pe pereții bucătăriei din casa mătuşii

Laurel se alungiseră întinzându–se peste masa rotundă la care Claire şi Cassidy stăteau faţă în faţă având dinainte nişte ceşti cu ceai care avea gust de portocale şi care se răcise.

Glasul lui Claire părea depărtat şi pe chip i se întipărise o expresie melancolică.

— La început, mama a crezut că, datorită tulburării, greşise ziua şi locul întâlnirii, dar când s–a dus la el acasă, descoperi că. Plecase fără să îi fi lăsat administratorului vreo adresă sau vreo indicaţie cu privire la următorul loc unde îl trimitea Dumnezeu, adăugă ea sarcastic. După ce a trecut o săptămână şi mama nu a primit niciun semn de la el, a înţeles că îi furase banii şi o părăsise, continuă ea şi apoi îl întrebă pe Cassidy: mai vrei puţin ceai?

— Nu, mulţumesc, răspunse el aspru, iar Claire îşi continuă povestirea:

— Wild Jack Collins a jucat extrem de bine. Când mama i–a spus că era însărcinată el ar fi putut s–o şteargă, numai că era prea deştept. Fără îndoială că aflase de relaţiile familiei Laurent şi îşi dădea seama că mama ar fi putut pune şeriful pe urmele lui, aşa că se gândi că era mult mai bine să o ceară în căsătorie. Făcea totul să pară atât de romantic. O fugă. Să plece amândoi într–o misiune a Domnului. Nu uita că mama era o foarte devotată creştină şi credea în salvarea celor rătăciţi. Dar mai era şi incredibil de naivă.

Expresia ei deveni distantă şi rece.

— Probabil că până în ziua când a murit – până în ziua când l–am ucis – Wild Jack a râs de ea, felicitându–se pentru cât de isteţ fusese. Dacă o mai ţinea minte, adică.. Cine poate şti pe câte alte femei le–a lăsat însărcinate în acei ani de început.

Cassidy dădu la o parte ceaşca de ceai şi farfurioara şi îşi puse coatele pe masă.

— De unde ştii toate astea, Claire?

— Din jurnalele ei. Totul era povestit cu meticulozitate,

începând din sâmbăta aceea când tatăl ei a dus–o la *Cafe du Monde* pentru a lua micul dejun şi unde l–a văzut pe Jack Collins predicând în piață. Am găsit jurnalele după moartea mătuşii Laurel, care a continuat să scrie când mama nu a mai fost în stare.

— Deci ea a ştiut cine era tatăl tău? Claire încuviință.

— Dar numai mătuşa Laurel. Când şi–a dat seama că fusese trasă pe sfoară, mama le–a spus părinților ei că era însărcinată.

— Au încercat vreodată să pună mâna pe Jack Collins?

— Nu. Nu uita că nu le–a spus niciodată numele iubitului ei, dar i–a lăsat să creadă că făcea parte din cercul lor de cunoştințe. Singura care ştia adevărul era mătuşa Laurel, pentru că mama i se destăinuise. Aşa că, peste câțiva ani, când Wild Jack Collins a reapărut ca teleevanghelistul Jackson Wilde –schimbarea de nume fiind fără îndoială necesară datorită faptului că avea prea multe urme de acoperit – mătuşa Laurel a început să îi urmărească drumul spre glorie. Se pare că şi pe mama lui Josh a atras–o la fel ca pe a mea, numai că ai ei erau protestanți, datorită cărui fapt era mult mai acceptabil decât nişte catolici. De asemenea, erau mult mai bogați decât familia Laurent. Astfel că s–a gândit să profite, în însemnările ei, mătuşa Laurel a presupus. Că s–a folosit de banii lor pentru a–şi extinde predicile şi la radio şi la televiziune.

— Asta înseamnă că Josh este…

— Fratele meu vitreg, îl întrerupse ea zâmbind blând.

— De aceea te–ai întâlnit cu el.

— Am vrut să văd dacă semăna şi el cu tatăl nostru sau era un om integru. E slab, dar, din câte am putut să–mi dau seama cu ocazia acelei întâlniri, cred că e o persoană respectabilă.

— Nu prea respectabilă, totuşi, doar s–a culcat cu soția tatălui tău.

Ea nu aprecie acea contrazicere blândă şi sări în apărarea fratelui ei vitreg:

— Josh era o altă victimă a abuzurilor emoționale ale lui

Jackson Wilde şi relația lui cu Ariel era un mod de a se răzbuna.

— Iar al tău a fost de a–l ucide.

— Am făcut un serviciu omenirii, Cassidy. Ariel pretinde că e o văduvă îndurerată, însă a obținut de pe urma morții lui ceea ce şi–a dorit – celebritatea care până atunci fusese a lui. Iar Josh a scăpat de cel care îl tortura.

— Nu crezi că exagerezi puțin? Doar nu îl ținea legat în lanțuri.

— Din punct de vedere emoțional, îl ținea. Josh a vrut întotdeauna să fie pianist de concert, dar Wild Jack avea alte planuri. Voia un muzician care să se identifice numai cu afacerea lui, aşa că a râs de ambiția lui Josh şi i–a disprețuit talentul până când încrederea lui Josh în sine a fost făcută praf, devenind în cele din urmă ceea ce a vrut tatăl său.

— Josh ți–a spus toate astea?

— Mi–a spus că din moment ce Ariel l–a concediat, doreşte să îşi reia studiile de muzică clasică, iubirea lui dintâi. Eu am completat restul.

— Şi mama ta?

— Ce–i cu ea?

— A făcut vreodată legătura între Jackson Wilde şi Wild Jack Collins?

— Nu. Slavă Domnului. Aspectul lui trebuie să se fi schimbat foarte mult în ultimii treizeci de ani. Ştii doar că nu poate ține minte ceva prea mult timp, aşa încât chiar dacă i s–o fi părut vreo secundă că îl recunoaşte, gândul a rămas neînregistrat. Cassidy se încruntă, sceptic.

— Claire, te sfătuiesc să nu mai spui nimic fără un avocat de față.

— Am renunțat la dreptul de a apela la serviciile unui avocat, Cassidy. Am făcut o mărturisire publică şi o mulțime de oameni au fost martori. N–am de gând s–o retractez. O să–ți spun tot ce vrei să ştii. Deşi, adăugă ea, ai ghicit deja în mare parte.

— Ce vrei să spui?

— A ghicit cum am intrat în camera lui Jackson Wilde. Îți aminteşti când ne–am plimbat prin Cartierul Francez, refăcând drumul parcurs de mine în seara crimei?

— O să–mi spui acum că a fost ceva inutil.

— De fapt, chiar m–am plimbat în seara aceea. Dar după. Abia când m–am întors la *Mătasea franțuzească* am descoperit că mama dispăruse.

— Şi ca o bizară coincidență, s–a dus tocmai la hotelul *Fairmont.*

— Da.

— Un drum cam lung pentru ea.

— Probabil că a luat autobuzul.

Cassidy refuză să facă orice alt comentariu.

— Continuă, spuse el. Tocmai voiai să–mi povesteşti cum ai pătruns în apartamentul lui Wilde. Cumva cu ajutorul lui Andre?

— Nu. Niciodată, spuse ea clătinând categoric din cap. El este absolut nevinovat, în legătură cu asta nu te–am mințit. Nimeni n–a ştiut ce aveam de gând.

— Nici Yasmine?

— Nici măcar ea. Am făcut totul singură. Nu mi–aş compromite niciodată un prieten.

— Ferească sfântul. Dar ai ucide un bărbat cu sânge rece.

— Vrei să asculți sau nu?

Cassidy se ridică deodată, mişcând ceştile.

— Ce naiba crezi? Nu, nu vreau să aud nimic, strigă el. Şi dacă ai judeca măcar puțin, ai chema un avocat, care ar insista să nu spui „Noroc” dacă aş strănuta.

Când intraseră în casă îşi scosese haina de la costum în fața ferestrelor pe care le deschiseseră pentru a aerisi şi a răcori aerul. Bretele gri îi erau încrucişate pe spate, îşi suflecase mânecile, iar acum îşi lărgi cravata.

Claire îi privi degetele care trăgeau de nod, ştiind că nu avea să îi mai simtă vreodată atingerea pe piele. Amintirea îi provocă o durere teribilă în partea inferioară a trupului, în loc să se mai

gândească la dorință, se concentra asupra furiei lui, de care se folosi pentru a şi–l face adversar.

— Când eram la Cafe *du Monde,* zise ea, ai ghicit că ucigaşul l–a aşteptat pe Wilde să se întoarcă în apartamentul său. Ai avut dreptate.

— Nu–mi spune asta, Claire. Ignorându–l, ea continuă:

— Am aşteptat într–un hol alăturat. Când femeia a intrat să facă păturile, m–am furişat şi m–am ascuns într–un dulap, unde am stat aproape o oră până să vină el.

— Singur?

— Fără Ariel, da. S–a uitat puțin la televizor. Îl auzeam din ascunzătoare. Apoi a făcut un duş şi s–a culcat. Când l–am auzit sforăind, m–am strecurat afară şi m–am dus tiptil în dormitor. L–am împuşcat de trei ori.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Am fost tentată să–l trezesc. Aş fi vrut să–i văd teamă în privire. Aş fi vrut să ştie că murea de mâna propriului său copil. Aş fi vrut să–i rostesc numele mamei să văd dacă îi evocă vreo amintire. Dar mi–a fost teamă că putea să–mi ia arma. Am stat, însă, mult timp la picioarele patului şi l–am privit cu ură pentru felul cum i–a înşelat pe toți cei care l–au iubit. Mama. Josh. Ariel. Am făcut–o pentru toți. Stătea acolo şi dormea liniştit într–un apartament luxos, plătit de oameni care nu îşi puteau permite să îi trimită bani, dar o făceau pentru că aveau încredere în el. Pe *Biblia* de pe noptieră era un ceas Rolex. Acest simbolism mi–a întors stomacul pe dos. A profitat de pe urma unor lucruri pentru care martirii şi–au dat viața timp de secole de–a rândul şi şi–o mai dau încă.

Cassidy se întoarse repede pe scaunul din fața ei.

— Dar l–ai împuşcat de trei ori. De ce, Claire? De ce de trei ori?

— În cap, pentru felul în care în mod deliberat denaturase creştinismul pentru propriul scop. În inimă, pentru a le răzbuna pe toate cele pe care le distrusese, în bărbăție, pentru modul lipsit

de scrupule în care a sedus şi apoi a părăsit o tânără plină de bunătate care merita să fie iubită.

— Dar l–ai făcut praf, Claire.

— Da, spuse ea înghiţind greu. A fost o porcărie.

Nu m–am aşteptat… Când am văzut sângele, am fugit.

— Şi cum ai ieşit din hotel?

— La fel cum am intrat. Nimeni nu m–a văzut la etajul acela pentru că toate camerele erau închiriate de ei. Am luat liftul şi apoi am ieşit pe uşa care dă în University Street, spuse ea umezindu–şi buzele şi privindu–l nervoasă. Şi ca să–mi ascund şi mai bine identitatea, în cazul în care aş fi lăsat urme, m–am îmbrăcat ca mama.

— Ce–ai făcut?

— Am luat una din rochiile ei, pălăria pe care avusese de gând să o poarte când avea să fugă şi valiza ei.

— Foarte inteligent. Mai târziu, în cazul în care vreun martor ar fi fost întrebat pe cine văzuse în hotel la ora aceea, ar fi descris–o pe Mary Catherine. Care n–ar fi dat deloc de bănuit, pentru că toată lumea ştie că se comportă ciudat, iar lucrătorii hotelului sunt obişnuiţi să o vadă pe acolo, îmbrăcată aşa şi cu valiza în mână.

— Exact. Numai că nu m–am gândit că mama chiar se ducea acolo în seara aceea.

— Fără pălărie şi valiză? Întrebarea o derută o clipă.

— Ba cu ele, bineînţeles.

— Am avut impresia că ai spus că erau la tine.

— Le–am avut, dar m–am întors acasă şi m–am schimbat înainte să–mi fac plimbarea. Atunci a ieşit ea.

— Nu sunt convins că toate astea corespund cu ora la care a fost ucis Wilde, spuse Cassidy încruntându–se. Dacă aş fi avocatul tău, aş folosi aceste nepotriviri de timp pentru a da naştere îndoielii în mintea juraţilor.

— Nu vor fi juraţi, pentru că nu va fi niciun proces. Am

mărturisit, doar. O să fiu condamnată şi gata.

— Parcă abia ai aştepta, spuse el furios. Eşti chiar atât de nerăbdătoare să intri la închisoare pentru tot restul vieții tale? Pentru tot restul vieții mele?

Ea îşi feri privirea.

— Vreau numai să se termine odată, înjurând, el îşi trecu degetele prin păr.

— De ce n–ai aruncat arma, Claire? De ce n–ai azvârlit–o în apă în timpul acelei plimbări?

— Aş vrea să o fi făcut, spuse ea cu amărăciune. Nu m–am aşteptat să ajungă într–un laborator de poliție.

— Singurele amprente pe ea erau cele ale lui Yasmine.

— Aveam mănuşile mamei.

— Pe care le putem testa ca să vedem dacă au urme de pulbere.

— Le–am distrus şi i–am cumpărat altele noi. N–o să găseşti nimic.

— Eşti, într–adevăr, deşteaptă, nu?

— Ei bine, şansa mea era să scap! Izbucni ea. Dar eşti al naibii de insistent.

El o ignoră şi o întrebă:

— Când ai luat pistolul din poşeta lui Yasmine?

— În săptămâna dinainte să–l folosesc. A venit într–o vizită de o noapte. Era atât de aeriană şi adesea neglijentă cu lucrurile ei, încât ştiam că dacă va observa că îi dispăruse, avea doar să ridice din umeri. L–am pus înapoi peste câteva zile – după ce m–ai chestionat în legătură cu el. Şi, aşa cum mă aşteptasem, Yasmine a trecut cu vederea peste lipsa lui temporară.

— Asta nu prea îți stă în fire, Claire. Folosindu–te de pistolul lui Yasmine, o implicai în crimă.

— Nu m–am gândit că avea să se mai tragă cu acel pistol. Cu siguranță nu mă aşteptam ca Yasmine să–şi ia viața cu el.

Îi apărură lacrimi în ochi. Datorită faptului că evenimentele se succedaseră cu o asemenea repeziciune de când se întorsese de la

New York, în dimineața aceea, nu avusese încă posibilitatea de a jeli în singurătate pierderea prietenei sale.

— Aş vrea să fi aruncat acel afurisit de pistol. Yasmine era mult mai tulburată emoționai decât mi–aş fi închipuit. Era ca o calamitate gata să izbucnească. Eram prea ocupată ca să mai observ ceva, prea prinsă în propria mea criză, prea implicată în… spuse ea dar se opri deodată şi îl privi, pentru ca apoi să îşi coboare ochii, adăugând: eram prea implicată în investigarea acestei crime pentru a–mi da seama că, în tăcere, ea striga după ajutor. Am dezamăgit–o.

Cassidy nu spuse nimic o clipă, după care o întrebă:

— În seara aceea, când l–ai văzut pe Jackson Wilde de aproape la Superdom, ce ai simțit pentru el?

— Interesant, spuse ea uşor. N–am simțit acea ură nepotolită pe care mă aşteptam să o simt. Crezând că eram o nouă convertită, mi–a atins capul cu mâinile. Nu se simțea niciun curent cosmic. N–am simțit niciun ataşament mistic, nici fizic, nici emoțional. Când în i–am ridicat privirea spre el, m–am aşteptat să trăiesc un moment de recunoaştere, un clic biologic, ceva înăuntrul meu. Dar priveam în ochii unui străin. Nu simțeam nicio atracție magnetică față de el. Nu voiam să–l recunosc că fiind tatăl meu aşa cum nici el nu a vrut să mă recunoască acum treizeci şi doi de ani, spuse ea şi ridică uşor capul. Mă bucur că nu m–a cunoscut niciodată. După câtă durere şi suferință mintală i–a provocat mamei, nu merita privilegiul de a mă cunoaşte.

— Bravo, Claire, spuse el şi o privi îndelung cu admirație, ridicând mâna chiar, pentru a–i mângâia obrazul, dar o lăsă să cadă la loc fără să o atingă.

În cele din urmă, îşi dădu scaunul în spate şi se ridică.

— Trebuie să mă duc la maşină să–l sun pe Crowder. Probabil că până acum o fi făcut un infarct, două. E ceva de mâncat prin casă?

— Nu mi–e foame.

— Ar trebui să mănânci oricum.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

— E o cafenea după colț. De afară nu pare a fi cine ştie ce de ea, dar domnul Thibodeaux face nişte sandvişuri cu stridii prăjite foarte bune.

— Sună nemaipomenit. Hai să mergem.

— Eu rămân aici.

— Nici vorbă. Şi, în plus, i–ai promis lui Harry să suni.

Claire nu mai avea energia necesară ca să se certe cu el. Glasul lui era categoric şi din atitudinea lui îşi dădu seama că nu începeau discuții. Simțindu–se de parcă ar fi cântărit sute de kilograme, ieşi înaintea lui din casă.

— Încerc să–l găsesc pe procurorul adjunct. Cassidy.

— Ați greşit numărul, aici e departamentul poliției, domnule.

— Ştiu, dar la procuratură este închis astăzi.

— Aşa e, domnule. Sunați mâine.

— Nu, stați puțin! Nu închideți.

Andre Philippi era într–o cumplită fierbere. Reuşise până la urmă să îşi ia inima în dinți să îl sune pe Cassidy, dar încercările îi fuseseră zădărnicite, mai întâi de ceasul de pontaj şi acum de un incompetent de la poliție.

Trebuie neapărat să–l găsesc pe domnul Cassidy în seara asta. Trebuie să existe vreo modalitate prin care să puteți lua legătura cu el după atâtea ore. Are un pager?

— Nu ştiu.

— Vreți să–l întrebați pe şeful dumneavoastră?

— Vreți să raportați vreo crimă?

— Vreau să vorbesc cu domnul Cassidy!

Vocea şi aşa ascuțită a lui Andre se ridică acum într–un adevărat falset. Ştiind că avea. Să îl apuce isteria şi că din glasul lui se înțelegea acest lucru, îşi impuse să se calmeze.

— Este în legătură cu cazul Jackson Wilde.

— Cu cazul Jackson Wilde?

— Exact. Şi dacă refuzaţi să cooperaţi, vă aşezaţi în calea justiţiei, spuse Andre sperând că alesese exprimarea corectă.

O citise undeva şi i se păru momentul potrivit pentru a o folosi, în orice caz, intimida destul de mult, pentru a da rezultate.

— Aşteptaţi.

Aşteptându–l pe ofiţer să se întoarcă la telefon, Andre îşi aruncă din nou privirea pe prima pagină a ziarelor de seară. Potrivit ultimelor articole, Yasmine fusese absolvită de orice implicare în cazul Wilde, dar sub o fotografie a ei alb–negru şi neclară se sugera că ar fi participat în unele activităţi subversive şi era foarte probabil dezechilibrată psihic. Falsitatea acelor afirmaţii îl lovi pe Andre ca o palmă usturătoare peste faţă. La fel ca şi *maman,* Yasmine nu fusese corect apreciată sau protejată. Nu mai putea tolera aşa ceva.

Colac peste pupăză, al doilea titlu mare spunea că Claire Laurent recunoscuse faptul că l–a ucis pe Jackson Wilde. Cu siguranţă că era ceva greşit. De ce naiba ar fi putut recunoaşte Claire comiterea unei crime? Era absurd. Şi, în plus, neadevărat, încercările lui de a o găsi pentru a obţine o explicaţie nu au fost încununate de succes. Nimeni nu răspundea la *Mătasea franţuzească.*

Întreaga lume părea să fi înnebunit. Numai el singur era lucid în mijlocul acelui balamuc crescând. Pentru a–şi îndrepta greşelile anterioare, nu avea altă cale decât să încerce să îl găsească pe Cassidy.

— Hei, mai sunteţi pe fir?

— Da, răspunse Andre nerăbdător, îmi puteţi da numărul domnului Cassidy?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Mi s–a spus că a plecat pentru ziua de azi şi nu poate fi găsit decât mâine dimineaţă când va face probabil o declaraţie.

— Bine, dar eu nu sunt de la presă.

— Sigur. Dacă spuneţi dumneavoastră.

— Vă jur.

— Vă spun ceva, dacă vreți, vă dau numele şi numărul unui detectiv, îl cheamă Howard Glenn şi lucrează cu Cassidy.

Andre îşi aminti de brutele acelea neîngrijite care invadaseră hotelul a doua zi dimineață, după crimă..

— Voi vorbi numai cu domnul Cassidy.

— Cum doreşti, amice.

După care polițistul închise, lăsându–l pe Andre zăpăcit şi agitat. Fierbea, gândindu–se ce să facă. Nu se putea concentra asupra lucrului. Pentru prima oară de când era administrator de noapte îşi neglija responsabilitățile şi oaspeții. De ce nu răspundea nimeni la *Mătasea franțuzească?* Unde era Claire? Unde era domnul Cassidy?

Şi, când avea să vorbească, în sfârşit, cu el, avea să poată, oare, să îi spună ceea ce trebuia?

Capitolul treizeci şi unu

Din maşina lui Cassidy, Claire îşi sunase mama acasă la Harry. Deocamdată, Mary Catherine se afla în siguranță. Cassidy, însă, nu reuşise să îl găsească pe Crowder şi era extrem de supărat din această cauză.

— Sună–l pe detectivul acela cu care lucrezi, îi sugeră Claire după ce auzi o întreagă varietate de înjurături.

— Nu. Ştiu ce ar vrea el să fac.

— Să mă duci încătuşată?

— Cam aşa ceva, spuse el şi clătină din cap.

—Trebuie neapărat să vorbesc mai întâi cu Tony. Nu te duc înapoi până nu reuşesc să dau de el.

Deci avea să beneficieze de o noapte de amânare. Se întorseseră în casa mătuşii Laurel. După ce mâncaseră ceea ce luaseră de la

cafeneaua domnului Thibodeaux, Claire spusese că era foarte obosită şi se retrăsese sus, în dormitorul ei. Se dezbrăcă şi îşi agăță hainele în dulapul unde încă se mai aflau câteva lucruri demodate. Se spălă cu apă rece de la chiuvetă pe față şi pe gât.

Baia arăta exact ca în ziua când se mutaseră. Ea îşi proiectase sala de baie din noul apartament, dar încă îi mai plăcea ciudățenia victoriană a acesteia, cu cada ale cărei picioare erau în formă de labe, chiuvetă cu picior şi podeaua acoperită cu plăcuțe de ceramică. Găsi prosoape în şifonier, care aveau un miros amestecat de flori.

Luă unul pentru a se şterge pe față. Când îşi ridică privirea îl văzu pe Cassidy în oglinda ovală înrămată de deasupra chiuvetei. O urmărea din prag, tăcut şi nemişcat.

Lumina pe care o dădea veioza din dormitor în spatele lui era slabă, aşa încât jumătate din față îi era umbrită, ceea ce îi dădea şi mai mult un aer prădător. Avea pieptul dezgolit, iar bretelele îi alunecaseră de pe umeri peste şolduri. Se sprijinea cu un braț de tocul uşii, în timp ce celălalt îi atârna pe lângă trup. Deşi nu făcuse nicio mişcare, atitudinea lui trăda putere, forță şi sugera o violență latentă.

Fără a mai avea altceva decât un costum bikini din satin de culoarea caisei, Claire se simțea mai goală decât dacă n–ar fi avut nimic. Rezistă impulsului de a lua un alt prosop cu care să se acopere. Expresia de pe chipul umbrit al lui Cassidy îi dădea de înțeles că orice tentativă de modestie ar fi fost un efort irosit. Şi, în plus, nu credea că se putea mişca. Privirea lui o hipnotizase.

Înainta până când între ei rămase distanță de un braț. Se uitară unul la altul în oglindă, cu privirile înfometate. Atunci el îşi ridică mâinile şi le strecură sub părul ei punându–i–le pe umerii goi.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Umerii ei se lăsară în față parcă din cauza greutății mâinilor lui.

— Nu poți. Nu putem.

El îi dădu părul la o parte şi o sărută tandru pe umăr.

— Nu, Cassidy, murmură ea. Nu.

Dar dezmințind toate protestele, când buzele lui îi alunecară spie ceafă, capul i se lăsă în față ascultător.

— Claire, îi şopti el în păr, m–am îndrăgostit de tine.

— Nu poți să–mi spui asemenea lucruri.

— Te vreau. Acum.

— Încetează, te rog. O să regreți totul. Te cunosc, Cassidy, spuse ea cu emoție. Ştiu cum gândeşti. O să te urăşti toată viața dacă o să faci asta.

— Nu–i adevărat.

— Ba da, e adevărat.

— Sşş.

O mângâie uşor pe spate şi îi desfăcu sutienul. Ea gemu când îi simți mâinile alunecându–i pe sub cupele tivite cu dantelă. El îi luă sânii în palme, redându–le altă formă, strângându–i uşor. Apoi îi mângâie sfârcurile cu vârfurile degetelor până când se întăriră, îşi mută gura pe partea cealaltă a gâtului ei muşcând–o cu dragoste plină de tandrețe.

— Cassidy, nu. Nu vreau să–ți fiu o pată pe conştiință. Nu e bine. Ştii asta. Te rog, opreşte–te.

Rugămințile ei sunau slab şi nesincere chiar şi în propriile–i urechi, iar când mâna lui îi alunecă peste abdomen şi apoi înăuntrul bikinilor, încetă să le mai rostească. Ea îl putea minți, dar trupul ei, nu. În interior era umedă şi fierbinte.

El îi trase în jos bikinii şi ea ieşi din ei. Apoi el îşi desfăcu pantalonii şi veni mai aproape până când ea simți apăsarea fermă a sexului. Când îl introduse în căldura ei umedă şi mătăsoasă, suspinele de încântare li se uniră.

Sprijinindu–se de chiuvetă de porțelan, Claire îi primi zvâcnirile lente şi adânci. El îi cuprinse şoldurile în mâinile lui puternice şi o lipi de căldura moale a mijlocului său. După care desfăcându–şi palma peste abdomenul ei o făcu să stea nemişcată. Ea îşi folosea pereții interiori ca un pumn închis pentru a–l strânge. El făcu o

grimasă de extaz şi îşi întoarse faţa în gâtul ei.

— Isuse, gemu el. Am senzaţia că n–o să pot intra niciodată destul de adânc.

Ea îşi înclină capul lipindu–l de al lui.

— Cassidy.

El îi puse atunci degetele pe buzele întredeschise, acoperindu–i–le cu mâna. Ea îi sărută palma, îşi trecu limba peste interiorul degetelor lui, îşi afundă dinţii în baza cărnoasă a degetului mare, iar zvâcniturile lui deveneau şi mai iuţi, şi mai arzătoare, animalic de posesive. Şi pasiunea lui Claire atinse culmi insuportabile. Nu se putu abţine să nu ţipe când mâna lui coborî pe abdomen între coapse pentru a–i mângâia sexul atât de sensibil, pe care el îl umplea atât de perfect. La atingerea lui, ea simţi în trup ceva ca un şoc electric radiindu–i prin coapsele pe care le strânse cu putere. Urcă apoi prin abdomen în sâni concentrându–se în centrii întăriţi ai acestora.

Cassidy îi înconjură mijlocul cu amândouă braţele şi se aplecă deasupra ei până când cu pieptul îi atinse spatele. Ea era total înfrântă de el, plină de el şi cufundată în el. Încântarea făcu să îi crească inima şi, cu un suspin plin de bucurie, se lăsă pradă unei explozii de iubire şi împlinire. Când şuvoiul fierbinte al orgasmului lui o umplu, întoarse capul şi îi acoperi gura cu un sărut lung şi pătrunzător amestecat cu lacrimi.

— Nu trebuia să–mi spui că mă iubeşti, şopti Claire trecându–şi degetele prin părul lui care fusese neglijat şi trebuia tuns.

Dar ei îi plăcea mai mult aşa, ciufulit şi rebel.

— Aş fi cedat farmecelor tale oricum, îl tachină ea apoi.

— Ţi–am spus pentru că aşa este, zise el, aşezându–şi piciorul mai comod lângă al ei sub aşternut. Am început să mă îndrăgostesc de tine chiar din prima clipă când te–am văzut. Sau poate atunci când ai suflat balonaşele acelea din sticluţa de la gât. Era al naibii de simbolic, sugestiv şi erotic.

— N–am vrut să fie aşa.

— Nu? Atunci poate a fost modul în care țineai gura, zise el atingându–i buzele uşor şi zâmbind melancolic, după care imediat se întunecă la chip. De fiecare dată când Crowder mă acuză de faptul că sentimentele față de tine îmi încurcau cercetările, eu spuneam că nu era adevărat. Dar are dreptate, adăugă el şi închise ochii o clipă. N– aş fi vrut să fii tu criminalul, Claire.

Ea îşi ascunse fața în pieptul lui acoperit de păr.

— Nu vreau să vorbim despre asta. Te rog. Hai să vorbim despre altceva, despre ce vorbesc nişte îndrăgostiți obişnuiți.

— Noi nu suntem obişnuiți, Claire.

— Măcar pentru o oră să ne prefacem că suntem. Doar ne aflăm în Nawlins, unde orice este posibil. Hai să ne prefacem că ne–am cunoscut în nişte împrejurări normale, că ne–am simțit imediat atraşi unul față de celălalt, că am făcut dragoste, dar că ne aflăm tot în faza aceea magică de început, spuse ea şi se propti în coate pentru a–l privi. Spune–mi ce te frământă atât de mult.

— Ce vrei să spui?

— Nu–mi jigni inteligența, Cassidy. E ceva extrem de dureros în trecutul tău. Recunosc simptomele. Ce te–a rănit? Ce te–a înfuriat atât de tare, încât ai fost hotărât să faci totul foarte bine cu orice preț? Soția ta? Divorțul?

— Nu. Ne–am despărțit prieteni. Nu o iubeam, spuse el frecând între degete o şuviță din părul ei. Nu aşa cum te iubesc pe tine.

— Schimbi subiectul.

— Încerc.

— Nu ține. Sunt la fel de insistentă ca tine. El oftă cu exasperare.

— Nu–i ceva potrivit pentru a fi povestit stând cu capul pe pernă, Claire.

— Dar vreau să ştiu.

— De ce?

— Pentru că am atât de puțin timp de stat cu tine, strigă ea pierzându–şi cumpătul şi lăsând glumă la o parte, după care

înmuindu–şi tonul, adăugă: vreau să profit cât mai mult. Tu eşti ultimul meu iubit, Cassidy, şi aş vrea să ştiu absolut tot ce se poate despre tine. E important pentru mine.

Se priviră câteva clipe, după care el spuse:

— O să–ți pară rău că ai insistat.

Dar ea clătină din cap şi, după o scurtă ezitare, el îi relată dureroasa poveste pe care i–o spusese şi lui Tony Crowder.

Claire nu spuse nimic, lăsându–l să povestească în felul lui. La sfârşit, el spuse:

— Ştii unde l–au găsit pe ticălos? Juca biliard şi bea bere cu prietenii. Lăsase o fetiță de unsprezece ani violată şi omorâtă într–o albie de râu secată şi se distra cu amicii. Nu se temea că putea fi arestat. Credea că nimic nu îl putea atinge. Iar eu l–am ajutat să fie aşa de arogant.

Ea îi puse o mână uşoară pe piept.

— Achitarea lui au hotărât–o doisprezece juraţi. Tu nu eşti de vină.

— Am avut şi partea mea, spuse ei cu amărăciune.

— Aveai o obligație față de clientul tău.

— Am încercat să justific totul în nenumărate feluri, Claire, dar nu există justificare. Dacă nu eram eu şi îngâmfarea mea, el nu era liber pe străzi. Fetița aceea a suferit şi a murit pe altarul îngâmfării şi ambiției mele.

Claire simțea că i se frânge inima. Avea să poarte acel sentiment de vinovăție cu el până în mormânt. Nu îi putea spune nimic care să îi schimbe trecutul, dar voia să îl facă să vadă că îşi răscumpărase greşeala.

— A fost o lecție dură, Cassidy, dar ai învățat de pe urma ei. A făcut din tine un bun procuror. El oftă profund.

— Asta e singura mea speranță de salvare.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate, iar el o privi surprins.

— Îți pare rău?

— Îmi pare rău că ți s–a întâmplat ție.

— Am crezut că te va îndepărta de mine.

— M–ar fi îndepărtat dacă n–ai fi suferit atât de mult. Aplecându–şi capul, ea îl sărută pe piept lingându-l uşor cu limba, în timp ce buzele îi lunecau în jos. Îl acoperi de sărutări mărunte în jurul buricului îndreptându–se spre fâşia mătăsoasă de păr de sub el, cufundându–şi nasul în densitatea părului din jurul sexului.

Când buzele ei îi atinseră penisul, el îi rosti numele răguşit, luându–i capul în amândouă mâinile şi trecându–şi toate degetele prin părul ei. Îi umezi cu grație vârful catifelat şi îl mângâie apoi total. Nu se abținu de la nimic, făcu totul, îl gustă, îl tachină şi îl iubi în întregime.

El o ridică aşa încât să îl încalece şi numai după câteva clipe atinse punctul culminant al unui orgasm uluitor. Cufundându–şi fața între sânii ei, luă un sfârc în gură şi începu să îl sugă. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui şi îl călări fiind încă plin şi tare în interiorul ei. În clipa în care lumina îi explodă în trup, ea repetă în gând ceea ce nu putea spune cu glas tare. Cassidy, dragostea mea… dragostea mea… dragostea mea.

Capitolul treizeci şi doi

Când se trezi, Claire văzu că era singură, îşi puse în grabă hainele cu care venise de la New York cu o zi înainte şi fugi jos. O polițistă şi partenerul ei o aşteptau în holul de la intrare. Văzându–i, se opri brusc, şi cu degetele îşi aranjă puțin părul ciufulit.

— Bună ziua.

— Domnul Cassidy a trebuit să plece urgent, îi spuse femeia. Şi noi am fost trimişi să vă luăm pentru a vă duce în oraş.

— Ah, făcu ea extrem de dezamăgită de modul în care Cassidy alesese să facă acest lucru.

De ce nu o trezise înainte să plece pentru a mai avea o ultimă discuție între patru ochi?

— Imediat ce veți fi gata, domnişoară Laurent, spuse femeia cu tact.

Claire încuie casa mătuşii Laurel, închizând înăuntru amintirea iubirii lui Cassidy laolaltă cu comoara celorlalte amintiri pe care încăperile acelea le păstrau, l se rupea inima să treacă pe poartă probabil pentru ultima oară, dar nu putea simți niciun regret. Acela era numai primul din numeroasele sacrificii care aveau să i se mai ceară.

— Aş vrea să fac un duş şi să mă schimb, dacă se poate. N–am trecut pe acasă de ieri de când m–am întors deja New York.

Cei doi ofițeri acceptară să oprească la *Mătasea franțuzească.* Când opriră în față, Claire se sperie văzând câțiva polițişti postați în jurul clădirii.

— Ce fac aici?

Primul gând i se îndeptă spre mama ei, deşi Mary Catherine era cu Harry în siguranță.

— Sunt aici pentru ca Ariel Wilde să nu facă cine ştie ce.

— Ah, vă mulțumesc.

Ofițerii urcară cu ea până la etajul trei şi aşteptară să îşi facă duşul şi să se îmbrace. Vanitatea ei părea deplasată, dar voia să arate cât mai bine şi se farda şi se pieptănă cu mare grijă. Se îmbrăcă într–un costum elegant şi simplu din două piese, cu o fustă dreaptă şi scurtă. Jacheta avea un guler–şal alb. Pe rever îşi prinse o broşa cu marcasite, un dar de la mătuşa Laurel. Brățara de argint pe care şi–o puse pe mână îi aparținuse lui Yasmine. În poşetă avea una din batistele brodate de mână ale lui Mary Catherine.

Susținută de lucrurile celor care o iubiseră, ieşi din dormitor şi spuse încet:

— Sunt gata.

Dar încrederea o părăsi când mai aruncă o ultimă privire

priveliştii minunate a fluviului. Totul din acel apartament stătea mărturie pentru orele lungi de muncă, pe care le dedicase întemeierii unei afaceri pline de succes. Se descurcase foarte bine pentru o fată care crescuse cu o mamă dezechilibrată emoțional, fără tată şi fără altceva, decât o maşină de cusut Singer şi foarte multă imaginație.

Traversând depozitul pentru ultima oară, lacrimile îi înceţoşară privirea. Ce se va alege de *Mătasea franțuzească,* dacă nu mai era nici ea, nici Yasmine? Comenzile aveau să fie expediate. Facturile aveau să fie plătite. Dar afacerea nu avea să mai continue. Nu avea să mai fie niciun alt catalog. *Mătasea franțuzească* va înceta să mai existe.

Ce ironie – Jackson Wilde îşi împlinise visul.

În gând, Claire îşi îndreptă umerii. Făcuse ceea ce trebuia. Ştiuse ce consecințe va avea hotărârea ei şi le acceptase.

Clădirea procuraturii mai era încă sub asediul discipolilor lui Wilde. Demonstranții care purtau pancarte, prin care o condamnau peplaire Laurent la flăcări eterne şi chinuri, cântau *„înainte, luptători creştini”.* Fu condusă înăuntru sub pază.

— Credeam că o să mă duceți direct la poliție, spuse ea în timp ce era îndemnată să urce în lift. Nu acolo trebuie să fiu înregistrată în mod oficial?

—Domnul Cassidy ne–a spus să vă aducem la procuratură, o informă partenerul polițistei.

— Ştiți cumva de ce?

— Nu, doamnă.

O duseră direct în biroul lui Tony Crowder. Zona nu părea să fi avut de suferit de pe urma haosului din ziua precedentă. Secretarele se aflau la birouri văzându–şi de treabă. Secretara personală a lui Crowder se ridică în picioare când se apropiară şi îi deschise uşa lui Claire închizând–o apoi imediat, lăsând–o singură cu procurorul districtual.

Acesta stătea la birou având pe chip o expresie gravă. Supărarea

i se citea în ochi. Brusc, îi spuse:

— Bună dimineața, domnişoară Laurent.

— Bună dimineața.

— Doriți puțină cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Luați loc.

Imediat după ce ea se aşează pe scaunul indicat, el spuse:

— Îmi cer scuze pentru ce s–a întâmplat în acest birou ieri după–amiază.

— În parte a fost din vina mea, domnule Crowder.

— Dar siguranța dumitale a fost pusă în pericol, ceea ce este de neiertat, l–am muştruluit pe toți azi dimineață.

— Am observat. Aş vrea să vă mulțumesc pentru faptul că ați postat polițişti la *Mătasea franțuzească.* Deşi munca mea nu mai are viitor, n–aş vrea să fie distrusă de vandali.

— A fost ideea lui Cassidy.

— Înțeleg, spuse ea uşor. Să nu uit să–i mulțumesc.

— Va veni şi el peste câteva clipe. Nu mă întreba de ce.

— Nu ştiți?

— Habar n–am. M–a sunat azi dimineață chiar înainte să apuc să mă dau jos din pat şi a aranjat această întâlnire, spuse el împreunându– şi mâinile pe marginea biroului şi aplecându–se spre ea. Domnişoară Laurent, dumneata l–ai ucis pe Jackson Wilde?

— Da.

— Cu pistolul prietenei dumitale?

— Da.

— De când ştie Cassidy acest lucru?

Uşa din spatele ei se deschise aducând o pală de aer şi o energie aproape palpabilă. Se întoarse repede. Cassidy înainta cu paşi mari şi siguri. Părul îi era spălat şi pieptănat cu grijă. Se bărbierise recent. Costumul negru nu avea absolut nicio cută, pornind de la vesta care îi strângea perfect bustul şi până la tivul pantalonilor

care îi acopereau pantofii exact atât cât trebuia.

— Bună dimineața, Tony.

Claire fu luată prin surprindere. Nu îl cunoştea pe acest Cassidy. Acesta nu era Cassidy care făcuse dragoste cu ea cu tandrețe şi pasiune, care îi şoptise cuvinte de iubire la ureche în timp ce trupul i se mişca înăuntrul ei, care o atinsese atât emoțional cât şi fizic, aşa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Acest Cassidy era un străin.

— Bună dimineața, Claire.

Glasul îi era neschimbat. Trăsăturile lui frumoase îi erau dragi şi scumpe. Acel costum perfect b îndepărta. Acea uniformă birocratică îl făcuse să devină adversarul ei încă de când păşise pragul acelei încăperi.

— Bună dimineața, domnule Cassidy, îi răspunse ea puțin răguşit.

— Să cer cafea pentru vreunul din voi înainte să începem?

— Lasă cafeaua, îi spuse Crowder tăios. Ce este? Aşa, din politețe, n–ar fi trebuit să fie şi Glenn aici?

— E ocupat cu altceva. O să ajung şi la asta mai târziu.

Nu pierdu timpul deloc şi trecu direct la subiect.

— Mărturia lui Claire a fost falsă. Nu ea l–a ucis pe Jackson Wilde.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Explodă Crowder. Cu nici măcar treizeci de secunde înainte să dai tu buzna mi–a spus că ea a făcut–o.

— Minte, spuse Cassidy uitându–se la Claire şi zâmbindu–i şters. Este un obicei prost al ei.

— Dar pare să fie cât se poate de stăpână pe facultățile ei mintale. De ce ar recunoaşte o crimă pe care nu a comis–o? Întrebă Crowder.

— Ca să apere pe altcineva.

— Nu–i adevărat! Exclamă Claire.

— Zice că nu–i adevărat, spuse Crowder ca un ecou.

— Ai răbdare, Tony, spuse Cassidy. Dă–mi cinci minute.

— Număr.

— Aseară am rugat–o pe Claire să repete cum a comis crima.

— Fără un avocat de față? Isuse, spuse Crowder trecându–şi mâinile peste față...

— Taci şi ascultă–mă, îi zise Cassidy, pierzându–şi răbdarea. Claire a renunțat la dreptul de a apela la serviciile unui avocat, dar nu asta contează. Nu ea l–a ucis pe Wilde. Ea nici măcar nu a fost acolo.

— Vrei să spui la locul crimei?

— Exact asta vreau să spun, spuse el şi scoase ceva din buzunarul de la piept pe care i–l dădu lui Claire. Citeşte numai ce e subliniat.

— Ce–i aia? Întrebă Crowder.

— Este un fragment din comunicatul de presă pe care l–am transmis a doua zi după comiterea crimei.

Claire parcurse rândurile subliniate. Descriau cum se comisese crima.

— Nu înțeleg.

— Documentul nu este exact, îi spuse Cassidy. Intenționat am strecurat ceva fals pentru a–i prinde pe eventualii nebuni şi pe cei care suferă de boala mărturisirilor care apar imediat după o crimă de senzație.

Inima lui Claire începu să bată cu putere. Reciti frazele încercând să descopere ce anume ar fi putut fi neadevărat.

Cassidy se aplecă peste scaunul ei şi spuse încet:

— Aseară când ai repovestit, ai citat asta aproape cuvânt cu cuvânt, Claire. Ai luat faptele din ziar, nu de la fața locului.

— Am fost acolo. Eu l–am ucis.

— Dacă–i aşa, atunci spune–mi ce este inexact acolo, o provocă el. Claire, nu–i aşa că nu tu l–ai ucis pe Jackson Wilde? Înainte de ziua de ieri au fost nenumărate ocazii când ai fi putut să recunoşti.

— Dar nici n–am negat, nu? Adu–ți aminte. M–ai acuzat în mod

repetat, dar eu niciodată n–am negat.

— Din principiu. Stă în firea ta. Şi, de asemenea mai stă în firea ta să recunoşti numai ca să protejezi pe altcineva.

— Nu, spuse ea scuturând din cap. Eu l–am omorât.

— Trebuie să ai încredere în mine. Măcar o dată, fir–ar să fie, trebuie să ai destulă încredere în mine ca să–mi spui adevărul.

Ea încercă să se concentreze numai asupra sincerității din glasul lui şi ochilor lui rugători, dar ceea ce reprezenta el bloca orice altceva, îi amintea de cei de la asistența socială care susțineau că făceau ce era mai bine pentru micuța Claire Louise. Îi spuneau să aibă încredere în ei şi când o târau afară din casa mătuşii Laurel în timp ce mama ei striga şi plângea.

— Claire, mă iubeşti?

Lacrimile îi țâşniră din ochi şiroindu–i pe obraji, dar refuză să răspundă, pentru că adevărul o putea prinde în capcană.

— Nu mă poți iubi cu adevărat dacă nu ai încredere în mine. Aveai dreptate aseară, ştii. N–aş fi putut face niciodată dragoste cu tine dacă aş fi fost convins că tu erai făptaşul. Dar sunt convins că nu eşti. Îți jur că totul va fi bine dacă îmi spui adevărul acum.

Cuvintele voiau să fie rostite. Erau adunate în gâtlejul ei, dar îi era teamă. Dacă îi spunea adevărul, avea să i se încredințeze lui pe viață. Ba mai mult, avea să îi încredințeze viața unei persoane pe care o iubea. Cei pe care îi iubim sunt mult mai importanți decât adevărul, nu? Oamenii aveau mult mai multă valoare decât idealurile. Oamenii aveau mai multă valoare decât orice altceva.

— Claire, spuse el strângându–i cu putere degetele până când oasele o durură. Ai încredere în mine, îi şopti. Ai încredere în mine. Tu l–ai ucis pe Jackson Wilde?

Stătea aplecată pe marginea unei prăpăstii şi el o îndemna să facă un salt în necunoscut. Dacă îl iubea, trebuia să fie convinsă că aterizarea va fi blândă şi sigură. Dacă îl iubea, trebuia să aibă încredere în el.

Privindu–l în ochi îşi dădu seama că îl iubea, fără nicio urmă de

îndoială.

— Nu, Cassidy, spuse ea cu un glas tremurat. Nu l–am ucis eu.

Tensiunea care îl stăpânea îl părăsi. Capul îi căzu în față între umeri şi rămase aplecat peste mâinile lor încleştate timp de câteva clipe, în cele din urmă, Crowder întrebă:

— De ce ai recunoscut atunci o crimă pe care nu ai comis–o, domnişoară Laurent?

Cassidy îşi înălță capul.

— Pentru a–şi proteja mama.

— Nu! Strigă Claire urmărindu–l cu ochii mari şi neîncrezători cum se ridica. Ai spus…

— Totul va fi bine, Claire, îi spuse el atingându–i obrazul uşor. Dar trebuie să–i spun lui Tony tot ce mi–ai spus aseară.

Claire ezită şi după aceea încuviință. Cassidy se întoarse spre Crowder şi începu brusc:

— Jackson Wilde era tatăl lui Claire.

Crowder ascultă într–o linişte plină de uluire în timp ce Cassidy îi relata cum fusese Mary Catherine sedusă şi abandonată de către predicatorul de stradă, Wild Jack Collins.

— Pe măsură ce investigația a progresat, Claire a ajuns să creadă că într–un moment de luciditate, Mary Catherine îl recunoscuse pe Wilde şi hotărâse să îl ucidă. Bănuielile i–au fost confirmate când noi am descoperit că pistolul lui Yasmine fusese arma crimei. Mary Catherine avea acces la el şi uneori „împrumută" lucruri pe care apoi le pune la loc, spuse Cassidy povestindu–i atunci şi despre incidentul cu stiloul, de la *Rosesharon.* Ieri, Claire s–a temut că–mi voi aminti de asta şi că voi pune lucrurile cap la cap, aşa cum făcuse şi ea şi a mărturisit repede ca să mă trimită pe o pistă falsă.

Crowder expiră profund şi se lăsă pe spate. O fixă încruntat pe Claire pentru a o intimida.

— Este corect ce spune Cassidy?

Ea privi spre acesta, care îi făcu un semn afirmativ din cap. De

data aceasta îi era mai uşor să se încreadă în el. Se întinse să îi ia mâna şi el i–o strânse cu fermitate.

— Da, domnule Crowder, recunoscu ea încet. La puțin timp după crimă, Yasmine a spus că pistolul îi dispăruse şi apoi. Reapăruse deodată în chip misterios. Atunci mi–a trecut prin cap pentru prima oară că mama l–ar fi putut lua, s–ar fi putut folosi de el şi apoi l–ar fi putut pune la loc. Fusese în seara aceea la hotelul *Fairmont* şi arăta un interes mai mult decât trecător față de articolele care se scriau despre Jackson Wilde şi cazul asasinării acestuia.

— Dar nu i–ai spus nimic lui Cassidy despre toate astea.

— Nu. De fapt, de fiecare dată când Ariel pomenea numele mamei mele, intram în panică, îmi era teamă că nu cumva cineva, îndeosebi domnul Cassidy, să nu descopere că Jackson Wilde era iubitul pierdut demult, ceea ce cu siguranță ar fi reprezentat un motiv ca să–l omoare. M–am gândit să o dau în judecată pe doamna Wilde pentru a o face să tacă, dar avocatul meu m–a sfătuit că un scandal ar atrage atenția şi mai mult. Şi voiam să evit acest lucru cu orice preț.

— Ai putea fi acuzată de obstrucție în calea procedurii legale.

— Mi–aş proteja mama şi cu ultima suflare, domnule Crowder. Nu reprezintă un pericol pentru restul lumii şi eu nu o condamn pentru că s–a răzbunat pe Wild Jack Collins.

—Ți–ai închipuit că după un timp, Cassidy va renunța, va pune capăt investigației şi cazul ar rămâne nerezolvat.

— Speram să se întâmple aşa.

— Şi dacă am fi condamnat pe altcineva?

— Asta nu s–ar fi putut întâmpla niciodată. Nu aveați nicio dovadă.

— Te–ai gândit la toate, din câte îmi dau seama, spuse el privind–o cu admirație.

— La toate în afară de un singur lucru. Nu mi–am imaginat că se va mai trage cu pistolul lui Yasmine, spuse ea şi, privind în jos,

atinse brățara. Când Cassidy mi–a spus că era aceeaşi armă care îl ucisese pe Wilde, am recunoscut pentru a o scoate pe mama în afara oricărei bănuieli.

Îl privi pe Crowder implorator.

— Nu poate fi făcută răspunzătoare. Nici măcar nu–şi dă seama că a făcut ceva greşit. E ca şi cum un copil ar ucide un scorpion pentru că l–a înțepat şi i–a provocat o durere cumplită. Probabil că nici nu–şi mai aminteşte…

— Eu…

— Nu poți, nu–i aşa?

— Nu. Da, zise ea căutând o ieşire. Nu–mi amintesc chiar fiecare amănunt.

— Aseară ți le aminteai.

— Mă zăpăceşti.

— Şi pe mine mă zăpăceşti, Cassidy, spuse Crowder. Dacă ea a spus că a făcut–o, înseamnă că aşa e.

— Vrei numai să se termine mai repede totul, strigă Cassidy.

— Şi tu vrei să te culci în continuare cu domnişoara Laurent.

— Să te ia dracu', Tony!

— Atunci neagă!

— Nu pot. Şi nici măcar nu vreau să pot. Dar chiar dacă eu mă culc cu ea, tu vrei să condamni o femeie la închisoare pe viață pentru ceva ce n–a făcut?

Întrebarea îl lăsă pe Crowder pe moment fără replică, deşi continuă să clocotească. Cassidy, îngenunche în fața lui Claire şi îi acoperi mâinile pe care şi le ținea în poală.

— Claire, aseară ai spus că atunci când ai stat la picioarele patului lui Wilde, ai observat Rolexul lui pe *Biblia* de pe noptieră. Şi ai mai adăugat că acest simbolism ți–a întors stomacul pe dos.

— Stai puțin! Nu era un Rolex. Era un ceas scump, dar s–ar putea să nu fi fost Rolex. Niciodată n–am acordat prea mare atenție mărcilor, aşa că atunci când am spus „Rolex" l–am folosit ca un termen generic. După ce am citit relatările ziarelor, probabil

că mi s–a întipărit că ceasul lui era un Rolex.

— Deci acum spui că ceasul care se afla pe *Biblie* nu era un Rolex?

— Ar fi putut să mi se pară mie că era.

Un zâmbet apăru încet pe chipul lui Cassidy.

— Era, într–adevăr, un Rolex. Dar nu era nicio *Biblie.* Claire gemu uşor.

Crowder se încruntă.

Cassidy se aplecă mai aproape de ea.

— Claire, nu trebuie să–ți faci griji pentru Mary Catherine, spuse Cassidy. Nu ea l–a ucis pe Wilde.

Afirmația lui încrezătoare îi luă prin surprindere.

— De unde ştii? Întrebă Crowder.

— Pentru că a fost împuşcat de domnul congresman Alister Petrie.

Capitolul treizeci şi trei

— E o prostie.

Belle Petrie, care îşi făcea patul, îi aruncă o privire nedumerită soțului ei.

— Ce este o prostie, dragul meu?

Petrie simți o dorință copleşitoare de a urină pe covor, de a azvârli etajera plină de pahare de cristal Baccarat sau de a o strânge de gât cu toată puterea. Voia să facă ceva violent pentru a distruge răceala batjocoritoare cu care îl trata soția lui.

— M–am săturat să dorm în camera de oaspeți; Belle, spuse el țâfnos. Cât o să mai fiu condamnat la această Siberie conjugală? Am recunoscut că n–am fost cuminte, dar când o să mă laşi să dorm din nou în afurisitul meu de pat?

— Vorbeşte mai încet. Te aud copiii.

Se repezi la ea, îi aruncă perna din mână şi o luă cu brutalitate de umeri.

— Mi–am cerut iertare de o mie de ori. Ce altceva mai vrei?

— Vreau să–mi dai drumul.

Cuvintele erau la fel de tăioase şi reci ca nişte ţurţuri, împreună cu privirea de gheaţă din ochii ei, îl făcură pe Alister să se calmeze, li dădu drumul şi făcu câţiva–paşi înapoi.

— Iartă–mă, Belle. Luna asta a fost un adevărat coşmar.

— Da. Îmi închipui că faptul că amanta ta şi–a zburat creierii în faţa fiicei tale nu e ceva prea vesel.

— Dumnezeule, nu cedezi niciun pic, nu?

Îşi ceruse iertare de nenumărate ori pentru legătura lui şi sinistrul său sfârşit, dar toate acestea nu ştirbiseră niciun pic din armura lui Belle. Armonia pe care o restabiliseră pentru scurt timp după ce el îşi întrerupsese legătura cu Yasmine fusese distrusă din nou de senzaţionala ei sinucidere. Când se descoperise că revolverul era acelaşi cu cel folosit în asasinarea lui Wilde, el intrase în panică şi apelase la mila lui Belle, implorând–o să îl ajute.

— Am făcut tot ce mi–ai spus, Belle zise el acum. Le–am mărturisit despre legătura mea lui Tony Crowder şi acelui nesuferit Cassidy, adăugă el şi ochii i se întunecară. Dacă voi putea, voi face în aşa fel încât să nu ajungă niciodată procuror districtual. Ticălos înfumurat. Să–l fi auzit cum îmi vorbea. M–a atacat chiar şi fizic.

Ea părea total lipsită de interes.

— Bine, deci m–am băgat într–o aiureală. A trebuit să oprim investigaţia lui Cassidy înainte că legătura mea cu Yasmine să fie făcută publică. Pentru asta a trebuit să–i cer o favoare lui Crowder. Nu mi–a plăcut deloc să stau acolo în faţa lor cu pantalonii în vine, dar am făcut–o pentru că tu m–ai sfătuit astfel şi cred că a fost un sfat bun. Crowder i–a ordonat lui Cassidy să–şi îndrepte investigaţiile în altă direcţie imediat şi, după o zi, două, nimeni nu–

şi mai amintea de sinuciderea lui Yasmine, pentru că atenţia tuturor era îndreptată asupra mărturisirii acelei Claire Laurent. Nu putem renunţa la acest subiect odată pentru totdeauna? N–aş putea să dorm şi eu în patul meu în seara asta?

— Nu mi–ai spus niciodată că era neagră.

— Ce?

— Amanta ta era neagră, spuse Belle strângând pumnii şi nările îi palpitau de indignare şi dezgust. Este umilitor pentru amândoi faptul că a trebuit să–ţi găseşti distracţia în afara acestui dormitor. Dar când mă gândesc că tatăl copiilor mei s–a culcat cu o... Ai sărutat–o pe gură? Oh, Doamne! Făcu ea ştergându–şi buzele. Numai când mă gândesc la asta îmi vine rău. Îmi faci scârbă. De aceea nu vreau să dormi în patul meu.

Lui Alister nu îi plăcea să fie certat ca un copil de doisprezece ani care a fost surprins masturbându–se. Îndurase destulă umilinţă cu o zi în urmă, în biroul procurorului, aşa că reacţiona şi el:

— Dacă ai fi ştiut să faci măcar jumătate din trucurile sexuale pe care le făcea Yasmine, nu mi–ar mai fi trebuit amantă. Nici neagră, nici albă, de nicio culoare.

Belle îl străpunse cu privirea. Nu ridică glasul, dar tonul folosit era mult mai sinistru decât un strigăt.

— Ai grijă, Alister. Ai făcut o mulţime de prostii. Dacă te–aş fi lăsat de capul tău, probabil că te–ai fi afundat în noroi atât de mult, încât n–ai mai fi putut ieşi în veci, dar datorită minţii mele agere, ai scăpat, absolut nepătat.

Se întoarse şi luă ceva din sertarul noptierei.

— Sunt curioasă ce s–a întâmplat cu unele fapte pe care le–ai comis şi n–au ieşit încă la iveală, spuse ea şi azvârli un mic obiect răsucindu–l ca pe o monedă. Vezi tu, ştiu că ai vorbit cu reverendul Wilde chiar în ziua morţii sale. În ciuda aparenţelor, voi doi nu vă aflaţi în cei mai buni termeni când l–ai însoţit pe podium în seara aceea.

Prinse obiectul şi îl privi gânditoare spunând în continuare:

— Aşa cum eu am aflat de amanta ta, ar fi putut s–o facă şi reverendul. Nu eşti destul de deştept ca să angajezi pe cineva să–ți rezolve treburile murdare şi ai fi putut fi destul de prost pentru a o face cu propriile tale mâini, încercând să–ți rezolvi problemele fără niciun fel de îndrumare, de care ştim foarte bine amândoi că ai foarte mare nevoie.

Alister o văzu punând la loc în sertar cutia de chibrituri purtând simbolul hotelului *Fairmont.*

— Sper să mă înşel, dar eu cred că te–ai agățat atât de repede de ideea mea de a o rupe cu amanta numai ca să acoperi o greşeală mult mai mare. Şi dacă e aşa, atunci fii atent. Nu–ți mai acopăr absolut nicio greşeală, Alister. De exemplu, dacă domnul Cassidy ar veni să–mi pună întrebări în legătură cu seara aceea, voi fi nevoită să–i spun că am sunat în mod repetat Ia *Doubletree* fără să primesc niciun răspuns. Şi pentru a mă proteja şi pe mine şi copiii, mă voi vedea silită să le arăt cutia aceea de chibrituri. Glasul îi deveni de gheață.

— Te previn în mod cât se poate de serios – dacă faci iar vreo prostie, divorțez, te fac de râs şi te las fără un ban. Şi odată ce eu şi familia mea vom termina cu tine, va trebui să te consideri norocos dacă vei reuşi să–ți găseşti de lucru la golitul gropilor de gunoi. Eşti supus unui test, dragul meu, spuse ea cu sarcasm. În public, vei fi un exemplu de cinste şi sinceritate. Vei fi un soț devotat şi un tată iubitor, un stâlp zâmbitor de virtute şi integritate. După un timp; poate îți vei recâştiga locul în patul meu. Dar până când o să consider eu că vei merita, nici măcar nu mai cere acest lucru. N–aş suporta gândul să pui mâna pe mine. Am vorbit destul de clar?

— Ca un clopoțel, spuse el ironic. N–am intenționat un joc de cuvinte.

Ieşi din dormitor trântind uşa. Cine avea nevoie de patul ei arid şi steril? Se întrebă el întorcându–se furios în camera de oaspeți

pentru a se dezbrăca. Era atât de înțepată şi de uscată, încât mai bine ar fi făcut–o cu un ştiulete de porumb.

Îşi întreținea furia, pentru că îl făcea să nu se mai gândească la teama care i se strecura insidioasă în colțurile întunecate ale minții lui, ca un şobolan care aştepta momentul potrivit pentru a se repezi la el.

Nu se îndoia nici măcar o clipă de faptul că Belle ar fi fost în stare să îl denunțe şi să îl părăsească dacă mai făcea vreo greşeală. Şi nu se îndoia nici de capacitatea ei de a–l ruina dacă îşi punea în cap să facă acest lucru. Nu avea numai forța femeii batjocorite care să o motiveze, ci şi tăria şi banii necesari pentru a–şi pune în aplicare amenințările.

Îi plăcea să fie soție de congresman. Acest lucru o înălța, îi dădea prestanță. Dar, la naiba, cu banii ei îşi putea cumpăra un judecător, un guvernator sau chiar un senator, dacă voia. Cu alte cuvinte, Alister Petrie putea fi înlocuit. Dacă acel Cassidy nu îl crezuse? Dacă venea să o chestioneze pe Belle?

Acest gând făcu să i se înmoaie genunchii şi stomacul să i se întoarcă pe dos. Se îndreptă împleticindu–se spre patul nefăcut şi se aşeză pe marginea lui, luându–şi în mâini capul care îi plesnea. Belle îl avea la mână sfera foarte conştientă de asta. Afurisită.

Ce putea să facă?

Deocamdată, nimic altceva decât să aştepte. Mai avea şanse. Belle era încă alături de el, dar pentru cât timp? Numai atâta cât poziția ei confortabilă nu era amenințată. Ferească Domnul să fi fost.

Nu îi mai rămânea decât să se roage că falsa mărturie a lui Claire Laurent să fie crezută.

Afirmația uluitoare a lui Cassidy îl făcu pe Crowder să sară în picioare.

— Ți–ai pierdut mințile? Scuză–mă, domnişoară Laurent.

Dar Claire nu băga de seamă acel limbaj violent. Era într–o stare de şoc combinată cu un sentiment de uşurare. Nu mama ei era suspectă! Ci Alister Petrie!

— Ştiu că pare o nebunie, spuse Cassidy, dar când îți voi prezintă toate faptele, o să vezi şi tu ca şi mine că Petrie este cei care l–a ucis pe Jackson Wilde.

— Numai pentru că ai tu ce ai cu el, spuse Crowder. Dar ascultă–mi sfatul, Cassidy, nu te pune cu el. E o adevărată otravă.

— Rezolvi tu cazul pentru mine, Tony.

— Petrie are destui bani care să–l ajute să înarmeze un vas de război.

Cassidy ridică amândouă mâinile.

— Soția lui are banii. Şi Petrie îi folosea pentru a–l plăti pe Wilde.

Crowder îşi aşează din nou trupul masiv în fotoliu.

— Să–l plătească pe Wilde? Vrei să spui că Wilde îl şantaja?

— Ia uite aici, spuse Cassidy scoțând lista contribuabililor. Glenn mi–a dat–o exact înainte să izbucnească tot balamucul. Am uitat de ea când Claire a mărturisit şi n–am putut să mă uit pe ea decât azi dimineață devreme. Şi atunci mi–a confirmat ceea ce bănuisem deja.

— Dar nu dovedeşte absolut nimic, spuse Crowder lovind cu mâna în hârtii.

— Ascultă–mă, Tony. Câteva persoane individuale şi un grup de companii îi trimiteau „ofrande” lui Wilde. Glenn a găsit câțiva care sunt gata să depună mărturie că aceşti bani îi erau dați ca să îi închidă gura.

— Joshua aproape că mi–a şi confirmat faptul că tatăl său primea mită în schimbul tăcerii, îi spuse Claire lui Crowder.

— Şi mie mi–a spus, zise Cassidy. *Block Bag and Box Company* este o firmă care aparține familiei soției lui Petrie. Imediat după ce s–au căsătorit, el a fost numit președinte al corporației, dar este numai cu numele şi primeşte în schimb un salariu lunar frumuşel.

Această poziție îi mai dă de asemenea posibilitatea să aibă acces la registre şi să semneze cecuri.

Cassidy continuă apoi arătând spre hârtiile de pe biroul lui Crowder:

— De ce naiba ar contribui *Block Bag and Box Company* cu mai mult de o sută de mii de dolari la ministeriatul unui teleevanghelist, Tony? A început cu un cec de cinci mii de dolari trimis acum aproape un an. Şi sumele au crescut continuu.

— Dar ar mai fi putut vedea cineva acest lucru.

— Dacă ar fi fost cumva întrebat, Petrie ar fi putut spune că acei bani fuseseră cheltuiți pe impozite. Cine putea pune la îndoială ceea ce spunea ginerele patronului?

Crowder îşi muşcă buza de jos.

— Şi pentru ce l–ar fi putut şantaja Wilde? Doar se, pupau amândoi în fund.

— De ochii lumii, pentru că le făcea o bună publicitate. Părerea mea e că Wilde ştia de legătura lui Petrie cu Yasmine şi l–a amenințat că îl va da în vileag.

— Yasmine mi–a spus de câteva ori că în secret Petrie nu îl plăcea pe Wilde, spuse Claire. Se folosea de el numai ca să câştige mai multe voturi.

— Petrie avea acces la pistolul lui Yasmine, Tony. L–a luat, l–a folosit în seara aceea şi apoi i l–a pus la loc cu ocazia unei întâlniri. Sunt convins că a fost atât de deştept încât să fi purtat mănuşi sau să fi şters amprentele.

— Şi cum intră în apartamentul lui Wilde?

— Poate că Wilde se aştepta să–i mai aducă vreo „ofrandă", spuse Cassidy caustic. Nu trebuia să–şi facă probleme în legătură cu primirea lui Petrie la acea oră târzie.

— Gol? Întrebă Claire.

— Scrie în ziare că se antrenaseră împreună la o sală de gimnastică în după–amiaza aceea, deci Wilde nu avea de ce să se ruşineze de nuditatea lui, zise Cassidy şi apoi se întoarse spre

Crowder. Ieri am stat la geamul acela şi l–am urmărit pe Petrie plecând. Oamenii lui l–au luat repede şi l–au urcat într–o maşină cu interior alb şi albastru. Era un Chrysler, Tony.

Mintea lui Claire făcea legăturile mai repede decât a lui Crowder.

— Deci covoraşul din maşină era la fel cu cel din maşina mea, spuse ea pasionată.

— Foarte probabil. Petrie a mers cu maşina în seara când Wilde a fost ucis şi a purtat fibre din covoraş în dormitorul lui Widle. Dacă am lua fibre din acel covoraş, sunt convins că ar fi identice cu cele găsite la locul crimei., Crowder se juca absent cu degetele.

— E interesant, dar nu de ajuns. Ce altceva mai ai?

— Viclenia lui Petrie. E destul de deştept pentru a–l fi împuşcat în aşa fel încât să creeze impresia că o femeie a fost cea care l–a ucis.

— Şi a funcționat. Te–a aruncat pe cu totul alte piste începând de atunci.

— Da, spuse Cassidy abătut. Petrie s–a gândit probabil că Ariel va fi principalul nostru suspect. Se învârtise destul de mult în jurul familiei Wilde ca să ştie că nu aveau o căsnicie prea fericită. Ba s–ar putea să fi ştiut şi despre relația ei cu Josh.

— De ce a venit la noi ieri?

— Ca să–şi acopere fundul. Faptul că noi cercetam implicarea lui Yasmine ar fi putut scoate la lumină relația lor, dar l–ar fi putut şi implică în comiterea crimei. A recunoscut un păcat pentru a–l ascunde pe celălalt.

— Dar are alibiurile de la *Doubletree* care ar depune mărturie că a fost acolo în seara aceea, îi aminti Crowder.

— A şi fost acolo. S–a înregistrat la recepție, asigurându–se că fusese văzut, dar şi–a petrecut o bună parte a serii la *Fairmont.*

Crowder scutură din cap cu încăpățânare.

— Toate sunt numai supoziții, Cassidy. Un avocat – şi el şi–ar putea permite să–l angajeze pe cel mai bun – te va scoate în şuturi

din sală, dacă nu ai nicio dovadă palpabilă că Petrie a fost la hotelul *Fairmont* atunci.

— Am.

— Ai?

— Am un martor ocular. Crowder ridică din sprâncene.

— Pe cine?

— Pe Andre Philippi.

— Andre? Făcu Claire mirată şi Cassidy încuviinţă.

— A încercat de câteva ori să mă găsească aseară şi văzând că nu reuşeşte, a renunţat şi a vorbit cu Glenn, care de atunci nu l–a mai scăpat din ochi. Imediat ce am primit mesajul azi dimineaţă, m–am dus şi eu. Claire o să înţeleagă şi tu o vei face după ce îl vei cunoaşte, Tony. Ţine foarte mult la protejarea intimităţii oaspeţilor lui. E ca un cod al onoare! Pentru el şi îl respectă cu pasiune. A păstrat secretul lui Claire până când l–am păcălit noi, ţii minte? La fel l–a păstrat şi pe al lui Petrie. Până azi dimineaţă.

— Şi de ce îl dă în vileag acum?

— Se pare că o a doua pasiune a sa era Yasmine.

— Aşa este, spuse Claire şi le povesti despre mama lui Andre, subliniind asemănarea dintre cele două femei. Andre a crescut urând distanţa la care tatăl lui o ţinea pe mamă–sa, deşi o susţinea financiar. Cu câteva zile înainte ca Yasmine să se sinucidă, el m–a sunat pentru că era teribil de îngrijorat din cauza ei. Cu siguranţă că trebuie să fi făcut vreo legătură între sfârşitul ei tragic şi cel al mamei lui. Cassidy continuă:

— Ştie că Yasmine s–a sinucis din cauza lui Petrie şi din moment ce Petrie a lăsat ca numele ei să fie târât în noroi şi să circule atâtea minciuni în legătură cu ea, Andre nu se mai simte obligat să–l protejeze. A jurat pe mormântul mamei lui că Petrie şi–a petrecut noaptea la *Fairmont* cu Yasmine. El a sosit puţin după ora unsprezece şi a plecat pe la şapte, a doua zi dimineaţă, înainte ca Ariel să descopere cadavrul lui Wilde şi noi să încuiem uşile. Andre însuşi i–a chemat un taxi lui Yasmine, cu care ea s–a dus la

aeroport pentru a se întâlni cu Claire la ora stabilită. Pun pariu că nimeni de la *Doubletree* n–ar putea afirma sub jurământ că l–a văzut pe Petrie între unsprezece seara şi şapte dimineața.

— De ce l–ar crede jurații pe acest Andre?

— Îl vor crede, spuse Cassidy încrezător. Şi, în plus, o vor crede pe Belle.

— Soția lui? Exclamă Crowder.

— Exact. Nu m–ar mira să ştie de crimă, l–a acoperit urmele până acum, dar am sentimentul că n–ar mai face–o, dacă ar fi implicat în aşa ceva.

— Şi eu cred la fel, spuse Claire încet. N–am văzut–o decât de câteva ori, cu câțiva ani în urmă, dar mi–a dat impresia că e o femeie care ştie cât valorează propria ei piele.

Crowder îşi muşcă buza din nou.

— Petrie ar putea s–o întoarcă şi să afirme că Yasmine l–a ucis pe Wilde, doar avea motiv, iar arma crimei îi aparținea. Ba ar putea–o acuza şi pe domnişoara Laurent.

— Ar putea, spuse Cassidy zâmbind. Dar tot va trebui să admită că şi–a petrecut noaptea la *Fairmont* cu amanta lui. Oricum, tot aranjat e. E vinovat cel puțin de faptul că a ascuns informații foarte importante pentru investigarea unei crime.

Cassidy se aplecă puțin peste biroul lui Crowder.

— Îl vreau pe ticălosul ăsta, Tony. Vreau să fac cercetări amănunțite, dar în jurul cărora să nu se facă publicitate. Trebuie să se întrebe probabil de ce o fi mărturisit Claire şi s–o gândi pe bună dreptate că a făcut–o pentru a o proteja fie pe Yasmine, fie pe Mary Catherine. În orice caz, îşi închipuie că a scăpat. Ei bine, n–a scăpat.

Tony Crowder îi susținu privirea câteva clipe, apoi se uită la Claire şi în cele din urmă se întoarse iar spre adjunctul său.

— Procedează cu prudență şi cât mai secret, dar pune mâna pe ticălos.

Ariel Wilde îi deschise lui Cassidy cu cordialitatea unui şarpe cu

clopoței gata să sară. Dar orice ar fi avut de gând să spună îi muri pe buze văzând cine îl însoțea.

— Credeam că e după gratii deja.

— Eu l–am rugat pe domnul Cassidy să aranjeze această întâlnire, spuse Claire. Putem intra?

Emanând ostilitate, văduva se dădu puțin într–o parte lăsându–i să intre în camera de hotel. Fără să spună de ce, Cassidy o sunase cu o oră în urmă spunându–i că voia să îi vadă pe ea şi pe Joshua.

Acesta, care până atunci stătuse întins pe canapea foarte mohorât, se ridică imediat ce îi văzu intrând. Se uita când la unul, când la altul, curios şi neliniştit în aceeaşi măsură.

— Aştept, spuse Ariel încrucişându–şi brațele. Sunt foarte ocupată în după–amiaza aceasta.

— Cu organizarea demonstrațiilor? Întrebă Cassidy pe un ton plăcut.

— Dau rezultate, nu? Au făcut–o să mărturisească.

— Nu eu l–am ucis pe soțul dumitale, doamnă Wilde.

— Ce? Urlă Ariel la Cassidy. Te culci cu ea, nu–i aşa? Aşa că n–ai să laşi ca mărturia ei să fie valabilă! Aşteaptă numai să afle presa. N–o să…

— Doamnă Wilde, spuse Claire, uşor, dar cu o asemenea autoritate încât o făcu pe Ariel să tacă. Am mărturisit pentru că am crezut că astfel îmi protejez mama. Credeam că ea ți–a ucis soțul.

— Şi de ce ai fi crezut una ca asta? Mama dumitale e o țicnită.

Claire se îndreptă şi făcu eforturi de a rămâne calmă.

— E adevărat că mama are unele probleme emoționale, care îşi au originea înapoi cu mai mult de treizeci de ani, când s–a îndrăgostit de un tânăr predicator de stradă, pe nume Jack Collins, poreclit Wild Jack. A sedus–o, i–a luat banii şi a părăsit–o lăsând–o însărcinată. Wild Jack Collins era una şi aceeaşi persoană cu Jackson Wilde, iar copilul eram eu.

Ariel izbucni într–un râs grosolan.

— Ce naiba încerci să inventezi? Nu, cum…

— Taci, Ariel.

Acele cuvinte neașteptate veniră din partea lui Josh, care o privea foarte atent pe Claire.

— Știam eu că trebuia să fie ceva… Când te–am văzut, am… Ești sora mea vitregă.

— Da. Salut din nou, Josh, spuse Claire și îi întinse mâna zâmbind.

El i–o strânse, dar ochii nu o părăseau nicio clipă.

— Sper că o să mă ierți că ți–am pus la încercare caracterul oferindu–ți mită. Nu m–ai dezamăgit refuzând–o.

— E cât se poate de emoționant, spuse Ariel, ironică, dar să fiu a naibii dacă pot să cred o asemenea porcărie.

— Până aici e adevărat, spuse Josh. Înainte să se însoare cu mama, tata era cunoscut sub numele de Wild Jack Collins. L–am auzit odată pe bunicul spunându–i așa, ceea ce l–a înfuriat pe tata la culme.

Claire îi strânse mâna lui Josh ușor înainte de a–i da drumul și apoi se întoarse din nou spre Ariel.

— Nu am nicio intenție să divulg ce fel de relație era între mine și Jackson Wilde, pentru că, sinceră să fiu, nu sunt deloc mândră de asta și s–ar atrage atenția asupra mamei, ceea ce sper să pot evita.

— Atunci ce cauți aici?

— Să–ți propun să uiți că ai auzit vreodată de *Mătasea franțuzească* sau de oricine ar fi legat de ea.

— Sau ce?

— Sau voi spune lumii cine a fost adevăratul Jackson Wilde. Sunt sigură că nu vrei că răposatul dumitale soț să fie descris ca un seducător de minore, un păcătos cu trupul, un hoț, un mincinos și un individ care își abandonează propriul copil. N–ar fi bine pentru afacerea pe care o conduci, nu crezi?

Ariel clipi repede din ochii ei mari și albaștri. Se temea, evident,

dar încă nu era pregătită să cedeze.

— Nu poți dovedi.

— Nici tu nu poți dovedi că nu e adevărat, iar oamenii totdeauna cred ce–i mai rău, nu–i aşa, Ariel? De fapt, ai folosit în avantajul tău această trăsătură de caracter a omului ori de câte ori mi–ai rostit numele în public.

Ariel deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi niciun sunet.

— Eram sigură că o să vezi înțelepciunea argumentului meu, spuse Claire. Cred că ar fi mai bine pentru amândouă dacă am renunța. Nu vreau nimic de la Jackson Wilde. Nici măcar numele lui nenorocit. Dacă voi fi lăsată să–mi văd de treabă, înşelăciunea soțului tău va rămâne un secret, dar dacă îți continui cruciadă împotriva mea şi a *Mătăsii franțuzeşti,* mă voi vedea silită să–mi revizuiesc atitudinea, adăugă Claire zâmbind. Dar sunt sigură că nu se va întâmpla acest lucru.

Spuse apoi privindu–l pe Josh:

— La revedere deocamdată. O să mai vorbim curând.

După care se îndreptă spre uşă. Cassidy se opri puțin pentru a mai face o remarcă înainte de plecare:

— Continui investigarea acestui caz, doamnă Wilde. Am o nouă dovadă care cu siguranță că va duce la o condamnare, între timp, vă sfătuiesc să nu vă amestecați în treburile mele, să nu–mi stați în cale, să vă mutați fundul înapoi în Nashville şi să vă concentrați asupra câştigării de suflete rătăcite.

— Aş vrea să–l ajut pe Josh să–şi continue cariera muzicală. Cunosc o mulțime de oameni în New York. L–aş putea prezenta şi introduce în cercurile potrivite. Ar trebui să i se ofere ocazia de a–şi cultiva talentul aşa cum şi–a dorit întotdeauna.

Claire şi Cassidy stăteau îmbrățişați în leagănul din grădina casei mătuşii Laurel. Târziu, în după–amiaza aceea, vestea că îşi retractase mărturisirea ajunsese la urechile presei. Fiecare reporter din țară voia să le ia declarații, ei şi lui Cassidy. De aceea,

Crowder le spusese să „o şteargă naibii undeva, să stea ascunşi vreo două zile” şi să–l lase pe el să se descurce.

Avea de gând să organizeze o conferință de presă în cadrul căreia să anunțe că Claire Laurent făcuse o falsă mărturisire pentru a se scuti pe sine, firmă şi familia sa de mai multe neplăceri. Plănuia să îi anuleze mărturisirea complet afirmând că fusese făcută în urma hărțuielii din partea presei şi a ministeriatului lui Jackson Wilde şi a deprimării provocate de pierderea prietenei şi asociatei sale, Yasmine. De asemenea, avea să mai sugereze că se afiau în posesia unei dovezi care nega orice implicare a domnişoarei Laurent şi care deschidea o nouă cale cercetărilor. Era puțin exagerat, dar Crowder era mai întâi de toate un politician.

După ce plecară, Claire şi Cassidy se duseră la Harriett York acasă, pentru a o vedea pe Mary Catherine care o bătuse pe Harry la toate partidele de *gin* pe care le jucaseră şi le arătase cu mândrie cei optzeci şi doi de cenți pe care îi câştigase.

— Harry e o gazdă excelentă, dar când o să ne întoarcem acasă, Claire Louise?

— Consideră că eşti în vacantă, mama. Peste câteva zile o să ne întoarcem acasă, îi spuse Claire şi o îmbrățişa cu putere.

— Ai fost totdeauna o fiică atât de bună, spuse Mary Catherine mângâind–o pe obraz. Când o să ajungem acasă o să–ți fac o prăjitură *Mătasea franțuzească,* aşa cum făcea mătuşa Laurel. Îți plac prăjiturile cu ciocolată, domnule Cassidy?

— Foarte mult. Chipul ei se lumină.

— Atunci va trebui să facem una foarte curând ca să mănânci şi dumneata cu noi.

— Mi–ar face mare plăcere. Mulțumesc de invitație. Acum Claire îşi ținea capul pe umărul lui Cassidy şi era mulțumită în liniştea aceea. Acoperiseră cu o pătură pernele îmbrăcate într–o pânză roasă de intemperii ale leagănului care scârțâia de câte ori se mişca, dar acest lucru nu o făcea pe Claire să se simtă mai puțin

confortabil.

— Va fi Josh încă unul din cei adoptați de tine? O întrebă Cassidy pe un ton zâmbitor.

— Ce vrei să spui?

— Ai tendința de a adopta oameni şi de a le prelua problemele. Mary Catherine. Într–o oarecare măsură, Andre, Yasmine.

— Yasmine, nu. Ea m–a luat pe mine.

— Poate la început, dar apoi tu ai devenit cea puternică, Claire, coloana vertebrală a *Mătăsii franțuzeşti,* geniul creator şi posesoarea unui simț al afacerilor care a făcut să–ți vinzi produsele cu mare eficiență. Se poate că numele ei să te fi ajutat să te lansezi, dar ea ajunsese să aibă mai multă nevoie de *Mătasea franțuzească* decât aceasta de ea.

Claire ştia că avea dreptate, dar nu i se părea cinstit față de prietena ei.

— O să–i simt lipsa. Mă trezesc crteodată întrebându–mă când trebuie să se întoarcă de la New York, ca apoi să–mi amintesc că nu va mai veni niciodată.

— E foarte normal. Va trece ceva timp.

— Mult timp.

Tăcură câteva clipe liniştea fiind întreruptă numai de scârțâitul leagănului, în cele din urmă, el o întrebă:

— Şi eu?

Claire îşi ridică privirea întrebătoare.

— Tu ce?

— O să mă adopți şi pe mine?

— Nu ştiu, spuse ea absentă. Asta mi–ar mai trebui, încă cineva de adoptat. Ce să fac cu tine?

— M–ai putea obişnui cu Vieux Carre la care ții atât de mult şi care face parte integrantă din tine la fel ca şi bătăile inimii. M–ai putea învăța franceza. Am putea comenta idei în legătură cu *Mătasea franțuzească,* discuta despre cazurile mele mai interesante. M–ai putea asculta plângându–mă. Am putea ieşi să

mâncăm înghețată, să ne ținem de gât în locuri publice.

— Cu alte cuvinte să–ți fiu tovarăşă şi amantă.

— Exact.

Se sărutară în lumina blândă a amurgului. La câteva blocuri distanță, un saxofon cânta un blues. Cineva care locuia în apropiere gătea o mâncare condimentată, căci aromele împânziseră atmosfera.

Cassidy îi deschise jacheta şi îi acoperi sânul cu o mână posesivă. Sărutul deveni şi mai profund. Claire îşi freca genunchiul îndoit de fermoarul lui, făcându–l să îi şoptească numele excitat.

Când se opriră să îşi tragă suflarea, el spuse:

— Eşti o femeie fascinantă, Claire Louise Laurent. Cea mai intrigantă. Cea mai plină de mistere.

— Nu mai sunt, Cassidy, îi spuse ea luându–i fata în mâini. Îmi ştii toate secretele acum. Absolut toate. Sper că poți să înțelegi şi să apreciezi de ce te–am mințit de atâtea ori. Trebuia s–o fac. Trebuia să o protejez pe mama împotriva altor suferințe.

El îşi luă expresia aceea întunecată şi intensă pe care ea o asocia persoanei lui şi începuse să o îndrăgească şi spuse:

— N–am cunoscut niciodată o femeie – sau un bărbat, mă rog – Care să aibă o asemenea capacitate de a iubi încât să fie în stare să îşi sacrifice propria viață. Ştiu că aşa ar fi normal, dar până să te cunosc pe tine am crezut că acesta e un ideal de neatins. Aş vrea să ştiu, însă, tot atâta dragoste simți şi față de mine?

Ea îl sărută uşor.

— Te–am iubit chiar din ziua când te–am cunoscut, Cassidy. Mă temeam de tine şi disprețuiam sistemul pe care îl reprezentai, dar te iubeam.

— Eu nu prea am ce să–ți ofer, spuse el cu tristețe. Adică nu sunt la fel de bogat ca tine. Îmi iubesc meseria. Mă pricep să mi–o fac, dar nu sunt un întreprinzător şi atâta timp cât voi continua să lucrez în serviciul public, salariul meu va avea o limită, mai spuse el şi apoi o privi cercetându–i fiecare trăsătură, după care şopti:

dar te iubesc, Claire. Numai Dumnezeu ştie cât de mult. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ce nedrept, spuse ea cu răsuflarea tăiată când el se aplecă spre sânii ei. Mă ceri într–un moment când sunt cuprinsă de slăbiciune.

— Vrei?

— Da.

Nerăbdători şi neîndemânatici îşi descheiară repede hainele şi ea *se* trezi în braţele lui. Când se lăsă pe sexul lui tare, suspinele lor se înălţară în aerul serii.

Saxofonul începea o altă melodie tristă. Cineva pe nume Desiree era chemată la cină. O gaiţă albăstruie zbură prin grădină, se aşeză pe marginea fântânii şi sorbi câteva înghiţituri din apa de ploaie. O adiere uşoară foşnea prin viţa–de–vie de pe zidul vechi din cărămidă făcându–l pe cameleon să–şi caute speriat un adăpost.

Şi scârţâitul ritmic al leagănului se auzi din ce în ce mai iute, până când, cu un fior şi un oftat dulce, deveni tăcut şi se opri.

SFÂRŞIT